JOHN GROGAN

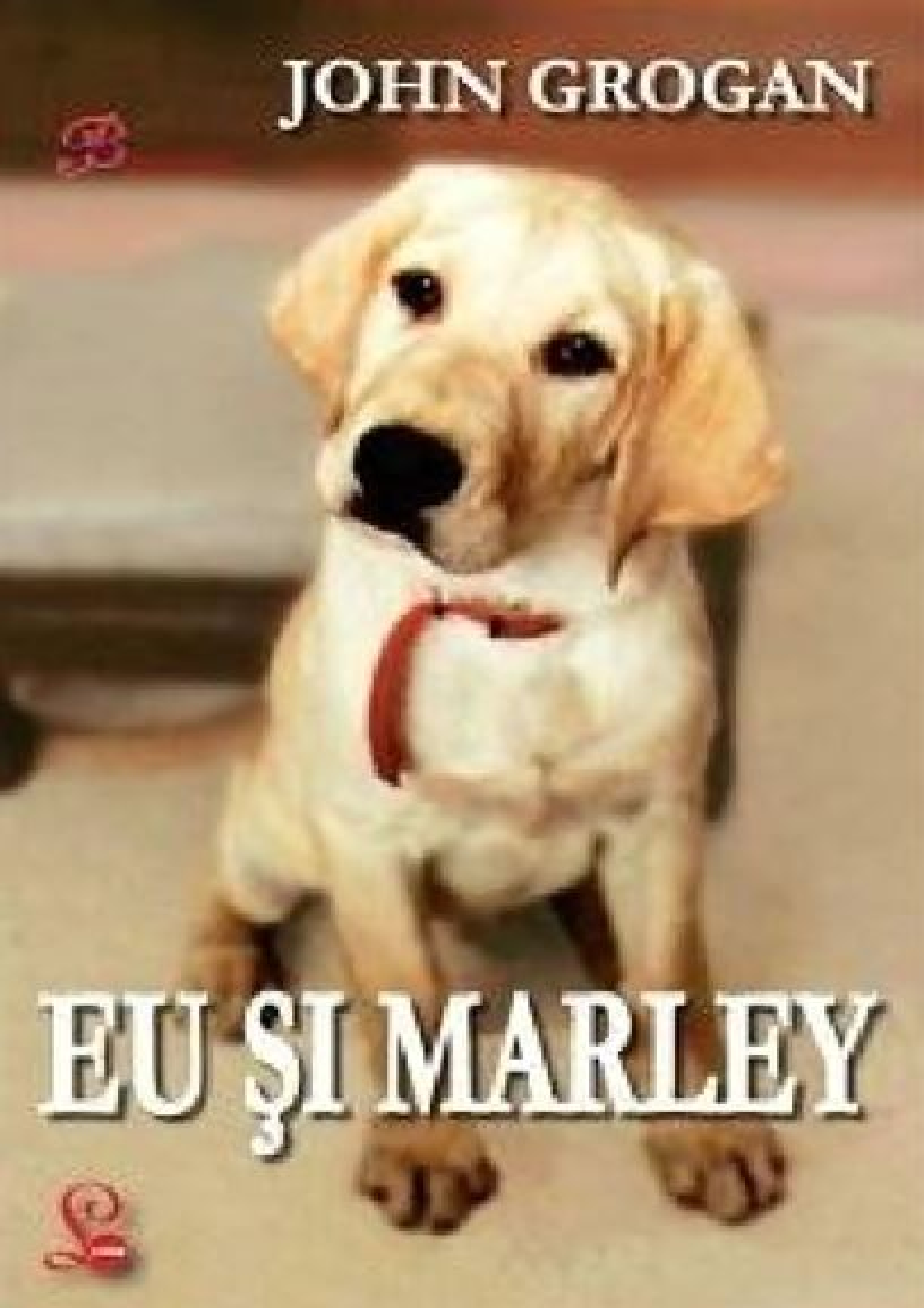

EU ŞI MARLEY

Cuprins

Prefață Câinele perfect
Capitolul 1 Și cu cățelușul, trei
Capitolul 2 Cot la cot cu sângele albastru
Capitolul 3 Drumul spre casă
Capitolul 4 Domnul Zgâlțâici
Capitolul 5 Testul de sarcină
Capitolul 6 De-ale inimii
Capitolul 7 Stăpânul și fiara
Capitolul 8 Care pe care
Capitolul 9 Stofă de masculi
Capitolul 10 Norocul irlandezului
Capitolul 11 Cu ce se ospăta
Capitolul 12 Bun venit în salonul săracilor
Capitolul 13 Un urlet în noapte
Capitolul 14 O sosire înainte de termen
Capitolul 15 Un ultimatum postpartum
Capitolul 16 Filmăm…! Motor…! Acțiune!… Stooop!!!
Capitolul 17 În țara lui Bocahontas
Capitolul 18 Cină alfresco
Capitolul 19 Când lovește trăsnetul
Capitolul 20 Plaja câinilor
Capitolul 21 Avionul spre nord
Capitolul 22 În țara creioanelor
Capitolul 23 Orătăniile la paradă
Capitolul 24 Camera oliței
Capitolul 25 Împotriva tuturor sorților
Capitolul 26 Timp de împrumut
Capitolul 27 Pajiștea cea mare
Capitolul 28 Sub cireși
Capitolul 29 Clubul Potăilor
Mulțumiri
Date despre autor

JOHN GROGAN

EU ȘI MARLEY

Viața și iubirea cu cel mai rău câine din lume

Traducere de Mihnea Columbeanu
Titlul original: *Marley&Me*, 2005

Editura Lider, 2010

Versiune ebook: v1.0, octombrie 2019

În amintirea tatălui meu, Richard Frank Grogan,
al cărui spirit blând se regăsește în fiecare pagină a acestei cărți.

Prefață
Câinele perfect

În vara anului 1967, când aveam zece ani, tata a cedat în fața rugăminților mele persistente și m-a dus să-mi iau un câine. Am mers împreună, cu microbuzul familiei, până în adâncurile regiunii rurale a statului Michigan, la o fermă pe care o țineau o femeie cam din topor și bătrâna ei mamă. Ferma nu producea decât un singur soi de roade: câini. Se găseau acolo câini de toate mărimile și formele imaginabile, de toate vârstele și temperamentele. Aveau doar două lucruri în comun: fiecare era corcit din mai multe rase imposibil de identificat, și fiecare era disponibil pentru adopție. Ne aflam la o fermă de metiși.

— Și acum, ia-o pe îndelete fiule, mă sfătui tata. Hotărârea pe care o iei azi te va însoți ani de zile de-acum încolo.

Am tras repede concluzia că dulăii mai bătrâni așteptau alți binefăcători – și m-am repezit imediat la țarcul cățelandrilor.

— Ar fi mai bine să alegi unul care nu-i timid, continuă tata cu instrucțiunile. Ia încearcă să zgâlțâi gratiile și vezi cărora nu le e frică.

Am apucat poarta în eclise și am smucit de ea, scoțând un zăngănit sonor. Cei vreo duzină de cățeluși se retraseră precipitat, îngrămădindu-se unii peste alții într-un maldăr de blănițe schelălăinde. Doar unul rămase pe loc. Era auriu, cu o pată albă pe piept, și se repezi spre poartă, lătrând neînfricat. Ajuns acolo, începu să sară în loc, lingându-mi degetele printre ochiurile plasei metalice. Era dragoste la prima vedere.

L-am adus acasă într-o cutie de carton și i-am pus numele Shaun. Era unul dintre acei câini care fac bunul renume al speciei. A învățat fără efort toate comenzile și era bine-crescut din fire. Puteam să scap o coajă de pâine pe jos, și nu se atingea de

ea până nu-i dădeam eu voie. Venea când îl chemam și stătea pe loc până-i spuneam că poate să plece. Puteam să-l lăsăm noaptea afară din casă, știind că după ce-și făcea rondul venea înapoi. Nu că asta s-ar fi întâmplat prea des, dar îl puteam lăsa singur în casă ore întregi, convinși că nu strica nimic și nici nu cauza vreun accident. Se lua la întrecere cu mașinile fără a încerca să le muște, și mergea pe lângă mine fără lesă. Putea să se scufunde până la fundul lacului de lângă casă, de unde ieșea cu niște pietroaie așa de mari, că uneori abia i le mai puteam desprinde din bot. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să se plimbe cu mașina, și stătea cuminte pe bancheta din spate, lângă mine, bucuros să se uite pe fereastră la peisajele care goneau pe-alături, în timpul tuturor ieșirilor cu familia. Și, poate cel mai extraordinar lucru din toate, l-am dresat să mă tragă cu bicicleta ca un câine de sanie, prin tot cartierul, spre invidia tuturor prietenilor. Niciodată nu mi s-a întâmplat vreun pocinog din cauza lui.

Era cu mine când am fumat prima țigară din viața mea (și ultima), și când am sărutat prima fată. Când am luat pe furiș mașina Corvair a fratelui meu mai mare, în prima mea aventură la volan, Shaun stătea alături, pe scaunul din dreapta.

Era dinamic dar controlat, afectuos dar calm. Avea până și bunul-simț plin de demnitate de a se retrage pudic în tufișuri, înainte de a se ghemui să-și facă nevoile, doar cu capul rămas la vedere. Grație acestui obicei ordonat, prin curtea noastră oricine putea merge desculț pe iarbă, fără nicio grijă.

Rudele veneau la noi în weekend și plecau înapoi acasă hotărâte să-și cumpere și ele un câine, atât de mult le impresiona Shaun – sau „Sfântul Shaun”, cum am ajuns să-l numesc. Era o glumă de familie, asta cu sfinții, dar ajunseserăm aproape s-o luăm în serios. Născut sub anatema unei ascendențe incerte, era unul dintre zecile de mii de

câini nedoriți din America. Și totuși, grație aceluiași noroc aproape providențial, a ajuns să fie mai mult decât dorit. A intrat în viața mea, și eu într-a lui – și, cu acel prilej, mi-a dăruit copilăria pe care ar merita-o fiecare copil.

Povestea noastră de dragoste a durat paisprezece ani și, când a murit, eu nu mai eram băiețelul care-l adusese acasă în ziua aceea de vară. Eram un bărbat care tocmai absolvise colegiul și lucram de cealaltă parte a statului, la prima slujbă din viața mea. Când m-am mutat cu locuința, Sfântul Shaun a rămas acasă. Acolo era locul lui. Părinții mei, care între timp ieșiseră la pensie, m-au sunat ca să-mi dea vestea. Mai târziu, mama avea să-mi spună:

— În cincizeci de ani de căsnicie, nu l-am văzut pe tatăl tău plângând decât de două ori. Prima oară a fost când am pierdut-o pe Mary Ann – sora mea, care s-a născut moartă. A doua oară a fost în ziua morții lui Shaun.

Sfântul Shaun al copilăriei mele. A fost un câine perfect. Cel puțin, eu așa mi-l voi aminti întotdeauna. Shaun a fost acela care a stabilit standardul după care să-i judec pe toți ceilalți câini ce aveau să urmeze.

Capitolul 1
Și cu cățelușul, trei

Eram tineri. Ne iubeam. Savuram acele zile sublime de la începutul căsniciei, când viața pare cum nu se poate mai minunată.

Și parcă nu ne simțeam destul de bine singuri.

Așa se face că, într-o seară din luna ianuarie a anului 1991, după cincisprezece luni de la nuntă, soția mea și cu mine am luat repede cina împreună, apoi am plecat să răspundem la un anunț apărut la mica publicitate, în *„Palm Beach Post”*.

De ce făceam asta, nu eram nici eu prea sigur. Cu câteva săptămâni în urmă, mă trezisem din somn imediat după ce se luminase de ziuă, și găsisem locul din pat, de lângă mine, gol. M-am sculat și am găsit-o pe Jenny în halatul de baie, așezată la masa cu placă de sticlă de pe veranda închisă a vilișoarei noastre, parcurgând coloanele ziarului cu un pix în mână.

O asemenea scenă nu avea nimic neobișnuit. Nu numai că *„Palm Beach Post”* era ziarul nostru local, dar mai era și sursa a jumătate din veniturile familiei. Eram un cuplu de gazetari profesioniști. Jenny scria articole de fond la rubrica „Accent” a *„Post”*-ului, iar eu lucram ca reporter de știri la ziarul concurent din regiune, *„Sun-Sentinel”* din Sudul Floridei, cu redacția la o oră spre sud, în Fort Lauderdale. Ne începeam fiecare dimineață citind ziarele, văzând cum ne fuseseră publicate articolele și cum se ridicau la înălțimea concurenței. Încercuiam, subliniam și decupam, de parcă toată viața noastră ar fi depins numai de asta.

Dar în acea dimineață, Jenny stătea cu nasul nu în paginile de știri, ci printre anunțurile personale. Când m-am apropiat, am văzut că însemna cu febrilitate diverse casete din categoria „Animale – Câini”.

— Ăă… am făcut eu, cu glasul acela tipic bărbatului recent căsătorit, care încă mai păşeşte cu băgare de seamă. E ceva ce-ar trebui să ştiu?

Niciun răspuns.

— Jen-Jen?

— Planta aia… spuse ea în sfârşit, cu o undă de deznădejde în voce.

— Planta…? am repetat.

— Tâmpită aia de plantă. Aia pe care noi am omorât-o.

Pe care *noi* am omorât-o…? Nu aveam de gând să insist, însă ar fi bine să se ştie că era vorba de planta pe care *eu o* cumpărasem şi *ea o* omorâse. Îi făcusem o surpriză, într-o seară, aducându-i o fermecătoare dieffenbachia cu frunze verzi ca smaraldul, vârstate cu alb lăptos.

— Cu ce ocazie? mă întrebase ea.

Nu era nicio ocazie deosebită. I-o dăruisem fără alt motiv decât acela de a-i spune:

— La naiba, nu-i grozav să fii căsătorit?

Jenny adorase atât gestul, cât şi planta, şi drept mulţumire îşi aruncase braţele pe după gâtul meu, sărutându-mă pe buze. După care, se apucase imediat să-mi asasineze darul, cu eficienţa lipsită de scrupule a unui ucigaş plătit. Nu cu bună ştiinţă, desigur – dimpotrivă, a cocoloşit-o de-a omorât-o (la propriu). Jenny nu prea le avea pe-astea cu verdeţurile. Pornind de la premisa că tot ce-i viu are nevoie de apă, dar părând să uite că la fel de necesar e şi aerul, a început să înece dieffenbachia cu titlu cotidian.

— Ai grijă să nu-i pui prea multă apă, am prevenit-o eu.

— Okay, a replicat ea şi a mai turnat un galon.

Cu cât îmbolnăvea mai rău planta, cu atât o inunda mai abitir, până când, într-un târziu, biata vietate s-a topit, pur şi simplu într-o grămăjoară clisoasă. M-am uitat la scheletul ei inert în ghiveciul de lângă fereastră, şi mi-am spus: „Măi

frate, cineva care crede în semne ar avea ce să ghicească aici…!”

Și acum, iat-o – făcând cumva saltul logic de proporții cosmice, de la floarea moartă-n ghiveci la fauna vie din ofertele la mica publicitate. „Omori o plantă, ia-ți un cățel.” Da, sigur, ceva cu mai mult sens nici că se putea.

M-am uitat mai atent la ziarul din fața ei și am văzut că un anumit anunț, în special, părea s-o fi cucerit. Desenase lângă el trei stele grase, cu roșu. În anunț scria: „Pui de labrador auriu. A.K.C. Pursânge. Vaccinați. Părinți disponibili.”

— Deci, am spus, poți să-mi mai explici o dată chestia asta cu planta și câinele?

— Știi, răspunse ea, ridicând privirea, m-am străduit așa de tare, și uite ce s-a întâmplat. Nici măcar o plantă tâmpită de casă nu-s în stare să țin în viață. Vreau să zic, cât de greu poate să fie *așa ceva?* Tot ce ai de făcut e să uzi drăcia aia.

După care, ajunse la adevărata problemă:

— Dacă nicio plantă n-am putut să cresc, cum am să pot crește un copil?

Părea gata să izbucnească în plâns.

Chestia cu Copilul, cum o numeam eu, ajunsese o constantă în viața lui Jenny și devenea tot mai serioasă, de la o zi la alta. Când abia ne cunoscuserăm, la un mic ziar din vestul statului Michigan, abia terminase colegiul de câteva luni, iar maturizarea completă părea un concept foarte îndepărtat. Pentru amândoi, era prima noastră slujbă profesionistă de la ieșirea din școală. Mâncam multă pizza, beam și mai multă bere, și acordam fix zero gânduri posibilității ca într-o bună zi să fim și altceva decât consumatori de pizza și bere tineri, necăsătoriți și fără obligații.

Dar anii au trecut. Abia începuserăm să ne întâlnim, când diversele ocazii de angajare – și un program de studii postuniversitare, de un an, pentru mine – ne-au tras în direcții diverse, prin tot estul Statelor Unite. La început, ne despărțea doar

o oră de drum cu mașina. După care, trei ore. Pe urmă opt, și apoi douăzeci și patru. Când am aterizat amândoi în sudul Floridei și am legat nodul, ea avea aproape treizeci de ani. Prietenele ei erau mămici. Trupul îi trimitea mesaje stranii. Acea fereastră a posibilităților de procreere, care cândva păruse eternă, se închidea acum încet dar sigur.

M-am aplecat peste ea din spate, am cuprins-o cu brațele pe după umeri și am sărutat-o pe creștet.

— E-n regulă, i-am spus.

Dar trebuia să recunosc că abordase o problemă valabilă. Niciunul dintre noi nu crescuse vreodată, în viața lui, o ființă vie. Sigur, avuseserăm diverse animăluțe de casă, dar alea nu contau cu adevărat. Știuserăm tot timpul că părinții noștri aveau să le țină sănătoase și în viață. Amândoi știam că doream să avem cândva copii, dar era vreunul din noi cu adevărat pregătit pentru sarcina asta? Copiii erau atât de… de… înspăimântători! Erau neputincioși și fragili, și arătau de parcă s-ar fi spart imediat în bucăți, dacă-i scăpai din brațe.

Pe fața lui Jenny se ivi un mic zâmbet.

— Mă gândeam că poate, cu un câine, aș putea să fac o practică destul de bună.

* * *

În timp ce mergeam cu mașina prin întuneric, la nord-vest, spre zona unde suburbiile din West Palm Beach se pierd printre proprietăți rustice întinse, mă gândeam temeinic la decizia noastră de a ne lua un câine. Era o responsabilitate imensă, mai ales pentru doi oameni cu slujbe de opt ore pe zi. Și totuși, știam la ce ne înhămaserăm. Amândoi crescuserăm cu câini în casă, îndrăgindu-i enorm. Eu îl avusesem pe Sfântul Shaun, iar Jenny o avusese pe Sfânta Winnie, iubita setteriță engleză a familiei sale. Cele mai fericite amintiri ale noastre din copilărie includeau, aproape toate, câini.

Plimbări cu ei, scalde, jocuri, necazuri prin care treceam împreună… Dacă Jenny dorea un câine numai ca să-și cizeleze aptitudinile părintești, aș fi încercat s-o temperez, eventual oferindu-i în schimb un peștișor de acvariu. Dar, la fel cum știam că ne doream copii, tot atât de siguri eram că familia noastră n-avea să fie completă fără un câine care să ne stea tolănit la picioare. Când ieșeam împreună prin oraș, cu mult timp înainte de a apărea, măcar, copiii pe radar, ne petreceam ore întregi discutând despre animalele noastre din copilărie, ce dor ne era de ele și cum mai jinduiam ca, într-o bună zi – odată ce ne luam o casă care să ne aparțină numai nouă, atingând un anume nivel de stabilitate în viețile noastre – să avem din nou un câine.

Iar acum, amândouă se rezolvaserăm. Eram împreună, într-un loc pe care nu intenționam să-l părăsim prea curând. Și aveam o casă pe care o puteam numi a noastră și numai a noastră.

Era o căsuță perfectă, într-o curticică perfectă, de un sfert de acru, împrejmuită cu gard – tocmai bună pentru un câine. Iar zona era și ea cum nu se putea mai potrivită: un cartier ușor nonconformist, în apropiere de Canalul Intralitoral care despărțea West Palm Beach de vilele rarefiate din Palm Beach. La capătul străzii noastre, Churchill Road, un parc îngust și prelung, cu multă verdeață și o alee pietruită, se întindea cale de câteva mile, paralel cu cheiul. Era ideal pentru jogging și mers cu bicicleta sau pe role – și, mai mult decât orice, ca să-ți plimbi câinele.

Casa fusese construită în anii cincizeci și avea un farmec retro, tipic pentru Florida – șemineu, pereți tencuiți cu ipsos, ferestre mari și luminoase, și un glasvand care ducea în locul nostru favorit din toate: veranda închisă, din spatele casei. Curtea era un mic paradis tropical, plină cu palmieri, bromeliade și copaci de arocado, printre care creșteau plante coleus viu colorate. Un arbore de

mango uriaș domina toată proprietatea; în fiecare vară, își lepăda roadele grele cu bufnituri zgomotoase care răsunau, destul de grotesc, ca și cum de pe acoperiș ar fi fost aruncate niște trupuri. Stăteam treji în pat și le ascultam: *Zdup…! Zdup…! Zdup…!*

Am cumpărat casa cu două dormitoare și o baie la câteva luni după întoarcerea din luna de miere și imediat ne-am apucat s-o remobilăm. Foștii proprietari, un funcționar poștal pensionar și soția lui, preferaseră culoarea verde. Stucaturile exterioare erau verzi. Pe dinăuntru, pereții erau zugrăviți în verde. Obloanele erau verzi. Perdelele, tot verzi. Ușa de la intrare – verde. Mocheta, pe care tocmai o cumpăraseră ca să le fie mai ușor să vândă casa, era verde; nu un verde proaspăt, de frunziș crud, sau unul rece și elegant, ca smaraldul, ci o nuanță verzulie de-să-ți-verși-mațele-după-supa- de-mazăre – colac peste pupăză, împopoțonat și cu un brâu kaki! Prin toată casa domnea o atmosferă gen cazarma veselă.

În prima noastră noapte acolo, am smuls toată mocheta verde și nouă și am târât-o până pe marginea trotuarului. În locul ei, am descoperit niște podele de stejar imaculate care, din câte se vedea, nu fuseseră zgâriate de niciun toc de pantof. Cu mare caznă, le-am sablat și lustruit ca oglinda. Apoi ne-am dus la magazin și am aruncat aproape tot salariul pe două săptămâni pentru un covor persan țesut manual, pe care l-am întins în fața șemineului din living. De-a lungul lunilor care au urmat, am revopsit toate suprafețele verzi, și am înlocuit toate accesoriile verzi. Încet-încet, casa fostului funcționar de la poștă devenea a noastră.

Odată ce a pus-o la punct, desigur, era cel mai firesc lucru să aducem acasă un colocatar patruped mare, cu gheare ascuțite, colți lungi și un talent cât mai limitat la limba engleză, care să înceapă să distrugă iar totul.

* * *

— Mai încet, dingo, altfel o să trecem mai departe fără s-o observăm, mă temperă Jenny. Trebuie să apară din clipă-n clipă.

Mergeam printr-un întuneric de cerneală, traversând o zonă care pe vremuri fusese mlăștinoasă, fiind asanată pentru agricultură după Al Doilea Război Mondial și, ulterior, colonizată de orășeni provinciali în căutarea unui stil de viață mai rural.

Așa cum prezisese Jenny, farurile noastre au luminat curând o cutie poștală marcată cu adresa pe care o căutam. Am cotit pe o alee cu pietriș care ducea într-o proprietate întinsă, cu un iaz în fața casei și un mic hambar în spate. La ușă ne întâmpină o femeie între două vârste, pe nume Lori, cu un Labrador retriever galben, mare și placid, lângă ea.

— Asta-i Lily, fericita mămică, ne-o prezentă Lori, după ce am făcut cunoștință.

Am putut vedea că, la cinci săptămâni după naștere abdomenul lui Lily era încă lăsat, și sfârcurile reliefate. Amândoi ne-am lăsat pe vine, iar ea ne-a acceptat fericită mângâierile afectuoase. Era întocmai așa cum ne imaginaserăm că ar trebui să fie un Labrador – blândă, tandră, calmă și de o frumusețe răpitoare.

— Și tatăl unde-i? am întrebat eu.

— A, făcu femeia, ezitând o fracțiune de secundă. Sammy Boy? E și el pe-aici, pe undeva…

Și se grăbi să adauge:

— Cred că ardeți de nerăbdare să vedeți puiuții.

Ne conduse prin bucătărie, până într-un oficiu care fusese reconvertit în crescătorie. Pardoseala era acoperită cu ziare, iar într-un colț se afla o cutie joasă, căptușită cu prosoape de plajă vechi. Dar abia dacă am observat ceva din toate astea. Cum a fi putut, când nouă cățeluși galbeni se

călcau în picioare agitându-se să-i vadă mai bine pe ultimii străini veniți în vizită?

Jenny rămase cu gura căscată.

— O, Doamne…! murmură ea. Nu cred c-am văzut în viața mea ceva mai drăgălaș!

Ne-am așezat pe podea și am lăsat cățeii să se cațăre peste noi, în timp ce Lily se zbenguia prin jur încântată, dând din coadă și înghiontindu-și cu botul fiecare odraslă, ca să se asigure că totul era în regulă. Când stabilisem cu Jenny se venim acolo, ne înțeleseserăm să examinăm puii, să punem câteva întrebări, apoi să ne mai gândim dacă eram gata să aducem sau nu un câine în casă. „Ăsta e primul anunț la care răspundem," spusesem eu. „Hai să nu luăm nicio decizie pripită."

Dar, după nici treizeci de secunde, îmi dădeam seama clar că pierdusem deja lupta. Nu mai încăpea nicio îndoială că, la plecare, unul dintre acei cățelușI avea să fie al nostru.

Lory era o crescătoare de curte, cum se spune. În materie de cumpărat câini pursânge, noi eram absolut novici, dar citiserăm destul ca să ocolim așa-numitele „fabrici de căței", acele crescătorii comerciale care produc puii de rasă pe bandă rulantă, cum scoate firma Ford mașini Taurus. Spre deosebire de mașinile fabricate în masă, însă, cățeii cu pedigree prăsiți în masă pot avea mari probleme ereditare, acoperind toată gama de la displazie de șold până la orbire prematură, cauzate de consangvinizarea întinsă pe mai multe generații.

Lori, pe de altă parte, făcea totul ca pe un hobby, motivată mai mult de iubirea pentru rasă, decât de perspectiva profiturilor. Avea doar o femelă și un mascul. Proveneau din familii distincte, și avea toate hârtiile necesare ca s-o dovedească. Aceasta avea să fie a doua și ultima montă a lui Lily, înainte de a reveni la viața dulce a unui câine de casă la țară. Cu amândoi părinții

prezenți, cumpărătorul putea să vadă cu ochii lui ascendența – deși, în cazul nostru, tatăl era peafară și nu părea dispus să revină prea curând.

Generația consta din cinci femele, dintre care patru fuseseră acontate deja, și patru masculi. Lori cerea patru sute de dolari pentru femela rămasă și câte trei sute șaptezeci și cinci pentru oricare dintre masculi. Unul dintre aceștia părea să se fi îndrăgostit fulgerător de noi. Era cel mai bufon din tot grupul și se tot repezea la noi, sărindu-ne în poală și cățărându-ni-se pe haine ca să ne lingă pe față. Ne mușca de degete, cu dințișorii lui de lapte incredibil de ascuțiți și alerga în jurul nostru pe niște lăbuțe gălbui gigantice, mult disproporționate față de restul trupului.

— Pe ăsta-l puteți lua pentru trei sute cincizeci, ne spuse crescătoarea.

Jenny e o chilipirgioaică turbată, pe care am văzut-o târând în casă tot felul de fleacuri de care niciunul dintre noi n-avea nevoie, numai fiindcă aveau niște prețuri prea avantajoase ca să le lase să-i scape. „Știu că nu joci golf," îmi spusese într-o zi, scoțând din mașină un set de crose vechi, „dar n-o să-ți vină să crezi ce puțin am dat pe astea!" Acum, am văzut-o luminându-se la față.

— Oo, iubitule, gânguri ea. Micuțul ăsta e irezistibil!

Trebuia să recunosc și eu că era al naibii de adorabil. Și dibaci. Până să-mi dau seama ce punea la cale, îmi și rosese pe jumătate cureaua de la ceas.

— Trebuie să facem testul cu speriatul, am spus.

Îi povestisem de multe ori lui Jenny cum îl alesesem pe Sfântul Shaun, în copilărie, și cum mă învățase tatăl meu să fac câte o mișcare bruscă, sau zgomot puternic, pentru a-i separa pe puii timizi de cei mai curajoși.

Așezată în mijlocul maldărului de cățeluși, Jenny își dădu ochii peste cap, cu acea privire

exasperat pe care o rezerva pentru hachițele tipice familiei Grogan.

— Serios, am spus eu. Reușește întotdeauna.

Și m-am ridicat în picioare, întorcându-le spatele cățelușilor, după care m-am răsucit brusc la loc, cu un pas exagerat de violent spre ei. Am bătut din picior și m-am răstit:

— Bau!

Niciunul nu păru prea impresionat de exhibițiile vizitatorului străin – dar numai unul reacționă repezindu-se înainte, să înfrunte pieptiș atacul. Era Irezistibilul. Se năpusti la mine în plin, aruncându-se cu tot trupul peste gleznele mele și mușcându-mă de șireturi ca și cum ar fi fost convins că erau niște dușmani periculoși pe care trebuia să-i distrugă.

— Cred că e destinul, remarcă Jenny.

— Așa crezi? am replicat, culegându-l de jos și ridicându-l cu o mână până în dreptul feței, ca să-i studiez mutra.

Se uita la mine cu niște ochi cafenii de să ți se topească inima și mai multe nu, după care mă mușcă de nas. L-am depus în brațele lui Jenny, și-i făcu și ei același lucru.

— Cu siguranță, am comentat, se pare că-i suntem simpatici.

Nu mai era nimic de spus. I-am completat lui Lori un cec de trei sute cincizeci de dolari, iar ea ne-a spus că puteam reveni să-l luăm acasă pe Irezistibilul peste douăzeci de zile, când împlinea opt săptămâni și era înțărcat. I-am mulțumit, am mai mângâiat-o o dată pe Lily și am plecat.

În drum spre mașină, am cuprins-o pe Jenny cu brațul de umăr și am strâns-o lângă mine.

— Îți vine să crezi? am întrebat. Chiar avem un câine!

— Abia aștept să-l aducem acasă, răspunse ea.

Tocmai ajunseserăm la mașină, când am auzit un zgomot din pădure. Ceva alerga prin desișuri – și gâfâia zgomotos. Parc-ar fi fost banda sonoră a

unui film cu ucigași în serie. Și venea drept spre noi.

Am încremenit, cu privirea într-acolo. Sunetele se apropiau, devenind tot mai puternice. Apoi, fulgerător, arătarea năvăli afară dintre copaci și se năpusti spre noi, ca o pată gălbuie deslușită. O pată gălbuie foarte *mare.* Când trecu în galop pe-alături, fără să se oprească, fără să pară măcar că ne băga în seamă, ne-am dat seama că era un Labrador retriever uriaș – dar nici nu se compara cu scumpa de Lily, pe care o dezmierdaserăm înăuntru. Câinele ăsta era ud leoarcă și plin de noroi și ciulini, până la burtă. Limba i se bălăngănea nebunește într-o parte a gurii, iar dintre fălci îi zbura spumă, aproape stropindu-ne din goană. În fracțiunea de secundă cât am apucat să-l zăresc, am distins în ochii lui o expresie stranie, ușor dementă și totuși oarecum voioasă. Animalul arăta de parcă tocmai ar fi văzut o fantomă – și nimic nu l-ar fi putut entuziasma mai mult!

Apoi, cu un vuiet ca ropotul de copite al unei cirezi de bizoni, se duse, ocolind pe după colțul casei. Jenny lăsă să-i scape un ușor țipăt.

— Cred, a spus eu, cu o slabă senzație de gol în stomac, că tocmai l-am cunoscut și pe tăticu’.

Capitolul 2
Cot la cot cu sângele albastru

Prima noastră acțiune oficială, ca posesori ai unui câine, a fost o ceartă. A început la întoarcerea de la crescătoare, pe drumul spre casă, și a continuat intermitent pe tot parcursul săptămânii următoare. Nu puteam să cădem de acord ce nume să-i dăm Irezistibilului. Jenny îmi respingea toate sugestiile, iar eu le refuzam pe ale ei. Lupta a atins punctul culminant într-o dimineață, înainte de a pleca la serviciu.

— *Chelsea?* am repetat. Păi ăsta-i nume de gagică! Un câine care se respectă, nici mort nu s-ar lăsa numit „Chelsea”!

— De parc-ar ști el, replică Jenny.

— Hunter, am propus. Hunter sună perfect.

— *Hunter?* Îți arde de glumă, nu? Ce, te-au apucat ambițiile macho? E mult prea masculin. Și-n plus, tu n-ai vânat nicio zi în viața ta.

— E mascul, am replicat, fierbând în sinea mea. E normal să aibă un nume masculin! Nu face și din chestia asta încă o scuză pentru cruciadele tale feministe!

Nu mergea bine deloc. Tocmai îmi scosese mănușile. În timp ce Jenny își lua avânt pentru un croșeu, am încercat repede să readuc deliberările spre principalul meu candidat.

— Ce-i în neregulă la Louie?

— Nimic – dacă ești lucrător la benzinărie, se răsti ea.

— Auzi? Ia fii atentă! Așa-l chema pe bunicu-meu! Cred c-ai prefera să-l numim după bunicu-tău, nu? Cuminte, *Bill,* cuminte..!

În timp ce ne certam, Jenny se duse absentă la stația stereo și apăsă butonul play. Era una dintre strategiile ei de război conjugal. Când stai la îndoială, înecă-ți adversarul. Acordurile melodioase de reggae ale lui Bob Marley au

început să pulseze din boxe, înmuindu-ne aproape instantaneu pe amândoi.

Nu-l descoperiserăm pe regretatul cântăreț jamaican decât la mutarea din Michigan în sudul Floridei. În ambianța provincială din Upper Midwest, fuseserăm îndopați cu un regim constant de Bob Seger și John Cougar Mellencamp. Dar aici, în clocotitoarea fiertură etnică a Floridei de Sud, muzica lui Bob Marley, chiar și la zece ani după moartea lui, se cânta peste tot. O auzeam la radioul mașinilor, când mergeam pe Bulevardul Biscayne. O auzeam când sorbeam *cafés cubanos* la Mica Havana și mâncam pui jamaican în niște dughene prăpădite din sordidele cartiere ale imigranților, la vest de Fort Lauderdale. O auzeam în timp ce ce-am gustat primii *conch fritters* din viața noastră, la Bahamian Goombay Festival, în secțiunea Coconut Grove din Miami, și în timp ce cumpăram obiecte de artizanat haitiene din Key West.

Cu cât exploram mai mult Florida de Sud, cu atât ne îndrăgosteam tot mai tare de ea, și de noi înșine. Iar pe fundal se auzea tot timpul, după cum ni se părea, Bob Marley. Era prezent când ne prăjeam la plajă, în timp ce ne zugrăveam pereții verzului ai casei, când ne trezeam dimineața în cârâitul papagalilor sălbatici și făceam dragoste în primele raze de lumină a zorilor care se infiltrau prin coroana arborelui de piper brazilian din dreptul ferestrei. Ne-am îndrăgostit de muzica lui pentru ceea ce era, dar și pentru ce definea – și anume, acel moment din viețile noastre când am încetat să mai fim doi, devenind unul singur. Bob Marley era *soundtrack*-ul noii noastre vieți împreună, în acel loc straniu, exotic și învălmășit, atât de diferit de toate celelalte pe unde mai locuiserăm vreodată.

Iar acum, din difuzoare se auzea cântecul nostru favorit – fiindcă din toate acesta era cel mai sfâșietor de frumos și fiindcă ne vorbea atât de

clar. Glasul lui Bob Marley umplea încăperea, iar corul repeta încontinuu: *„Is this love that l'm feeling?"* Și, exact în acel moment, absolut la unison, de parcă săptămâni de zile am fi repetat replica aceea, am strigat amândoi:

— Marley!

— Asta e! am exclamat eu. Așa o să-l cheme!

Jenny zâmbea – ceea ce era un semn bun! L-am încercat să aud cum mergea:

— Marley, aici!

Nu suna rău… Am comandat mai departe:

— Marley, stai! Bravo, Marley!

Jenny interveni și ea:

— Ești un lugu-lugu-scumpișor, Marley!

— Auzi, eu cred că merge, am remarcat.

Și Jenny era de aceeași părere. Cearta luase sfârșit. Noul nostru cățel avea un nume.

* * *

În seara următoare, după cină, am intrat în dormitor, unde Jenny citea, și i-am spus:

— Cred că numele ăsta mai are nevoie de puțină sare și piper.

— Cum adică? întrebă ea. Ne place la amândoi.

Citisem documentele de înscriere în American Kennel Club. Ca Labrador retriever pursânge, cu amândoi părinții înregistrați corespunzător, Marley avea dreptul și să facă parte din A.K.C. Acest lucru era necesar numai dacă am fi plănuit să-l prezentăm la expoziții sau să-l împerechem oficial – în care caz, hârtia respectivă ar fi fost cea mai importantă. Pentru un animal de casă, însă, n-avea niciun rost. Dar îmi făceam planuri mari pentru Marley al nostru. Era prima oară când aveam de-a face cu ceva în genul împreunărilor de calitate – inclusiv în propria mea familia. La fel ca Sfântul Shaun, câinele copilăriei mele, eram un metis cu o genealogie tulbure, pierdută în negura vremurilor. Strămoșii mei reprezentau mai multe națiuni decât

Uniunea Europeană. Acest câine era individul cu cel mai albastru sânge de care urma să mă apropii vreodată, și n-aveam de gând să pierd niciuna dintre ocaziile pe care mi le oferea. Recunosc că eram destul de fascinat la gândul unei asemenea asocieri.

— Să zicem că vrem să-l înscriem în competiții, am spus. Ai văzut vreodată un câine campion cu un singur nume? Ăștia au mereu ditamai titlurile, ca Sir Dartworth sau Cheltenham.

— Și stăpânul lui să fie Sir Dorkshire din West Palm Beach, replică Jenny.

— Să știi că eu vorbesc foarte serios. Am putea scoate bani frumoși, dându-l la montă. Știi cât plătesc unii pentru împerecherea cu un mascul cu pedigree? Și toți ăia au niște nume împopoțonate.

— Cum zici tu, iubi, răspunse Jenny și reveni cu nasul în cartea ei.

* * *

A doua zi dimineața, după o noapte întreagă de brainstorming, am încolțit-o lângă lavaboul din baie și i-m spus:

— Gata, am găsit numele perfect.

Mă privi sceptic:

— Ia s-auzim.

— Okay. Ești gata? Fii atentă…

Am tras adânc aer în piept și, lăsând fiecare cuvânt să mi se desprindă încet de pe buze, am spus:

— Maiestatea Sa… Marley… de… Churchill… al lui… Grogan…!

„Băi frate”, mi-am zis în sinea mea, „da’ zău că sună regal…!”

— Măi frate, zise Jenny în același timp, da’ tâmpit mai sună.

Nu-mi păsa. Eu eram cel care se ocupa de acte, și scrisesem deja numele. Cu cerneală. Jenny n-avea decât să râdă pe sub mustață cât poftea; când

Maiestuosul Marley de Chuchill al lui Grogan avea să fie primit cu onoruri la Festivalul Canin al Kennel Clubului din Westminter, peste câțiva ani, dus de mine cu mândrie prin jurul arenei, în fața telespectatorilor adoratori din întreaga lume, aveam să vedem noi cine urma să râdă mai bine.

— Haideți, alteța voastră Duce de Râpă, mă chemă Jenny. Să ne luăm micul dejun.

Capitolul 3
Drumul spre casă

În timp ce număram zilele până la data când îl puteam aduce pe Marley acasă, am început să citesc, cu întârziere, despre Labradori retrieveri. Spun „cu întârziere”, fiindcă în aproape tot ceea ce citeam găseam același sfat*: „Înainte* de a cumpăra un câine, aveți grijă să studiați cât mai complet rasa, ca să știți la ce să vă așteptați.” *Oops.*

Unui locatar de apartament, de exemplu, s-ar putea să nu-i fie deloc ușor cu un Saint Bernard. O familie cu copii mici ar fi bine să-l evite pe imprevizibilul chow chow. Un om sedentar, care-și dorește un câine de canapea ca să aibă companie în fața televizorului, ar fi scos din minți de un border collie, care are nevoie să alerge și să facă multă mișcare, ca să fie fericit.

Mă jenam să recunosc că Jenny și cu mine nu ne documentaserăm aproape deloc, înainte de a ne alege un Labrador retriever. Ne-am luat doar după un singur criteriu: atracția vizuală. Îi admiraserăm de multe ori, cum se plimbau cu stăpânii pe pista de biciclete paralelă cu Canalul Intralitoral – niște potăi mari, urecheate și jucăușe, care păreau să iubească viața cu o pasiune cum rareori vezi pe lumea asta. Și mai jenant era că decizia noastră fusese influențată nu de *„The Complete Dog Book”*[1] – biblia crescătorilor de câini publicată de American Kennel Club, sau de oricare alt ghid cu reputație, ci de celălalt volum de categorie grea al literaturii canine, *„The Far Side”*[2] – de Gary Larson. Eram mari fani ai desenelor. Larson își umplea planșele cu labradori urbani isteți care făceau și spuneau cele mai incredibile ștrengării. Da, vorbeau! Ce-ar fi putut să ne displacă la ei? Labradorii erau niște animale imens de amuzante – cel puțin, când ieșeau de sub condeiul lui Larson.

Și cui nu i-ar fi prins bine puțin amuzament în viață? Am fost cuceriți.

Acum, în timp ce parcurgeam niște scrieri mai serioase despre rasa Labrador retriever, am fost ușurat să aflu că alegerea noastră, oricât de incomplet motivată, nu fusese tocmai aberantă. Literatura de specialitate era plină de mărturii entuziaste despre personalitatea iubitoare și echilibrată a Labradorului retriever, despre felul lui de a fi blând cu copiii, deloc agresiv și dornic să-și bucure stăpânii. Inteligența și maleabilitatea sa îl înscrisese printre preferații echipelor de căutare și salvare, precum și ca ghid pentru orbi și alte persoane handicapate. Toate acestea erau semne cum nu se putea mai bune în legătură cu un animal destinat unei case care, mai devreme sau mai târziu, avea să includă și copii.

Un ghid turuia: „Labradorul retriever este cunoscut pentru inteligența lui, pentru afecțiunea caldă față de om, pentru dexteritatea de pe teren și devotamentul nemuritor în raport cu orice sarcină i se încredințează.” Altul se minuna de imensa loialitate a rasei. Toate aceste caracteristici făcuseră ca Labradorul retriever, care inițial fusese un câine specializat în activități sportive și un preferat al vânătorilor de păsări datorită capacității lui de a aporta fazani doborâți și rațe din apele reci ca gheața, să fie inclus în familia americană a celor mai dorite animale de casă. Cu doar un an înainte, în 1990, Labradorul retriever îl detronase pe cockerul spaniel de pe primul loc al listei American Kennel Clubului, ca fiind cea mai populară rasă a țării. Iar de-atunci, nici o altă rasă nu se mai apropiase, măcar, de Labrador retriever. În prezent, privind în urmă, putem vedea că anul 2004 a fost cel de-al cincisprezecelea consecutiv ca lider al topului A.K.C., cu 146.692 de Labradori înregistrați. Îl urmează, la mare distanță, golden retrieverul, numărând 52.550 de exemplare, iar pe

locul trei vine ciobănescul german, cu 46.046 de exemplare.

Absolut întâmplător, nimeriserăm peste o rasă căreia America îi purta o iubire nemărginită. Nu se putea ca toți acei stăpâni fericiți să se înșele. Aleseserăm un învingător confirmat. Și totuși, aceeași literatură de specialitate mai era plină și de avertismente amenințătoare.

Labradorii erau crescuți ca niște câini de lucru și tindeau să aibă o energie nelimitată. Erau foarte sociabili și nu le prindea bine să fie lăsați singuri pentru perioade prea îndelungate. Puteau fi încăpățânați și dificil de dresat. Aveau nevoie de un program riguros de exerciții fizice în fiecare zi, altfel riscând să devină destructivi. Unii erau foarte excitabili și dificil de controlat, chiar și pentru stăpânii cu experiență. Uneori, se maturizau psihic foarte târziu, chiar și după trei ani sau mai mult. Adolescența lor prelungită și exuberantă necesita o răbdare inimaginabilă din partea stăpânilor.

Erau musculoși și, de-a lungul secolelor, fuseseră crescuți să reziste la durere, calități care le erau foarte folositoare în apele reci ale Atlanticului de Nord, unde-i ajutau pe pescari. Dar, într-o locuință, aceleași calități însemnau și că se puteau purta ca proverbialul elefant în magazinul de porțelanuri. Erau niște animale mari, puternice, cu pieptul cât un butoi, care nu întotdeauna își dădeau seama de propria lor putere. Mai târziu, o stăpână avea să-mi spună că-și legase odată Labradorul de ușa garajului, ca să nu se îndepărteze în timp ce ea își spăla mașina. Câinele zărise o veveriță și se repezise într-acolo, smulgând din țâțâni ușa grea, cu cadru de oțel.

Apoi, am ajuns la o frază care mi s-a lipit de suflet: „Părinții pot fi printre cei mai siguri indicatori privind temperamentul viitor al noului dumneavoastră cățel. O mare parte din comportament este ereditară.” În minte mi-a revenit demonul plin de noroi, cu spume la gură,

care năvălise afară din pădure, în seara când ne-am dus să ne alegem cățelul. „O, Doamne…!” mi-am spus. Cartea mă sfătuia să insist, ori de câte ori era posibil, să văd atât mama, cât și tatăl. Gândurile mi se repeziră iar în trecut, de astă dată la acea ezitare abia perceptibilă a crescătoarei, când întrebasem unde era tatăl: „A, Sammy Boy? E și el pe-aici, pe undeva…” Și pe urmă, graba cu care schimbase vorba… Acum toate aveau sens. Niște cumpărători pricepuți ar fi cerut să-l vadă și pe tată – și ce-ar fi descoperit? Un derviș maniac care gonea nebunește prin noapte ca mânat de draci. M-am rugat în sinea mea ca Marley să fi moștenit firea blândă a maică-sii.

Lăsând la o parte genetica individuală, Labradorii pursânge au cu toții în comun anumite caracteristici previzibile. American Kennel Club-ul stabilește anumite standarde pentru calitățile pe care ar trebui să le aibă Labradorii retrieveri. Fizic, sunt masivi și musculoși, cu păr scurt și des, rezistent la intemperii. Blana lor poate fi neagră, ciocolatie sau gălbuie – pe toată gama de la crem deschis la roșcat intens. Una dintre principalele caracteristici distinctive ale Labrador retrieverilor este coada lor groasă și puternică, asemănătoare cu a unei vidre, care dintr-o singură lovitură poate mătura toate obiectele de pe o măsuță de cafea. Capul e mare și butucănos, cu fălci puternice și urechi clăpăuge, plasate sus. Majoritatea Labradorilor au o înălțime de vreo șaizeci de centimetri la greabăn, sau centura scapulară, iar un mascul tipic cântărește între treizeci și patruzeci de kilograme, deși unii pot fi considerabil mai grei.

Dar înfățișarea, potrivit A.K.C., nu e singura care definește un Lab. Standardul rasei, omologat de club, declară: „Temperamentul adevăratului Labrador retriever este o trăsătură la fel de caracteristică a rasei cum e coada pentru vidră. Dispoziția sa ideală este blândă, extrovertită și abordabilă, o natură dornică să placă și neagresivă,

atât față de om, cât și de animal. Labradorul are multe calități care atrag oamenii. Firea lui prietenoasă, inteligența și adaptabilitatea, îl fac să fie considerat un câine ideal."

Un câine ideal! Nici că s-ar fi putut o laudă mai încurajatoare ca asta. Cu cât citeam mai mult, cu atât mă simțeam mai mulțumit de hotărârea noastră. Nici chiar avertismentele nu mă îngrijorau prea mult. Jenny și cu mine aveam să ne dedicăm cu totul noului nostru câine, potopindu-l cu atenție și afecțiune. Eram hotărâți să nu precupețim nimic pentru a-l instrui așa cum trebuie, în ceea ce privește docilitatea și sociabilitatea. Amândurora ne plăceau plimbările, mai ales pe aleea de pe chei, aproape în fiecare seară după slujbă, și nu de puține ori și dimineața. Nimic n-ar fi fost mai firesc decât să-l luăm și pe noul nostru câine cu noi, la plimbare. Aveam să-l obosim de tot pe micul năzdrăvan. Serviciul lui Jenny se afla la doar un kilometru și jumătate distanță, iar ea venea acasă, la prânz, în fiecare zi. Cu acea ocazie, putea să se joace cu el în curtea din spate, ajutându-l să-și mai consume din energia nemărginită în legătură cu care fuseserăm avertizați.

* * *

Cu o săptămână înainte de a ne aduce acasă noul câine, ne-a dat un telefon Susan, sora lui Jenny, de la Boston. Ea, soțul ei și cei doi copii ai lor plănuiau să se ducă la Disney World în săptămâna următoare, și voia să întrebe dacă Jenny putea să-i însoțească, pentru a petrece câteva zile împreună.

Jenny, ca orice mătușă iubitoare ce căuta orice ocazie de a strânge relațiile cu nepoții ei, ardea de răbdare să se ducă – dar nu se putea hotărî:

— N-am să fiu aici, ca să-l aducem pe micul Marley acasă împreună, îmi spuse ea.

— Du-te liniștită, i-am răspuns. Iau eu câinele, îl ajut să se acomodeze, și când te întorci, ne vei

găsi aici pe amândoi.

Încercam să vorbesc cât mai nonșalant, dar în sinea mea mă bucuram că urma să am cățelul câteva zile numai pentru mine, ca să ne împrietenim ca între noi, bărbații. Avea să fie proiectul nostru comun, aparținându-ne în egală măsură amândurora – dar n-am fost niciodată de părere că un câine poate să răspundă la doi stăpâni, iar dacă în ierarhia casei nu putea exista decât un singur lider alfa, țineam neapărat să fiu eu acela. Această scurtă perioadă de trei zile la rând avea să-mi creeze un avantaj din start.

O săptămână mai târziu, Jenny a plecat spre Orlando – oraș aflat la trei ore și jumătate cu mașina. În seara aceea de vineri, după program, m-am dus acasă la crescătoare, ca să-l iau pe noul membru al familiei. Când Lori l-a adus pe noul meu câine, din spatele casei nu mi-am putut stăpâni o exclamație de uimire. Micul cățelandru pufos pe care-l aleseserăm cu trei săptămâni în urmă își dublase mărimea. S-a repezit drept la mine și mi-a intrat ca un obuz în glezne, prăvălindu-se grămadă la picioarele mele și tăvălindu-se pe spate cu lăbuțele în sus, într-o atitudine pe care nu puteam s-o sper decât de supunere. Probabil că Lori a observat cât de șocat eram, căci s-a grăbit să remarce, cu o veselie cam ostentativă:

— Ne-am făcut băiat mare, nu-i așa? Să-l vedeți cum mai înfulecă tocănița de căței!

M-am lăsat pe vine ca să-l mângâi pe burtică și l-am întrebat:

— Ești gata să mergem acasă, Marley?

Era pentru prima oară când îi foloseam numele vorbind cu el, și părea să sune firesc.

În mașină, i-am aranjat un culcuș comod din prosoape de plajă, pe locul din dreapta, și l-am culcat acolo. Dar abia ieșisem de pe alee, că a și început să se foiască și să se zbată, strecurându-se afară dintre prosoape. S-a târât pe burtă spre mine,

scheunând. Când a ajuns la consola dintre scaune, a întâlnit unul dintre nenumăratele necazuri de care avea să dea pe tot parcursul vieții sale: s-a pomenit cu picioarele dinapoi suspendate în dreapta consolei, și cele din față atârnând spre locul șoferului. La mijloc, abdomenul lui de rezemase drept pe frâna de mână. Lăbuțele i se agitau prin aer în toate direcțiile. Se zvârcolea, se legăna și se balansa, dar rămăsese imobilizat ca un vaporaș pe un banc de nisip. Am întins mâna și l-am mângâiat pe spate, ceea ce n-a făcut decât să-l ațâțe și mai mult, stârnindu-i un nou acces de agitație. Labele lui posterioare căutau cu disperare să se proptească pe suprafața tapițată dintre cele două scaune. Încet, a început să-și ridice crupa, cu fundul înălțându-i-se tot mai sus și codița oscilând frenetic, până când legea gravitației și-a făcut în sfârșit efectul. A basculat cu capul înainte dincoace de consolă, rostogolindu-se până la picioarele mele, unde a căzut pe spate. De acolo, i-a fost de ajuns doar un salt scurt ca să-mi ajungă în poală.

Dom'le, da' fericit mai era – disperat de fericit! A scos un chițăit de bucurie, în timp ce-și cuibărea capul în burta mea și începea să-mi ronțăie nasturii cămășii, cu coada plesnind volanul ca pendulul unui metronom.

Am descoperit repede că puteam să-i modific ritmul datului din coadă doar atingându-l. Când țineam ambele mâini pe volan, oscilația avea o frecvență constantă de trei bătăi pe secundă: *pac, pac, pac.* Dar nu trebuia decât să-l apăs cu un deget pe creștetul capului, și accelera ca de la vals la bossa nova: *hupa-hupa-hupa-hup!* Două degete pe cap, și sărea la mambo – *trop-tropa-trop-trop-tropa-trop!* Iar când îi cuprindeam tot capul în căușul palmei și-i masam pielea cu degetele, tactul exploda într-o samba rapidă ca rafalele de mitralieră: *tacatcatacatacatacatacatacatacatac!*

— *Wow!* Ai ritm! l-am lăudat. Chiar că ești un câine reggae!

* * *

Când am ajuns acasă, l-am dus înăuntru și i-am scos lesa. A început să adulmece peste tot, fără să se oprească înainte de a termina de explorat toată casa. Apoi, s-a așezat pe coapse, privindu-mă cu capul înclinat într-o parte, ca pentru a spune: „E marfă aicea, da' frații și surorile mele unde-s?"

N-a devenit pe deplin conștient de realitatea noii sale vieți decât la ora de culcare. Înainte de a pleca să-l iau, îi amenajasem culcușul în garajul pentru o singură mașină aflat într-o parte a casei. Nu parcam niciodată acolo, folosindu-l mai mult ca magazie și atelier. Acolo țineam mașina de spălat și uscătorul, împreună cu tăblia de călcat. Încăperea era uscată și confortabilă, și avea în spate o ușă care dădea în curtea împrejmuită din dosul casei. Pardoseala și pereții de beton o făceau să fie virtualmente indestructibilă.

— Marley, am anunțat vesel, aducându-l acolo, asta-i camera ta!

Împrăștiasem pe dușumea jucării de ros și mestecat, în mijloc așternusem niște ziare, pusesem apă într-un castron și-i făcusem și un pat, dintr-o cutie de carton căptușită cu o cuvertură veche.

— Și aici ai să dormi, i-am mai spus, punându-l în cutie.

Era obișnuit cu un asemenea sistem – dar înainte îl folosise întotdeauna împreună cu frații și surorile lui. Acum, începu să patruleze pe perimetrul cutiei, uitându-se la mine cu niște ochi triști. De probă, m-am retras în casă și am închis ușa, după care am ascultat. La început, nimic. Apoi, un schelălăit slab, abia auzit. Și deodată, se porni un urlet prelung, de parcă l-ar fi torturat cine știe cine.

Am deschis ușa – și, de cum m-a văzut, s-a oprit. Am intrat iar și l-am mângâiat câteva minute, apoi am plecat din nou. Oprindu-mă dincolo de

ușă, am început să număr: unu, doi, trei… A rezistat șapte secunde, înainte de a începe din nou cu plânsetele și urletele. Am repetat exercițiul de câteva ori – mereu cu același rezultat. Eram obosit și am hotărât că era timpul să-l las să plângă până adormea. I-am lăsat lumina din garaj aprinsă, am închis ușa, m-am dus până în partea cealaltă a casei și m-am vârât în pat. Zidurile de beton nu prea reușeau să-i înăbușe țipetele jalnice. Am încercat să nu le dau atenție, zicându-mi că din clipă-n clipă se va lăsa păgubaș și va adormi. Dar continua să plângă – chiar și după ce mi-am acoperit capul cu perna, tot îl mai auzeam. Mi-l imaginam cum stătea acolo, singur pentru prima oară în viața lui, în locul acela străin, fără niciun miros de câine, nicăieri. Mama lui era dată dispărută, și toți frații și surorile, de asemenea. Sărăcuțul de el! În locul lui, eu cum m-aș fi simțit?

Am mai stat o jumătate de oră, înainte de a mă scula ca să mă duc la el. De cum mă văzu, se lumină la față și începu să dea din coadă, lovind peretele cutiei – ca și cum ar fi spus: „Haide, sari și tu aici, lângă mine – e loc destul!” Am luat cutia, cu el cu tot, și am dus-o în dormitorul meu, unde am pus-o pe jos, lângă pat. Apoi m-am culcat, chiar pe marginea saltelei, altfel încât, ținându-mi brațul în jos, să ajung cu mâna în cutie. Și în sfârșit, în timp ce stăteam astfel cu palma pe trupșorul lui, simțind cum i se ridica și cobora cușca toracică în ritmul respirației, am adormit amândoi.

Capitolul 4
Domnul Zgâlțâici

În următoarele trei zile, m-am dedicat cu trup și suflet noului nostru cățel. Mă culcam pe jos, lângă el, și-l lăsam să se cațăre peste mine în voie. Mă luam la trântă cu el, sau foloseam un prosop vechi ca să ne jucăm de-a trasul-frânghiei – și mă miram să văd cât de puternic era deja. Se ținea după mine peste tot – și încerca să roadă orice-i încăpea în gură. A avut nevoie doar de o zi ca să descopere cea mai mare minunăție din noua lui locuință: hârtia igienică. Dispărea în baie și, peste cinci secunde, năvălea afară cu capătul sulului între dinți și toată fâșia desfășurându-se în urma lui, în timp ce alerga prin toate camerele. Casa arăta de parcă ar fi fost decorată pentru Halloween.

Cam la fiecare jumătate de oră îl duceam în curtea din spate, ca să se ușureze. Când cauza câte un accident în casă, îl certam. Când făcea pipi afară, îmi lipeam obrazul de al lui și-l felicitam pe tonul cel mai dulce. Iar când făcea caca afară, mă extaziam de parcă tocmai ar fi câștigat lozul cel mare la loteria din Florida!

Când s-a întors de la Disney World, și Jenny i s-a dăruit la fel de total. Era un spectacol uluitor. De la o zi la alta, descoperream la soția mea o latură calmă, blândă, grijulie, pe care nu i-o cunoscusem niciodată. Îl ținea în brațe; îl mângâia; se juca încontinuu cu el; nu știa ce să mai facă. Îi pieptăna blănița fir cu fir, uitându-se după purici sau căpușe. Se scula din două-n două ore – în fiecare noapte – ca să-l ducă afară. Asta mai mult decât orice, l-a făcut să se desprindă complet de casă, în doar câteva săptămâni.

Și, în primul rând, îl hrănea.

Aplicând instrucțiunile de pe pungă, îi dădeam lui Marley câte trei castroane mari cu tocăniță pentru căței pe zi. Le înfuleca până la ultima

bucățică, în câteva secunde. Ceea ce intra în el, trebuia să și iasă, desigur, și curând curtea noastră din spate a devenit la fel de îmbietoare ca un teren minat. Nu îndrăzneam să ne aventurăm acolo, fără să căscăm ochii cât cepele. Dacă pofta de mâncare a lui Marley era imensă, rezultatele ei finale erau și mai gigantice, ca niște movile ce păreau aproape identice cu ceea ce-i intrase pe gură. Ne întrebam dacă măcar digera tot potolul ăla.

Se părea că da. Marley creștea într-un ritm frenetic. Ca acele incredibile plante cățărătoare din junglă care pot acoperi o casă în câteva ore, se dezvolta exponențial în toate direcțiile. În fiecare zi vedeam că era puțin mai lung, puțin mai lat, puțin mai înalt, puțin mai greu. Avea zece kilograme când l-am adus acasă, și în câteva săptămâni ajunsese la douăzeci și cinci. Drăgălașul lui cap de cățeluș, pe care-l cuprinsesem atât de ușor în căușul unei palme, pe drumul spre casă, în acea primă seară, se metamorfozase în ceva comparabil, ca formă și greutate, cu nicovala unui fierar. Labele-i erau enorme, flancurile deja brăzdate de mușchi, și pieptul aproape la fel de lat ca botul unui buldozer. Întocmai cum făgăduiau cărțile, firicelul lui de codiță devenea la fel de gros și puternic ca al unei vidre.

Și ce mai coadă avea! Absolut orice obiect din casă care se afla la nivelul genunchilor sau mai jos era azvârlit cât colo de oscilațiile nebunești ale armei lui Marley. Degaja mesele de cafea, împrăștia revistele, răsturna fotografiile înrămate de pe rafturi, trimitea de-a dura sticle de bere și pahare de vin. Ba chiar a spart până și un ochi de geam din glasvand. Treptat, toate lucrurile care nu erau bătute în cuie au migrat la niveluri superioare, ca să scape de crosa lui de golf. Prietenii noștri care aveau copii veneau în vizită și se minunau:

— Casa voastră e deja pregătită pentru copiii mici!

Marley nu dădea din coadă – mai degrabă, dădea din tot trupul, mișcarea pornind de la umeri pentru a se propaga înapoi. Era ca versiunea canină a unui arc flexibil Slinky. Puteam să jurăm că nu avea niciun os în tot trupul, constând în întregime numai dintr-un singur mușchi mare și elastic. Jenny a început să-l numească Domnul Zgâlțâici.

Și niciodată nu se zgâlțâia mai tare decât atunci când avea câte ceva în gură. Reacția lui față de orice situație era mereu aceeași: înhăța primul pantof, creion sau pernă la îndemână – de fapt, se mulțumea cu absolut orice obiect – și o lua la goană. Un glăscior diabolic din capul lui părea să-i șoptească: „Hai! Umflă-l! Lasă-ți balele peste el! Fugi!”

Unele dintre obiectele pe care le înșfăca erau destul de mici ca să se poată ascunde, ceea ce-i plăcea în mod deosebit – părea să creadă că scăpa neprins. Dar Marley n-ar fi ajuns niciodată un bun jucător de poker. Când avea ceva de ascuns, nu-și putea disimula satisfacția. Zvăpăiat era el întotdeauna, dar avea unele momente când exploda într-un fel de frenezie maniacală, ca și cum l-ar fi provocat vreun poznaș invizibil. Tremura din tot trupul, își azvârlea capul dintr-o parte în alta, și toată partea posterioară a trupului i se legăna într-un soi de dans spasmodic. Noi îi ziceam Marley Mambo.

— În regulă, de data asta ce-ai mi luat? îl întrebam eu și, când mă apropiam, el își începea tactica evaziunii, dând din coadă prin cameră, legănându-și șoldurile și aruncând din cap în sus și-n jos ca o iapă care nechează, atât de încântat de prada lui interzisă încât nici nu se mai putea abține. Când îl încolțeam în sfârșit și-i descleștam fălcile, niciodată nu rămâneam cu mâna goală. Întotdeauna găseam câte ceva cules din gunoi sau de pe jos – ori, pe măsură ce creștea în înălțime, chiar și de pe masa din sufragerie. Prosoape de

hârtie, Kleenexuri făcute ghemotoc, bonuri de la băcănie, dopuri sau căpăcele de sticle, agrafe de prins hârtie, piese de șah – parc-ar fi fost o curte de vechituri. Într-o zi, i-am desfăcut fălcile – și ce-am găsit? Lipit de cerul gurii, cecul cu salariul meu!

* * *

În câteva săptămâni, am și uitat cum fusese viața fără noul nostru colocatar. Ne formaserăm rapid un nou program. Începea în fiecare dimineață, înaintea primei cești de cafea, cu o plimbare în pas vioi până la marginea apei și îndărăt. După micul dejun și înainte să-mi fac dușul, patrulam prin spatele casei cu un hârleț, ca să-i îngrop minele în nisipul din fundul curții. Jenny pleca la slujbă până-n ora nouă, iar eu rareori ieșeam din casă înainte de zece, așa că mai întâi îl închideam pe Marley în buncărul de beton, cu un vas plin cu apă proaspătă, o mulțime de jucării și directiva mea veselă: „Să fii cuminte, Marley!” Pe la douăsprezece și jumătate, Jenny venea acasă în pauza de amiază, când îi dădea lui Marley prânzul și-i arunca o minge în curtea din spate ca să se joace cât timp era ea prezentă. În primele săptămâni, mai făcea câte un drum rapid acasă și pe la jumătatea după-amiezii, ca să-i dea drumul afară. După cină, de cele mai multe ori mergeam amândoi împreună cu el până pe chei, unde ne plimbam de-a lungul Intralitoralului, în timp ce iahturile din Palm Beach treceau alene pe-alături, în lumina asfințitului.

Plimbare s-ar putea să nu fie termenul cel mai potrivit. Marley se plimba așa cum se plimbă o locomotivă scăpată de sub control. Se repezea înainte, trăgând de lesă din răsputeri, mai-mai să se sugrume singur. Noi îl smuceam înapoi, el ne smucea înainte. Noi insistam, el se forța, tușind ca un fumător, din cauza zgărzii care-l strângea de gât. Cotea ba la stânga, ba la dreapta, repezindu-se

la fiecare tufiș sau cutie poștală, adulmecând, gâfâind și udând locurile fără să se oprească nicio clipă, astfel încât de obicei se stropea mai mult pe sine decât ținta. Ocolea prin spatele nostru, înfășurându-ne gleznele cu lesa înainte de a se repezi din nou înainte, gata-gata să ne doboare la pământ. Când se apropia cineva cu un alt câine, Marley se năpustea într-acolo vesel, ridicându-se pe labele dinapoi când ajungea la capătul lesei, dornic să se împrietenească.

— Ăstuia știu că-i place viața, a comentat stăpânul unui alt câine – și cu asta a spus, practic, totul.

Era încă destul de mic ca să câștigăm noi aceste meciuri de tracțiune cu lesa, dar de la o săptămână la alta balanța puterii se schimba. Creștea tot mai mare și mai puternic. Era clar că nu peste mult avea să aibă mai multă forță decât fiecare dintre noi. Știam că era nevoie să-l înfrânăm și să-l învățăm să meargă corect la pas, până nu ne târa spre cine știe ce moarte umilitoare sub roțile vreunei mașini. Prietenii noștri care erau stăpâni veterani ne spuneam să nu ne grăbim cu regimul de obediență.

— E prea devreme, ne-a atenționat unul dintre ei. Bucurați-vă de copilăria lui cât puteți. Se va termina destul de curând, și atunci vă puteți gândi serios la dresaj.

Așa am procedat – ceea ce nu înseamnă, totuși, că-l lăsam să-și facă total de cap. Am stabilit anumite reguli și am încercat să le impunem constant. Paturile și mobila erau strict interzise. Băutul din toaletă, mirositul între picioare și rosul picioarelor de scaune erau ofense grave, dar care păreau să merite o mustruluială. „Nu” a devenit cuvântul nostru favorit. Lucram cu el la comenzile elementare – aici, stai, șezi, culcat – cu succese limitate. Marley era tânăr și activ, cu capacitatea de atenție a algelor și volatilitatea nitroglicerinei. Era atât de excitabil, încât orice interacțiune îl

transforma într-o sfârlează care ricoșa din toți pereții, exuberant la un nivel de triplu-espresso. N-aveam să ne dăm seama decât peste ani de zile, dar dădea semne timpurii ale acelei condiții care ulterior acea să fie concepută pentru a descrie comportamentul miilor de școlari incontrolabili, cu mâncărici în pantaloni. Cățelul nostru era un caz de dezordine hiperactivă cu deficit de atenție ca la carte.

Și totuși, cu toate giumbușlucurile lui copilărești, Marley juca un rol important în casa și în relația noastră. Prin însăși neajutorarea lui, îi arăta lui Jenny că putea face față acelor sarcini de îngrijire maternă. Era în grija ei de câteva săptămâni, și încă nu murise – din contră, prospera văzând cu ochii. Spuneam în glumă că poate ar fi fost cazul să-i mai tăiem din porții, ca să crească mai încet și să se mai blegească.

Transformarea lui Jenny dintr-o planticidă fără inimă într-o canimămică iubitoare nu contenea să mă iubească. Cred că și ea însăși era puțin cam mirată. Avea un talent înnăscut. Într-o zi, Marley a început să icnească violent. Până să-mi dau eu seama că avea o problemă, Jenny s-a și repezit la el. I-a desfăcut fălcile cu o mână, iar pe cealaltă și-a vârât-o adânc în gâtlejul lui, de unde a scos un cocoloș de celofan cât toate zilele, ud de salivă. Totul, cât ai clipi. Marley a mai tușit o dată, a dat o coadă în perete și s-a uitat la ea cu o exprese care parcă spunea: „Hai, mai facem o dată?”

* * *

Pe măsură ce ne acomodam tot mai mult cu noul membru de familie, ne era tot mai comod să vorbim și despre extinderea familiei noastre în alte sensuri. La câteva săptămâni după sosirea lui Marley, am hotărât să nu mai folosim contraceptive. Asta nu înseamnă că luaserăm decizia ca Jenny să rămână numaidecât

însărcinată, ceea ce ar fi fost un gest mult prea îndrăzneț pentru doi oameni al căror scop în viață era să fie cât mai nehotărâți posibil. Mai degrabă, am abordat chestiunea invers, decizând doar să nu mai încercăm să *evităm* sarcina. Urmam o logică întortocheată, lucru de care eram pe deplin conștienți, dar cumva parcă ne făcea să ne simțim amândoi mai bine. Fără nicio presiune. Nici cea mai slabă. Nu încercam să avem un copil; pur și simplu ne lăsam în voia sorții. Lăsam natura să-și urmeze cursul. *Que será, será,* și gata.

La drept vorbind, eram îngroziți. Aveam mai multe perechi de prieteni care încercaseră luni de zile, ani chiar, să conceapă copii, fără să aibă noroc, și treptat ajunseseră să-și facă publică disperarea. La dineuri, vorbeau obsesiv despre vizitele medicale, despre numărătoarea spermatozoizilor și despre calcularea ciclurilor menstruale, spre marea stânjeneală a tuturor celorlalți musafiri. Vreau să zic, la așa cea ce-ai putea răspunde? „Cred că ai un nivel de spermatozoizi excelent?” Era aproape insuportabil. Ne temeam mai rău ca de moarte să nu cumva să ajungem și noi ca ei.

Jenny suferise câteva accese grave de endometrioză, înainte de a ne căsători, și fusese supusă unei intervenții laparoscopice ca să i se înlăture țesuturile cicatriciale excesive din trompele uterine, ceea ce nu era deloc un semn de bun augur pentru fertilitatea ei. Și mai tulburător era un mic secret din trecutul nostru. În acele zile de pasiune oarbă de la începuturile relației, când dorința ne strangula tot ceea ce-ar fi putut să se asemene cu rațiunea, dăduserăm naibii orice prudență, cu tot cu haine, și făcuserăm dragoste cu nepăsare, fără a folosi niciun fel de mijloace anticoncepționale. Și nu doar o dată, ci de nenumărate ori. Fusese o inconștiență incredibilă – iar acum, privind în urmă după atâția ani, ar fi trebuit să sărutăm pământul în semn de

recunoștință pentru că scăpaserăm ca prin farmec de o sarcină nedorită. Și când colo, nu ne puteam spune, în sinea noastră, decât atât: „Ce-i în neregulă cu noi? Niciun cuplu normal n-ar fi putut să se dedea la atâta preacurvie fără protecție, scăpând basma curată.” Amândoi eram convinși că n-avea să ne fie deloc ușor să concepem un copil.

Așa că, în timp ce prietenii noștri își anunțau planurile de a încerca să devină părinți, noi păstram tăcerea. Jenny avea pur și simplu să-și lase rețeta de anticoncepționale în dulăpiorul cu medicamente, dând-o uitării. Dacă rămânea gravidă, era fantastic. Dacă nu – ei bine, în fond nici nu încercam nimic cu adevărat, nu-i așa?

* * *

Iarna în West Palm Beach e o perioadă splendidă a anului, marcată de nopți răcoroase și zile însorite, calde și uscate. După vara toridă, nesuferit de lungă, petrecută mai ales în încăperi cu aer condiționat sau zbughind-o de la umbra unul copac la a altuia, în speranța de a scăpa de oarele arzător, iarna era perioada noastră în care să celebrăm latura mai blândă a zonei subtropicale. Ne luam toate mesele pe veranda din spate, în fiecare dimineață storceam suc proaspăt din fructele portocalului ce creștea în grădină, cultivam o mică parcelă cu plante medicinale și câteva roșii, lângă peretele casei, și culegeam flori de hibiscus mari cât farfuriile, ca să le punem să plutească în bolul cu apă de pe masa din sufragerie. Noaptea, dormeam cu ferestrele deschise, pentru ca mireasma gardeniilor să ajungă până la noi.

Într-una dintre acele zile superbe de la sfârșitul lui martie, Jenny a invitat la noi o colegă de serviciu, împreună cu bassetul el, Buddy, pentru a se împrieteni cu Marley. Buddy era un câine salvat de la hingheri, cu cel mai trist chip pe care-l

văzusem vreodată. I-am lăsat pe cel doi câini în curtea din spate, și au zbughit-o imediat la joacă. Bătrânul Buddy nu era prea sigur ce să creadă despre acel puști galben și cu o energie nemăsurată, care alerga, sărea și-i dădea târcoale. Dar lua totul cu bunăvoință, și amândoi au zburdat și s-au zbenguit împreună o oră și ceva, înainte de a se prăbuși la umbra copacului de mango, epuizați.

Peste câteva zile, Marley a început să se scarpine, fără să se mai oprească. Se zgâria atât de tare cu ghearele, încât ne temeam să nu-i dea sângele. Jenny s-a lăsat în genunchi și a început una dintre inspecțiile el de rutină, trecându-și degetele prin blana lui și despărțindu-l firele ca să-i poată vedea pielea. După doar câteva secunde, a strigat:

— Ei, fir-ar să fie! Ia uite-aici!

Am privit peste umărul ei, spre locul unde dăduse la o parte firele de păr ale lui Marley, tocmai la timp ca să văd un punctișor negru repezindu-se să se ascundă iar. L-am culcat pe podea și am început să-i examinăm blana pas cu pas. Marley era încântat că-i acordam atâta atenție și gâfâia fericit, bătând cu coada în pardoseală.

Oriunde ne uitam, îi și găseam. Purici! Roiuri-roiuri. Între degete și sub zgardă, sau cuibăriți în urechile lui clăpăuge. Chiar dacă ar fi fost destul de înceți ca să-l putem prinde – ceea ce nici vorbă! – erau pur și simplu prea mulți ca să ne gândim la o asemenea soluție.

Auziserăm despre legendarele probleme cu puricii și căpușele din Florida. Fără perioade de ger, sau măcar de frig mai aspru, nivelul demografic al gângăniilor nu se reducea niciodată, și prosperau în climatul acela cald și umed. Era un loc unde până și în vilele milionarilor de pe faleza din Palm Beach se găseau gândaci de bucătărie. Jenny era oripilată: cățelul ei era infestat de purici! Desigur, dădeam vina pe Buddy fără să avem

niciun fel de probe concludente. Jenny se îngrozea că nu numai câinele, ci toată casa era contaminată. Și-a înhățat cheile mașinii și s-a repezit pe ușă afară.

Peste o jumătate de oră, s-a întors cu o sacoșă plină de suficiente chimicale ca să ne creăm propriul nostru site Superfund. Cumpărase băi contra puricilor și prafuri contra puricilor, sprayuri contra puricilor, spume contra puricilor și unguente contra puricilor. Avea și un pesticid pentru curte, pe care tipul de la magazin îl spusese să-l pulverizăm pe-afară, dacă voiam să avem vreo șansă de a-i îngenunchea pe micii nemernici. Și un pieptene special, destinat să înlăture ouăle insectelor.

Am scos din geantă bonul de la chimicale și i-am aruncat o privire.

— Iisuse Christoase, iubito, am exclamat. La prețul ăsta, ai fi putut închiria un avion de pulverizat recoltele.

Nevesti-mii puțin îi păsa. Revenise la starea criminală – de astă dată, ca să-și apere familia – și era hotărâtă să nu se lase. S-a apucat de treabă cu înverșunare. L-a spălat pe Marley în copaia pentru rufe, folosind săpunuri speciale, apoi a adăugat și un șampon cu aceleași substanțe chimice, după cum am observat, ca în insecticidul de afară, turnându-l peste el până i-a saturat fiecare centimetru pătrat de blană. În timp ce Marley se usca în garaj, mirosind ca o uzină Dow Chemical în miniatură, Jenny a aspirat cu furie prin toată casa – mochetele, pereții, podelele, draperiile, tapițeria. Apoi, a dat și cu spray. Și în timp ce ea dezinsectiza interiorul, eu făceam același lucru în exterior.

— Crezi că i-am lichidat pe micii bulangii? am întrebat-o, când am terminat în sfârșit.

— Cred că da, răspunse ea.

* * *

Atacul nostru pe toate fronturile contra populației de purici de la numărul 345, Churchill Road, a avut un succes răsunător. Am început să-l controlăm pe Marley în fiecare zi, căutând între degete, sub urechi, sub coadă, pe burtă și oriunde mai puteam ajunge. Nicăieri n-am mai găsit nici urmă de purici. Am verificat covoarele, canapelele, perdelele, iarba – nimic. Anihilaserăm complet forțele inamice.

Capitolul 5
Testul de sarcină

Peste câteva săptămâni, stăteam amândoi în pat și citeam, când Jenny îi închise cartea și spuse:

— Nu… nu cred că-nseamnă nimic.

— Ce nu crezi că-nseamnă nimic? am întrebat-o absent, fără să ridic privirea din carte.

— Mi-a întârziat ciclul.

Brusc, am devenit atent.

— Ciclul? am repetat, întorcându-mă spre ea. Ți-a întârziat?

— Se mai întâmplă, uneori. Dar acum, e trecut mai mult de-o săptămână. Și mă simt și cam ciudat.

— Cum, ciudat?

— Ca și cum aș avea o viroză la stomac sau așa ceva… Alaltăieri seara la cină, am luat o înghițitură de vin și am crezut c-o să vărs.

— Nu-i genul tău…

— Ajunge doar să mă gândesc la alcool, și mă și apucă greața.

N-aveam de gând s-o menționez, dar în ultima vreme devenise mai irascibilă.

— Crezi că…? am început s-o întreb.

— Nu știu. Tu ce crezi?

— De unde vrei să știu eu?

— Era cât pe ce să nu spun nimic, continuă ea. Doar în caz că… înțelegi… Nu voiam să ne dea peste cap.

Abia atunci mi-am dat seama cât de important era acest lucru pentru ea – și pentru mine. Cumva, paternitatea ne luase pe furiș; eram gata să avem un copil.

Multă vreme, am rămas astfel, culcați unul lângă altul, fără să spunem nimic, cu privirea drept înainte.

— În noaptea asta, n-o să mai adormim, am spus eu într-un târziu.

— Mă omoară tensiunea, recunoscu și ea.

— Hai, să ne îmbrăcăm, i-am propus. Să mergem la farmacie și să luăm o trusă de testare pentru sarcină.

Am tras pe noi niște tricouri și șorturi, și am deschis ușa din față. Marley se repezi să ne-o ia înainte, încântat de perspectiva unei plimbări nocturne cu mașina. Tot sărea pe picioarele dinapoi în jurul micii noastre Toyota Tercel, ba la stânga, ba la dreapta, zgâlțâindu-se, cu stropi de salivă sărindu-i din bot, gâfâind, fără să-și mai încapă în piele de nerăbdare, în așteptarea marelui moment când aveam să deschid portiera din spate.

— Ia uite la Marley, ai zice că el e fericitul tată! am comentat eu.

Când am deschis portiera, sări pe bancheta din spate cu atâta desfătare, încât pluti pe deasupra ei fără s-o atingă, până dădu cu capul în fereastra din partea opusă – zgomotos, dar fără niciun efect neplăcut, din câte se părea.

Farmacia era deschisă până la miezul nopții, și am așteptat în mașină, cu Marley, după ce Jenny intră grăbită. Există unele lucruri pe care chiar nu se cade să le cumpere bărbații, iar testele de sarcină la domiciliu se află aproape în capul listei. Câinele se agita pe canapeaua din spate, scheunând, cu ochii ațintiți spre ușa farmaciei. Așa cum obișnuia când era surescitat, adică aproape tot timpul, gâfâia și saliva din greu.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, mai liniștește-te! i-am spus. Ce crezi c-o să facă, o să fugă prin spate fără știrea noastră?

Drept răspuns, Marley s-a scuturat din toate încheieturile, învăluindu-mă într-o vâltoare de salivă și fire de păr. Ne obișnuiserăm cu eticheta lui automobilistică și țineam mereu pe locul din față un prosop de baie, pentru cazuri de urgență. L-am folosit ca să mă șterg, apoi am șters și interiorul mașinii.

— Ai răbdare, l-am sfătuit. Sunt destul de sigur că plănuiește să se întoarcă.

Peste cinci minute, Jenny a revenit, cu o punguță în mână. În timp ce ieșeam din parcare, Marley și-a îndesat umerii între fotoliile-cupă ale micii noastre tărăboanțe, cu labele dinainte rezemate pe consola din mijloc și atingând cu nasul oglinda retrovizoare. La fiecare curbă, cădea grămadă cu pieptul peste frâna de mână. Și după fiecare asemenea căzătură, netulburat și mai fericit ca oricând, se cocoța înapoi la locul lui.

Peste câteva minute, ne aflam din nou acasă, în baie, cu trusa de $8.99 etalată pe marginea chiuvetei. Am citit instrucțiunile cu glas tare.

— Okay, am conchis, scrie aici că rezultatele sunt corecte în nouăzeci și nouă la sută din cazuri. Primul lucru pe care-l ai de făcut e să te ușurezi în ceașca asta.

Următorul pas era acela de a înmuia o bandă de testare îngustă, de plastic, mai întâi în urină, apoi în soluția dintr-o mică fiolă ce făcea parte din trusă.

— Așteaptă cinci minute, am continuat. Apoi o vom pune în a doua soluție, pentru cincisprezece minute. Dacă se albăstrește, ești borțoasă oficial, fetițo!

Am cronometrat primele cinci minute, apoi Jenny a pus testul de sarcină în a doua fiolă și a spus:

— Eu nu suport să stau aici și să aștept.

Ne-am dus în living, unde am început să conversăm tot felul de nimicuri, ca și cum n-am fi așteptat nimic mai important decât să fiarbă apa din ibric.

— Și cum e cu definii ăia…? am glumit eu.

Dar inima-mi bătea nebunește, iar din stomac mi se ridica în gât o stare de teroare nevrotică. Dacă testul ieșea pozitiv… phii, viața noastră avea să se schimbe pentru totdeauna. Dacă rezultatul era

negativ, Jenny urma să fie zdrobită. Și începeam să-mi dau seama că și eu aveam să mă simt la fel.

După o veșnicie și ceva, timerul începu să sune.

— Asta a fost, am zis. Orice-ar fi, să știi că te iubesc.

M-am dus în baie și am scos banda de testare din fiolă. Nu mai încăpea nicio îndoială – era cât se putea de albastră. Mai albastră decât adâncul oceanului. Un bleumarin închis, intens. O culoare care nu putea fi confundată cu nicio alta.

— Felicitări, iubito!

— O, Doamne…! fu singurul ei răspuns, și se aruncă în brațele mele.

În timp ce stăteam acolo, lângă lavabou, îmbrățișați, cu ochii închiși, am început să devin tot mai conștient de o anumită agitație de la picioarele noastre. Am coborât privirea și l-am văzut pe Marley, dând din coadă și bâțâind din cap. Coada lui lovea atât de tare ușa debaralei cu așternuturi, încât mă temeam să n-o îndoaie. Când m-am aplecat să-l mângâi, s-a ferit de mâna mea. Opaa… Dansa Marley-Mambo, iar asta nu putea însemna decât un singur lucru.

— De data asta ce-ai mai luat? l-am întrebat, pornind după el.

Fugi în living, reușind să scape cu o clipă înainte să-l prind. Când l-am încolțit în sfârșit și am reușit să-i descleștez maxilarele, la început n-am văzut nimic. Apoi, departe pe limbă, în pragul locului fără întoarcere, gata să alunece în puțul fără fund, am zărit ceva. Era îngust, lung și plat. Și albastru ca adâncurile oceanului. Am vârât mâna și am tras afară testul nostru de sarcină cu rezultat pozitiv.

— Îmi pare rău că de dezamăgesc, amice, i-am spus, dar ăsta o să se ducă în albumul de familie.

Apoi, Jenny și cu mine am izbucnit în râs – și mult timp nu ne-am mai oprit. Ne distram copios, încercând să ne imaginăm ce s-o fi petrecut prin capul ăla al lui, mare cât o cărămidă. „Hmm, dacă

distrug dovada, poate-au să uite de toată brambureala asta, și nu va trebui să-mi împart castelul cu cine știe ce venetic, la urma urmei…”

În sfârșit, Jenny îl prinse pe Marley de labele din față, îl ridică pe picioarele dinapoi și începu să danseze cu el prin jurul camerei.

— Ai să fii unchi! îi cântă ea.

Marley răspunse în stilul lui caracteristic – sărind să-i tragă o limbă mare și umedă drept peste gură.

A doua zi, Jenny mă sună la birou. Nu mai putea de emoție. Tocmai se întorsese de la doctor, care-i confirmase oficial rezultatele testului la domiciliu.

— Zice că toate sistemele sunt pe verde!

În noaptea dinainte, numărasem zilele înapoi în calendar, încercând să reperăm data concepțiunii. Jenny era îngrijorată să nu fi fost gravidă deja în ziua când efectuaserăm acea dezinsectizare isterică, în urmă cu câteva săptămâni. Contactul cu toate acele pesticide nu-i putuse face bine, nu? Acum, își exprimase toate aceste griji față de medic, care-i spusese că, cel mai probabil, nu era nicio problemă. Atâta doar că să nu mai folosească niciun fel de substanțe toxice. I-a dat o rețetă de vitamine prenatale și i-a spus să revină la cabinet peste trei săptămâni pentru o ecografie – un proces de imagistică electronică realizată cu ajutorul undelor sonore, care avea să ne dea posibilitatea de a vedea pentru prima oară micul fetus ce se dezvolta în pântecul ei.

— A mai zis și să aducem neapărat o casetă video, adăugă ea, ca să înregistrăm ecograma, pentru posteritate!

Mi-am notat data în calendarul de pe birou.

Capitolul 6
De-ale inimii

Localnicii vă vor spune că în Sudul Floridei există patru anotimpuri. Subtile, recunosc ei, dar totuși distincte. Să nu-i credeți. Sunt numai două – sezonul cald și secetos, și cel ploios. Cam prin această perioadă a revenirii peste noapte la zăpușeala tropicală, ne-am dat seama, într-o bună zi, că micuțul nostru cățeluș nu mai era pui. La fel de repede pe cât se metamorfozase iarna în vară, după câte se părea, Marley se transformase într-un adolescent deșirat. La vârsta de cinci luni, trupul îi umpluse toate faldurile zbârcite ale hainei sale de blană cu câteva numere prea mare. Labele lui enorme nu mai arătau atât de disproporționat de comice. Dinții de lapte, ascuțiți ca acele, cedaseră locul unor colți impresionanți, care puteau distruge un Frisbee – sau un pantof de piele nou-nouț – din câteva îmbucături repezi. Timbrul lătratului i se îngroșase ca un bubuit înfricoșător. Când se ridica pe picioarele dinapoi – lucru pe care-l făcea foarte des – umblând în două labe ca un urs dansator dintr-un circ rusesc, își putea rezema labele din față pe umerii mei, ca să mă privească drept în ochi.

Prima dată când l-a văzut, veterinarul a fluierat încetișor.

— O să aveți pe cap un băietan cât toate zilele…

Și așa s-a și întâmplat. Devenise un specimen de toată frumusețea, iar eu mă simțeam dator să-i atrag atenția lui Miss Jenny, cu toate îndoielile ei, că numele formal pe care i-l dădusem nu era chiar atât de deplasat. „Maiestatea Sa Marley de Churchill al lui Grogan”, pe lângă că locuia pe Churchill Road, era însăși definiția Maiestății – cel puțin, când se sătura să-și mai tot fugărească propria coadă. Uneori, după ce alerga până-și consuma toată energia nervoasă, se tolănea pe

covorul persan din living, lăfăindu-se în razele de soare care intrau oblic printre jaluzele. Cu capul ridicat, nasul sclipitor și labele încrucișate în față, ne amintea de un sfinx egiptean.

Nu eram singurii care să fi observat această transformare. Ne dădeam seama când vedeam cât de departe îl ocoleau străinii, și cum se fereau când sărea în calea lor, semn că nu-l mai vedeau ca pe un cățeluș inofensiv. Pentru ei, devenise un animal de temut.

Ușa noastră de la intrare avea o ferestruică lunguiață la nivelul ochilor, de douăzeci pe zece centimetri. Marley adora compania și, ori de câte ori suna cineva la ușă, se năpustea prin casă, derapând pe pardoseala din antreu și patinând în loc pe podelele lustruite, de săreau toate preșurile de sub labele lui, și nu se mai oprea până nu se ciocnea de ușă cu o bufnitură puternică. Apoi, se sălta pe picioarele dinapoi, lătrând înnebunit, și umplea cu capul lui mare toată ferestruica, privind drept în ochii cui se afla de cealaltă parte. Pentru Marley, care se considera întruchiparea comitetului de primire al casei, aceasta era o întâmpinare cum nu se poate mai mărinimoasă. Pentru comișii voiajori, curierii de la poștă și oricine care nu-l cunoștea, era ca și cum Cujo însuși ar fi sărit afară din romanul lui Stephen King, iar ușa noastră de lemn rămăsese ultimul obstacol aflat în calea fiarei însetate de sânge. Destui străini, după ce sunau la ușă și se pomeneau cu Marley lătrând la ei prin ferestruică, se retrăgeau grăbiți până-n mijlocul aleii, unde așteptau să le răspundă cineva dintre noi.

Acesta, după cum am descoperit, nu era neapărat un lucru rău.

Cartierul nostru era „în schimbare”, după cum îl defineau planificatorii urbani. Construit în anii patruzeci și cincizeci, și populat inițial de familii și pensionari, începuse să dobândească o anume calitate heteroclită pe măsură ce foștii proprietari

mureau, fiind înlocuiți de o grupare pestriță de chiriași și muncitori. La vremea când ne-am mutat noi, cartierul era iar în tranziție, de astă dată fiind înnobilat de artiști, gay și tineri intelectuali atrași de apropierea plajei și arhitectura nonconformistă, în stil Deco.

Cvartalul nostru juca un rol de tampon între aglomerata South Dixie Highway și locuințele elegante de pe fâșia paralelă cu plaja. Dixie Highway era fosta șosea U.S. 1 care străbătea coasta de est a Floridei, servind ca principală cale de acces spre Miami, înainte de apariția interstatalei. Avea cinci benzi de asfalt încins de soare, câte două pe fiecare sens, plus una comună pentru întoarceri, și era mărginită cu o serie de clădiri cam dărăpănate și neasortate, găzduind magazine de mărunțișuri, benzinării, aprozare, consignații, cârciumi și moteluri gen mama-și-tata dintr-o epocă de mult apusă.

Pe cele patru colțuri ale intersecției dintre South Dixie Highway și se aflau un magazin de băuturi, un mart cu prețuri mici și program non-stop, unul cu produse de import și gratii groase în fața vitrinei, și o spălătorie automată în aer liber, pe unde unii se învârteau toată noaptea, adesea lăsând în urma lor sticle goale în pungi de hârtie brună. Casa noastră se găsea în mijlocul cvartalului, la opt numere distanță de intersecție.

Cartierul ni se părea destul de sigur, dar despre locuitorii săi mai patibulari circulau tot felul de istorii și semne grăitoare. Uneltele lăsate în curte dispăreau, iar în timpul uneia dintre rarele perioade mai friguroase, cineva a furat toate lemnele de foc pe care le stivuisem lângă casă. Într-o duminică, ne luam micul dejun la braseria noastră favorită, așezați la masa pe care o ocupam întotdeauna, chiar în dreptul vitrinei, când Jenny mi-a arătat gaură de glonț în geam, deasupra capetelor noastre, și a remarcat sec:

— Asta știu sigur că nu era aici data trecută când am venit.

Într-o dimineață, în timp ce porneam cu mașina spre serviciu, am zărit un om căzut la marginea trotuarului, cu fața și mâinile pline de sânge. Am parcat iar și am alergat până lângă el, crezând că fusese lovit de vreo mașină. Dar, când m-am lăsat pe vine alături, m-a izbit o duhoare puternică de alcool și urină, iar când a început să vorbească n-am mai avut nicio îndoială că era beat. Am chemat o ambulanță și am așteptat lângă el, dar când au sosit infirmierii, bețivul a refuzat orice tratament. Sub privirile noastre, a plecat pe trei cărări spre prăvălia cu băuturi.

Iar într-o noapte, un om cu un aer destul de disperat a venit la ușa mea și mi-a spus că se ducea în vizită la cineva de pe strada alăturată și i se terminase benzina. Nu puteam să-i împrumut cinci dolari? Avea să mi-i dea înapoi dimineața la prima oră. „Da, te și cred, amice!” mi-am spus. Când m-am oferit ca în schimb să chem poliția, să-l ajute, a mormăit niște scuze neclare și a dispărut.

Cel mai neliniștitor dintre toate era lucrul pe care-l auziserăm despre căsuța aflată oblic vis-à-vis de a noastră. Cu doar câteva luni înainte să ne mutăm noi, acolo avusese loc o crimă – și nu era doar un omor oarecare, ci un act de o cruzime barbară, implicând o văduvă invalidă și o drujbă. Cazul apăruse pe la toate emisiunile de actualități, și încă dinainte de a ne muta eram familiarizați cu toate detaliile – sau, mai bine zis, cu toate în afară de unul singur: adresa unde se comisese crima. Iar acum, locuiam aproape vis-à-vis de locul faptei.

Victima fusese o profesoară pensionară pe nume Ruth Ann Nedermier, care locuia singură în casă și era una dintre primele locatare ale cartierului. După o intervenție chirurgicală la șold, angajase o soră cu ziua care să ajute la îngrijirea ei – decizie ce avea să-i fie fatală. Sora, după cum urma să stabilească mai târziu poliția, furase cecuri din

carnetul doamnei Nedermier falsificându-i semnătura.

Bătrâna, deși debilă fizic, continua să aibă mintea ageră, și-i ceruse socoteală în legătură cu cecurile dispărute și retragerile inexplicabile din contul ei bancar. În panică, sora o lovise în cap, omorând-o, apoi își chemase iubitul, care venise cu o drujbă și o ajutase să dezmembreze cadavrul, în cada de la baie. Împreună, împachetaseră bucățile într-un cufăr încăpător, spălaseră urmele de sânge și plecaseră cu mașina.

Timp ce câteva zile, dispariția doamnei Nedermier rămăsese un mister, după cum ne-au povestit mai târziu vecinii. Misterul a fost elucidat când un om a chemat poliția ca să reclame un miros oribil ce se simțea din garajul lui. Ofițerii au descoperit cufărul, cu sinistrul său conținut. Când l-au întrebat pe proprietar cum ajunsese acolo, acesta le-a spus adevărul: fiica lui îi ceruse voie să lase un timp acolo cufărul.

Deși oribila asasinare a doamnei Nedermier fusese cel mai comentat eveniment din istoria cartierului, nimeni nu ne spusese o vorbă despre asta în timp ce ne pregăteam să cumpărăm casa – nici agentul imobiliar, nici foștii proprietari, nici inspectorul, nici supervizorul. În prima săptămână după ce ne mutaserăm, vecinii au venit să ne cunoaștem, cu fursecuri și alte bunătăți, și abia atunci ne-au spus toată povestea. Noaptea, în timp ce stăteam în pat, ne era greu să nu ne gândim că la doar vreo treizeci de metri distanță de fereastra dormitorului nostru o văduvă lipsită de apărare fusese tăiată în bucăți. Era doar un incident izolat ne spuneam, ceva ce nouă nu ni s-ar fi putut întâmpla niciodată. Și totuși, nu puteam să trecem prin dreptul casei, sau măcar să ne uităm pe fereastră într-acolo, fără să ne gândim la ceea ce se întâmplase înăuntru.

Cumva, faptul că-l aveam pe Marley cu noi și privirile atât de temătoare pe care i le aruncau

străinii ne dădeau un sentiment de liniște care altfel nu cred că l-am fi putut avea. Era un câine mare și iubitor, a cărui strategie defensivă în fața intrușilor ar fi constat, fără îndoială, în a-i linge până la moarte – dar spărgătorii și tâlharii care bântuiau noaptea prin cartier n-aveau de unde să știe asta. Pentru ei, era mare, puternic, și de o nebunie imprevizibilă – ceea ce nouă ne convenea de minune.

* * *

Sarcina îi pria lui Jenny. A început să se trezească în zori, ca să facă gimnastică și să-l scoată pe Marley la plimbare. Prepara mâncăruri naturale și sănătoase, pline de legume și fructe proaspete. Și-a exclus din regim cafeina și sucurile dietetice, precum și alcoolul sub orice formă, iar pe mine nu mă mai lăsa nici măcar să pun în oala de gătit obișnuita lingură de vin de Xeres, pentru aromă.

Juraserăm să ținem secretă sarcina până ne asiguram că fătul era viabil și nu exista riscul de a-l pierde – dar în privința asta, niciunul dintre noi nu făcea față prea bine. Eram atât de emoționați, încât dezvăluiam taina unui confident după altul, cerându-i fiecăruia să jure că avea să păstreze tăcerea până când secretul nostru a ajuns să fie cunoscut de toată lumea. Mai întâi, le-am spus părinților noștri, apoi fraților și surorilor, apoi celor mai apropiați prieteni, apoi colegilor de serviciu, apoi și vecinilor… La zece săptămâni, abdomenul lui Jenny abia începea să se rotunjească ușor. Totul începea să pară real. De ce să nu ne împărtășim bucuria lumii întregi? Când a sosit ziua pentru examinarea și ecografia lui Jenny, parc-am fi afișat o pancartă în centrul orașului: John și Jenny așteaptă un copil!

În dimineața vizitei medicale, mi-am luat liber de la serviciu și, așa cum mi se spusese, am adus o

casetă goală ca să înregistrăm primele imagini granulate ale bebelușului nostru. Consultația urma să fie atât un examen medical, cât și o sesiune de informare. Urma să ni se repartizeze o soră-moașă care să ne răspundă la toate întrebările, să măsoare circumferința lui Jenny, să asculte bătăile de inimă ale copilului – și, desigur, să ne arate micuța siluetă din abdomenul ei.

Am sosit la ora nouă dimineața, trepidând de nerăbdare. Moașa, o femeie blândă, de vârstă medie, cu accent britanic, ne-a condus într-o cameră de examinare, unde ne-a întrebat imediat:

— Ați dori să auziți bătăile de inimă ale copilașului?

Cum să nu?! am replicat noi. Și am ascultat cu cea mai mare atenție, în timp ce femeia plimba peste abdomenul lui Jenny un soi de microfon, conectat la o boxă. Noi stăteam tăcuți, cu zâmbetele încremenite pe fețe și urechile ciulite să prindă micuțele bătăi de inimă – dar din difuzor nu se auzeau decât paraziți.

Sora ne-a spus că acest lucru nu era deloc neobișnuit.

— Depinde de poziția în care stă copilul. Uneori, nu se aude nimic. Totuși, s-ar putea și să fie cam devreme…

Apoi, se oferi să ne facă ecografia.

— Haideți să-i aruncăm o privire bebelușului! propuse ea, cu voioșie.

— Prima oară când îl vedem pe micul Grogie, remarcă Jenny, zâmbindu-mi radioasă.

Sora-moașă ne duse în cabinetul de ecografie și o puse pe Jenny să se culce pe o masă lângă care se afla un monitor de televiziune.

— Am adus și o casetă! am anunțat eu, arătându-i-o.

— Mai țineți-o, deocamdată, replică moașa, în timp cei ridica lui Jenny bluza și începea să-i treacă peste burtă un instrument de forma și mărimea unui puc de hockey. Am început să ne

zgâim la monitorul de computer, pe al cărui ecran de distingea vag o masă informă.

— Hmm, ăsta nu pare să prindă nimic, spuse ea, cu o voce perfect neutră. Vom încerca o sonogramă vaginală. Așa, se obțin imagini mult mai detaliate.

Ieși din cameră și reveni peste câteva momente, însoțită de o altă soră, o blondă oxigenată înaltă, cu o monogramă pe unghie. Se numea Essie și-i ceru lui Jenny să-și scoată chiloții, după care îi introduse în vagin o sondă învelită în latex. Moașa avusese dreptate: rezoluția era cu mult superioară celei a primei ecografii. Transfocă spre ceva ce arăta ca un sac micuț în mijlocul unei mări cenușii, după care, cu un click de mouse, mări imaginea, apoi o mai mări o dată. Și încă o dată. Dar, în pofida tuturor acelor detalii, săculețul arăta tot ca o șosetă goală și fără nicio formă. Unde erau micile brațe și picioare despre care cărțile spuneau că se formau cam prin săptămâna a zecea? Unde era căpșorul? Și inima pe care ar fi trebuit s-o auzim bătând – unde era? Jenny, cu gâtul sucit într-o parte, ca să vadă ecranul, încă mai palpita de nerăbdare, și le întrebă pe cele două surori, cu un mic râs nervos:

— Măcar e ceva, acolo înăuntru?

Am ridicat privirea spre fața lui Essie și am știut că răspunsul nu era cel pe care voiam să-l auzim. Dintr-o dată, mi-am dat seama de ce nu spusese nimic, în timp ce tot mărea imaginea. Îi răspunse lui Jenny cu o voce controlată:

— Nu ceea ce v-ați aștepta să vedeți la zece săptămâni.

I-am pus lui Jenny mâna pe genunchi. Continuam amândoi să ne uităm la botul de pe ecran, ca și cum așa l-am fi putut face să prindă viață.

— Jenny, cred că avem o problemă, spuse Essie. Mă duc să-l chem pe doctorul Sherman.

În timp ce așteptam tăcuți, mi-am dat seama ce vor să spună oamenii când descriu acel roi de

lăcuste ce-i învăluie chiar înainte de a leșina. Am simțit că mi se ridica sângele în cap, și au început să-mi țiuie urechile. „Dacă nu stau jos," mi-am spus, „am să cad de pe picioare." Cât de penibil ar fi fost? Soția mea cea puternică primea cu stoicism vestea în timp ce bărbatul ei zăcea fără cunoștință pe podea, și surorile încercau să-l trezească plimbându-i pe la nas săruri de mirosit. M-am așezat pe jumătate pe marginea banchetei de examinare ținându-i lui Jenny mâna într-a mea și cu cealaltă mângâind-o pe gât. Ochii i se umpluseră de lacrimi, dar nu plângea.

Doctorul Sherman, un bărbat înalt și distins, cu un aer morocănos dar și afabil, confirmă că fetusul era mort.

— Am putea percepe bătăile inimii, fără discuție, spuse el.

Apoi începu să ne explice cu blândețe, ceea ce știam deja din cărțile despre graviditate pe care le citiserăm. Că o sarcină din șase se sfârșește prin pierdere. Acesta era modul naturii de a elimina indivizii prea slabi, retardați sau prea diformi. Părând să-și amintească de îngrijorarea lui Jenny în legătură cu insecticidul, mai preciză că nu avea nimic de-a face cu noi. Îi puse o mână pe obraz aplecându-se ca pentru a o săruta.

— Îmi pare rău, spuse el. Puteți încerca din nou, peste vreo două luni.

Am rămas amândoi în tăcere. Caseta video pusă pe banchetă, lângă noi, părea dintr-o dată incredibil de jenantă, ca un memento crud al optimismului nostru orb și naiv. Îmi venea s-o arunc. Sau măcar s-o ascund. L-am întrebat pe medic:

— De-aici unde mergem?

— Trebuie să scoatem placenta, răspunse el. Cu ani în urmă nu se putea ști atât de devreme că sarcina era pierdută, și primul semn era începutul hemoragiei.

Ne-a propus să așteptăm până luni pentru procedura respectivă, care era similară cu un avort, fetusul și placenta fiind aspirate din uter. Jenny, însă, voia să lase cât mai repede totul în urmă, și eu de asemenea.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine, spuse ea.

— Atunci, e-n regulă, răspunse doctorul Sherman.

Îi dădu un medicament care să provoace dilatarea forțată și plecă. L-am auzit cum intra într-o altă sală de examinare pe același culoar, salutând zgomotos o gravidă, cu o glumă veselă.

Rămași singuri în cameră, Jenny și cu mine ne-am strâns în brațe, rămânând astfel până când se auzi o bătaie în ușă. Era o asistentă mai vârstnică, pe care n-o mai văzuserăm până atunci. Ținea în mână un teanc de hârtii.

— Îmi pare rău, scumpo, spuse ea. Îmi pare așa de rău…

După care îi arătă unde să semneze documentul prin care lua la cunoștință despre riscurile sucțiunii uterine.

* * *

Când a revenit, doctorul Sherman s-a apucat imediat de treabă, l-a injectat lui Jenny valium, apoi demerol, și procedura a fost, dacă nu și nedureroasă, cel puțin foarte rapidă. S-a terminat înainte ca medicamentele să-și fi făcut pe deplin efectul. La sfârșit, Jenny a rămas aproape fără cunoștință, sub imperiul sedativelor.

— Aveți doar grijă să nu i se oprească respirația, a spus medicul, ieșind din cabinet.

Nu mi-a venit să cred. Nu era de datoria *lui* să se asigure că nu i se oprea respirația? Pe hârtia semnată de Jenny scria: „Pacientei i se poate întrerupe respirația în orice moment, din cauza unei supradoze de barbiturice.” Am făcut ceea ce

mi se spusese, vorbindu-i cu glas sonor, masându-i brațul, bătând-o ușurel pe obraz și spunându-i lucruri gen:

— Hei, Jenny! Pe mine cum mă cheamă?

Degeaba, era dusă de pe lume.

După câteva minute, Essie a vârât capul pe ușă, să vadă ce se mai întâmpla. Zări fața pământie a lui Jenny și făcu imediat stânga-mprejur, pentru a reveni peste câteva clipe cu un prosop umed și săruri de mirosit, pe care i le ținu sub nas un timp cât o eternitate, înainte ca Jenny să se miște din nou, nu mai mult decât un moment. Eu continuam să-i vorbesc tare, spunându-i să respire adânc, astfel încât să-i simt răsuflarea pe mână. Avea pielea cenușie; i-am luat pulsul: șaizeci de bătăi pe minut. Cu gesturi nervoase, am început să-i tamponez fruntea, obrajii și gâtul cu prosopul umed. În cele din urmă, își veni în fire, deși încă ai era extrem de ametită.

— M-ai îngrijorat, i-am spus.

Nu făcu decât să se uite în gol prin mine, ca și cum s-ar fi chinuit să-mi înțeleagă sensul cuvintelor. Apoi, își pierdu iar cunoștința.

Peste o jumătate de oră, sora mă ajută s-o îmbrac, și am condus-o afară din cabinet, cu dispoziții clare: în următoarele două săptămâni, nicio baie, acasă sau în mare, nicio irigație, niciun tampon, niciun raport sexual.

În mașină, Jenny păstră o tăcere detașată, rezemându-se de portiera din dreapta, cu privirea afară, pe fereastră. Avea ochii roșii, dar nu plângea. Eu căutam zadarnic cuvinte mângâitoare. Serios – ce-aș fi putut să-i spun? Ne pierduserăm copilul. Da, i-aș fi putut spune că aveam să mai încercăm. Îi puteam spune că și alte cupluri treceau prin același lucru. Dar ea nu voia s-o audă, iar eu nu voiam s-o spun. Într-o bună zi, aveam să putem privi totul în perspectivă – dar nu acum.

Am pornit spre casă pe drumul cel mai pitoresc care șerpuia pe Flagler Drive, îmbrățișând cheiul

din West Palm Beach de la capătul nordic al orașului, unde era clinica, spre cel sudic, unde locuiam noi. Soarele se reflecta în mare; palmierii se unduiau ușor sub cerul albastru, fără nori. Era o zi destinată bucuriei, nu nouă. Noi mergeam spre casă, în tăcere.

Când a ajuns acasă, am ajutat-o pe Jenny să intre și să se așeze pe canapea, după care m-am dus în garaj unde, ca de obicei, Marley ne aștepta să ne întoarcem, cu sufletul la gură de nerăbdare. De cum m-a văzut, s-a repezit la uriașul lui os de piele neargăsită și a început să defileze cu el mândru prin încăpere, dând din coadă, de bubuia mașina de spălat ca o tobă bătută cu ciocanul. Mă implora să încerc să i-l smulg din bot.

— Azi nu, bătrâne, i-am răspuns, deschizându-i ușa din spate, ca să-i dau drumul în curte.

Se ușură prelung pe trunchiul copacului loquat, apoi năvăli înapoi, bău cu sete din castronul cu apă, făcând numai baltă în jur, și o luă la fugă pe culoar, în căutarea lui Jenny. Mi-a luat doar câteva secunde să încui ușa din spate, să șterg apa de pe jos și să-l urmez în living.

Când am dat colțul, m-am oprit brusc. Aș fi pariat leafa pe o săptămână că ceea ce vedeam era imposibil să se întâmple. Câinele nostru cel nărăvaș și necontrolat stătea cu umerii între genunchii lui Jenny, rezemându-și cuminte capul mare și greu în poala ei. Coada îi atârna inertă între picioare, și era pentru prima oară că nu dădea din ea, la vederea unuia dintre noi. Ochii lui priveau în sus, spre Jenny, și scâncea încetișor. Ea îl mângâie pe cap de câteva ori, după care, fără veste, își îngropă fața în blana deasă de pe ceafa lui și începu să suspine. Suspine sonore, nestăpânite, din adâncul sufletului.

Au rămas așa mult timp, Marley neclintit ca o statuie, Jenny strângându-l în brațe ca pe o păpușă uriașă. Eu stăteam într-o parte, simțindu-mă ca un intrus care a surprins un moment de adâncă

intimitate, fără să știu prea bine ce să fac. Și apoi, fără să-și ridice fața, Jenny întinse un braț spre mine, așa că m-am alăturat ei pe canapea, cuprinzând-o de umeri. Și am rămas așa toți trei, îmbrățișați în durerea noastră comună.

Capitolul 7
Stăpânul și fiara

A doua zi dimineața, într-o sâmbătă, m-am trezit în zorii zilei ca s-o găsesc pe Jenny culcată pe o parte, cu spatele spre mine, plângând încetișor. Marley era treaz și el cu bărbia rezemată pe saltea, compătimindu-și din nou stăpâna. M-am sculat și am făcut cafea, am stors suc proaspăt de portocale, am prăjit pâinea, am adus ziarul în casă. Peste câteva minute, când Jenny a ieșit din dormitor, în halat, avea ochii uscați și mi-a zâmbit cu curaj, ca pentru a-mi spune că acum totul era în regulă.

După micul dejun, am hotărât să ieșim din casă și să-l ducem pe Marley până la malul mării, ca să facă o baie. În apropierea casei noastre, pe plajă se înșirau mai multe movile de bolovani și un dig mare de beton, astfel încât apa era inaccesibilă. Dar dacă mergeam câteva sute de metri mai spre sud, digul se arcuia spre interior, dezvăluind o mică plajă cu nisip alb și lemne aduse de valuri – locul ideal în care să se poată zbengui un câine. Când am ajuns pe mica plajă, am agitat un băț în fața lui Marley și i-am scos lesa. Se uita la băț cum s-ar uita un om flămând la o bucată de pâine, fără să-l slăbească din ochi.

— Aport! am strigat, aruncând bățul în apă, cât puteam de departe.

Marley trecu peste zidul de beton, dintr-un singur salt spectaculos, traversă în galop plaja și se avântă în apa mică de la mal, aruncând în jur cu trâmbe de stropi. Asta sunt născuți să facă Labradorii. O au în gene, și în atribuțiile profesionale.

Nimeni nu e sigur care a fost adevărata origine a Labrador retrieverilor, dar măcar atâta lucru se știe cu certitudine: nu provin din peninsula Labrador. Acești câini de apă musculoși, cu păr scurt, au ieșit la suprafață pentru prima oară în secolul al XVII-

lea, la câteva sute de mile spre sud de Labrador, în Newfoundland. Acolo, după cum au observat primii cronicari, pescarii locali luau câinii cu ei pe mare, în lotci, punându-i să tragă funiile și năvoadele, și să înoate după peștii care scăpau din cârlig. Blana deasă și unsuroasă a câinilor îi apăra de răceala apei, iar talentul lor la înot, energia nemărginită și capacitatea de a ține cu grijă peștele în bot, fără să-i sfâșie carnea, făcea din ei niște câini ideali pentru condițiile grele de muncă din Atlanticul de Nord.

Cum au ajuns acești câini în Newfoundland, nimeni nu știe. Nu sunt originari de pe insulă, și nu există niciun indiciu că primii eschimoși care au colonizat regiunea ar fi adus câini cu ei. Cea mai credibilă teorie este aceea că strămoșii timpurii ai retrieverilor au fost aduși în Newfoundland de către pescarii din Europa și Marea Britanie, dintre care mulți au debarcat și s-au stabilit acolo, înființând mai multe așezări pe coastă. În continuare, rasa cunoscută acum ca Labrador retriever a putut evolua prin încrucișări neintenționate și cam arbitrare. E foarte posibil să aibă strămoși comuni cu rasa Newfoundland, care e mai mare și cu blana mai lățoasă.

Indiferent cum au luat ființă, uluitorii retrieverii au fost în curând recrutați la datorie de către vânătorii de pe insulă, ca să le aducă prada, inclusiv păsările de apă. În 1662, un localnic din Newfoundland, W.E. Cormack, a cutreierat pe jos toată insula și a observat abundența de câini locali de apă, consemnând că erau „admirabil instruiți ca aducători de păsări și… folositori în multe alte feluri”. În cele din urmă, aristocrația britanică a luat la cunoștință și, pe la începutul secolului al XIX-lea, câinii erau importați în Anglia, spre a fi folosiți de vânătorii sportivi în căutare de fazani, prepelițe și potârnichi.

Conform Labrador Retriever Club, în 1931 s-a format un club național de hobby, devotat să

conserve integritatea rasei. Numele de Labrador retriever a apărut, absolut întâmplător, cam prin anii 1830, când al treilea Conte de Malmesbury, care era un ignorant în materie de geografe, i-a scris celui de-al șaselea Duce de Buccleuch, entuziasmat de noua sa linie de retrieveri sportivi. „Pe-ai mei îi numim mereu câini Labrador", a scris el – și, din acel moment, numele a prins. Bunul conte a consemnat că făcea mari eforturi ca să păstreze „rasa cât se putea de pură, încă de la început". Alții, însă, erau mai puțin bigoți în privința geneticii, încrucișând liber Labradorii cu alți retrieveri, în speranța ca excelentele lor calități să li se transmită și celorlalți. Genele Labradorilor s-au dovedit de neîmblânzit, iar linia Labrador retriever a rămas distinctă, obținând recunoașterea de către Kennel Clubul din Anglia ca rasă cu drepturi depline la data de 7 iulie, 1903.

B.W. Ziessow, un entuziast al rasei și crescător de lungă durată, a scris pentru Labrador Retriever Club: „Vânătorii americani au adoptat rasa din Anglia și, în continuare, au educat și dresat câinele pentru a satisface nevoile vânătorești ale țării. Azi, la fel ca în trecut, Labradorul intră fără preget în apele reci ca gheața din Minnesota, ca să aporteze o pasăre împușcată; muncește toată ziua, vânând porumbei în arșița din Sud-Vest – singura răsplată pe care o așteaptă fiind o mângâiere pe cap pentru treaba bine făcută."

Aceasta era nobila ereditate a lui Marley – și se părea că moștenise măcar o parte din instinct. Era un maestru în urmărirea prăzii. Ceea ce nu prea părea să stăpânească era conceptul de a o aduce înapoi. Atitudinea lui generală părea să fie: „Dacă vrei așa de tare bățul ăsta, sari TU în apă după el!"

Reveni în goană pe plajă, cu bățul între dinți.

— Aici, Marley! am răcnit, bătând din palme. Hai, băiete, adu-mi-l!

Se încordă, tremurând de emoție din tot trupul, și se scutură prompt, împroșcându-mă din cap

până-n picioare cu stropi de apă și nisip. Apoi, spre surprinderea mea, lăsă bățul să-mi cadă la picioare. „I-auzi" i-am spus. „Ăsta, da, serviciu!" M-am uitat înapoi spre Jenny, care stătea pe o bancă, sub un pin australian, și i-am adresat un gest cu degetul mare în sus. Dar, când m-am aplecat să iau bățul, Marley mă aștepta. S-a repezit înaintea mea, l-a apucat în bot și a luat-o la goană pe plajă, alergând în formă de opturi. Coti înapoi, cât pe ce să se ciocnească de mine, provocându-mă s-o iau la fugă după el. Am schițat câteva intenții de a-l prinde, dar se vedea clar că avea atât viteza, cât și agilitatea, de partea lui.

— Era vorba că ești un Labrador *retriever,* am strigat, nu un Labrador *evader!*

Dar ceea ce aveam eu în plus față de câinele meu era un creier evoluat, la un nivel măcar cu puțin peste media speciei mele. Am luat un al doilea băț și am început să mă agit cu el. L-am ridicat deasupra capului, aruncându-l dintr-o mână în cealaltă. Vedeam clar cum lui Marley îi slăbea hotărârea. Și, dintr-o dată, bățul din gura lui, care cu doar câteva momente în urmă fusese cea mai prețioasă comoară din lume pe care și-ar fi putut-o imagina, își pierdu orice interes. Bățul meu îl atrăgea ca o sirenă pe Ulise. Se apropia tot mai mult, până ajunse la doar câțiva centimetri în fața mea.

— A, în fiecare zi se naște câte-un fraier, nu-i așa, Marley? l-am tachinat, mângâindu-i botul cu bățul și privindu-l cum se uita cruciș, numai să nu-l scape din ochi.

Parcă și vedea rotițele învârtindu-i-se în cap, pe când încerca să găsească o soluție de a apuca bățul nou, fără să renunțe la vechi. Buza de sus îi tremura, în timp ce punea la încercare conceptul de a se repezi brusc la al doilea fără să-i dea drumul celui dintâi. Curând, am reușit să apuc strâns cu mâna liberă capătul bățului din gura lui. Am tras,

iar el începu să tragă înapoi, mârâind. I-am apăsat peste nări al doilea băț.

— Știi bine că-l vrei, am șoptit.

Ba bine că nu – cum să nu-l vrea? Tentația era irezistibilă. Simțeam cum fălcile lui slăbeau strânsoarea – și, în sfârșit, inevitabilul se produse: își deschise botul, încercând să apuce al doilea băț fără a-i da drumul primului. Cât ai clipi, l-am ridicat pe amândouă deasupra capului. Marley făcu o săritură înaltă, lătrând și răsucindu-se în zbor, vizibil dezorientat să vadă că strategia lui de luptă, atât de meticulos pusă la punct, putuse rata așa de lamentabil.

— De-asta eu sunt stăpânul, și tu, fiara, i-am spus.

La care el se scutură din nou, aruncându-mi iar nisip și apă în față.

Am aruncat unul dintre bețe în apă, iar Marley o luă la fugă după el, lătrând nebunește. Când reveni, era un nou adversar – mai învățat, mai înțelept. De astă dată, se mișca prudent și refuză să se mai apropie de mine. Rămase cam la zece metri distanță, cu bățul în gură, privind noul obiect râvnit, care întâmplător era unul și același cu vechiul obiect râvnit – primul băț, ținut acum sus, deasupra capului meu. Iar îi vedeam rotițele învârtindu-se. Se gândea: „De data asta, am să aștept aici până-l aruncă, și atunci el n-o să mai aibă bețe și eu o să am două bețe.”

— Chiar mă crezi prost, nu-i așa, potaie? l-am întrebat.

Și, luându-mi avânt, cu un gest amplu și un geamăt năprasnic de efort, a azvârlit bățul din răsputeri. Mai mult ca sigur, Marley se aruncă în apă, cu primul băț încă strâns în dinți. Atâta numai că… eu nu dădusem drumul bățului din mână! Și credeți că Marley văzuse? A înotat până la jumătatea distanței spre Palm Beach, înainte să se prindă că bățul era încă în mâna mea.

— Ce crud ești! strigă la mine Jenny, de pe bancă – și, întorcând capul, am văzut că râdea.

Când Marley reveni în fine pe mal, se trânti în nisip, frânt de oboseală dar hotărât în continuare să nu dea drumul bățului cu niciun chip.

I l-am arătat pe al eu, amintindu-i cu cât era mai extraordinar decât a lui, și am ordonat:

— Lasă-l!

Mi-am încordat brațul ca pentru a arunca, iar fraierul sări în picioare și porni iar spre apă.

— Lasă-l! am repetat, când se întoarse.

A fost nevoie de câteva încercări, dar până la urmă s-a conformat. Și, în clipa când bățul lui a atins nisipul, l-am aruncat pe al meu, cu boltă, spre el. Am repetat figura de mai multe ori, și de fiecare dată părea să înțeleagă tot mai clar ideea. Încet, încet, lecția se întipărea în capul lui tare și greoi. Dacă-mi aducea înapoi bățul, îi aruncam unul nou să-l prindă.

— E ca un schimb de cadouri la birou, i-am explicat. Trebuie să dai, ca să primești.

Sări în sus, trântindu-și botul plin de nisip peste gura mea, gest pe care l-am interpretat ca pe recunoașterea unei lecții învățate cu spor.

În timp ce mergeam spre casă, Marley, obosit de atâta zbenguială, pentru prima dată nu se mai opintea în lesă. Eu radiam de mândria izbânzii. Săptămâni de zile, Jenny și cu mine ne chinuiserăm să-l învățăm câteva reguli și maniere sociale elementare, dar progresam amarnic de încet. Parcă am fi avut de-a face cu un armăsar sălbatic – pe care încercam să-l învățăm să soarbă delicat ceaiul dintr-o ceșcuță de porțelan fin! În unele zile, mă simțeam ca Ana Sullivan, cu Marley pe post de Hellen Keller. Tot reveneam cu gândul la Sfântul Shaun și la viteza cu care atunci, când aveam doar zece ani, îl putusem învăța tot ce avea nevoie să știe pentru a fi un câine extraordinar. Și mă întrebam cu ce anume greșeam, de data asta.

Micul nostru exercițiu de aport, însă, îmi oferea un licăr de speranță.

— Știi, i-am spus lui Jenny, chiar cred că începe să prindă.

Jenny îl privi cum mergea cu pas greoi pe alături. Era ud leoarcă și cu blana plină de nisip, făcea bulbuci la colțurile gurii și nici acum nu dădea drumul bățului cucerit cu atâta caznă.

— N-aș fi chiar atât de sigură murmură ea.

* * *

A doua zi dimineața, m-am trezit iar înaintea zorilor, în sunetul suspinelor încete ale lui Jenny, lângă mine.

— Hei… am șoptit, cuprinzând-o în brațe.

Ea își cuibări fața la pieptul meu, și i-am simțit lacrimile infiltrându-mi-se prin tricou.

— N-am nimic, spuse ea. Serios. Doar că… înțelegi…

Înțelegeam. Încercam să fac pe soldatul cel viteaz, dar și eu simțeam același lucru: sentimentul surd al pierderii și al înfrângerii. Era ciudat. Cu nici patruzeci și opt de ore înainte, clocoteam de nerăbdare la gândul viitorului nostru copilaș. Iar acum, parcă nici n-ar fi fost vreodată vorba de o sarcină. Parcă tot episodul ar fi fost doar un vis din care ne era greu să ne trezim.

Mai târziu, în aceeași zi, l-am luat pe Marley cu mine în mașină, ca să facem niște cumpărături de la băcănie și de la farmacie, pentru Jenny. La întoarcere m-am oprit la o florărie și am luat un buchet uriaș de flori de primăvară, aranjate într-o vază, cu speranța că o vor mai înveseli. Le-am pus pe bancheta din spate, lângă Marley, legate cu centura de siguranță, ca să nu se împrăștie. Când am trecut pe la pet shop, am hotărât pe loc că și Marley merita un cadou. La urma urmei, reușise mai bine decât mine s-o mângâie pe femeia neconsolată din viața noastră a amândurora.

— Să fii cuminte! i-am spus. Vin imediat.

Și am intrat repede în magazin, unde n-am întârziat mai mult decât era nevoie ca să-i cumpăr încă un os mare de ros din piele netăbăcită.

Peste câteva minute, când am ajuns acasă, Jenny ne-a ieșit în întâmpinare, iar Marley a năvălit jos din mașină ca s-o salute în stilul lui.

— Avem o mică surpriză pentru tine, am spus.

Dar când m-am aplecat să iau florile de pe bancheta din spate, eu am avut parte de o surpriză. Buchetul consta într-un amestec de margarete albe, narcise galbene, crini de diferite culori și garoafe roșii. Acum, însă, garoafele – ia-le de unde nu-s! M-am uitat mai atent și am găsit tulpinile decapitate care cu câteva minute în urmă susținuseră bobocii. În rest, buchetul era complet intact. M-am uitat urât la Marley care dansa în jur de parcă ar fi dat probă pentru *„Soul Train”*.

— Vino-aici! am țipat, și când în sfârșit l-am prins și i-am deschis botul, am găsit dovada indubitabilă a vinovăției lui. În adâncurile gurii lui ca o cavernă, vârâtă în faldul unui obraz ca un cocoloș de tutun de mestecat, mai rămăsese o singură garoafă roșie. Cu siguranță, celelalte se duseseră deja în jos pe tobogan. Îmi venea să-l omor.

Am ridicat privirea spre Jenny și am văzut că pe obraji îi șiroiau lacrimi. Numai că, de data asta, erau lacrimi de râs. Nu s-ar fi amuzat mai copios nici dacă veneam la ea într-o formație de mariachi, sub balcon noi să-i cântăm o serenadă. Nu-mi mai rămăsese nimic altceva de făcut decât să râd și eu.

— Câinele ăla… am mormăit.

— Oricum nu m-am dat niciodată în vânt după garoafe, mărturisi Jenny.

Marley era atât de încântat să vadă că toată lumea râdea, din nou fericită, încât se ridică pe labele dinapoi și ne trânti un *break dance.*

* * *

În dimineața următoare, m-a trezit lumina pestriță a soarelui care se infiltra printre frunzele arborelui de piper brazilian, așternându-se peste pat. M-am uitat la ceas: era aproape opt. Lângă mine, soția mea dormea liniștită, cu pieptul ridicându-i-se și coborând la loc, încet, prelung, în ritmul respirației. Am sărutat-o pe păr, i-am cuprins mijlocul cu un braț și am închis din nou ochii.

Capitolul 8
Care pe care

Când Marley încă nu avea tocmai șase luni, l-am înscris la cursuri de obedienţă. Dumnezeu ne e martor că avea nevoie. În pofida progresului său la aportat, în acea zi pe plajă, se dovedea un elev dificil, opac, necontrolat, distrat tot timpul, victimă a propriei sale energii nemărginite. Începeam să ne dăm seama că nu era la fel ca alți câini. Cum a spus tatăl meu la scurt timp după ce Marley încercase să întrețină relații matrimoniale cu genunchiul lui:

— Câinele ăsta are o doagă lipsă.

Aveam nevoie de ajutor profesionist.

Veterinarul ne-a spus despre un club local de dresaj care oferea cursuri de obedienţă elementare marți seara, în parcarea din spatele arsenalului. Instructorii erau voluntari ai clubului neplătiți, niște amatori serioși care se presupunea că-și duseseră deja propriii câini până pe culmile modificărilor comportamentale avansate. Cursul conținea opt lecții și costa cincizeci de dolari, preț pe care noi l-am considerat un chilipir, mai ales ținând seama de faptul că Marley putea distruge pantofi în valoare de cincizeci de dolari în treizeci de secunde. Iar clubul numai că nu garanta că, după absolvire, aveam să ne ducem acasă cu următoarea mare vedetă pentru rolul lui Lassie. La înscriere, am cunoscut-o pe femeia care urma să ne fie instructor. Era o dresoare de câini severă și hotărâtă, care subscria teoriei că nu există câini incorijibili, ci numai stăpâni slabi și mototoli.

Prima lecție a părut să-i dovedească spusele. Încă înainte să ne fi dat jos complet din mașină, Marley i-a și văzut pe ceilalți câini adunându-se cu stăpânii lor, pe asfalt. Era rost de bal! A sărit peste noi, jos din mașină, și a zbughi-o ca săgeata, târându-și lesa după el. Se repezea de la un câine

la altul, mirosindu-le părțile rușinoase, lăsând câte un strop de pipi și aruncând prin aer meduze uriașe de salivă. Pentru Marley, era un adevărat festival al mirosurilor – atât de multe organe genitale, atât de puțin timp – și profita de fiecare moment, atent să fie mereu cu un pas mai înaintea mea, care alergam după el ca disperatul. De fiecare dată când eram gata să-l prind, o tulea cu câțiva pași mai încolo. În sfârșit, am ajuns destul de aproape ca să pot face un salt uriaș, aterizând cu ambele picioare pe lesă. Asta l-a făcut să se oprească atât de brusc, încât un moment m-am temut să nu-i fi rupt gâtul. S-a smucit înapoi, căzând pe spate, apoi s-a răsucit în loc și m- a privit cu expresia senină a unui heroinoman care tocmai și-a primit doza.

Între timp, instructoarea se uita la noi cu o expresie care n-ar fi putut să fie mai mustrătoare nici dacă-mi venea ideea să-mi lepăd hainele de pe mine și să dansez gol de față cu toată lumea.

— La locurile dumneavoastră, vă rog, a ordonat ea scurt.

Și, când ne-a văzut pe Jenny și pe mine trăgându-l pe Marley după noi, a adăugat:

— Va trebui să vă decideți care dintre dumneavoastră doi va fi dresorul.

Am început să-i explic că voiam să participăm amândoi, pentru ca acasă fiecare dintre noi să poată lucra cu el, dar mi-o retează scurt:

— Un câine, spuse ea pe un ton categoric, nu poate răspunde decât în fața unui singur stăpân!

Am vrut să protestez, însă mă reduse la tăcere cu acea privire a ei feroce – aceeași, cred, cu care intimida câinii până-i făcea să i se supună – așa că m-am retras pe margine, cu coada între picioare lăsând-o pe Stăpâna Jenny la comandă.

Probabil că aceasta a fost o greșeală. Marley era deja considerabil mai puternic decât Jenny, și o știa. Miss Dominatrix abia rostise câteva propoziții despre importanța de a ne stabili autoritatea asupra animalelor noastre, când Marley decise că pudelița

standard de vis-à-vis merita un examen mai atent. Se repezi într-acolo, cu Jenny după el.

Toți ceilalți câini ședeau cuminți lângă stăpânii lor, la intervale regulate de câte trei metri, așteptând alte instrucțiuni. Jenny făcea eforturi vitejești să-și proptească picioarele pe asfalt și să-l oprească pe Marley, dar acesta își continua drumul înainte nestânjenit, trăgând-o de-a curmezișul parcării, în sacra sa misiune de a mirosi pudelița-n fund. Nevastă-mea semăna uluitor de bine cu un schior nautic tractat de o șalupă. Toți se uitau la ei. Unii râdeau pe înfundate. Eu mi-am acoperit ochii.

Marley nu era genul căruia să-i dai instrucțiuni formale. Intră grămadă peste pudeliță și imediat îi înfipse nasul între picioare. Cred că era echivalentul canin al întrebării: „Și, vii des pe-aici…?”

După ce Marley îi făcu pudeliței un examen ginecologic complet, Jenny îl putu trage înapoi la locul lui. Calmă, Miss Dominatrix declară:

— Acesta, clasă, este un exemplu de câine căruia i s-a permis să creadă că el e masculul alfa din haită. Acum, el se consideră șeful.

Ca pentru a-i sublinia cuvintele, Marley își atacă propria coadă, începând să se învârtească nebunește, mușcând în gol, prilej cu care-și înfășură lesa în jurul gleznelor lui Jenny, până când o imobiliză complet. Eu i-am făcut cu ochiul, mulțumind în gând lui Dumnezeu că nu eram eu acolo.

Instructoarea începu să lucreze cu clasa comenzile „Șezi” și „Culcat”. Jenny ordona ferm: „Șezi!” – iar Marley sărea pe ea și-i punea labele pe umeri. Ea îi apăsa fundul la pământ, el se tolănea pe spate ca să-l scarpine pe burtă. Ea încerca să-l tragă la loc, el apuca lesa-n dinți, scuturându-și capul într-o parte și-n alta ca și cum s-ar fi luptat cu un piton. Spectacolul era prea chinuitor de privit, așa că am închis ochii. La un moment dat, am îndrăznit să-i întredeschid iar,

tocmai când Jenny zăcea pe asfalt cu fața în jos iar Marley stătea cu picioarele pe ea, gâfâind în culmea fericirii. Mai târziu, mi-a explicat că încerca să-i demonstreze răspunsul la comanda „Culcat”.

Când cursul se sfârși, iar Jenny și Marley reveniră la mine, Miss Dominatrix ne interceptă.

— Zău că trebuie să aduceți animalul ăsta sub control, mârâi ea.

„O, cum să-și mulțumim pentru sfatul ăsta de mare preț! Și când te gândești că ne-am înscris doar ca să oferim spectacole comice pentru restul clasei…” Niciunul dintre noi nu suflă o vorbă. Ne-am retras doar la mașină, umiliți, și am pornit în tăcere spre casă. Nu se mai auzea decât gâfâitul sonor al lui Marley, care încerca să-și revină din extazul primei sale experiențe școlare structurate.

Într-un târziu, am remarcat:

— Un lucru trebuie să-l recunoaștem – îi place la nebunie școala.

* * *

În săptămâna următoare, Marley și cu mine ne-am întors la curs – de astă dată, fără Jenny. Când i-am sugerat că după toate probabilitățile, eu eram membrul familiei cel mai apropiat de ceea ce s-ar putea numi un câine alfa, a renunțat cu bucurie la titlul de *master and commander* pe care-l deținuse pentru un atât de scurt răstimp, jurând să nu mai scoată niciodată nasul în public. Înainte de a pleca de acasă, l-am întors pe Marley pe spate, m-am aplecat asupra lui și am mârâit pe tonul cel mai impresionant de care eram capabil:

— Eu sunt șeful! Nu tu ești șeful! Eu sunt șeful! Ai înțeles, Potaie Alfa ce te crezi?

Drept răspuns, bătu cu coada în podea și încercă să-mi roadă încheietura mâinii.

Lecția din seara aceea consta în mersul la pas, pe care țineam neapărat să ajung să-l stăpânesc.

Obosisem să mă lupt cu Marley încontinuu, de fiecare dată când ieșeam la plimbare. Deja o trântise pe Jenny de pe picioare, odată când se luase după o mașină, lăsând-o cu genunchii plini de sânge. Era timpul să învețe să meargă cuminte pe lângă noi. L-am plasat cu forța la locul nostru, pe asfalt, smucindu-l înapoi din dreptul fiecărui câine pe lângă care treceam. Miss Dominatrix ne dădu la fiecare câte un lanț scurt, cu două inele metalice sudate la capete. Acestea, ne spuse ea, erau zgărzile sugrumătoare, armele noastre secrete pentru a ne învăța câinii să meargă la pas, pe lângă noi, fără efort. Modelul zgărzii sugrumătoare era genial de simplu. Când câinele era cuminte și pășea pe lângă stăpânul lui așa cum trebuia, fără să tragă de lesă, lanțul atârna inert la gâtul lui. Dar dacă se repezea înainte sau de abătea de la drumul drept, lanțul se strângea ca un șireang, strangulându-l până nu-i mai rămânea decât să se supună. N-avea să dureze mult, promise instructoarea, până când câinii urmau să învețe să aleagă între obedientă și moartea prin asfixiere. „Delicios de diabolic”, am reflectat eu.

Am început să pun lanțul peste capul lui Marley, dar el îl văzu apropiindu-se și-l înhăță în dinți. I-am desfăcut botul ca să-l scot și am încercat din nou. Iar l-a apucat. Toți ceilalți câini aveau deja lanțurile la gât; toată lumea aștepta. L-am apucat de nas cu o mână, iar cu cealaltă am încercat să-i petrec lanțul împrejurul botului. El se trăgea înapoi, căutând să deschidă gura ca să poată ataca din nou misteriosul șarpe argintiu. În sfârșit, i-am tras cu forța lanțul peste cap, iar Marley se trânti la pământ, zbătându-se și mușcând în gol, cu labele-n sus și capul smucindu-i-se dintr-o parte în alta, până când reuși să prindă iarăși lanțul între dinți.

— Îi place! am comentat.

În continuare, conform instrucțiunilor, l-am ridicat pe Marley în picioare și i-am scos lanțul din gură. Apoi, tot conform instrucțiunilor, i-am

împins fundul în poziția șezând și am rămas lângă el în picioare, astfel încât să-i ating umărul stâng cu piciorul drept. La un-doi-trei, urma să spun: „Marley, pas!” și să fac un pas cu piciorul stâng (niciodată cu dreptul). Dacă o lua razna, o serie de corecții minore – mici tracțiuni bruște de lesă aveau să-l readucă la ordine.

— Clasă, număr pân’ la trei! anunță Miss Dominatrix.

Marley vibra de emoție. Obiectul străin și lucitor de la gâtul lui îl activa incredibil.

— Unu… doi… trei!

— Marley, pas! am ordonat.

De cum am făcut primul pas, se lansă ca un turboreactor de vânătoare de pe pista unui portavion. Am smucit cu putere înapoi de lesă iar lanțul i se strânse în jurul gâtului, smulgându-i un icnet sugrumat îngrozitor. O clipă, se retrase, dar imediat ce lanțul se lărgi, strânsoarea de moment rămase în urmă, în trecut, în preistorie, acolo în acel mic compartiment al creierului unde-și arunca lecțiile de viață. Se repezi iar înainte. A smucit din nou, și din nou icni. Și am continuat astfel pe toată lungimea parcării, Marley repezindu-se mereu înainte, eu trăgându-l mereu înapoi, de fiecare dată puțin mai tare. Tușea și gâfâia; eu mormăiam și transpiram.

— Ține din scurt câinele ăla! răcni Miss Dominatrix.

Încercam din răsputeri, dar lecția nu avea niciun efect, și începeam să mă tem că Marley avea mai degrabă să se spânzure, decât s-o înțeleagă. Între timp, ceilalți câini mergeau pe lângă stăpânii lor, răspunzând la comenzile minore, întocmai așa cum preconizase Miss Dominatrix.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Marley, am șoptit, e în joc onoarea familiei noastre!

Instructoarea termină de făcut rondul întregii clase și ceru s-o luăm de la început. Încă o dată, Marley se avântă ca un maniac peste asfaltul

parcării, cu ochii ieșiți din orbite, sugrumându-se singur. La sfârșitul exercițiului, Miss Dominatrix ne dădu, pe Marley și pe mine, ca exemplu de cum nu se poartă un câine la pas.

— Ia, ceru ea nervoasă, întinzând mâna. Să vă arăt eu cum se face.

I-am predat lesa, iar instructoarea îl potrivi eficient pe Marley în poziția de plecare, în timp ce trăgea de lanț, ordonându-i să șadă. Într-adevăr, Marley se lăsă pe coapse, privind în sus spre ea cu o expresie curioasă. *La naiba…!*

Trăgând scurt de lesă, Miss Dominatrix porni cu el la drum. Dar, aproape în același moment, Marley se și năpusti înainte, de parcă ar fi tras sania din frunte, în cursa Iditarod. Instructoarea corectă cu putere, făcându-l să-și piardă echilibrul. Marley se împletici, tuși, apoi se aruncă iar în față. Părea hotărât să-i smulgă brațul din umăr. Ar fi trebuit să fiu jenat, dar simțeam un soi de satisfacție răutăcioasă că în fond eram și eu răzbunat. Femeia nu avea cu nimic mai mult succes decât mine. Colegii de curs pufneau ironic, iar eu zâmbeam radios, plin de mândrie perversă. „Poftim, câinele meu se poartă groaznic cu toată lumea, nu numai cu mine!”

Acum, când nu mai eram eu cel făcut de râs, trebuia să recunosc că era o scenă destul de hilară. Cei doi, ajungând la capătul parcării, se întoarseră și porniră târâș-grăpiș îndărăt spre noi. Miss Dominatrix era încruntată, mai-mai s-o lovească apoplexia, în timp ce Marley nu-și mai încăpea în piele de voie bună. Ea smucea cu furie de lesă, el o smucea la loc și mai abitir, cu spume la gură, savurând la culme acel joc nou și delicios de-a care pe care, cu instructoarea. Când mă văzu, se lăsă cu toată greutatea pe pedala de accelerație – și, într-un elan de adrenalină aproape supranatural, se repezi în direcția mea, obligând-o pe Miss Dominatrix s-o ia la goană mâncând pământul, ca să nu fie doborâtă de pe picioare. Nu se opri până

nu intră drept în mine, cu obișnuita lui *joie de vivre.*

Miss Dominatrix îmi aruncă o privire care-mi dădea de înțeles că trecusem peste o limită nevăzută, dincolo de care cale de întoarcere nu mai exista. Marley își bătuse joc de tot ceea ce predica ea despre câini și disciplină; o umilise public. Îmi înapoie lesa și, întorcându-se spre ceilalți ca și cum tot acel episod penibil nici n-ar fi existat, spuse:

— Okay, clasă, la tei…

Când lecția luă sfârșit, mă întrebă dacă puteam să mai rămân un minut. Am așteptat, cu Marley lângă mine, în timp ce instructoarea răspundea cu răbdare la întrebările celorlalți cursanți. După ce plecară toți, se întoarse pe mine și, pe un ton neașteptat de conciliant, spuse:

— Câinele dumneavoastră cred că e încă puțin ca tânăr pentru instruirea de obedienţă structurată.

— E o pacoste, nu-i așa? am comentat, cu un sentiment nou de camaraderie la adresa ei, acum că trecuserăm amândoi prin aceeași experiență umilitoare.

— Pur și simplu nu e gata pentru așa ceva, replică ea. Trebuie să mai crească.

Începeam să înțeleg unde bătea.

— Încercați să-mi spuneți…

— Distrage atenția celorlalți câini.

— …că ne…

— E pur și simplu prea excitabil.

— …dați afară de la curs?

— Desigur, puteți să-l aduceți din nou, peste șase sau opt luni.

— Deci, ne dați afară de la curs?

— Vă dau cu plăcere banii înapoi.

— Ne dați afară.

— Da, recunoscu ea în fond. Vă dau afară.

De parcă numai asta ar fi așteptat, Marley ridică piciorul și dădu drumul unui torent năvalnic de

urină, ratând piciorul iubitei sale instructoare cu numai câțiva centimetri.

* * *

Uneori, omul are nevoie să se înfurie ca să fie serios. Miss Dominatrix mă înfuriase. Aveam un Labrador retriever frumos, pursânge, membru mândru al unei rase celebre pentru capacitatea sa de a conduce orbii, a salva victimele catastrofelor, a ajuta vânătorii, a culege peștii din valurile tumultuoase ale oceanului – și totul, cu o inteligență cât se poate de calmă. Cum îndrăznea să-l elimine după doar două lecții? Da, de acord, era puțin cam hiperactiv; dar nu avea decât bune intenții. Mă hotărâsem să-i dovedesc acelei țâfnoase nesuferite că Maiestatea Sa Marley de Churchill al lui Grogan nu era genul care să se lase cu una cu două. Aveam să-i arătăm noi ei, la Westminster.

A doua zi dimineața, la prima oră, am ieșit cu Marley în curtea din spate.

— Nimeni nu-i zboară pe alde Grogan din școala de obediență, i-am spus. Nedresabil? O să vedem noi cine-i nedresabil. Corect?

Drept răspuns, începu să țopăie.

— Suntem în stare, Marley?

Zgâlțâi din coadă.

— Nu te-aud! Suntem în stare?

Lătră scurt.

— Așa mai merge. Și acum, hai să ne-apucăm de treabă.

Am început cu comanda șezi, pe care o practicasem cu el încă de când era mic, și deja știa s-o execute destul de bine. Dominându-l cu statura mea, m-am încruntat la el ca un adevărat câine Alfa și, cu glas calm dar ferm, i-am ordonat să șadă.

Se așeză.

L-am felicitat. Apoi, am mai repetat exercițiul de câteva ori. În continuare, am trecut la comanda culcat, alta pe care o exersasem cu el multă vreme. Mă privi în adâncul ochilor, cu gâtul întins înainte, anticipându-mi directiva. Încet, am ridicat mâna, stând cu ea în aer, pe când el îmi aștepta ordinul. Cu o mișcare puternică în jos, am pocnit din degete, arătând spre sol, și i-am dat comanda:

— Culcat!

Marley se prăvăli grămadă, lovind pământul cu o bufnitură înfundată. N-ar fi putut-o face cu mai multă poftă nici dacă exploda în spatele lui un proiectil de mortier. Jenny, așezată pe verandă, cu cafeaua alături, observase și ea, așa că strigă râzând:

— Vezi că vineee!

După câteva runde de trântit pe burtă, am hotărât să trec la următoarea probă: venitul la comandă. Asta era grea pentru Marley. Nu venitul în sine era problema, ci statul pe loc, până-l chemam – pe ăsta nu era-n stare să-l înțeleagă, și pace! Câinele nostru cu deficit de atenție era atât de nerăbdător să ni se gudure pe la picioare, încât nu reușea să stea locului în timp ce ne îndepărtam de el.

L-am plasat în poziția șezând, cu fața spre mine, și mi-am ațintit ochii într-ai lui. În timp ce ne uitam unul la altul, am ridicat palma, ținând-o în fața mea ca pe o pavăză.

— Stai! am spus, și am făcut un pas înapoi.

Marley încremeni, privindu-mă neliniștit, în așteptarea celui mai mic semn că putea să mi se alăture. Când am făcut al patrulea pas înapoi, n-a mai suportat și a rupt-o din loc, alergând să sară la mână. L-am certat, l-am dus înapoi, și am mai încercat o dată. Și încă o dată, și încă o dată… De fiecare dată, mă lăsa să ajung puțin mai departe, înainte de a se repezi. În cele din urmă, m-am oprit la cincizeci de metri distanță, cu palma spre el. Am rămas în așteptate.

Înlemnit pe loc, Marley se uita la mine, tremurând de nerăbdare din tot trupul. Vedeam cu ochii mei cum i se acumula energia nervoasă; arăta ca un vulcan gata să erupă – dar rezista din răsputeri.

Am numărat până la zece. Nu s-a clintit. Ochii lui mă sfredeleau, ficși. „Okay, de-ajuns cu tortura”, mi-am spus. Am lăsat mâna jos, strigând:

— Marley, aici!

În timp ce se catapulta înainte, m-am lăsat pe vine, bătând din palme ca să-l încurajez. Mă așteptam s-o ia la goană brambura prin curte, încoace și-ncolo, dar el venea drept spre mine. „Perfect!” mi-am zis.

— Haide, băiete! l-am chemat.

Se apropia ca un bolid.

— Mai încet, băiete!

Nimic – venea, venea…

— Mai încet…!!!

Avea pe față acea expresie goală, înnebunită, și în clipa dinaintea coliziunii mi-am dat seama că la mansă nu era nimeni. Mă ataca o turmă turbată constând dintr-un singur câine. Abia am avut timp pentru comanda finală.

— STAI!!! am răcnit.

Zbang! făcu impactul.

Mă izbi fără să încetinească nici cu-o câtime, și am zburat înapoi, căzând din plin pe spate. Când am deschis ochii, peste câteva secunde, mă încălecase cu toate cele patru labe, stătea culcat pe pieptul meu și mă lingea în disperare pe față. „Cum a mers, șefu’?” În sens tehnic, îmi îndeplinise ordinele fără discuție, întocmai și la timp. La urma urmei, nu menționasem nimic despre oprire, o dată ce ajungea la mine.

— Misiune îndeplinită, am spus, cu un geamăt.

De la fereastra bucătăriei, Jenny strigă:

— Eu plec la birou. Când terminați cu giugiuleala, nu uitați să-nchideți ferestrele. Se-anunță ploaie, pentru după-amiaza asta.

l-am dat Câinelui-Torpilă o gustare, apoi am făcut un duș și am pornit și eu spre slujbă.

* * *

Când am ajuns acasă, seara, Jenny mă aștepta la ușa din față, și se vedea clar pe ea că era supărată.

— Du-te și te uită în garaj, îmi spuse.

Am deschis ușa garajului și primul lucru pe care l-am văzut a fost Marley, culcat pe covorașul lui, cu o expresie abătută. Din prima clipă, mi-am dat seama că avea ceva la bot și labele din față. În locul culorii gălbui obișnuite a blănii lui, erau maronii – pline de sânge uscat. Apoi, câmpul meu vizual se extinse și am tras aer în piept. Garajul, buncărul nostru indestructibil, era vraiște. Prești zăceau ferfenițite, zugrăveala de pe pereții de beton era zgâriată cu ghearele, planșeta de călcat căzuse într-o parte, cu acoperitoarea zdrențuită… Și, lucrul ce mai rău din toate, ușa pe care stăteam părea să fi fost atacată de o armată cu sulițe, spade și topoare. De jur-împrejur erau împrăștiate așchii de lemn, într-un semicerc cu diametrul de trei metri, iar tăblia ușii era scobită până la jumătatea grosimii. De-o parte și de alta, din tocul ușii lipsea primul metru de jos. Pereții erau mânjiți cu sânge de la botul și labele zdrelite ale lui Marley.

— Fir-aș al naibii…! am murmurat, mai mult cu uimire decât cu furie.

Prin minte îmi fulgeră un gând la sărmana doamnă Nedermier și crima cu drujba, de vis-à-vis. Aveam senzația că stăteam în mijlocul unui câmp infracțional.

Din spatele meu se auzi vocea lui Jenny:

— Când am venit acasă, la prânz, totul era în regulă. Dar mi-am dat seama că se apropia o ploaie.

După întoarcerea ei la lucru, izbucnise o furtună puternică, aducând cu sine ploaia torențială cu fulgere orbitoare și trăsnete atât de puternice, încât

aproape că li se puteau simți bubuiturile reverberând în piept.

Peste câteva ore, când Jenny revenise acasă, Marley, în mijlocul carnagiului cauzat de încercările lui disperate de a scăpa, era într-o plină criză de panică. Arăta atât de jalnic, încât Jenny nu putuse nici măcar să-l certe. În plus, incidentul se terminase de mult; Marley n-ar fi avut nici cea mai vagă idee pentru ce anume era pedepsit. Totuși, atacul sălbatic asupra casei noastre noi, la care munciserăm atât de greu, o durea atât de tare, încât nu putuse să se ocupe de el. „Stai numai, că vine taică-tău acasă!" îl amenințase ea, închizând din nou ușa.

La cină, am încercat să plasăm în perspectivă „dezlănțuirea", cum începuserăm s-o numim. Tot ce puteam presupune era că Marley, singur și îngrozit de furtuna care cuprinsese tot cartierul, trăsese concluzia că singura lui șansă de supraviețuire era aceea de a-și săpa drum până în casă. Probabil se supunea cine știe cărui instinct străvechi de scurmare a tunelurilor, moștenit de la strămoșul lui, lupul. Și-și urmărise scopul cu o eficiență zeloasă pe care n-aș fi crezut-o posibilă fără ajutorul mașinilor grele.

După ce am terminat de spălat vasele, Jenny și cu mine ne-am dus în garaj, unde Marley, care-și revenise, începu să țopăie în jurul nostru cu o jucărie de cauciuc, sperând să ne distrăm puțin trăgând de ea. L-am ținut nemișcat, în timp ce Jenny îi ștergea blana de sânge. Apoi, ne privi dând din coadă cum curățam urmele operei lui. Am aruncat covoarele și învelitoarea scândurii de călcat, am măturat țăndările sărite din ușă, am șters sângele de pe pereți și am făcut o listă cu materialele de care aveam nevoie de la magazinul de scule și unelte, ca să dregem stricăciunile – prima dintre nenumăratele asemenea reparații pe care aveam să fiu nevoit să le fac pe tot parcursul vieții lui. Marley părea în culmea entuziasmului să

vadă că ne aflam și noi acolo, pentru a da o mână de ajutor pe lângă eforturile lui de remodelarea casei.

— Degeaba te bucuri așa, că n-ai niciun motiv, i-am spus încruntat, și i-am dat drumul în casă pentru noapte.

Capitolul 9
Stofă de masculi

Fiecare câine are nevoie de un veterinar bun, un profesionist cu experiență care să-i poată asigura sănătatea, vigoarea și imunitatea împotriva bolilor. Fiecare nou stăpân are nevoie și el de unul, mai ales pentru sfaturile, încurajările și consultațiile gratuite care le consumă veterinarilor atâta timp. Am luat și noi câteva starturi greșite, până să găsim unul pe care să-l păstrăm. Un veterinar era atât de greu de prins, încât întotdeauna îl găseam numai pe ajutorul lui adolescent. Altul era așa de bătrân, încât eram convins că nu mai putea deosebi un Chihuahua de o pisică. Al treilea se vedea clar că lucra numai pentru moștenitoarele din Palm Beach și accesoriile lor canine cât palma. În sfârșit, am dat și peste doctorul visurilor noastre. Se numea Jay Butan – Dr. Jay, pentru toți cei care-l cunoșteau – și era tânăr, isteț, energic și extraordinar de blând. Dr. Jay înțelegea câinii intuitiv, la fel cum cei mai buni mecanici înțeleg mașinile. Era limpede că adora animalele, dar în același timp păstra o rațională sănătoasă față de rolul lor în lumea oamenilor. În acele prime luni din viața lui Marley, aveam numărul lui de telefon memorat pe *speed dial* și-l sunam pentru cele mai neghioabe leacuri. Când lui Marley au început să-i apară cruste aspre pe coate, m-am temut să nu aibă vreo boală de piele rară și, mai știi, contagioasă… „Stați liniștiți," m-a calmat Dr. Jay, „alea nu-s decât bătături de la zăcutul pe podea. Într-o zi, Marley a căscat de i-au trosnit fălcile, și am observat o decolorare vineție ciudată în partea din spate a limbii. „O, Doamne", m-am alarmat, „are cancer!" Sarcomul bucal al lui Kaposi. „Nicio problemă", a replicat Dr. Jay, „e doar un semn din naștere."

În sfârșit, într-o după-amiază, Jenny și cu mine stăteam într-un cabinet de examinare, discutând cu el despre nevroza tot mai serioasă a lui Marley în raport cu furtunile. Speraserăm ca incidentul cu ciopârțirea ușii din garaj să fi fost doar o aberație izolată, dar a reieșit că nu era decât începutul a ceea ce avea să devină un sistem de fobii iraționale care să dureze toată viața. În ciuda reputației Labradorilor ca excelenți câini de vânătoare, noi ne aleseserăm cu unul care se speria de moarte la auzul oricărui sunet mai puternic decât pocnetul unei sticle de șampanie. Petardele, bubuiturile tobelor de eșapament, focurile de armă – toate-l înspăimântau. Furtuna cu tunete era o întreagă casă a ororilor în sine. Chiar și cel mai mic semn de ploaie îl băga pe Marley în toți sperieții. Dacă eram acasă, se îndesa în noi, tremurând necontrolat și cu balele curgându-i, cu urechile pe spate, coada vârâtă între picioare și ochii săgetându-i nervos în toate părțile. Când era singur, devenea destructiv, făcând ferfeniță tot ce i se părea că ar putea fi un obstacol în drumul spre un eventual adăpost. Într-o zi, venind acasă în timp ce pe cer începeau să se adune norii, Jenny l-a găsit pe Marley stând cu ochii holbați pe capacul mașinii de spălat, unde dansa un fel de step isteric, țăcăind cu ghearele pe metalul smălțuit. Cum ajunsese acolo și de ce-i cășunase tocmai pe acel loc, n-aveam să determinăm niciodată. Oamenii pot fi sonați cu patalama la mână – și, după cum vedeam tot mai clar, același lucru era valabil și pentru câini.

Dr. Jay mi-a pus în mână un flacon cu pastile mici și galbene și a spus:

— Nu ezitați să le folosiți.

Erau niște sedative care aveau „să atenueze anxietatea lui Marley”, cum s-a exprimat el. Spera ca Marley, cu ajutorul efectelor calmante ale medicamentelor, să poată face față într-un mod mai rațional la furtuni și, în cele din urmă, să-și dea seama că nu erau nimic mai mult decât niște

hărmălăi inofensive. Groaza de tunete a câinilor nu era ieșită din comun, ne-a spus el, mai ales în Florida, unde în timpul lunilor toride de vară aproape în fiecare după-amiază se rostogoleau peste insulă nori cumulus uriași. Marley amușină flaconul din mâna mea, parcă nerăbdător să înceapă o viață nouă, ca dependent de medicamente.

Dr. Jay îi scărmănă ceafa și începu să miște din buze ca și cum s-ar fi pregătit să spună ceva foarte important, dar nu știa cum să înceapă.

— Și,,

Făcu o pauză, apoi:

— …poate-ar fi bine să începeți să vă gândiți… așa, mai serios… la o eventuală… neutralizare.

— Neutralizare? am repetat eu. Adică, vreți să spuneți… cum ar veni…

Automat, am coborât privirea spre enorma pereche de testicule, de o mărime aproape comică, dintre picioarele posterioare ale lui Marley.

Dr. Jay le privi și el, dând din cap afirmativ. Cred că a tresărit, s-ar putea chiar să fi schițat gestul de a mi le apuca pe ale mele, căci se grăbi să adauge:

— E o intervenție nedureroasă, credeți-mă, și se va simți mult mai bine.

Medicul știa prea bine ce pericole putea prezenta Marley. El era placa noastră de rezonanță în legătură cu toate problemele lui Marley și știa despre dezastrul cu instructajul de obedință, giumbușlucurile lui năucitoare, despre acțiunile destructive, despre toată hiperactivitatea. Iar Marley, care acum avea șapte luni, începuse în ultima vreme să curteze fizic tot ceea ce mișca, inclusiv genunchii musafirilor noștri la cină.

— O să-i înlăturăm toată acea energie sexuală și vom face din el un câine mai fericit și mai calm, spuse el, promițând apoi că operația n-avea să-i reducă deloc lui Marley exuberanța optimistă.

— Dumnezeule, nici nu știu ce să zic… am răspuns. Mi se pare atât de… final…

Jenny, pe de altă parte, nu-și făcea asemenea scrupule.

— Hai, să-i retezăm belelele alea! e repezi ea.

— Dar dacă mai întâi l-am da la o montă? am întrebat eu. Măcar ca să i se continue genealogia.

Prin fața ochilor îmi străfulgerau din nou toate acele taxe grase de împerechere.

Din nou, Dr. Jay păru să-și aleagă cuvintele cu mare grijă.

— Cred că ar fi mai bine să fim realiști în legătură cu asta, începu el. Marley e un câine de familie extraordinar, dar nu sunt sigur că are acreditările care i-ar fi necesare ca să aibă căutare ca mascul de prăsilă.

Era cât se putea de diplomat, dar expresia de pe chip îl dădu de gol. Aproape că urla la mine: „Pentru numele lui Dumnezeu, omule! Spre binele generațiilor viitoare, trebuie să restricționăm cu orice preț anomalia asta genetică!”

I-am spus că aveam să ne mai gândim și, cu noul flacon de medicamente pentru modificarea dispoziției în mână, am pornit spre casă.

* * *

Cam prin aceeași perioadă, în timp ce discutam despre extirparea bărbăției lui Marley, Jenny o trata pe a mea cu niște pretenții fără precedent. Doctorul Sherman îi dăduse liber pentru a încerca să rămână însărcinată din nou. A acceptat provocarea cu îndârjirea unei campioane olimpice. Zilele simplei renunțări la pastilele anticoncepționale lăsându-ne în voia sorții, rămăseseră de mult în urma noastră. În războaiele de inseminare, Jenny trecuse în ofensivă. Pentru asta, avea nevoie și de mine – un aliat cheie care controla fluxul muniției. La fel ca majoritatea bărbaților, îmi petrecusem fiecare moment de

luciditate, începând de la vârsta de cincisprezece ani, încercând să conving sexul opus că era un partener vrednic de împerechere. Până la urmă, găsisem pe cineva care era de acord. Ar fi trebuit să fiu în culmea fericirii. Pentru prima oară în viața mea, o femeie mă dorea mai mult decât o doream eu pe ea. Păi ăsta era paradisul tuturor bărbaților! Gata cu milogeala, gata cu cerșitul în genunchi… La fel ca dulăii de prăsilă cei mai buni, aveam și eu căutare. Ar fi trebuit să fiu într-al nouălea cer – dar, dintr-o dată, totul părea ca o sarcină de serviciu – ba încă, una destul de stresantă. Nu o zbenguială zdravănă voia Jenny de la mine, ci un copil – iar asta însemna că aveam o misiune de îndeplinit. Era treabă serioasă. Peste noapte, cea mai plăcută îndeletnicire din lume devenise un proces clinic implicând luări ale temperaturii, calendare menstruale și tabele de ovulație. Mă simțeam de parcă aș fi fost înrolat în serviciul militar al reginei.

Totul era cam la fel de excitant ca un audit financiar. Jenny era obișnuită să-i cedez la cea mai discretă aluzie a unei invitații, și presupunea că încă se mai aplicau vechile reguli. Să zicem că eu tocmai reparam găleata de gunoi, iar ea intra pe ușă cu calendarul în mână și anunța: „Ultimul ciclu mi-a venit pe șaptișpe, ceea ce-nseamnă…” – și făcea o pauză, ca să numere zilele pe degete – „… că trebuie s-o facem… dooșunu, dooșdoi, dooș… ACUM !”

Bărbații din neamul Grogan n-au făcut niciodată față bine la presiuni, și nici eu nu eram o excepție. N-a fost decât o chestiune de timp până să sufăr suprema umilință masculină: neputința. Și, o dată ce s-a întâmplat asta, jocul a luat sfârșit. Praful s-a ales de încrederea mea în mine, de tot curajul meu. Știam că, dacă mi se întâmplase o dată, putea foarte bine să se întâmple și a doua oară. Eșecul a devenit o profeție care se adeverește de la sine. Cu cât mă îngrijoram mai mult în legătură cu onorarea

îndatoririlor mele conjugale, cu atât mi-era mai greu să mă relaxez și să fac ceea ce întotdeauna fusese cel mai natural lucru. Îmi reprimam toate semnele de afecțiune fizică, pentru a nu-i da lui Jenny idei. Începusem să trăiesc cu teama de moarte că nevastă-mea, Doamne ferește, avea să-mi ceară să-i smulg hainele de pe trup și să-mi fac mendrele cu ea. Mă gândeam că, poate, o viață de celibat într-o mănăstire ruptă de lume n-ar fi fost un viitor chiar atât de absurd, la urma urmei.

Jenny, însă, n-avea de gând să se dea bătută cu una, cu două. Ea era vânătorul, iar eu, vânatul. Într-o dimineață, când lucram în redacția ziarului din postbelic, la doar zece minute de casă, Jenny m-a sunat de la serviciu întrebându-mă dacă nu voiam să ne întâlnim acasă, la prânz. *Singuri, adică? Fără nicio supraveghere?*

— Dacă vrei, am putea lua masa și la un restaurant, undeva… am replicat.

Într-un restaurant cât mai aglomerat. Preferabil, și cu câțiva dintre colegii noștri prin apropiere. Și ambele soacre.

— Ei, haide… insistă ea. Ne distrăm și noi, ce naiba… Cred… că… ovulez.

Mă străbătu un val de groază. „O, Doamne – nu cuvântul cu *O!”* Tensiunea îmi crescu instantaneu. Era momentul să mă achit ori să mor – sau, la modul cel mai propriu: ori înălțarea, ori *prăbușirea…* „Te rog, nu mă obliga!” îmi venea s-o implor, prin telefon, în schimb, am răspuns cât am putut de calm:

— Sigur. La douășpe jumate e bine?

* * *

Când am deschis ușa din față, Marley, ca de obicei, mi-a ieșit în întâmpinare, dar pe Jenny n-o vedeam nicăieri. Am strigat-o.

— În baie! răspunse ea. Vin imediat!

Am început să sortez corespondența, ca să-mi mai treacă timpul, apăsat de un presentiment apocaliptic, așa cum îmi imaginam că li se întâmplă oamenilor care-și așteaptă rezultatul biopsiei.

— Salut, marinare, spuse o voce în spatele meu.

Și, când m-am întors, Jenny stătea acolo privindu-mă, într-un mic combinezon de mătase, din două piese. Abdomenul ei plat se vedea sub partea de sus, care i se ținea precar pe umeri cu două bretele imposibil de subțiri. Picioarele nu-i arătaseră niciodată mai lungi.

— Cum arăt? mă întrebă ea, ținându-și mâinile pe lângă trup.

Incredibil – cum să arate? Când e vorba de pijamale, Jenny se-aruncă drept în tabăra tricourilor lăbărțate, și-mi dădeam seama că se simțea cam aiurea în prostioara aia seducătoare. Efectul, însă, era cel dorit.

O tuli în dormitor, cu mine pe urmele ei. Curând, eram prăvăliți peste cearșafuri, unul în brațele celuilalt. Am închis ochii și l-am simțit pe prietenul meu de mult pierdut trezindu-se. Vraja revenea. „Ești în stare, John.” Am încercat să plăsmuiesc cele mai nerușinate fantezii la care mă ducea mintea. *Păreau să dea rezultate!* Degetele mele au început să bâjbâie pe la bretelușele alea ca funigeii. „Dă-ți drumu’, John! Du-te cu valul, fără presiuni…” Acum îi simțeam și respirația, fierbinte și umedă pe față. Și grea. O respirație fierbinte, umedă și grea. *Mmmm, ce sexy…*

Dar stai… Ce mirosea așa? Ceva din răsuflarea ei… Ceva în același timp familiar și străin, nu tocmai neplăcut, dar nici deosebit de atâțător. Cunoșteam mirosul, dar nu știam de unde să-l iau. Am ezitat… „Ce faci, idiotule? Dă-l în mă-sa de miros – concentrează-te, dom’le! Concentrează-te!” Dar mirosul ăla… Nu mi-l puteam alunga din cap. „Te împrăștii, John. Nu te lăsa distras.” Ce era…? „N-o lua pe-alături!” Mă învingea

curiozitatea. „Lasă-l în pace, fraiere! Lasă-l…” Am început să adulmec aerul. O mâncare: da, asta era. Dar ce fel de mâncare? Crochete…? Nu. Chipsuri? Nu. Nici ton. Aproape o nimerisem. Era… Milk-Bones?

Milk-Bones! Asta era! Respirația ei mirosea a Milk-Bones! *Dar de ce?* m-am întrebat – și chiar a auzit o voce mică formulând întrebarea în capul meu: „De ce a mâncat Jenny Milk-Bones?” Și-n plus, îi mai simțeam și buzele pe gât.. Cum putea să mă sărute pe gât și să-mi răsufle în față, ambele-n același timp? N-avea niciun…

O… Doamne… Dumnezeule.

Am deschis ochii – și acolo, la câțiva milimetri de fața mea umplându-mi tot câmpul vizual, a apărut capul enorm al lui Marley. Stătea cu bărbia rezemată pe saltea și gâfâia ca un uragan, cu saliva prelingându-i-se pe cearșaf. Ochii-i erau întredeschiși – și arăta peste măsură de îndrăgostit.

— Răule! am zbierat, retrăgându-mă de-a curmezișul patului. Nu! Nu! La culcare! i-am ordonat, înnebunit. Culcat, jos! La culcare!

Dar era prea târziu. Vraja se spulberase. Mănăstirea era la locul ei.

Pe loc repaus, soldat.

* * *

A doua zi dimineața, am programat o vizită la medic ca să-i taie boașele lui Marley. Mă gândeam că, dacă eu n-o să mai fac sex niciodată în viață, să nu mai facă nici el. Dr. Jay a spus că puteam să-l lăsăm pe Marley la cabinet în drum spre serviciu, ca să-l luăm la întoarcerea acasă, după program. Și, o săptămână mai târziu, exact asta am făcut.

În timp ce Jenny și cu mine ne pregăteam, Marley zburda fericit, ricoșând din toți pereții, căci simțea o ieșire iminentă la plimbare. Pentru Marley, orice călătorie era bună – nu conta unde ne duceam, nici pentru cât timp. Să ducem gunoiul?

Nicio problemă! Mergem până la colț după o cutie de lapte? *Poți conta pe mine!* Începeam să am remușcări anticipate. Bietul băiat n-avea nici cea mai vagă idee ce-l aștepta. Ne acorda toată încrederea lui, convins că tot ce făceam era bine, iar noi, în secret, îi puneam la cale emascularea. Ce trădare putea fi mai mișelească decât asta?

— Vino aici, l-am chemat după care l-am culcat pe spate cu forța, ca să-l scarpin viguros pe burtă. N-o să fie chiar așa de rău. Ai să vezi. Sexul nu mai e de mult la modă.

Nici chiar eu, care încă mai încercam să-mi revin după șirul de ghinioane din ultimele două săptămâni, nu credeam asta. Pe cine încercam să păcălesc? Sexul era extraordinar. Sexul era incredibil. Bietul cățel avea să piardă cea mai mare plăcere din viață – pentru totdeauna! Bietul de el… Mă simțeam îngrozitor.

Și m-am simțit și mai prost când l-am fluierat, iar el a năvălit pe ușă afară, repezindu-se în mașină cu credința oarbă și absolută că în veci nu l-aș fi ademenit pe vreun drum greșit. Era activat și gata să pornească spre orice aventură excelentă îi pregătisem. Jenny conducea, iar eu stăteam pe scaunul din dreapta. Ca de obicei, Marley își proptise labele din față pe consola din mijloc, atingând cu nasul oglinda retrovizoare. De fiecare dată când Jenny apăsa pe frână, era aruncat cu capul în parbriz, dar puțin îi păsa. Gonea înainte cu cei mai buni doi prieteni ai lui – cum ar fi putut viața să fie mai grozavă decât atât?

Am întredeschis fereastra, iar Marley a început să se încline spre dreapta, rezemat de mine, încercând să prindă măcar un iz din mirosurile de-afară. În curând, se târâse până la mine-n poală și-și ținea nasul îndesat atât de ferm în crăpătura geamului, încât pufnea de fiecare dată când încerca să inspire. „În fond, de ce nu?” m-am întrebat. La urma urmei, era ultimul lui drum ca reprezentant complet echipat al sexului masculin; măcar atâta

puteam să-i dăruiesc – puțin aer curat. Am coborât geamul destul cât să-și poată scoate botul. Senzația îi plăcea atât de tare, încât am deschis și mai larg fereastra – și, nu peste mult, scoase pe geam tot capul. Urechile îi fluturau în vânt, iar limba-i ieșise din gură, bălăbănindu-se, de parcă s-ar fi îmbătat de eterul orașului. Dumnezeule, fericit mai era!

În timp ce mergeam pe Dixie Highway, i-am spus lui Jenny cât de vinovat mă simțeam pentru ceea ce urma să se întâmple. Tomai începuse să-mi răspundă ceva, expediindu-mi fără îndoială scrupulele, când am observat, mai mult curios decât alarmat, că Marley își trecuse ambele labe din față peste marginea ferestrei pe jumătate deschise. Iar acum, îi ieșiseră din mașină și umerii. Nu-i mai lipsea decât o pereche de ochelari aviatici și o eșarfă de mătase ca să arate ca așii aerului din Primul Război Mondial.

— John, mă neliniștește, spuse Jenny.

— N-are nimic, am replicat eu. Nu vrea decât puțin aer cu…

În clipa aceea, Marley își scoase complet pe fereastră picioarele din față, rămânând doar cu subsuorile rezemate pe marginea geamului.

— John, prinde-l! Prinde-l!

Până să pot face ceva, Marley sări din poala mea și se împinse înainte, prin fereastra deschisă a mașinii în mers. Fundul îi stătea drept în sus, iar cu labele dinapoi căuta un punct de sprijin. Era hotărât să se arunce afară din mașină. În timp ce trupul lui luneca prin fața mea, m-am repezit și am reușit să-l apuc de vârful cozii, cu mâna stângă. Jenny frâna, cât de tare îi permitea traficul atât de dens. Acum, Marley atârna complet afară din mașină, ținut doar de coadă, pe care eu i-o strângeam din răsputeri. Trupul mi se răsucise într-o poziție care nu-mi permitea să-l apuc și cu cealaltă mână. Labele lui din față alergau în galop pe marginea trotuarului.

În sfârșit, Jenny reuși să oprească mașina pe banda întâi, în vacarmul de claxoane la celor ce se aliniau în spatele nostru.

— Și acum…?! am răcnit eu.

Eram înțepenit. Pe fereastră, înapoi, nu puteam să-l trag. Nici să deschid portiera nu puteam – și nici să-mi scot brațul celălalt. Și nu voiam în niciun caz să-i dau drumul, de teamă să nu se repeadă în fața vreuneia dintre celelalte mașini care ne depășeau. Îl țineam cu disperare, având chipul schimonosit, lipit de geam, la doar câțiva centimetri de scrotul lui gigantic care se bălăngănea în fața mea.

Jenny aprinse luminile de semnalizare, se dădu jos și alergă până lângă mine, unde-l apucă pe Marley de zgardă și-l ținu strâns, până am reușit să cobor și eu și s-o ajut să-l urce, cu forța, înapoi în mașină. Mica noastră aventură se desfășurase chiar în fața unei stații de benzină și, când Jenny ambreie din nou, m-am uitat afară și am văzut că toți mecanicii ieșiseră să asiste la spectacol. Mă așteptam să facă pe ei, așa de tare râdeau.

— Mersi, băieți! le-am strigat. Mă bucur c-am reușit să vă distrăm pe ziua de azi!

Când a ajuns la clinică, l-am dus pe Marley înăuntru ținându-i lesa din scurt, ca să nu mai facă vreo mișcare neașteptată. Toate sentimentele de vinovăție îi trecuseră, iar hotărârea mea era de neclintit.

— De-aici nu mai scapi, eunucule! l-am prevenit.

Pufnea și gâfâia, opintindu-se în lesă, ca să adulmece toate celelalte mirosuri de animale. În sala de așteptare a reușit să terorizeze două pisici și să răstoarne un stand plin cu broșuri. I l-am dat în primire asistentului și am spus:

— Hai, la treabă!

* * *

În seara aceea, când am venit să-l iau acasă, Marley era un câine cu totul schimbat. Avea dureri de la operație și se mișca încet și cu grijă. Ochii-i erau injectați și cu pleoapele căzute, din cauza anesteziculuí, și încă nu-și revenise complet din buimăceală. Iar în locul unde e balansaseră atât de mândru acele magnifice bijuterii ale coroanei… nu mai era nimic. Doar o fâșiuță de piele mică și zbârcită. Irezistibila genealogie marleyiană luase sfârșit oficial și pentru totdeauna.

Capitolul 10
Norocul irlandezului

Viețile noastre erau definite tot mai mult de muncă. De munca la ziar. De munca acasă. De munca prin curte. De munca pentru procreație. Și, aproape o vocație în sine cu normă întreagă, munca de a-l educa pe Marley. În multe privințe, era asemenea unui copil, având nevoie de tot atâta timp și atenție ca un copil, iar noi aveam parte de o avanpremieră a responsabilităților care ne așteptau, dacă voiam să ne întemeiem vreodată o adevărată familie – dar numai într-o anumită măsură. Oricât de habarniști eram în legătură cu sarcinile de viitori părinți, nu ne îndoiam că pe copii n-aveam să-i putem închide în garaj cu-o strachină de apă, când plecam să ne vedem de treburile zilei.

Nici măcar nu apucaserăm să ne aniversăm doi ani de căsnicie, și deja simțeam uzura vieții conjugale mature și responsabile. Aveam nevoie de o evadare. Aveam nevoie de o vacanță, numai noi doi, departe de obligațiile vieții cotidiene. Într-o seară, i-am făcut lui Jenny o surpriză, cu două bilete pentru Irlanda. Urma să plecăm pentru trei săptămâni, fără să avem niciun itinerariu, niciun tur cu ghid, nicio destinație obligatorie. Numai o mașină închiriată, o hartă rutieră și un ghid al hanurilor și motelurilor de pe parcurs. Simpla prezență a biletelor în mână ne ridica un jug de pe umeri.

Mai întâi, aveam de pus la punct câteva îndatoriri, și în capul listei se afla Marley. Am exclus rapid ideea unei pensiuni pentru câini. Era prea tânăr, prea energic, prea nărăvaș, ca să stea în țarc douăzeci și trei de ore pe zi. Așa cum prezisese Dr. Jay, castrarea nu-i micșorase cu nimic exuberanța. Nici nivelul de energie și nici comportamentul nebunesc nu i le afectase. Lăsând la o parte faptul că nu mai manifesta niciun interes

de a încăleca lucruri neînsuflețite (sau însuflețite), era aceeași fiară cu mințile plecate cu colindul. Era mult prea necontrolat (și prea imprevizibil de destructiv, când intra în panică) pentru a-l putea lăsa acasă la vreun prieten – sau chiar la vreun dușman, dacă stăteam bine să mă gândesc. Aveam nevoie de cineva care să stea cu el la noi în casă. Evident, nu oricine s-ar fi potrivit, mai ales date fiind provocările specifice pe care le prezenta Marley. Aveam nevoie de o persoană care să fie responsabilă, demnă de încredere, *foarte* răbdătoare, și destul de puternică fizic ca să țină în frâu treizeci și cinci de kilograme de Labrador retriever.

Am făcut o listă a tuturor prietenilor, vecinilor și colegilor la care ne puteam gândi, după care am început să tăiem numele, unul câte unul. Prea petrecăreț. *Hârști.* Prea distrat. *Hârști.* Nu suportă saliva de câine. *Hârști.* Prea mototol ca să controleze un dachshund, necum un Lab. *Hârști.* Alergic. *Hârști.* I-ar fi silă să curețe după el. *Hârști.* Până la urmă, ne-a rămas un singur nume. Kathy lucra cu mine în redacție, era necăsătorită și fără niciun fel de obligații. Crescuse în zona rurală din Midwest, iubea animalele și jinduia ca într-o bună zi să-și schimbe micul apartament pe-o casă cu curte. Era sportivă și-i plăcea să umble pe jos. Adevărat, era timidă și destul de blajină, ceea ce însemna că s-ar fi putut să-i fie cam greu să-și impună voința în fața lui alfa Marley, dar altfel ar fi fost perfectă. Și, lucrul cel mai important, a spus da.

Lista instrucțiunilor pe care le-am pregătit pentru ea n-ar fi putut să fie și mai meticuloasă de-atât. Referatul Marleyian avea șase pagini pline, scrise la un singur rând, și conținea, în parte, următoarele:

ALIMENTAȚIE: Marley mănâncă de trei ori pe zi, câte o porție de două cești la fiecare masă.

Ceașca de măsurat e în pungă. Te rugăm să-i dai de mâncare dimineața când te trezești, și seara când vii de la slujbă. Vecinii îi vor da de mâncare la jumătatea după-amiezii. Asta înseamnă șase cești de mâncare în total pe zi, dar dacă pare flămând, te rugăm să-i mai dai cam o ceașcă. După cum știi, tot ce mănâncă, trebuie să mai și iasă. Vezi mai jos, CACA-PATRULA.

VITAMINE: în fiecare dimineață, îi dăm lui Marley o vitamină Pet Tab. Cel mai sigur mod de a i-o da e s-o scapi pe jos și să te prefaci că n-are voie s-o ia. Dacă-și închipuie că e interzisă, o s-o înfulece. Dacă, din cine știe ce motiv, nu merge așa, poți încerca să i-o strecori într-o gustare.

APA: Pe vreme foarte călduroasă, e important să ai la îndemână cât mai multă apă proaspătă. Noi îi schimbăm apa de lângă vasul cu mâncare o dată pe zi, și mai punem dacă se termină. Atenție: lui Marley îi place să-și scufunde botul în apa din castron și să se joace de-a submarinul. Așa, face numai lac în jur. De asemenea, în obrajii lui încape surprinzător de multă apă, care se scurge pe jos când pleacă de lângă castron. Dacă-l lași, o să-și șteargă gura de hainele tale și de mobilă. Încă un lucru: de obicei, după ce bea cu poftă, se scutură, așa că saliva îi zboară pe pereți, abajururi, etc. Noi încercăm s-o ștergem înainte de a se usca, pentru că după aia devine aproape imposibil de înlăturat.

PURICI ȘI CĂPUȘE: Dacă le observi pe el, poți să-l dai cu sprayurile pentru purici și căpușe pe care ți le-am lăsat. A mai lăsat și un insecticid pe care poți să-l pulverizezi pe covoare, etc., dacă ți se pare că se anunță vreo problemă. Puricii sunt mici și iuți, greu de prins, dar nu ciupesc oamenii decât rareori, după cum am constatat, așa că nu credem că ai de ce să-ți faci prea multe griji. Căpușele sunt mai mari și mai încete și uneori i le vedem în blană. Dacă zărești vreuna pe el și nu ți-e scârbă, culege-o cu degetele și strivește-o într-un șervețel (s-ar putea să trebuiască să-ți folosești

unghiile; sunt uimitor de dure), sau arunc-o în chiuvetă ori în toaletă (așa e cel mai bine, dacă e ghiftuită de sânge). Probabil ai citit despre căpușele care transmit boala Lyme la oameni și despre problemele de sănătate pe termen lung pe care le cauzează acest lucru, dar mai mulți veterinari ne-au asigurat că nu e niciun pericol de a contracta boala Lyme aici, în Florida. Ca să fii sigură, spală-te bine pe mâini de fiecare dată după ce i-ai scos o căpușă. Cel mai practic mod de a culege o căpușă din blana lui Marley este dându-i o jucărie pe care s-o țină în gură, ca să aibă o ocupație. Apoi, îi strângi pielea între degetele unei mâini, și-ți folosești unghiile degetelor de la cealaltă mână ca pe o pensetă, pentru a-i smulge căpușa. Apropo de care, dacă ajunge să miroasă prea rău, și ai curaj, poți să-i faci o baie în bazinul pentru copii pe care-l avem în curtea din spate (tocmai în scopul ăsta), dar să-ți iei pe tine un costum de baie. Ai să te uzi din cap până-n picioare!

URECHILE: Lui Marley tinde să i se adune în urechi multă ceară, care dacă rămâne neglijată poate duce la infecții. O dată sau de două ori, în lipsa noastră, te rugăm să folosești tampoane de vată și soluția albastră pentru curățatul urechilor, ca să i le speli cât poți de bine. E o operațiune care te poate mânji destul de rău, așa că ai grijă să-ți iei pe tine niște haine vechi.

PLIMBĂRILE: Fără plimbarea lui de dimineață, Marley riscă să facă boroboațe în garaj. Ca să nu-ți pierzi nici tu mințile, poate prinde bine să-l mai scoți la o plimbare scurtă și înainte de culcare, dar asta e facultativă. Ar fi bine să-i pui colierul de lanț când îl plimbi, dar să nu i-l lași la gât niciodată când e nesupravegheat. Ar putea să se stranguleze – și, după cum îl cunoaștem pe Marley, suntem aproape siguri că ar și face-o.

COMENZI DE BAZĂ: Plimbările cu Marley merg mult mai ușor dacă-l poți convinge să

meargă la pas. Pornește cu el întotdeauna din poziția șezând, în stânga ta, după care dă-i comanda: „Marley, pas!” și pășește cu piciorul drept. Dacă încearcă să se repeadă înainte, smucește-l scurt de lesă. Cu noi, asta de obicei dă rezultate. (A fost la școala de obediență!) Dacă e fără lesă, de obicei răspunde destul de bine la comanda: „Marley, aici!” Notă: cel mai bine e să stai în picioare, nu pe vine, când îl chemi.

.FURTUNI: Marley tinde să se cam sperie în timpul furtunilor, sau chiar al simplelor ploi. Îi ținem sedativele (pastilele galbene) în dulap, lângă vitamine. O pastilă cu treizeci de minute înainte de a începe furtuna (până să-ți dai seama, ai să te și pomenești meteorolog!) ar trebui să rezolve orice problemă. A-l convinge pe Marley să înghită pilula e o adevărată artă. Nu le ia la fel ca pe vitamine, chiar dacă le arunci pe jos și te porți ca și cum n-ar avea voie să se atingă de ele. Cea mai eficientă tehnică e acea de a-l încăleca, pentru ca apoi să-i desfaci fălcile cu o mână. Cu cealaltă, îi împingi pilula pe gât cât de adânc poți. Trebuie să ajung dincolo de punctul fără întoarcere, altfel o s-o elimine prin tuse. Pe urmă, masează-i gâtul până o înghite. Evident, pe urmă trebuie să te speli.

CACA-PATRULA: Am pus sub pomul de mango o lopată pe care o folosesc ca să strâng murdăria lui Marley. Simte-te liberă să faci curat după el oricât de mult sau de puțin vrei – depinde cât de mult plănuiești să te plimbi prin curtea din spate. Fii atentă unde calci!

INTERDICȚII: Marley NU are voie:

* Să se urce pe nici o mobilă.

* Să roadă mobila, pantofii, pernele, etc.

* Să bea apă din toaletă. (Cel mai bine e s-o ții tot timpul cu capacul pus, deși ai grijă: a învățat cum să-l ridice cu botul.)

* Să scormonească prin curte ori să scoată din rădăcini flori sau alte plante. De obicei, face asta când are impresia că nu i se dă destulă atenție.

* Să umble în găleata de gunoi. (Poate va fi mai bine s-o ții pe bufet.)

* Să sară pe oameni, să-i miroasă între picioare sau să se dedea la orice alt comportament inacceptabil în societate. În special am încercat să-l dezvățăm de rosul brațelor, care cum lesne îți poți da seama nu încântă prea multe persoane. Încă își mai face de cap uneori. Poți să-i dai o palmă la fund și să-i spun un "Nu!" sever.

* Să cerșească la masă.

* Să împingă plasa de a ușa din față, sau cele de pe verandă. (Vei vedea că unele dintre ele au fost deja înlocuite.)

Îți mulțumim din nou că faci toate astea pentru noi, Kathy. E o favoare uriașă. Nici nu suntem siguri cum ne-am fi putut descurca altfel. Sper ca tu și Marley să vă împrieteniți și să te distrezi cu el la fel de bine ca noi.

* * *

I-am adus instrucțiunile lui Jenny și am întrebat-o dacă nu uitasem ceva. I-a luat câteva minute ca să le citească, iar la sfârșit s-a uitat la mine și a spus:

— Ce-ai avut în cap? Doar nu poți să-i arăți așa ceva.

Fâlfâind hârtiile prin fața mea, continuă:

— Arată-i lista asta, și poți să-ți iei adio de la Irlanda. E singura persoană pe care am putea-o găsi vreodată să fie de acord. Dacă le citește, s-a zis! O s-o ia la fugă și până- n Key West n-o să se mai oprească!

Și, în eventualitatea că n-o auzisem de prima dată, repetă întrebarea:

— Ce-oi fi avut în cap?

— Deci crezi că sunt prea multe? am replicat.

Atâta doar că eu am crezut întotdeauna în jucatul cu cărțile pe față, așa că i-am arătat lui

Kathy toată lista. A tresărit vizibil de câteva ori, mai ales când era vorba de tehnicile de înlăturare a căpușelor, însă a păstrat orice comentarii pentru sine. Plină de curaj și doar puțin cam palidă la față – dar, fiind mult prea e caracter ca să-și încalce promisiunea, a rezistat.

— Vacanță plăcută! ne-a urat ea. O să ne descurcăm noi.

* * *

Irlanda era întru totul așa cum o visaserăm. Frumoasă, bucolică, lenește. Vremea era absolut senină și însorită aproape în fiecare zi, făcându-i pe localnici să se teamă de posibilitatea secetei. Așa cum stabiliserăm, nu ne-am stabilit niciun itinerariu și niciun program. Nu făceam decât să hoinărim, cutreierând coastele, oprindu-ne să ne plimbăm, să cumpărăm câte ceva, să explorăm locurile, să dăm pe gât un Guinness sau pur și simplu să privim oceanul. Opream mașina ca să conversăm cu fermierii care-și greblau fânul și să ne fotografiem cu oile care stăteau în mijlocul șoselei. Dacă vedeam câte un drum care ni se părea interesant, coteam pe-acolo. Era imposibil să ne rătăcim, fiindcă nu aveam niciun loc unde să trebuiască neapărat să ajungem. Toate îndatoririle și obligațiile noastre de-acasă nu mai erau decât niște amintiri îndepărtate.

În fiecare zi, pe înserat, începeam să căutăm câte un loc unde să înnoptăm. Invariabil, trăgeam la localnici, de obicei văduve irlandeze care ne răsfățau, ne serveau ceai, ne făceau patul și mereu păreau incapabile să pună altă întrebare decât: „Și, plănuiți să aveți curând și copilași?” Apoi ne lăsau în camera noastră, aruncând peste umăr zâmbete sugestive, în timp ce închideau ușa în urma lor.

Jenny și cu mine eram tot mai convinși că în Irlanda se aplica o lege națională care impunea ca toate paturile de oaspeți să aibă în față, pe perete,

un tablou imens cu papa sau cu Fecioara Maria. În unele case existau amândoi. Undeva am găsit chiar și un rozariu supragabaritic care atârna pe tăblia de a căpătâiul patului. Legea Irlandeză a Călătorului Celibatar mai dicta și ca toate paturile pentru musafiri să scârțâie îngrozitor de tare, dând alarma ori de câte ori unul dintre ocupanți se întorcea, măcar, de pe o parte pe alta.

Toate conspirau spre a crea o ambianță cam la fel de favorabilă relațiilor amoroase ca o mănăstire. Eram în casa altcuiva – a cuiva *foarte catolic* – cu pereți subțiri, pat zgomotos și efigii de sfinți și fecioare, plus o gazdă băgăreață care se prea putea să tragă cu urechea la ușă. Era ultimul loc unde te-ai fi gândit să inițiezi raporturi sexuale – ceea ce, desigur, mă făcea să poftesc la nevastă-mea în moduri moi și incredibil de intense.

Stingeam lumina și ne vâram în pat, ale cărui arcuri trosneau sub greutatea noastră, și imediat îmi strecuram mâna sub tricoul lui Jenny și începeam s-o mângâi pe burtă.

— Nici nu mă gândesc! șoptea ea.

— Se ce nu? șușoteam și eu

— Ești nebun? boscorodea ea. Doamna O'Flaherty e dincolo de peretele ăsta!

— Ei, și? șopocăiam eu.

— Nu se poate!

— Ba se poate.

— O să ne-audă.

— O s-avem grijă.

— Da, *sigur!*

— Îți promit. Abia ne mișcăm.

— Of, bine, da' atunci, du-te mai întâi și pune un tricou sau ceva peste papă, se îndupleca ea în cele din urmă. Nu pot să fac nimic cu el holbându-se așa la noi.

Dintr-o dată, sexul părea atât de… atât de… ilicit! Parc-aș fi fost iar în liceu, făcându-mi de cap într-ascuns, pe sub privirile suspicioase ale maică-mii. A risca sexul în acele împrejurări era ca și

cum aș fi riscat o umilire rușinoasă a doua zi dimineața, la micul dejun luat în comun. Însemna să risc sprânceana înălțată a doamnei Flaherty în timp ce ne servea ouăle cu roșii prăjite, întrebând cu un rânjet complice: „Ei, a fost comod patul pentru dumneavoastră?”

Irlanda era o Zonă Fără Sex de la un capăt la celălalt – și de altă invitație nici nu mai avea nevoie. Ne-am petrecut toată călătoria zbenguindune ca iepurii.

Și totuși, Jenny nu putea să nu-și mai facă griji pentru puiul ei cel mare de-acasă. La fiecare câteva zile, băga câte un pumn de monede într-un telefon public și suna ca să-i ceară lui Kathy raportul. Eu stăteam lângă cabina telefonică și o ascultam.

— Ce-a făcut…?!? Serios?… Drept printre mașini?… Și n-ați pățit nimic, da?… Slavă Domnului!… Da și eu aș fi țipat… Ce? Pantofii tăi?… O, nu! *Și* poșeta?… O să-ți plătim reparațiile, desigur… N-a mai rămas nimic…? Sigur că da, insistăm să-ți cumpărăm altele… Și mai ce…? Ciment umed, zici? Ce șanse sunt să se întâmple așa ceva?

Și așa mai departe… Fiecare convorbire era o litanie de infracțiuni, una mai gravă ca alta, dintre care multe ne surprindeau chiar și pe noi, doi veterani călițI ai războaielor de pe vremea când Marley fusese pui. Era un elev incorijibil, iar Kathy, o învățătoare suplinitoare neputincioasă. Marley se simțea într-al nouălea cer.

Când am ajuns acasă, Marley ne-a ieșit alergând în întâmpinare. Kathy stătea în ușă, arătând obosită și încordată. Avea expresia dusă undeva departe a unui soldat șocat de bombe, după o bătălie continuă și deosebit de grea. Geanta ei de voiaj era făcută și pusă pe verandă, gata de plecare. Își ținea cheile mașinii în mână, ca și cum abia ar fi așteptat să scape. I-am dat cadourile pe care i le aduseserăm, i-am mulțumit cu efuziune și i-am

spus să nu-și facă griji pentru plasele de țânțari rupte și celelalte stricăciuni. După ce s-a scuzat politicos, a plecat.

Din câte ne-am putut da seama, Kathy nu reușise să-și exercite absolut deloc autoritatea, și cu atât mai puțin controlul. Cu fiecare victorie, Marley devenea tot mai îndrăzneț. Uitase complet mersul la pas, târând-o după el oriunde i se năzărea să se ducă. Refuza să vină când îl chema. Apuca tot ce avea chef – pantofi, poșete, perne – și nu le mai dădea drumul. Îi fura mâncarea din farfurie. Scotocea prin gunoi. Până și patul încercase să i-l cucerească. Ajunsese la concluzia că, în lipsa părinților, el era șeful, și nici nu se gândea să lase o colegă de cameră bleagă să se dea rotundă și să-i pună frână la toate distracțiile lui favorite.

— Biata Kathy, comentă Jenny. Arăta aproape doborâtă, nu ți s-a părut?

— Zdrobită, mai bine zis.

— Nu cred c-ar fi cazul să-i cerem să mai aibă grijă de el în lipa noastră.

— Da, am fost eu de acord, cred că n-ar fi o idee prea bună.

Și, întorcându-mă spre Marley, i-am spus:

— Luna de miere s-a terminat, șefule. Începând de mâine, te întorci la învățătură!

* * *

A doua zi dimineața, Jenny și cu mine ne-am reînceput amândoi lucrul – dar, mai întâi, i-am pus lui Marley lanțul la gât și l-am scos la o plimbare. Se repezi imediat înainte, fără să se prefacă, măcar, că ar fi încercat să meargă la pas.

— Ne-am cam dezvățat, este? am remarcat, trăgând lesa cu toată puterea, mai-mai să-l trântesc la pământ.

S-a redresat, a tușit și s-a uitat la mine cu o expresie mirată, de parcă ar fi vrut să spună: „Nu e

cazul să fii mârlan. Kathy n-avea nimic împotrivă să trag de lesă”.

— Obișnuiește-te, i-am spus și l-am plasat în poziția șezând.

Apoi, i-am potrivit lanțul astfel încât să-i stea în locul unde știam din experiență că avea cel mai puternic efect.

— Okay, hai să încercăm încă o dată, am spus.

Mă privi cu un scepticism rece.

— Marley, pas! a ordonat, și am pășit vioi cu piciorul stâng, ținându-i lesa atât de din scurt, încât practic aveam în mână capătul lanțului.

Se repezi înainte, iar eu am smucit brusc, strângându-i fără milă lanțul la gât.

— Să profiți așa de o biată femeie… am bombănit. Nu ți-ar fi rușine!

Spre sfârșitul plimbării, țineam atât de strâns lesa în mână, încât mi se albiseră degetele. Până la urmă, am reușit să-l conving că nu mă prosteam. Nu era un joc, ci mai degrabă o lecție de viață, despre acțiuni și consecințele lor. Dacă voia să tragă, îl strângeam de gât. De fiecare dată, fără excepție. În schimb, dacă era dispus să coopereze și mergea cuminte pe lângă mine, slăbeam strânsoarea, și abia dacă mai simțea lanțul la gât. Tras, sufocat; pas, respirat. Era destul de simplu ca să priceapă până și unul ca el. Am repetat acțiunea iar și iar și iar, în timp ce ne plimbam pe aleea pentru biciclete. Tras, sufocat; pas, respirat. Încet, încet, începea să înțeleagă că așa aveau să rămână lucrurile. În timp ce coteam spre șosea, recalcitrantul meu câine mergea pe lângă mine, nu perfect dar respectabil. Pentru prima dată în viața lui, mergea efectiv la pas, sau măcar încerca s-o facă, pe cât de aproximativ putea. Am luat-o ca pe o victorie.

— O, da! am intonat eu, vesel. Șeful s-a întors.

Peste câteva zile, Jenny m-a sunat la birou. Tocmai fusese să-l consulte pe doctorul Sherman.

— Norocul irlandezului, spuse ea. Iar o luăm de la-nceput.

Capitolul 11
Cu ce se ospăta

Această sarcină era altfel. Pierderea celei anterioare ne învățase câteva lecții importante, iar de astă dată nu aveam de gând să mai repetăm aceleași greșeli. Cel mai important, am păstrat taina cu cea mai mare strictețe, încă din prima zi. Cu excepția medicilor și surorilor medicale, nimeni, nici chiar părinții noștri, nu știa nimic. Când ne veneau prieteni în vizită, Jenny sorbea suc de struguri dintr-un pahar de vin, ca să nu dea de bănuit. Pe lângă ținerea secretului, ne ponderam mai mult și emoțional, chiar și când eram singuri. Începeam propozițiile cu clauze condiționale, cum ar fi „Dacă totul merge bine…” și „Presupunând c-o să fie în regulă…” Era ca și cum am fi putut pune în pericol sarcina dacă ne ambalam prea tare în legătură cu ea. Ne țineam bucuria din scurt, ca nu cumva să întoarcă brusc capul și să ne muște.

Am încuiat toate pesticidele și toți detergenții chimici. Nu ne mai asumam niciun risc. Jenny s-a convertit la puterile purificatoare naturale ale oțetului, care era în sare chiar și să facă față provocării supreme de a dizolva saliva uscată a lui Marley de pe pereți. Am constatat că acidul boric, un praf alb cu efecte letale pentru gândaci dar inofensiv față de oameni, reușea destul de bine să-l apere pe Marley, și culcușul lui, de purici. Iar dacă uneori mai avea nevoie și de un tratament cu insecticid, îl lăsam în seama profesioniștilor.

Jenny se trezea în zori, zilnic, și-l scotea pe Marley la o plimbare cu pas vioi pe malul apei. Eu mă sculam tocmai când se întorceau ei, aducând în casă mirosul salin al aerului oceanic. Soția mea era imaginea vie a sănătății robuste din toate punctele de vedere, în afara unuia singur: își petrecea aproape fiecare zi, de dimineața până seara, gata să verse. Dar nu se plângea; întâmpina grețurile cu o

stare care nu poate fi descrisă decât ca un soi de docilitate veselă, căci erau un semn că micul experiment dinăuntrul ei duduia din plin.

Și așa și era. De data asta, Essie a luat caseta video și a înregistrat primele imagini slabe, granulate ale copilașului nostru. Îi auzeam inima bătând, îi vedeam cele patru cămăruțe cum pulsau. Puteam să urmărim conturul capului și să-i numărăm toate cele patru membre. Doctorul Sherman a vârât capul pe ușă, în cabinetul de ecografie, ca să declare că totul era perfect, după care s-a uitat la Jenny și a spus, cu glasul lui bubuitor:

— De ce plângi, fetițo? Ar trebui să te bucuri.

Essie îi dădu una cu fișa medicală, certându-l:

— Ieși afară și las-o-n pace!

Apoi o privi pe Jenny dându-și ochii peste cap, ca pentru a spune:

„Bărbații! Habar n-au de nimic!”

Totuși, când se punea problema de a trata cu nevestele gravide, nici eu n-aveam habar de nimic. Îi acordam lui Jenny tot spațiul de care avea nevoie, simpatizam cu ea când o chinuiau grețurile și durerile, și încercam să nu mă strâmb prea vizibil când insista să-mi citească și mie, cu voce tare, din cartea ei „La ce să vă așteptați, când așteptați un copil”. Îi lăudam silueta pe măsură ce-i creștea burta, spunând fraze ca:

— Arăți extraordinar. Serios. Parc-ai fi o hoață din magazine care și-a ascuns sub haine o minge de baschet.

Mă străduiam până și să-i satisfac moftur ile – care deveneau din ce în ce ai bizare și irațională. Curând, am ajuns să mă tutuiesc cu vânzătorul de la buticul nonstop de unde cumpăram la orice oră din zi și din noapte înghețată, mere, țelină sau gumă de mestecat cu arome de care nu mai auzisem în viața mea.

— Ești sigur că-i de cuișoare? îl întrebam. Mi-a zis că-i *musai* să fie cu aromă de cuișoare.

Într-o seară, când Jenny era cam prin luna a cincea, i-a intrat în cap că aveam nevoie de șosetuțe pentru bebeluși. Ei, sigur că aveam nevoie, și eu eram de acord, și la fel de sigur aveam să cumpărăm un set complet înainte de nașterea copilului. Dar ea nu voia să spună că aveam nevoie de ele în cele din urmă – ci că erau imperios necesare atunci, pe loc.

— N-o să avem ce să-i tragem copilașului în picioruțe când venim cu el acasă de la maternitate, se plânse ea, cu voce tremurătoare.

Ce importanță avea că până la naștere mai erau patru luni? Ce conta că afară era un ger de crăpau pietrele? Ce conta că până și un soldat neinstruit ca mine știa că, la ieșirea din maternitate, orice nou-născut era înfofolit din cap până-n picioare într-o păturică?

— Haide, iubito, am rugat-o, fii rezonabilă. E ora opt, sâmbăta seara. Unde vrei să găsesc șosetuțe de bebeluși, pe vremea asta?

— Avem nevoie de șosetuțe, insistă Jenny.

— Mai avem la dispoziție săptămâni întregi ca să cumpărăm șosetuțe. Luni de zile, în care numai șosetuțe o să tot cumpărăm. Zeci și zeci de șosetuțe…

— Parcă-i și văd degețelele alea mici și roz… scânci ea.

N-avea niciun rost. M-am urcat la volan, mormăind, și am început să cutreier orașul până am găsit un Kmart deschis, de unde am ales câteva sortimente festive de șosetuțe care erau atât de ridicol de minuscule, încât păreau destinate încălzirii degetului mare de la mână. Când am ajuns acasă și le-am deșertat pe toate din sacoșă, Jenny a fost în sfârșit mulțumită. În sfârșit, aveam șosetuțe! Și slavă Domnului că reușiserăm să punem mâna pe ultimele câteva perechi, înainte de a se epuiza toată rezerva strategică a țării, chestie care se putea întâmpla în orice moment, fără veste. Degetuțele fragile ale copilașului nostru erau acum

în siguranță. Puteam să ne culcăm și să dormim liniștiți.

* * *

Pe măsură ce sarcina evolua, instructajul lui Marley progresa la rândul lui. Lucram cu el în fiecare zi, iar acum puteam să-i distrez pe prietenii noștri strigând: „Păzea că vineee…!" și privindu-l cum se prăvălea pe pardoseală, cu toate cele patru picioare rășchirate care-ncotro. Venea aproape ori de câte ori îl chemam (în afară de cazurile când ceva îi atrăgea atenția, cum ar fi fost un alt câine, o pisică, o veveriță, un fluture, poștașul sau algele care pluteau pe apa oceanului), iar la pas mergea destul de bine (doar dacă nu vedea ceva atât de ispititor, încât să merite o strangulare – din nou: câini, pisici, veverițe, fluturi, poștași, toate cele de mai sus). Făcea progrese, dar asta nu însemna că devenea un câine calm și binecrescut. Dacă mă încruntam la el, răcnindu-i ordine severe, le îndeplinea – uneori, chiar cu vioiciune. Dar starea lui din oficiu era setată pe incorijibilitate eternă.

Mai avea și o poftă nesățioasă de mango, care cădeau cu zecile în curtea din spate. Fiecare cântărea câte o jumătate de kilogram sau chiar mai bine și era atât de dulce încât te dureau dinții. Marley se tolănea pe iarbă, cu un mango ancorat între labele din față, și se apuca să desprindă chirurgical fiecare fărâmiță de miez din coajă. Ținea în gură sâmburii mari și, când îi scuipa, arătau de parcă ar fi fost spălați într-o baie de acid. În unele zile, stătea acolo ore întregi, molfăind într-o frenezie a fibrelor de fructe.

La fel ca oricine care mănâncă prea multe fructe, constituția lui a început să se schimbe. Curând, curtea noastră s-a umplut cu maldăre mari de rahați canini moi, colorați festiv. Singurul avantaj al acestei situații era că ar fi trebuit să fii orb cu hârtie de la doctor ca să mai calci din

neatenție în acele grămăjoare, care în sezonul fructelor mango dobândeau fluorescența radiantă a conurilor portocalii de semnalizare rutieră.

Mai mânca și alte lucruri. Și acestea treceau nedigerate – vedeam dovezile în fiecare dimineață, când îi luam produsele cu lopata. Ici, un soldățel de plastic, colo un elastic… Un căpăcel de suc mutilat. Capacul ros al unui pix.

— Deci, asta s-a ales de pieptenele meu! am exclamat într-o dimineață.

Mânca prosoape de baie, bureți, șosete, Kleenexuri folosite… Șervețelele Handy Wipes erau printre favoritele lui, iar când ieșeau în cele din urmă pe partea cealaltă, arătau ca niște steguleț albastre care marcau fiecare morman fluorescent.

Nu totul se ducea atât de ușor, iar Marley voma cu ușurința și regularitatea unui bulimic împătimit. Îl auzeam scoțând câte un *gaaaaack!* sonor în camera de-alături, și când ne repezeam într-acolo, alt obiect de uz casnic zăcea în băltoaca de mango semidigerat și tocăniță pentru câini. Plin de considerație cum era, Marley nu bora niciodată podelele din lemn de esență tare, sau linoleumul din bucătărie. Dacă îi mai permitea timpul, țintea întotdeauna covorul persan.

* * *

Lui Jenny și mie ne venise năstrușnica idee că ar fi fost bine să avem un câine demn de încredere pentru a-l lăsa singur în casă pe intervaluri scurte de timp. Încuierea lui în buncăr de fiecare dată când plecam pentru câteva minute devenea obositoare și, cum spunea Jenny:

— La ce bun să ai un câine, dacă nu te poate întâmpina în ușă, când ajungi acasă?

Știam prea bine că nu îndrăzneam să-l lăsăm în casă nesupravegheat, dacă exista cel mai mic risc de furtună. Chiar și cu calmantele lui pentru căței,

tot se mai dovedea capabil să înceapă săparea energică a tunelului spre China. Când, însă, vremea era senină, nu voiam să fim nevoiți să-l încuiem în garaj ori de câte ori ieșeam pentru câteva minute.

Am început să-l lăsăm pentru scurt timp, de probă, când dădeam o fugă până la magazin sau pe la vecini. Uneori, stătea cuminte și la întoarcere găseam totul intact. Cu acele ocazii, îi zăream nasul negru scos printre minijaluzele, în timp ce se uita afară pe fereastra de la living, așteptându-ne. În alte zile, nu se stăpânea chiar atât de bine și de obicei știam încă dinainte de a deschide ușa că ne așteptau surprize neplăcute, fiindcă nu era la fereastră, ci se ascundea cine știe pe unde.

În cea de-a șasea lună de sarcină a lui Jenny, ne-am întors odată acasă după ce lipsiserăm mai puțin de-o oră, ca să-l găsim pe Marley sub pat – la dimensiunile lui, chiar trebuia să facă eforturi pentru a se strecura acolo – arătând de parcă tocmai ar fi omorât poștașul. Vinovăția radia în jurul lui ca lumina soarelui de mai. Casa părea în regulă, dar știam că Marley ascundea un secret întunecat, așa că am pornit din cameră-n cameră, încercând să descoperim ce făcuse. Apoi, am observat că acoperitoarea de buret a uneia dintre boxele stereo lipsea. Ne-am uitat după ea peste tot… degeaba! Dispărută fără urmă. Marley ar fi putut să scape nedemascat, dacă nu găseam probe concludente ale vinovăției lui a doua zi dimineața, în timpul caca-patrulei. Zile întregi au tot ieșit la suprafață particule de buret.

În timpul următoarei noastre ieșiri, Marley a extirpat chirurgical conul difuzorului din aceeași boxă. Boxa nu era răsturnată, nici deranjată în vreun alt fel – doar conul îi lipsea, pur și simplu, ca și cum ar fi fost tăiat de jur-împrejur cu un brici. Până la urmă, a reușit să facă același lucru și cu cealaltă boxă. Altădată, am venit acasă pentru a descoperi că taburetul din fața fotoliului mai avea

doar trei picioare, și nicăieri nu se zărea nici urmă – nici măcar o așchie – a membrului dispărut.

Eram gata să jurăm că-n Sudul Floridei nu s-ar fi putut să ningă niciodată – dar, într-o zi, când am intrat în living, ne-am pomenit în plin viscol. Aerul era plin de fulgi albi și pufoși care pluteau încet în jos. Prin viforniță aproape impenetrabilă l-am zărit vag pe Marley, în fața șemineului, pe jumătate îngropat într-un troian, scuturând violent dintr-o parte în alta o pernă mare, de parcă tocmai ar fi băgat un struț în traistă.

De cele mai multe ori, priveam stricăciunile dintr-o perspectivă filosofică. În viața fiecărui stăpân de câine există câteva moșteniri de familie prețuite care trebuie să fie sacrificate. Numai o singură dată am fost gata să-i spintec burta, ca să recuperez ceea ce-mi aparținea de drept.

Îi cumpărasem lui Jenny, de ziua ei, un colier de aur de optsprezece karate, un lănțișor delicat, cu clemă mică, pe care ea și l-a pus imediat la gât. Peste câteva ore, însă, și-a ridicat mâna la beregată și a zbierat:

— Colierul meu! Unde e?

Probabil cedase clema, sau n-o închisese ea bine.

— Nu intra în panică, i-am spus. N-am ieșit din casă. Trebuie să fie pe-aici, pe undeva…

Am început să căutăm, cameră cu cameră. În timp ce exploram metodic toată casa, am observat treptat că Marley era mai zburdalnic ca de obicei. M-am ridicat și l-am privit. Se foia de parc-ar fi avut mâncărici. Când a observat că-l văzusem, a început să mă evite. „O, nu…!” mi-am spus – vestitul Marley Mambo. Nu putea să însemne decât un singur lucru…

— Ce-i chestia aia, întrebă Jenny cu vocea ascuțită de spaimă, care-i atârnă din gură?

Era ceva subțire și delicat. Și auriu.

— Of căca-m-aș! am gemut.

— Fără mișcări bruște! ordonă ea, vorbind dintr-o dată în șoaptă.

Am încremenit amândoi.

— Okay, băiete, e totu-n regulă… l-am îmbiat eu, ca un negociator în fața unei echipe S.W.A.T., la un schimb de ostatici. Nu suntem supărați pe tine. Hai acum, nu vrem decât să ne dai colierul înapoi.

Instinctiv, Jenny și cu mine am început să-l luăm prin învăluire, din direcții opuse, mișcându-ne cu o încetineală înghețată. Parcă ar fi fost bucșit cu explozivi, și la cel mai mic pas greșit ar fi putut sări în aer.

— Ușurel, Marley… murmură Jenny, pe cel mai calm ton de care era capabilă, încet, acuma… Dă drumul colierului, și nimeni n-o să pățească nimic…

Marley ne privea bănuitor, întorcându-și rapid capul de la unul la altul. Îl încolțiserăm, dar știa că avea un lucru pe care ni-l doream noi. Puteam să-l văd cum își cântărea variantele, cu gândul de a cere o răscumpărare, eventual. „Lăsați două sute de Milk-Bones nemarcate într-o pungă de hârtie simplă, altfel niciodată n-o să vă mai vedeți scumpul colier!”

— Lasă-l jos, Marley, am șoptit, făcând încă un pas mic înainte.

Începu să dea din coadă… din tot trupul… Eu mă apropiam de el centimetru cu centimetru… Aproape imperceptibil, Jenny îl încadră pe partea cealaltă. Ajunseserăm destul de aproape ca să-l putem atinge. Ne-am uitat unul la altul și am știut, fără cuvinte, ce aveam de făcut. Mai trecuserăm de nenumărate ori prin Procedura de Recuperare a Bunurilor. Jenny urma să sară asupra părții lui posterioare, imobilizându-i picioarele dinapoi pentru a-l împiedica să scape. Eu aveam să mă reped la cap, ca să-i desfac fălcile și să smulg marfa de contrabandă. Cu un dram de noroc, totul

putea fi gata în câteva secunde. Ăsta era planul, iar Marley știa la ce să se aștepte.

Ne mai despărțea de el cam o jumătate de metru. Am dat din cap spre Jenny, articulând mut:

— La trei.

Dar, înainte de a apuca să ne clintim din loc, Marley își dădu capul pe spate și scoase un plescăit sonor. Capătul lănțișorului, care-i atârnase din colțul gurii, dispăru.

— Îl mănâncă! țipă Jenny.

Ne-am aruncat amândoi asupra lui în același timp, Jenny înhățându-i picioarele dindărăt, în timp ce eu îi cuprindeam capul sub braț. I-am deschis botul cu forța și mi-am împins toată mâna în gura lui, până-n gât. Am scotocit prin toate cotloanele și ungherele, dar n-am mai găsit nimic.

— E prea târziu, am spus. L-a înghițit.

Jenny a început să-l plesnească din răsputeri pe spinare, răcnind la el:

— Tușește, fir-ar să fie! Scuipă-l!

Degeaba, însă. Tot ce-am putut obține a fost un râgâit sonor, de satisfacție.

O fi câștigat Marley lupta, dar știam că nu era decât o chestiune de timp până să câștigăm noi războiul. Chemarea naturii era de partea noastră. Mai devreme sau mai târziu, tot ce intra trebuia să și iasă. Oricât de dezgustătoare era ideea, știam că dacă scormoneam destul, aveam să-l găsesc. Dacar fi fost, să zicem, un lanț de argint, sau unul doar suflat cu aur, ceva mai puțin valoros, poate scrupulele mele ar fi învins. Dar lanțul era din aur masiv și mă costase o sumă onorabilă. Îngrețoșat sau nu, trebuia să-l recuperez.

Așa că i-am pregătit lui Marley laxativul lui favorit – un castron uriaș cu felii de mango coapte – și m-am pregătit pentru îndelungata așteptare. Timp de trei zile, m-am ținut după el de fiecare dată când îi dădeam drumul afară, așteptând să intervin cu lopata. În loc de a-i mai arunca grămezile peste gard, le puneam pe fiecare pe o

scândură așezată pe iarbă și o scormoneam cu un băț, stropind în același timp cu furtunul de grădină, înlăturând treptat în iarbă materia digerată, pentru a lăsa în urmă orice corpuri străine. Mă simțeam ca un miner care lucrează la un jgheab și găsește numai comori de gunoaie aduse de ape, de la șireturi de pantofi la pene de chitară – dar colier, ioc! Unde naiba era? N-ar fi trebuit să apară, de-acum? Începeam să mă întreb dacă nu cumva îmi scăpase din neatenție, dus de apă în iarbă, unde ar fi rămas pierdut pentru totdeauna. Dar cum să-mi scape un lanț de aur lung de cincizeci de centimetri? Jenny îmi urmărea de pe verandă operațiunea de salvare, cu un interes acut, și chiar îmi găsi o nouă poreclă:

— Hei, Domnul Căcă-Naru, niciun semn?

În cea de-a patra zi, perseverența mea a fost răsplătită. Am cules ultima depunere a lui Marley, repetând ceea ce devenise refrenul meu zilnic („Nu-mi vine să cred că fac una ca asta…!”), și am început iar s-o răscolesc și s-o stropesc. În timp ce rahatul de dezintegra, căutam orice semn al colierului. Nimic. Tocmai mă pregăteam să mă las păgubaș, când am zărit ceva ciudat: un mic bulgăre maroniu, cam cât o boabă de fasole Lima. Nu era nici pe departe atât de mare încât să poată fi bijuteria pierdută, și totuși se vedea clar că nu avea ce să caute acolo. L-am fixat pe loc cu bucata de lemn, pe care-o botezasem oficial „Căcă-Bățul”, și i-am aplicat un jet puternic cu furtunul. În timp ce apa îl spăla, am zărit ceva excepțional de strălucitor. Evrika! Nimerisem filonul de aur!

Colierul se comprimase incredibil de strâns, micșorându-se până la niște dimensiuni pe care nu le crezusem posibile. Era ca și cum cine știe ce forță extraterestră necunoscută, o gaură neagră poate, îl absorbise într-o dimensiune misterioasă a spațio-timpului, înainte de a-l expulza din nou. Și, de fapt, imaginea asta nici nu era prea departe de adevăr. Torentul puternic de apă începea să

destrame cocoloșul dur și, treptat, lanțul de aur reveni la forma sa inițială, neîncâlcit și nevătămat. Ca nou! Ba nu – și mai și. L-am dus înăuntru, ca să i-l arăt lui Jenny, care era în extaz că-l primise înapoi, în pofida locurilor dubioase pe care le cutreierase. Ne minunam amândoi cât de orbitor strălucea acum – mult mai viu decât înainte de a intra. Acizii gastrici ai lui Marley făcuseră o treabă incredibilă. În viața mea nu văzusem aur care să mai strălucească așa.

— Mamăăă, am remarcat eu, fluierând. Ar trebui să deschidem o firmă de curățat bijuterii!

— Cu toate moștenitoarele din Palm Beach, ne-am îmbogăți peste noapte! fu și Jenny de acord

— Da, doamnelor, am început eu, pe ce mai sclifosit ton de prezentator comercial, procesul nostru cu patent secret nu se mai găsește în nici un alt magazin! Metoda Marley acreditată vă va restaura strălucirea orbitoare a obiectelor de valoare, la un nivel pe care niciodată nu l-ați fi crezut posibil.

— Are posibilități, Grogan, confirmă Jenny, și se duse să-și dezinfecteze cadoul de ziua ei regăsit.

A purtat lanțul acela de aur ani de zile, și de fiecare dată când mă uitam la el, prin minte îmi fulgera aceeași amintire vie a scurtei și reușitei mele cariere în domeniul speculațiilor cu aur. Domnul Căcă-Naru și Căcă-Bățul lui demn de încredere se duseseră cu îndrăzneală acolo unde nimeni nu mai fusese vreodată – și nici n-avea să mai ajungă cândva!

Capitolul 12
Bun venit în salonul săracilor

Nu în fiecare zi îți naști primul copil – așa că, atunci când St. Mary's Hospital din West Palm Beach ne-a oferit posibilitatea de a plăti în plus pentru un apartament maternal de lux, ne-am repezit să profităm. Apartamentele arătau ca niște camere de hotel de cinci stele: spațioase, luminoase și dotate cu mobilă de lemn, tapet cu motive florale, perdele, baie cu jacuzzi și, strict pentru Tata, o canapea confortabilă care se plia în formă de pat. În locul mâncării standard de spital, „oaspeților" li se oferea să aleagă dintre mai multe specialități gourmet. Puteam comanda chiar și o sticlă de șampanie, deși asta era mai mult pentru tați, s-o gâlgâie singuri, în timp ce mamelor care alăptau li se recomanda să nu ia mai mult decât o mică sorbitură sărbătorească.

— Măi frate, e exact ca și cum am fi în vacanță! am exclamat, săltând pe Canapeaua Tăticului, când am făcut o vizită, cu câteva săptămâni înainte de termenul nașterii.

Apartamentele erau destinate pacientelor yuppie și reprezentau o sursă importantă de profituri pentru spital, sub forma costurilor grase achitate de tinerele cupluri cu bani de tocat peste alocația standard de pe asigurare prevăzută pentru nașteri. Ne cam făceam de cap, într-adevăr – dar, în fond, de ce nu?

Când a sosit ziua cea mare și am ajuns la spital, cu geanta de voiaj în mână, ni s-a spus că era o mică problemă.

— O problemă? am întrebat.

— Se vede că e o zi excelentă pentru a naște! anunță veselă recepționera. Toate apartamentele maternale au fost ocupate deja.

Ocupate? Dar aceea era cea mai importantă zi a vieților noastre! Cum rămânea cu canapeaua

comodă, cina romantică în doi și toastul cu șampanie?

— Ei, dar stați o clipă! am protestat. Ne-am făcut rezervarea cu săptămâni în urmă.

— Îmi pare rău, spuse femeia, cu indiferență vizibilă, dar nu prea putem controla momentul când fiecărei viitoare mămici îi încep contracțiile.

Avea și ea dreptatea ei… Doar nu mergea să zorim pe cineva să se grăbească și să ne elibereze locul. Ne-a îndrumat spre alt etaj, unde urma să nu se pună la dispoziție o rezervă standard. Dar, când am ajuns în secțiunea de nașteri, sora de la intrare avea alte vești proaste.

— Vă vine să credeți că s-au ocupat toate rezervele? ne luă ea în primire.

Nu, nu ne venea să credem. Jenny părea să le ia pe toate din mers, cu curaj, dar eu începeam să mă enervez.

— Și unde propuneți să naștem, în parcare? m-am răstit.

Sora îmi zâmbi cu mult calm, vizibil familiarizată cu comicăriile viitorilor tați cuprinși de nervozitate, și mă asigură:

— Nu vă faceți griji. O să vă găsim noi un loc.

După o mulțime de telefoane, ne trimise pe un coridor lung, cu o ușă dublă în capăt, unde ne-am pomenit într-o secție aidoma celei pe care tocmai o părăsiserăm, cu o diferență notabilă: pacientele nu mai erau în niciun caz acele tinere yuppies elegante și cu conturi în bancă, pe care le avuseserăm colege de clasă la Lamaze. Auzeam surorile vorbindu-le în spaniolă, iar pe hol așteptau agitați bărbați negricioși, ținându-și în mâinile aspre pălăriile de paie. Comitatul Palm Beach este celebru ca teren de joacă al celor putred de bogați, dar ceea ce e mai puțin cunoscut este faptul că mai e și domeniul unor ferme enorme ce se întind peste fosta mlaștină Everglades, acum asanată, mile și mile întregi, în vestul orașului. Mii și mii de muncitori nomazi, majoritatea din Mexic și din

America Centrală, migrează în Sudul Floridei la începutul fiecărui sezon al recoltei, pentru a culege ardeii, roșiile, salata și țelina care acoperă cea mai mare parte din nevoile de legume și zarzavaturi ale Coastei de Est, pe timp de iarnă. Se părea că descoperiserăm tocmai locul unde veneau să nască femeile muncitorilor migratori. În răstimpuri, țipătul de agonie și extaz al câte unei femei străpungea aerul, urmat de gemete îngrozitoare și strigăte de *„Mi madre!”*. Parc-am fi nimerit într-o adevărată casă a ororilor. Jenny se făcuse albă la față ca o stafie.

Sora ne-a condus într-o mică boxă care conținea un pat, un scaun și un set de monitoare electrice, și i-a dat lui Jenny o cămașă de spital în care să se schimbe.

— Bine ați venit în salonul săracilor! ne ură vesel doctorul Sherman, peste câteva minute, când intră grăbit în separeu. Nu vă lăsați păcăliți de echiparea sumară a camerelor, continuă el, după care ne spuse că erau dotate cu unele dintre cele mai sofisticate echipamente medicale din spital, iar surorile erau extrem de competente, întrucât femeile sărace adeseori nu aveau acces la asistența prenatală, sarcinile lor prezentau un factor de risc foarte ridicat. Nimeriserăm pe mâini bune, ne încredință el, în timp ce-i rupea lui Jenny apa. După care, la fel de repede pe cât apăruse, se făcu nevăzut.

Într-adevăr, pe măsură ce orele dimineții treceau și Jenny înfrunta niște contracții feroce, am descoperit că ne aflam într-adevăr pe mâini bune. Surorile erau niște profesioniste cu experiență care inspirau încredere și căldură, îngrijind-o cu atenție, ascultând inima copilului și instruind-o pe Jenny ce să facă. Eu stăteam alături, neputincios, dându-mi toată silința s-o susțin și eu, dar fără niciun folos. La un moment dat, Jenny scrâșni la mine printre dinți:

— O dată dacă mă mai întrebi cum mă simt, am să-ți fac mutra bucăți!

Probabil am arătat destul de lezat, căci una dintre surori ocoli patul până lângă mine, mă strânse de umeri cu simpatie și-mi spuse:

— Bine ai venit în lumea nașterilor, tăticule. Și asta face parte din toată experiența.

Am început să mă strecor afară din cameră, ca să mă alătur celorlalți bărbați care așteptau pe culoar. Fiecare stătea rezemat de perete, lângă ușa camerei nevesti-sii, în timp ce femeile țipau și gemeau într-o veselie continuă. Mă simțeam complet ridicol, îmbrăcat în bluza mea polo, pantaloni kaki și pantofi de piele fină, dar fermierii nu păreau să mă discrimineze numai pentru atâta lucru. Nu peste mult, toți ne zâmbeam și bâțâiam din capete unii spre alții, cu un aer stresat-cunoscător. Ei nu știau engleza, eu nu vorbeam spaniola, dar asta n-avea nicio importanță. Eram toți în aceeași barcă.

Sau, aproape. În ziua aceea, am aflat că în America analgezia e un lux, nu un drept sau o necesitate. Pentru cei care-și puteau permite – sau a căror asigurare o acoperea, ca în cazul nostru – spitalul furniza epidurale, care acționau asupra sistemului nervos central, provocând o stare de semi-conștiență ce bloca durerea. După vreo patru ore de când începuse travaliul, veni un anestezist care-i înfipse lui Jenny un ac lung prin piele, de-a lungul coloanei vertebrale, și-l atașă de furtunul unei perfuzii. În câteva minute, Jenny amorți de la talie în jos, începând să se simtă foarte comod. Femeile mexicane din apropiere nu aveau același noroc. Ele erau lăsate să reziste în vechiul stil, și zbieretele lor continuau să sfâșie aerul.

Orele treceau. Jenny împingea. Eu o încurajam. La căderea nopții, am ieșit pe culoar, ținând în mâini o minge de fotbal înfășată. Mi-am ridicat fiul nou-născut deasupra capului, ca să-l vadă toți noii mei prieteni, și am strigat:

— Es el niño!

Ceilalți tați au zâmbit larg și au ridicat degetele mari, în semnul internațional al aprobării. Spre deosebire de lupta aprinsă pentru botezul câinelui, întâiului nostru născut avea să-i găsim un nume ușor și aproape imediat. Avea să-l cheme Patrick, după străbunicul meu care fusese primul Grogan ajuns în Statele Unite, din Comitatul Limerick, Irlanda. În boxă a intrat o soră care ne-a spus, cu zâmbetul pe buze, că se eliberase un apartament maternal. Nu mai părea să aibă niciun rost să schimbăm camerele acum, dar ea a ajutat-o pe Jenny să se așeze într-un fotoliu cu rotile și ne-a expediat într-acolo. Degeaba. Cina gourmet n-a fost deloc așa cum ne așteptaserăm.

* * *

În săptămânile dinaintea termenului, Jenny și cu mine purtaserăm îndelungate tratative strategice despre cel mai potrivit mod de a-l ajuta pe Marley să se acomodeze cu noul-sosit care urma să-i confiște imediat Clauza Locatarului Celui Mai Favorizat, până acum nedisputată de nimeni. Voiam să-l detronăm cu cât mai multe menajamente din acea poziție. Auziserăm relatări despre câini care devin teribil de geloși pe copiii mici și încep să se poarte în tot felul de moduri inacceptabile – de la urinatul pe lucrurile acestora, până la răsturnarea cădiței și chiar atacuri fățișe – care, de obicei, se soldau cu exilarea definitivă și fără drept de apel. În timp ce transformam dormitorul de musafiri în cameră pentru copil, i-am acordat lui Marley acces neîngrădit la leagăn, așternuturi, scutece și toate celelalte varii accesorii ale primelor luni de viață. Le-a mirosit, le-a lins, și-a lăsat saliva pe ele, până i s-au satisfăcut toate curiozitățile. În cele treizeci și șase de ore cât Jenny a mai rămas internată în spital, ca să-și revină după naștere, eu m-am dus de multe ori

până acasă pentru a-l vizita pe Marley, înarmat cu păturici, hăinuțe și orice alte obiecte mai erau impregnate cu mirosul copilului. Într-una dintre vizite, am adus acasă chiar și un mic scutec de unică folosință, gata întrebuințat, pe care Marley îl mirosi cu atâta vigoare încât m-am temut să nu-l aspire printr-o nară, necesitând altă intervenție medicală costisitoare.

Când în sfârșit am adus mama și copilul acasă, Marley nu ne-a dat nicio atenție. Jenny l-a pus în mijlocul patului nostru pe micul Patrick, care adormise în scăunelul din mașină, apoi m-a însoțit în garaj, să-l salute pe Marley, care ne primi cu mare tărăboi de bucurie. După ce s-a mai liniștit, coborând de la nivelul extazului frenetic până la cel al fericirii disperate, l-am adus cu noi în casă. Planul nostru era să ne vedem de treburi cât mai normal, fără a-i atrage atenția asupra copilului. Aveam de gând să-l observăm discret, din apropiere, lăsându-l să descopere treptat, de unul singur, prezența noului- venit.

Marley își urmă stăpâna în dormitor, îndesându-și nasul adânc în geanta ei de voiaj, în timp ce Jenny și-o despacheta. Se vedea clar că nici prin minte nu-i trecea că pe patul nostru se afla o ființă vie. Apoi, Patrick se mișcă și scoase un ciripit subțire, ca de pasăre. Marley ciuli urechile, încremenind. „Asta de unde-a mai venit?" Patrick ciripi din nou, iar Marley ridică o labă în aer, îndreptând-o spre bebeluș. „Dumnezeule mare, îl *arată* pe copilul nostru cu laba, ca un câine de vânătoare care a văzut… *vânatul!"* mi-am spus. În acel moment, mi-am amintit de perna plină cu pene pe care o atacase cu o asemenea ferocitate. Doar nu era atât de bătut în cap încât să confunde un bebeluș cu un fazan, nu?

În clipa următoare, se repezi. Nu era un salt feroce, gen „nu ierta nimic"; nu mârâia, nu-și dezvelea colții. Dar nu avea nicio atitudine de „bun venit în cartier, amice". Pieptul lui izbi

salteaua cu atâta forță, încât tot patul făcu un mic salt pe podele. Patrick se trezise de-acum și-și ținea ochii larg deschiși. Marley se retrase ca să-și ia avânt și sări din nou, de astă dată ajungând cu gura la câțiva centimetri de picioarele noului nostru născut. Jenny se repezi la copil, iar eu m-am repezit la câine, trăgându-l înapoi de zgardă cu ambele mâini. Marley nu-și mai încăpea în piele de surescitare, chinuindu-se să ajungă la făptura aceea nouă care reușise cumva să se strecoare în cel mai privat sanctuar al nostru. Se ridică pe picioarele dinapoi, în timp ce eu îl trăgeam îndărăt de zgardă, simțindu-mă de parc-aș fi fost Călărețul Singuratic călare pe Silver.

— Mă rog, pân-aici a mers bine, am spus.

Jenny desfăcu catarama centurii care-l ținea pe Patrick legat în scăunel, în timp ce eu îl strângeam cu putere pe Marley între coapse, ținându-l de zgardă cu ambele mâini. Totuși, se vedea limpede că nu avea gânduri rele. Gâfâia cu rânjetul ăla vesel-tălâmb al lui; ochii-i străluceau și dădea din coadă. Pe când îl țineam astfel, Jenny se apropie treptat, lăsându-l pe Marley să adulmece mai întâi labele piciorușelor lui Patrick, apoi pulpele și coapsele. Bietul copil avea doar o zi și jumătate, și deja era atacat de un aspirator industrial scos din minți! Când ajunse la scutec, Marley păru să treacă într-o stare modificată a conștiinței, un soi de transă indusă de pamperși. Ajunsese în Țara Sfântă. Era în plină euforie.

— O singură mișcare greșită, Marley, și te-ai fript, îl avertiză Jenny, și se vedea clar că vorbea serios. Dacă manifesta cea mai mică tendință agresivă față de copil, se termina cu el. Dar n-o făcu niciodată. Ne-am dat seama curând că problema noastră nu era aceea de a-l împiedica pe Marley să-i facă vreun rău scumpului nostru copilaș, nu – problema era să-l ținem departe de coșul cu scutece.

* * *

Pe măsură ce trecea timpul, zilele adunându-se în săptămâni, apoi și în luni, Marley a ajuns să-l accepte pe Patrick ca pe cel mai bun prieten al lui. Într-o seară, mai pe la început, în timp ce stingeam luminile ca să ne culcăm, am constatat că nu-l găseam pe Marley nicăieri. Până la urmă, m-am gândit să mă uit și-n camera copilului – și acolo era, tolănit pe jos lângă leagănul lui Patrick, amândoi sforăind în plin extaz stereo-fratern. Marley, taurul nostru nărăvaș care sfărâma totu-n cale, devenea cu totul altul în preajma lui Patrick. Părea să înțeleagă că acela era un omuleț fragil, lipsit de apărare, și se mișca prin jurul lui cu cea mai mare grijă, lingându-l delicat pe față și urechi. Când Patrick a început să umble de-a bușilea, Marley obișnuia să zacă pasiv pe podea, lăsându-l să se cațăre peste el ca pe un munte, să-l tragă de urechi, să-i bage degetele-n ochi și să-i apuce smocuri întregi de blană în pumnișori. Nimic din toate astea nu-l deranja câtuși de puțin. Stătea nemișcat ca o statuie. Pe lângă Patrick, Marley era un uriaș blând, și-și accepta noul statut de vioara-a-doua cu bonomie și resemnare plină de bunăvoință.

Nu toată lumea era de acord cu încrederea oarbă pe care i-o acordam câinelui nostru. Unii vedeau în el o fiară sălbatică, imprevizibilă și foarte puternică – se apropia, de-acum, de cincizeci de kilograme – și considerau să era o mare nesocotință din partea noastră să-l lăsăm în preajma unui copil fără apărare. Mama mea susținea ferm această opinie și nu se sfia să ne-o arate. O stresa îngrozitor să-l vadă pe Marley lingându-i nepotul.

— Știți pe unde i-a dat cu limba? întreba ea, retoric.

Ne prevenea, pe un ton rău prevestitor, să nu lăsăm niciodată un câine și un copil mic singuri în

aceeași cameră. Instinctul ancestral de pradă putea să iasă iar la suprafață, fără veste. Dac-ar fi fost după ea, între Marley și Patrick ar fi stat tot timpul un zid de beton.

Într-o zi, când venise din Michigan la noi pentru câteva zile, scoase un zbieret ascuțit, din living:

— John, repede! Câinele mușcă copilu'!

Am alergat din dormitor, îmbrăcat doar pe jumătate, numai pentru a-l găsi pe Patrick vesel, dându-se în leagăn, cu Marley culcat dedesubt. Într-adevăr, clămpănea din bot spre el, dar nu era nici pe departe lucrul de care se temuse prăpăstioasa mea mamă. Câinele se postase drept pe traiectoria de balans a copilului, cu capul exact în locul unde fundulețul lui Patrick, așezat pe fâșia de pânză sintetică a scăunelului, se oprea la capătul fiecărei oscilații, înainte de a porni în direcția opusă. De fiecare dată când poponețul înscutecat al băiatului ajungea în fața lui, Marley mima în joacă gestul de a-l prinde cu gura, atingându-l în treacăt – ceea ce pe Patrick îl făcea să chițăie de plăcere.

— Hai, mă mama, că nu-i face nimic, am spus eu. Marley are o mare slăbiciune pentru scutecele lui, atâta tot.

* * *

Jenny și cu mine ne stabiliserăm un program destul de regulat. Noaptea, ne trezeam din câteva în câteva ore ca să-i dăm de mâncare lui Patrick, iar eu îmi asumam masa de la șase dimineața, pentru ca ea să doarmă neîntrerupt. Chiaun de somn, îl culegeam din leagăn, îi schimbam scutecul și-i preparam un biberon de lapte praf. Apoi, răsplata: mă așezam pe veranda din spate cu trupșorul lui mic și cald rezemat pe burtă, în timp ce mânca liniștit. Uneori, îmi sprijineam obrazul de creștetul lui și dormitam, pe când el sugea cu multă poftă. Alteori, ascultam Național Public

Radio și mă uitam cum cerul, la răsărit, din vinețiu devenea rozaceu, apoi albastru. După ce se sătura și reușeam să-i smulg o râgâială zdravănă, îl îmbrăcam, mă îmbrăcam și eu, îl fluieram pe Marley și porneam la o plimbare matinală pe malul apei. Am investit într-un cărucior de jogging cu trei roți mari de bicicletă, care-i dădeau posibilitatea să circule cam peste tot, inclusiv pe nisip și peste borduri. Toți trei formam un tablou nemaipomenit, în fiecare dimineață. Marley o lua înainte, asigurând avangarda ca un câine de sanie, eu acopeream spatele, ținând strâns și lesa, și căruciorul, iar Patrick, la mijloc, dădea vesel din mânuțe ca un agent de circulație. Când ajungeam înapoi acasă, Jenny ne aștepta cu cafeaua gata. Îl legam pe Patrick în scăunelul lui înalt și-i presăram pe tăviță Cheerios, pe care Marley le șterpelea imediat ce ne întorceam în altă direcție, culcându-și capul pe-o parte, pe tăviță, și trăgându-le în gură cu limba. „Să furi mâncarea unui copil…” meditam noi, indignați. „Se poate coborî și mai jos de-atât?” Dar Patrick părea să se amuze imens cu tot numărul, și destul de curând a învățat cum să-și împingă fulgii de cereale peste marginea tăviței, ca să se uite la Marley cum se repezea să-i înfulece de pe jos. A mai descoperit și că dacă-i lăsa să-i cadă în poală, Marley îi vâra capul pe sub tavă și-l împungea cu nasul în burtă, grăbit să găsească fulgul rătăcit, ceea ce-l făcea pe Patrick să râdă în hohote.

Statutul de părinți, după cum am descoperit, ni se potrivea de minune. Ne-am integrat în ritmurile lui, savurându-i bucuriile simple și înfruntând zâmbitori greutățile inerente, conștienți că în curând zilele mai neplăcute aveau să se transforme în amintiri neprețuite. Aveam tot ce ne puteam dori: pe scumpul nostru copilaș, pe tăntălăul nostru de câine, căsuța noastră de lângă plajă – și, desigur, ne mai aveam și unul pe celălalt. În acea lună e noiembrie, ziarul la care lucram m-a avansat

în mult râvnita funcție de editorialist, care-mi oferea propria mea rubrică de trei ori pe săptămână, ca să scriu despre tot ce-mi trăsnea prin minte. Viața era frumoasă. Când Patrick a împlinit nouă luni, Jenny a început să se întrebe cu voce tare când am fi putut să ne gândim la următorul copil.

— Păi, știi, n-am idee, i-am răspuns.

Tot timpul știuserăm că ne doream mai mult decât unul singur, dar niciodată nu mă gândisem la un termen concret. N-ar fi părut prea înțelept să ne repezim iar la toate cele prin care trecuserăm.

— Cred c-am putea să renunțăm iar la pilulele contraceptive și să vedem ce se întâmplă, am sugerat.

— Aham făcu Jenny, cu un aer complice. Vechea școală de planning familial *Que será, será.*

— Auzi, am protestat eu, n-o lua în râs. A mai mers și altădată.

Așa că asta am făcut. Ne-am gândit că, dacă procream oricând pe parcursul anului următor, aveam să ne înscriem destul de bine în timp. După ce făcu toate calculele, Jenny spuse:

— Să zicem așa: șase luni ca să rămân gravidă, apoi încă nouă până nasc. Asta ar duce la o diferență de vârstă între ei de doi ani de zile.

Și mie mi se părea rezonabil. Doi ani însemna destul de mult. Doi ani făceau aproape cât o eternitate. Doi ani aproape că nu erau reali. Acum, că mă dovedisem capabil de datoria bărbătească a inseminării, scăpasem de orice presiuni. Nu mai aveam nicio grijă, niciun motiv de stres. Fie ce-o fi.

O săptămână mai târziu, Jenny era iar cu burta la gură.

Capitolul 13
Un urlet în noapte

Cu încă un copil dezvoltându-se înăuntrul ei, straniile pofte nocturne ale lui Jenny au revenit.

— Mai avem vreun pachet de Snickers? m-a întrebat ea odată, chiar înainte de miezul nopții.

Se anunța încă o goană până la magazinul nonstop cu de toate. L-am fluierat pe Marley i-am prins lesa și am pornit spre buticul de la colțul străzii. În parcare, ne interpelă o tânără blondă cu părul tapat, buze de culoarea lavandei și cele mai înalte tocuri pe care le văzusem vreodată.

— Vai, ce drăgălaș e! se repezi ea. Bună, cuțule! Cum te cheamă, scumpete?

Marley, desigur, era mai mult decât încântat să lege un nou prieteșug, și l-am tras lângă mine, ca să nu-și facă de cap cu fusta ei mini purpurie și tricoul alb.

— Vreai dar să-mi dai un pupic, nu-i așa, dulceață? continuă femeia, începând să țocăie din buze.

În timp ce conversam, m-am întrebat ce căuta tânăra aceea atrăgătoare într-un parking de pe Dixie Highway, singură, la o oră atât de târzie. Nu dădea vreun semn să aibă mașină. Nici nu părea să intre sau să fi ieșit din magazin. Nu făcea decât să stea acolo, ca o ambasadoare a parcajului care saluta veselă străinii și pe câinii lor, în timp ce se apropiau, ca și cum ea ar fi fost răspunsul cartierului nostru la toate gazdele de Wal-Mart-uri. De ce era atât de ostentativ de prietenoasă? Femeile frumoase nu se poartă prietenos niciodată – cel puțin, nu cu necunoscuții din parcări, noaptea.

Chiar atunci se apropie o mașină, iar șoferul, un bărbat mai vârstnic, deschise fereastra.

— Tu ești Heather? o întrebă el.

Femeia îmi aruncă un zâmbet amuzat, ca pentru a zice: „Vrei, nu vrei, faci orice dacă n-ai din ce să-ți plătești chiria.”

— Tre’ să fug! spuse ea, sărind în mașină. Pa, cuțule!

— Să nu te îndrăgostești și tu, Marley, i-am spus, în timp ce mașina pleca. Nu-i de nasu’ tău.

* * *

Peste câteva săptămâni, într-o duminică dimineața la ora zece, m-am dus cu Marley la același magazin ca să cumpăr ziarul *„Miami Herald”,* și din nou am fost abordați – de data asta, de două femei, de fapt abia niște adolescente mai răsărite, care arătau amândouă încordate și nervoase. Spre deosebire de prima pe care o întâlniserăm, acestea nu erau deosebit de atrăgătoare și nici nu făcuseră cine știe ce eforturi ca să arate cât de cât mai bine. Amândouă păreau disperate să-și procure următoarea doză de cocaină cristalizată.

— Harold? mă întrebă una dintre ele.

— Nnț, am răspuns, adăugând în sinea mea: „Chiar crezi că un tip care vine la o partidă de sex anonim și-ar aduce cu el și Labradorul?” Cât de pervers mă credeau alea două? În timp ce am luat un ziar din cutia aflată în fața magazinului, sosi un autoturism – cu Harold la volan, cred – și fetele plecară cu el.

Nu eram singurul martor al prostituției incipiente de pe Dixie Highway. Cu ocazia unei vizite, sora mea mai mare, îmbrăcată la fel de sobru ca o călugăriță, s-a dus să facă o plimbare, ziua-n amiaza mare, și de două ori a primit propuneri de la potențialii mușterii care treceau pe-alături cu mașinile. Alt musafir, când a ajuns la noi, a povestit că, în timp ce trecea cu mașina prin dreptul unei femei, aceasta îi arătase sânii – nu că l-ar fi deranjat din cale-afară.

Ca răspuns la reclamațiile locatarilor, primarul a promis că avea să-i facă de râs în public pe bărbații arestați pentru solicitarea serviciilor, iar poliția a început să le întindă curse, postând femei-ofițer sub acoperire la colțul străzii, pentru a-i aștepta pe posibilii clienți să muște momeala. Aceste momeli erau cele mai mămoase pațachine pe care le-am văzut în viața mea – imaginați-vi-l pe J. Edgar Hoover cu șorț și bonețică – dar asta nu-i oprea pe bărbați să le acosteze. Un flagrant delict a avut loc chiar pe trotuarul din fața casei noastre – cu tot cu o echipă de televiziune.

Dacă n-ar fi fost decât matracucile și clienții lor, mai treacă-meargă, dar activitățile infracționale nu se mărgineau doar la atât. Cartierul părea să se degradeze tot mai mult, de la o zi la alta. Cu ocazia uneia dintre plimbările noastre pe malul apei, Jenny, care tocmai trecea printr-un acces de grețuri matinale deosebit de puternice, s-a hotărât să se întoarcă acasă, în timp ce eu mergeam mai departe, cu Patrick și Marley. În timp ce pornea pe o stradă lăturalnică, a auzit o mașină încetinind în spatele ei. În primul moment, a crezut că era un vecin care oprea ca s-o salute, sau cineva care avea nevoie de îndrumări. Când s-a întors să se uite în mașină, a văzut că șoferul se masturba, exhibându-se complet. O dată ce obținuse reacția dorită, individul s-a retras în marșarier, ca să nu i se vadă numărul de înmatriculare.

Când Patrick încă nu împlinise un an, în cvartalul nostru a avut loc din nou o crimă. La fel ca doamna Nedermier, victima era o femeie bătrână care locuia singură, în prima casă după ce coteai de pe Dixie Highway pe Churchill Road, chiar în spatele spălătoriei publice în aer liber cu program permanent. O cunoșteam doar vag, salutându-ne când treceam prin fața casei ei. Spre deosebire de asasinarea doamnei Nedermier, această crimă nu ne-a oferit consolarea unei răfuieli personale. Victima a fost aleasă la

întâmplare, de către un străin care s-a strecurat în casa ei, în timp ce femeia își întindea rufele la uscat, în curtea din spate, într-o sâmbătă după-amiază. Când s-a întors înăuntru, a fost atacată de intrus, care i-a legat încheieturile mâinilor cu un cablu telefonic și a îndesat-o sub o saltea, în timp ce scotocea toată locuința, în căutare de bani. Apoi, a fugit cu prada, în vreme ce sărmana mea vecină, bătrână și firavă, se sufoca sub greutatea saltelei. Poliția l-a arestat rapid pe un vagabond care fusese văzut învârtindu-se pe la spălătoria automată; când i-au golit buzunarele, au descoperit că reușise să adune șaisprezece dolari și ceva mărunțiș. Prețul unei vieți omenești, după socotelile lui.

Atmosfera astfel creată ne făcea să fim recunoscători pentru prezența atât de masivă a lui Marley în casa noastră. Ei, și ce dacă era un pacifist juruit, a cărui cea mai agresivă strategie de atac era cunoscută ca Ofensiva Limbilor? Cui îi păsa că reacția lui imediată față de sosirea oricărui străin era aceea de a apuca o minge de tenis, în speranța că-și găsise un partener nou de joacă? Nu era nevoie ca intrușii să știe asta. Când veneau necunoscuți la ușa noastră, nu-l mai încuiam pe Marley înainte de a deschide și nici nu mai insistam să-i asigurăm cât de inofensiv era. În schimb, lăsam să ne scape avertismente vag amenințătoare, gen: „În ultima vreme a devenit atât de imprevizibil…” sau: „Nu știu la câte sărituri o să mai reziste plasa asta de la ușă…”

Acum aveam un copil, iar al doilea era pe drum. Nu mai eram atât de vesel- nepăsători în legătură cu siguranța personală. Jenny și cu mine speculam adesea apropo de posibila reacție a lui Marley, dacă cineva ar fi încercat vreodată să-i facă un rău copilului, sau nouă. Eu tindeam să cred că n-ar fi făcut decât să se agite și mai tare, gâfâind și lătrând. Jenny avea mai multă încredere în el. Era convinsă că loialitatea lui deosebită față de noi, și

în special la adresa noului său împingător de cereale Cheerios, Patrick, s-ar fi transpus într-o criză de ferocitate protectoare primară, izvorâtă din adâncurile ființei lui.

— Nici vorbă, am răspuns eu. Și-ar înfige nasul între picioarele nemerniculuișiarfiînalnouălea cer.

Oricum, amândoi eram de acord că-i speria pe toți îngrozitor – ceea ce nouă ne convenea de minune. Prezența lui ne împiedica să ne simțim vulnerabili și nesiguri în propria noastră casă. Chiar în timp ce continuam să-i dezbatem eficacitatea ca protector, dormeam mai liniștiți în paturile noastre, știind că-l aveam alături. Până când, într-o noapte, Marley a lămurit disputa odată pentru totdeauna.

Era luna octombrie, dar vremea încă nu se schimbase. Noaptea domnea o arșiță înăbușitoare, așa că stăteam cu ferestrele închise și instalația de aer condiționat în funcțiune. După știrile de la orele unsprezece, l-am scos pe Marley în curte, ca să facă pipi, l-am verificat pe Patrick în pătuțul lui, am stins luminile și l-am vârât în pat lângă Jenny, care deja dormea adânc. Marley, ca de obicei, s-a prăvălit grămadă pe podea lângă mine, lăsând să-i scape un oftat exagerat de ușurare. Tocmai începeam să aținesc, când l-am auzit – un sunet ascuțit, pătrunzător, continuu. M-am dezmeticit într-o clipă, odată cu Marley, care a încremenit lângă pat, stând în picioare în întuneric, cu urechile ciulite. Sunetul se auzi din nou, pătrunzând prin geamurile închise, peste zumzetul instalației de aer condiționat. Un țipăt. Zbieretul unei femei, sonor, inconfundabil. Primul meu gând a fost că niște adolescenți se prosteau pe stradă, lucru care nu era deloc neobișnuit. Dar acesta nu era un chiot vesel, gen nu-mă-mai-gâdila. În voce se simțea disperarea, o spaimă reală, și începeam să înțeleg că cineva o pățise rău de tot.

— Haide, băiete, am șoptit, dându-mă jos din pat.

— Nu vă duceți nicăieri, se auzi vocea lui Jenny de lângă mine, pe întuneric.

Nu-mi dădusem seama că și ea se trezise, și asculta, așa că am asigurat-o:

— O să am grijă. Tu sună la poliție.

Ținându-l pe Marley de capătul lanțului, am ieșit pe veranda din față, numai în boxeri, tocmai la timp ca să zăresc o siluetă care alerga pe stradă, spre plajă. Țipătul se auzi din nou, și de astă dată mi-am putut da seama că provenea din direcția opusă. Afară, fără pereții și geamurile casei care s-o amortizeze, vocea femeii răsuna în văzduhul nopții cu o velocitate uluitor de pătrunzătoare, cum nu mai auzisem decât în filmele horror. Și pe verandele altor case se aprindeau luminile. Cei doi tineri care locuiau cu chirie vis-à-vis de noi au ieșit în fugă, doar cu șorturile de blugi tăiați pe ei, luând-o la goană în direcția țipetelor. L-am urmat și eu, mai prudent, de la o oarecare distanță, cu Marley ținut din scurt lângă mine. La câteva case distanță, i-am văzut alergând pe o peluză, după care s-au repezit înapoi către mine.

— Du-te repede la fata aia! strigă unul dintre ei, arătându-mi cu degetul. A fost înjunghiată.

— Noi mergem după el! răcni și celălalt, și-și continuară fuga, desculți, pe stradă, în direcția pe unde dispăruse necunoscutul.

Vecina mea Barry, o femeie necăsătorită și curajoasă, care cumpărase și renovase o casă cam dărăpănată de lângă cea a răposatei doamne Nedermier, sări în mașină și porni și ea în urmărire.

Am dat drumul zgărzii lui Marley și am alergat în direcția de unde se auzea țipătul. La trei case mai încolo, am găsit-o pe vecina noastră în vârstă de șaptesprezece ani stând în picioare pe aleea din fața casei, singură, îndoită de mijloc. Se ținea de coaste, suspinând cu gâfâieli răgușite, dureroase,

iar sub mâini i se vedea o pată rotundă de sânge întinzându-se pe bluză. Era o fată zveltă și drăguță, cu păr de culoarea nisipului care-i cobora până mai jos de umeri. Locuia cu mama ei divorțată, o femeie cumsecade care lucra ca soră de noapte. Cu mama conversasem de câteva ori, dar pe fată n-o cunoșteam decât la nivel de saluturi. Nici măcar nu știam cum o chema.

— A zis să nu țip că bagă cuțitu-n mine… se tângui ea, icnind; cuvintele i se rostogoleau în bolboroseli grele, cu hiperventilații. Da' eu tot am țipat… Am țipat, și m-a înjunghiat…

Ca și cum s-ar fi temut că n-o credeam, și-a ridicat bluza, ca să-mi arate rana cu margini încrețite care-i străpungea cușca toracică.

— Stăteam în mașină, cu radioul pornit… A apărut din senin…

l-am pus o mână pe braț, ca s-o calmez, și în acel moment am văzut că i se îndoiau genunchii. Se prăbuși în brațele mele, cu picioarele înmuindu-i-se sub trup. Am culcat-o pe trotuar și m-am așezat și eu alături, ținându-i în brațe capul și umerii. Acum vorbea mai încet mai calm, în timp ce se chinuia să-și țină ochii deschiși.

— Mi-a zis să nu țip… tot repeta ea. Mi-a pus mâna la gură și a zis să nu țip.

— Ai făcut foarte bine, i-am răspuns eu. L-ai pus pe fugă.

Mi-a trecut prin minte că intra în stare de șoc, și n-aveam nici cea mai vagă idee ce să fac. „Ambulanță, hai odată…! Unde naiba ești?" O încurajam cum puteam, la fel cum aș fi făcut și cu propriul meu copil – mângâindu-i părul, rezemându-i obrazul cu palma, ștergându-i lacrimile… Pe măsură ce o lăsau puterile, îi tot spuneam să reziste, că salvarea era pe drum.

— O să te faci bine, încercam s-o asigur, deși nici eu nu știam ce să cred. Avea pielea cenușie și respira tot mai slab.

Am stat astfel, singuri pe trotuar, un timp ce păru cât o veșnicie, dar de fapt, după cum avea să arate mai târziu raportul poliției, nu trecuseră decât vreo trei minute. Abia treptat a început să-mi dea prin minte să văd ce se întâmplase cu Marley. Când am ridicat privirea, l-am descoperit la trei metri de noi, stând cu fața spre stradă, într-o poziție cum nu mai văzusem niciodată – hotărât, încordat, puțin adunat pe picioare, ca un taur. Avea o atitudine clară de luptător. Mușchii gâtului îi erau reliefați, fălcile încleștate, iar blana dintre omoplați i se zbârlise ca o creastă. Privea intens concentrat spre stradă și părea gata să-și ia avânt. În clipa aceea, mi-am dat seama că Jenny avea dreptate. Dacă atacantul înarmat revenea, mai întâi ar fi trebuit să treacă de câinele meu. Și atunci am știut – am știut fără nici cea mai mică umbră de îndoială – că Marley ar fi luptat pe viață și pe moarte, înainte de a-l lăsa să ajungă la noi. Oricum eram emoționat, în timp ce o sprijineam pe fata aceea, întrebându-mă dacă nu cumva avea să-mi moară în brațe. Imaginea lui Marley, păzindu-ne într-o poziție atât de necaracteristică pentru el, atât de maiestuos-feroce, mi-a umplut ochii de lacrimi. Cel mai bun prieten al omului? Pe bune – și chiar mai mult decât atât!

— O să am grijă de tine, i-am spus fetei, deși mai degrabă ar fi trebuit să-i spun: „O să *avem* grijă de tine – Marley și cu mine.” Vine poliția. Ține-te bine – te rog eu… rezistă…

Înainte de a închide ochii, mai apucă să șoptească:

— Mă cheamă Lisa…

— Pe mine, John, am răspuns.

Părea ridicol, să ne prezentăm în asemenea împrejurări, ca și cum am fi fost la o agapă în cartier. Aproape că-mi venea să râd de absurdul situației. În schimb, i-am potrivit o șuviță de păr după ureche și i-am spus:

— Acum ești în siguranță, Lisa.

Ca un arhanghel trimis din cer, pe trotuar apăru un ofițer de poliție, alergând spre noi. L-am fluierat pe Marley, apoi i-am strigat:

— E-n regulă, băiatule! E de-ai noștri.

Șuieratul meu păru să-l smulgă dintr-un fel de transă. Amicul meu vesel și prostălău reveni într-o clipă – alergând în cerc, gâfâind, încercând să ne adulmece. Instinctul ancestral ce se ivise din adâncurile subconștientului său reintrase la loc în sticlă. În continuare, ne înconjurară și alți polițiști, și nu peste mult sosi și echipajul unei ambulanțe, cu o targă și fețe de tifon steril. M-am dat la o parte, le-am spus polițiștilor tot ce știam și am pornit spre casă, cu Marley țopăind înaintea mea.

Jenny ne întâmpină în ușă, și ne-am dus amândoi la fereastra din față, de unde am urmărit continuarea spectacolului. Cartierul nostru ajunsese să arate ca decorul unui film polițist de televiziune. Razele roșii ale girofarurilor intrau pe ferestre. Un elicopter al poliției se învârtea pe deasupra, luminând cu proiectorul curțile și aleile. Polițiștii instalaseră baraje rutiere și treceau prin ciur tot perimetrul. Dar eforturile lor aveau să fie zadarnice; până la urmă, n-a fost prins niciun suspect, și nu s-a determinat nici mobilul atacului. Vecinii mei care porniseră în urmărire mi-au spus mai târziu că nici măcar nu apucaseră să-l zărească pe făptaș. În cele din urmă, Jenny și cu mine ne-am întors la culcare, dar multă vreme am zăcut în pat fără să pute adormi.

— Ai fi fost mândră de Marley, i-am spus. Era atât de straniu… Cumva, înțelegea cât de gravă era situația. Știa pur și simplu. Simțea pericolul, și parc-ar fi fost un cu totul alt câine.

— Ți-am spus eu, replică ea.

Îmi spusese, într-adevăr.

În timp ce elicopterul duduia pe cer deasupra noastră, Jenny se întoarse pe o parte și, înainte de a aținpi, mai zise:

— Doar înc-o noapte interesantă în cartier.

Am întins mâna în jos, căutându-l prin întuneric pe Marley, care se culcase lângă pat.

— Ai fost grozav în seara asta, barosane, i-am șoptit, scărpinându-l între urechi, ți-ai câștigat potolul.

Și, cu mâna pe spatele lui, am adormit și eu.

* * *

Era elocvent, în ceea ce privește indiferența Floridei de Sud față de criminalitate, faptul că înjunghierea unei fete adolescente, în timp ce asculta muzică în mașină, beneficia de numai șase fraze în ziarul de dimineață. Articolul din *„Sun-Sentinel”* a apărut pe pagina 3B, cu titlul „Un bărbat atacă o fată”.

În reportaj nu scria nimic despre mine, Marley sau tinerii de vis-à-vis care o luaseră la fugă, aproape goi, pe urmele agresorului. Nu era menționată nici Barry care pornise după el cu mașina. Și nici toți vecinii de pe stradă, care-și aprinseseră luminile de pe verandă și sunaseră la 911. În lumea tulbure a crimelor violente din Sudul Floridei, drama noastră de cartier era doar un sughiț oarecare. Niciun mort, niciun ostatic, nicio brânză.

Cuțitul perforase plămânul Lisei, care stătu cinci zile în spital, apoi câteva săptămâni acasă, în convalescență. Mama ei îi ținea pe vecini la curent cu starea fetei, dar aceasta rămânea înăuntru, ascunsă vederii. Eu eram îngrijorat de posibilele traume emoționale rămase de pe urma atacului. Oare avea să se mai poată simți din nou în siguranță la ea acasă? Viețile noastre se intersectaseră doar pentru trei minute, dar mă simțeam legat de ea ca un frate de o soră mai mică. Voiam să-i respect viața personală, dar mai voiam și s-o văd, ca să-mi dovedesc mie însumi că totul avea să fie în regulă.

Apoi, într-o sâmbătă, pe când spălam mașinile pe aleea din fața casei, cu Marley legat alături, am ridicat privirea și am văzut-o stând în dreptul nostru. Mai drăguță decât mi-o aminteam. Bronzată, puternică, sportivă – arătând din nou întreagă. Zâmbindu-mi, mă întrebă:

— Mă mai ții minte?

— Ia să vedem, am răspuns eu, prefăcându-mă cam nehotărât. Parcă te cunosc de undeva… Nu erai tu aia care la concertul lui Tom Petty stătea în fața mea și nu voia să se așeze?

Râse, iar eu am întrebat-o:

— Și ce mai faci, Lisa?

— Bine, replică ea. Mi-am mai revenit.

— Arăți excelent. Puțin mai bine decât ultima oară când te-am văzut.

— Mda, mă rog… murmură fata, privindu-și picioarele. Ce mai noapte a fost și aia…

— Ce mai noapte, am repetat eu.

Mai mult n-am spus despre noaptea aceea, niciunul dintre noi. În continuare, mi-a povestit cum fusese în spital, cum o chestionase detectivul, cum primea încontinuu coșuri cu fructe, cât se plictisise în timp ce stătea acasă, așteptând să se vindece. Numai la atacul propriu-zis nu făcea nicio referire și nici eu. Unele lucruri era mai bine să fie lăsate în urmă.

În după-amiaza aceea, Lisa a rămas mult timp cu mine, urmându-mă prin curte în timp ce făceam diverse treburi, jucându-se cu Marley și conversând tot felul de nimicuri. Simțeam că era un lucru pe care voia să mi-l spună dar nu se putea îndura să-l înceapă. Avea șaptesprezece ani; nu mă așteptam să-și găsească chiar atât de ușor cuvintele. Viețile noastre se ciocniseră pe neașteptate, fără nicio premeditare sau avertisment, doi străini aduși laolaltă de o izbucnire violentă inexplicabilă. Nu avuseserăm timp pentru formalismele obișnuite care se manifestă între vecini. Cât ai clipi, ne

pomeniserăm încleștați intim într-o criză – un tătic în boxeri și o adolescentă cu bluza îmbibată de sânge, agățându-se unul de altul și de speranță. Acum între noi exista o anumită apropiere – cum ar fi putut să nu fie? Mai era și stângăcia, o ușoară jenă, căci în acel moment ne prinseserăm unul pe altul cu garda jos. Nu era nevoie de cuvinte. Știam că mi-era recunoscătoare că venisem la ea; știam că-mi aprecia just eforturile de a o încuraja, oricât de jalnice fuseseră. La fel cum și Lisa știa că mă preocupa profund soarta ei și-i eram alături. În noaptea aceea, pe trotuar împărtășiserăm ceva – unul dintre acele momente de claritate scurte, fugare, care le definesc pe toate celelalte din viață – un moment pe care niciunul dintre noi n-avea să-l uite prea curând.

— Mă bucur că ai trecut pe-aici, i-am spus.

— Și eu mă bucur că am venit, răspunse ea.

Când plecă, aveam o presimțire pozitivă în legătură cu fata asta. Era puternică. Era rezistentă. Avea să meargă înainte. Și, într-adevăr, previziunea urma să mi se confirme – peste ani de zile, când am aflat că-și făurise o carieră de prezentatoare la televiziune.

Capitolul 14
O sosire înainte de termen

— John.

Prin ceața somnului, mi-am dat seama treptat că eram chemat pe nume.

— John, John, trezește-te!

Era Jenny; mă zgâlțâia.

— John, cred că s-ar putea să vină copilul.

M-a săltat într-un cot și m-am frecat la ochi. Jenny zăcea pe o parte, cu genunchii strânși la piept.

— Ce-i cu copilul…?

— Am crampe dureroase, răspunse ea. Le-am cronometrat. Trebuie să-l sunăm pe doctorul Sherman.

Între timp, mă trezisem de-a binelea. *Venea copilul…?* Ardeam de nerăbdare să ni se nască și al doilea copil – încă un băiat, știam deja din ecografie. Dar momentul era nepotrivit, îngrozitor de nepotrivit. Jenny se afla abia într-a douăzeci și una săptămână se sarcină, abia la jumătatea celor patruzeci de săptămâni ale perioadei de gestație. Printre cărțile ei despre sarcini și nașteri se găsea și o colecție de fotografii în vitro de înaltă definiție, arătând evoluția unui fetus de la o săptămână la alta. Cu doar câteva zile înainte răsfoiserăm cartea, studiind fotografiile făcute la douăzeci și una de săptămâni și minunându-ne de felul cum se forma copilașul nostru. În săptămâna a douăzeci și una, un fetus poate încăpea în căușul palmei. Are ochii lipiți, degetele ca niște crenguțe fragile, iar plămânii săi încă nu sunt destul de dezvoltați ca să distileze oxigenul din aer. La douăzeci și una de săptămâni, un copil abia dacă e viabil. Șansele de a supraviețui în afara uterului sunt infime, iar probabilitatea de a trăi în continuare fără probleme de sănătate e și mai mică. Există motive serioase pentru care natura

ține copiii în pântecul matern timp de nouă luni. La douăzeci și una de săptămâni, sorții sunt încă dezechilibrați peste măsură.

— Nu cred că e nimic, am spus eu – deși îi simțeam inima bătând ca un ciocan, în timp ce formam numărul serviciului de asistență obstetric-ginecologică. Două minute mai târziu, doctorul Sherman ne telefonă, la rândul lui sunând buimac de somn.

— S-ar putea să fie doar gaze, spuse el, dar mai bine să aruncăm o privire.

Îmi spuse s-o aduc pe Jenny la spital imediat. Am început să alerg prin casă, aruncând lucruri în geanta de voiaj, pregătind biberoane, împachetând punga cu scutece. Jenny o sună pe prietena și colega ei Sandy, altă tânără mamă care locuia la câteva case distanță, ca s-o întrebe dacă-l puteam lăsa pe Patrick la ei. Marley se trezise și el, și tocmai se întindea, căscând și scuturându-se. *Plimbare cu mașina noaptea târziu!*

— Regret, Mar, i-am spus, în timp ce-l duceam în garaj, iar pe chip i se așternea o amarnică dezamăgire. Trebuie să rămâi pe poziții și să păzești fortul.

L-am luat pe Patrick din pătuț, l-am pus în scăunelul lui din mașină fără să-l trezesc și am pornit toți trei în noapte.

În secția de terapie intensivă neonatologică de la St. Mary's, surorile s-au apucat imediat de treabă. Au echipat-o pe Jenny într-o cămașă de spital și au conectat-o la un monitor care-i măsura contracțiile și urmărea bătăile inimii fătului. Într-adevăr, Jenny acum avea câte o contracție la fiecare șase minute. Nu putea fi în niciun caz vorba de gaze.

— Bebelușul vrea să iasă, spuse una dintre surori. Vom face tot ce putem ca să-l mai întârziem.

La telefon, doctorul Sherman le ceru să verifice dacă Jenny se dilata. O soră o palpă cu degetul înmănușat și raportă că avea dilatație un

centimetru. Până și eu știam că nu era nici pe departe de ajuns. La zece centimetri, colul uterin e dilatat complet, acela fiind momentul când, la o naștere normală, mama începe să împingă. La fiecare contracție dureroasă, trupul lui Jenny se mai apropia cu un pas de punctul fără întoarcere.

Doctorul Sherman dispuse să i se facă o perfuzie cu soluție salină și o injecție cu Brethină, care inhiba travaliul. Contracțiile se mai liniștiră, dar după nici două ore reîncepură cu furie, necesitând o a doua doză, apoi și pe a treia.

În următoarele douăsprezece zile, Jenny rămase în spital, unde o examinară și o palpară o paradă întreagă de perinatologi, priponită de monitoare și perfuzii. Eu mi-am luat un concediu fără plată, ca să am grijă de Patrick, străduindu-mă ca totul să fie în regulă – rufele, mesele, facturile, gospodăria, curtea. A, și, da – și cealaltă vietate din casa noastră. Statutul bietului Marley s-a precipitat vertiginos, de la vioara a doua până hăt în afara orchestrei. Deși îl ignoram, el își respecta cu sfințenie toate îndatoririle din cadrul relației, fără să mă scape un moment din privire. Mă urma cu credință în timp ce mă vânturam prin casă cu Patrick pe un braț, iar cu mâna cealaltă aspiram, aruncam rufele în mașina de spălat sau pregăteam câte ceva de mâncare. Mă opream în bucătărie ca să pun câteva vase murdare în spălător, iar Marley venea după mine, dădea târcoale de vreo șase ori, încercând să-și găsească locul perfect, apoi se trântea pe jos. Nici nu se așeza bine, că eu mă și repezeam la spălătorie, ca să mut hainele din mașină în uscător. El, hai după mine iar, învârtit în loc, tras cu laba prețurile până se aranjau pe placul lui, și țup jos, numai pentru ca eu s-o tulesc în living, unde mă așteptau ziarele. Și tot așa… Dacă avea noroc, mă mai opream câte o clipă din toată agitația mea nebunească pentru a-l mângâia pe cap.

Într-o seară, după ce-l culcasem în sfârșit pe Patrick, m-am prăvălit pe canapea, extenuat. Marley veni țanțoș și-mi aruncă în poală funia cu care-i plăcea să se joace, privindu-mă cu ochii lui uriași, ca două castane.

— Of, Marley, am murmurat. Sunt frânt…

El își vârî botul sub frânghie și-i azvârli capătul în aer, așteptând ca eu să-ncerc să-l prind, gata să-ncepem să tragem amândoi de ea.

— Regret, amice, în seara asta nu.

Își înclină capul într-o parte, cu fruntea încrețită. Dintr-o dată, comoda lui rutină cotidiană se făcuse ferfeniță. În mod misterios, stăpâna lui lipsea, stăpânul nu mai avea niciun haz, și nimic nu mai era ca înainte. Scoase un mic scheunat, și mi-am dat seama că încerca să înțeleagă. „De ce nu mai vrea John să se joace cu mine? Ce s-a întâmplat cu plimbările de dimineață? De ce nu ne mai luăm la trântă pe covor? Și unde-i Jenny, de fapt? Nu cumva o fi fugit cu dalmațianul ăla de pe strada de-alături?”

Pentru Marley, viața nu era complet sumbră. Pa partea pozitivă, revenisem rapid la stilul de viață prenupțial – citește: șleampăt. Prin puterea care-mi revenea ca unic adult din casă, am suspendat Legea Gospodărească a Cuplului Căsătorit, proclamând din nou Regimul Burlacilor, cândva abrogat, ca lege în vigoare. În timp ce Jenny se afla în spital, cămășile aveau să fie purtate între spălări de câte două ori, ba chiar și de trei, dacă nu prezentau pete vizibile de mușchi; laptele era băut direct din cutie, iar colacul de la toaletă rămânea ridicat, în afara cazurilor când voia cineva să se așeze. Spre marea încântare a lui Marley, am instituit o politică a ușii de a baie deschise douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână. La urma urmei, eram doar între noi, băieții. Acest lucru îi crea lui Marley o nouă ocazie de apropiere într-un spațiu limitat. În continuare, nu era decât cel mai logic lucru pentru

el să-nceapă să bea apă de la robinetul căzii. Jenny ar fi fost îngrozită, dar după părerea mea, robinetul bătea de departe toaleta. Acum, că Politica Sus-Colacu' era aplicată ferm (implicând, prin excelență, și Politica Sus-Capacu' – că altfel nu se putea), era nevoie să-i ofer lui Marley o alternativă viabilă la acel atrăgător vas de porțelan plin cu apă care numai că nu-l implora să se joace de-a submarinul.

Mi-am format obiceiul de a lăsa să curgă un firicel de apă din robinetul de la cadă, în timp ce mă aflam în baie, astfel ca Marley să poată lipăi puțină apă rece și proaspătă. Câinele n-ar fi fost mai entuziasmat nici dacă-i construiam o imitație exactă după Splash Mountain. Își răsucea capul sub robinet și lipăia, dând cu coada-n lavaboul din spatele lui. Setea lui nu cunoștea margini, și deveneam tot mai convins că-ntr-o viață anterioară fusese cămilă. Mi-am dat seama curând că plămădisem un monstru al căzii; nu peste mult, Marley a început să se ducă în baie și fără mine, ca să stea singur acolo, uitându-se cu jale la robinet, lingându-l în speranța de a mai prinde vreun strop uitat, dând cu nasul în căpăcelul de la gura de scurgere, până când nu mai suportam și veneam să-i deschid robinetul. Dintr-o dată, apa din toaletă ajunsese cumva mai prejos de nivelul lui.

Următorul pas al coborârii noastre spre barbarie a avut loc când făceam duș. Marley s-a prins că-și putea vârî capul pe lângă perdeaua de celofan, ca să se-aleagă nu doar cu un firișor de apă, ci cu ditamai cascada. Eu mă săpuneam și, fără veste, capul lui mare și gălbui a apărut lângă mine, ca să bea apă de la duș.

— Bine, da' să nu-i zici lu' mama, i-am spus.

Încercam s-o păcălesc pe Jenny că țineam totul sub control, fără niciun efort.

— A, ne descurcăm perfect, îi spuneam, după care, întorcându-mă spre Patrick, adăugam: nu-i așa, colega?

La care el dădea răspunsul lui standard:

— *Dada!*

Și, arătând spre ventilatorul din tavan, declara:

— *Fannnnn!*

Jenny, însă, știa ea ce știa. Într-o zi, când am venit cu Patrick în vizita cotidiană, s-a holbat la noi fără să-i vină a crede și a întrebat:

— Ce Dumnezeu i-ai făcut?

— Cum adică, ce i-am făcut? am replicat. O duce minunat – nu-i așa, colega?

— *Dada! Fannnnn!*

— Costumașul! nu se lăsă Jenny. Cum Dumnezeu…

Abia atunci am văzut. Ceva era în neregulă la salopețica lui Patrick cu capse, sau „scăfăndrelul", cum ne plăcea nouă, taților, să-l numim. Capsele lui dolofane, mi-am dat seama, erau vârâte prin mâneci, care erau atât de strâmte încât precis îi tăiau circulația iar gulerașul îi atârna între picioare ca un uger. În partea de sus, căpșorul copilului ieșea prin deschizătura dintre pantaloni, iar brațele i se pierdeau undeva prin cracii ajunși pe post de mâneci. Arăta nemaipomenit.

— Tăntălăule! mă admonestă Jenny. I-ai tras-o pe dos.

— Așa crezi tu, am ripostat eu.

Dar jocul se terminase. Jenny a început să dea telefoane din patul ei de spital și, peste vreo două zile, scumpa și draga mea mătușă Anita, o soră medicală pensionată care venise în America din Irlanda, în adolescență, iar acum locuia în celălalt capăt al statului, a apărut ca prin farmec cu valiza-n mână, și s-a apucat veselă să restabilească ordinea. Regimul Burlacilor era din nou istorie.

* * *

Când medicii i-au dat în sfârșit drumul lui Jenny să vină acasă, au adăugat cele mai stricte ordine. Dacă voia să nască un copil sănătos, trebuia să stea

în pat, mișcându-se cât mai puțin posibil. Nu avea voie să se ridice în picioare decât ca să se ducă la baie. Putea să facă un duș rapid pe zi, după care se întorcea în pat. Gătit nu, schimbat scutece nu, mers la cutia poștală nu, să nu ridice niciun obiect mai greu decât o periuță de dinți – iar toate astea însemnau copilașul ei, o prevedere care aproape c-o ucidea. Repaus complet la pat, fără niciun chiul. Medicii reușiseră să stopeze inițierea travaliului prematur; acum, scopul lor era să-l mai țină în loc pentru încă douăsprezece săptămâni minimum. Între timp, copilul urma să ajungă la vârsta de treizeci și cinci de săptămâni, ceea ce însemna că era tot destul de micuț, dar cel puțin complet dezvoltat și capabil să facă față lumii exterioare prin forțe proprii. Toate astea însemnau ca Jenny să stea încremenită ca un ghețar. Mătușa Anita, binecuvântat fie-i sufletelul milostiv, s-a instalat la noi pe termen lung. Marley nu mai putea de încântare că avea o nouă tovarășă de joacă. N-a trecut mult, și a învățat-o și pe mătușa Anita să-i deschidă robinetul.

O tehniciană de la spital a venit la noi acasă și i-a introdus lui Jenny în coapsă un cateter cuplat la o pompiță cu baterie, care-i infuza permanent în sânge medicamente inhibitoare pentru travaliu. Ca și cum atâta n-ar fi fost de ajuns, i-a mai aplicat lui Jenny și un sistem de monitorizare care arăta ca un aparat de tortură – o ventuză uriașă de la care porneau tot felul de fire conectate la telefon. Ventuza era prinsă pe burta lui Jenny cu un elastic și înregistra bătăile inimii copilului și orice contracții, transmițându-le prin telefon, de trei ori pe zi, până la o soră care urmărea cel mai mic semnal de alarmă. Am dat o fugă până la librărie și m-am întors cu o grămadă de materiale de lectură care m-au costat o adevărată avere, și pe care Jenny le-a devorat în primele trei zile. Încerca să-și păstreze moralul cât mai ridicat, dar plictiseala, oboseala psihică, incertitudinea permanentă cu

privire la sănătatea copilului ei încă nenăscut, conspirau s-o doboare cât mai jos. Ce mai rău lucru din toate, era o mamă cu un fiu de un an și trei luni, pe care nu avea voie să-l ia în brațe, nu avea voie să alerge la el, să-i dea de mâncare când îi era foame, să-l îmbăieze când era murdar, să-l strângă la piept și să-l sărute când îl necăjea câte ceva. Eu îl aduceam și-l puneam pe pat, lângă ea, unde Patrick începea s-o tragă de păr și să-și bage degețelele în gura ei. Arăta palele ventilatorului care se rotea deasupra patului și spunea:

— Mama! Fannnnn!

Asta o făcea să zâmbească, dar nu era același lucru. Încet, încet, Jenny a mea își pierdea mințile de atâta pasivitate.

Companionul său contant în tot acel timp era, desigur, Marley. Acesta își stabilise tabăra pe podea, lângă patul ei, înconjurându-se cu o amplă diversitate de jucării pentru os și oase din piele neargăsită, doar pentru eventualitatea că Jenny se răzgândea și hotăra să sară jos din pat și să se angajeze într-un joc de-a tras-împinsul, pradă vreunei inspirații de moment. Acolo stătea de veghe, zi și noapte. Veneam acasă de a serviciu și o găseam pe mătușa Anita în bucătărie, pregătind cina, cu Patrick în scăunelul lui de sărit, alături. Pe urmă, intram în dormitor, unde-l vedeam pe Marley în picioare lângă pat, dând din coadă, cu bărbia pe saltea și nasul vârât în grumazul lui Jenny, care citea, dormita sau doar stătea cu privirea în tavan, ținându-și un braț peste spatele lui. Eu însemnam fiecare zi din calendar, ca să-i urmăresc cât mai bine evoluția, dar așa nu reușeam decât să țin mereu minte cât de încet trecea fiecare zi, fiecare oră, fiecare minut. Unii oameni se bucură să-și petreacă viața trândăvind; Jenny nu făcea parte dintre ei. Ea era născută să se agite, iar lenevia forțată o deprima imperceptibil dar sigur, tot mai mult de la o zi la alta. Era ca un marinar rămas fără vânt în mijlocul oceanului, unde

așteaptă cu disperare crescândă cea mai mică adiere care să umfle pânzele și să ducă nava mai departe. Încercam s-o încurajez, spunându-i lucruri gen:

— La anu' pe vremea asta, o să ne-amintim cum a fost și-o să râdem…!

Dar îmi dădeam seama că o parte din ea îmi scăpa pe nesimțite. În unele zile, privirea ei era foarte îndepărtată…

* * *

Când lui Jenny îi mai rămăsese o lună încheiată de repaus la pat, mătușa Anita și-a făcut valiza și ne-a urat rămas-bun. Stătuse cât de mult putea, ba chiar prelungindu-și vizita de mai multe ori, dar avea acasă un soț despre care doar pe jumătate în glumă spunea că-i era teamă să nu se transforme într-o fiară, după ce supraviețuia de unul singur cu atâtea cine în fața televizorului. Încă o dată, eram singuri.

Îmi dădeam toată silința să păstrez corabia pe linia de plutire, trezindu-mă cu noaptea-n cap ca să-i fac baie lui Patrick și să-l îmbrac, să-i dau fulgi de ovăz și piure de morcovi, și să-i scot pe el și pe Marley cel puțin la o scurtă plimbare. Apoi îl lăsam pe Patrick acasă la Sandy, pe timpul zilei, până seara când mă întorceam de la slujbă și-l luam înapoi. În pauza de masă, treceam iar pe-acasă pentru a-i da lui Jenny prânzul, a-i aduce corespondența – marea ei plăcere de fiecare zi – a juca aport cu Marley și a face puțină ordine prin casă, care dobândea treptat patina neglijării. Iarba rămânea netunsă, rufele zăceau nespălate, iar plasa de țânțari a verandei din spate stătea nereparată, după ce Marley trecuse prin ea ca-n desenele animate, pe urmele unei veverițe. Săptămâni de zile, zdrențele de sârmă fluturaseră în briză, devenind o ușiță canină de facto pe unde Marley putea să intre și să iasă în curte cum poftea, în

timpul ceasurilor îndelungate când stătea singur acasă, doar cu Jenny cea imobilizată la pat.

— Am s-o repar, i-am promis. E pe listă.

Dar puteam să-i citesc în ochi deznădejdea. Avea nevoie de toate resursele de autocontrol ca să nu sară jos din pat și să-și pună casa la punct cu mâna ei. Seara după ce-l culcam pe Patrick, ieșeam la cumpărături, uneori cutreierând magazinele chiar și la miezul nopții. Trăiam din mâncăruri luate la pachet, Cheerios și cratițe de paste făinoase. Jurnalul pe care-l ținusem cu credință ani de zile a amuțit și el, dintr-o dată. Pur și simplu nu mai aveam timp și energie și pentru el. Cu ultima ocazie, notasem doar atât: „În perioada asta, viața e cam copleșitoare."

Apoi, într-o zi, când ne apropiam de cea de-a treizeci și opta săptămână de sarcină a lui Jenny, tehniciana de la spital a apărut la ușa noastră ca să anunțe:

— Felicitări, fetițo, ai reușit. Ești liberă din nou.

A deconectat pompa de perfuzie, a scos cateterul, a strâns monitorul fetal și a parcurs recomandările scrise de medic. Jenny era liberă să revină la stilul ei de viață regulat. Gata cu restricțiile, gata cu medicamentele. Până și sex puteam să facem din nou. Acum copilul era pe deplin viabil. Travaliul n-avea decât să înceapă oricând îi venea cheful.

— Distracție plăcută, ne mai ură ea. O meritați.

Jenny l-a aruncat pe Patrick în sus, deasupra capului, s-a zbenguit cu Marley în curtea din spate, s-a avântat în munca la gospodărie. În seara aceea am sărbătorit evenimentul ieșind în oraș ca să mâncăm la un restaurant cu specialități indiene și să vedem un spectacol la clubul local de comedie. A doua zi, toți trei ne-am continuat festivitățile, luând prânzul la un restaurant grecesc. Dar, încă înainte de a ni se aduce comanda la masă, Jenny s-a pomenit în plin travaliu. Crampele îi începuseră cu o seară înainte, în timp ce mânca miel cu curry,

dar nu le dăduse atenție. N-avea de gând să lase ca doar câteva contracții amărâte să-i întrerupă binemeritata seară în oraș.

Acum, însă, junghiurile o îndoiau de mijloc. Am alergat acasă, unde Sandy stătea de gardă, gata să-l ia pe Patrick în primire și să aibă grijă și de Marley. Jenny rămase să mă aștepte în mașină, gâfâind de durere, cu respirații tăioase și superficiale, în timp ce-i aduceam geanta de voiaj. Când a ajuns la spital și am fost introduși într-o rezervă, Jenny avea șapte centimetri dilatație. În mai puțin de-o oră, îl țineam în brațe pe noul nostru fiu. Jenny îi număra degețelele de la mâini și de la picioare. Bebelușul avea ochii larg deschiși, în alertă, și obrăjorii îmbujorați.

— Ați reușit, declară doctorul Sherman. E perfect.

Conor Richard Grogan, în greutate de două kilograme și șapte sute de grame, a venit pe lume în ziua de 10 octombrie, 1993. Eram atât de fericit, încât abia dacă m-am gândit la cruda ironie a faptului că, deși pentru această sarcină primiserăm în sfârșit unul dintre apartamentele de lux, nici nu avuseserăm timp să ne bucurăm de el. Dacă travaliul dura doar o idee mai puțin, Jenny ar fi născut în parcarea stației de benzină Texaco. Nici măcar nu apucasem să mă tolănesc pe Canapeaua lu' Tăticu'.

Ținând seama prin câte trecuserăm împreună ca să-l aducem pe lumea asta în siguranță, ne gândeam că nașterea fiului nostru era o veste mare – dar nu chiar atât de mare încât să dea buzna toată presa locală. Și totuși, sub fereastra noastră se și adunau carele de reportaj, în parcare, cu antenele parabolice pregătite pentru transmisia prin satelit. Vedeam reporterii făcând probele de microfon în fața camerelor de luat vederi.

— Ia uite, iubito, am spus, nici aici n-ai scăpat de paparazzi!

O soră, care se afla cu noi în cameră, ca să se ocupe de copii, spuse:

— Vă vine să credeți? Puțin mai încolo, tot pe culoarul ăsta, e Donald Trump!

— Donald Trump? repetă Jenny. Nu știam că și el era gravid.

Magnatul imobiliar stârnise multă vâlvă când se mutase în Palm Beach, cu câțiva ani în urmă, instalându-se cu locuință în imensul conac care înainte îi aparținuse lui Majorie Merriweather Post, răposata moștenitoare a imperiului fulgilor de cereale. Proprietatea se numea Mar-a-Lago, însemnând „Marea de la Lac”, și, așa cum sugera și numele, se întindea pe șaptesprezece acri de pământ de la Oceanul Atlantic până la Canalul Intralitoral – incluzând și un teren de golf cu nouă găuri. Din capătul străzii noastre se putea vedea, peste apă, toată clădirea cu cincizeci și opt de dormitoare și turle de influență maură înălțându-se deasupra palmierilor. Trumpii și Groganii erau practic vecini.

Am deschis televizorul și am aflat că Donald cel Vestit și amica lui Marla Maples erau mândrii părinți ai unei fetițe, cu numele cum nu se putea mai nimerit de Tiffany, care se născuse la scurt timp după Conor.

— Va trebui să-i invităm ca să se joace copiii împreună, spuse Jenny.

Ne-am uitat de la fereastră cum forfoteau echipele de televiziune ca să prindă în cadru plecarea Trumpilor din spital, cu fetița lor, înapoi spre conac. Marla zâmbea cu modestie, în timp ce-și ținea fiica nou-născută în fața camerelor de filmat; Donald le adresa tuturor semne de salut, și făcu ștrengărește cu ochiul.

— Mă simt grozav, le spuse el reporterilor.

După care plecară, într-o limuzină cu șofer.

* * *

A doua zi dimineața, când ne-a venit și nouă rândul să plecăm acasă, o pensionară cumsecade care se oferise ca voluntară la spital i-a condus pe Jenny și micul Conor prin hol, cu un fotoliu rulant, ieșind cu ei pe ușile automate în lumina soarelui de-afară. Nu-i așteptau nici echipe de filmare, nici care de reportaj cu antene prin satelit, nici microfoane, nici reporteri gata să transmită în direct – eram doar noi și voluntara cea vârstnică. Nu că m-ar fi întrebat cineva, dar și eu mă simțeam grozav. Donald Trump nu era singurul care se umfla-n pene, mândru de progenitura lui.

Bătrâna voluntară așteptă cu Jenny și copilul până am tras mașina la bordură, înainte de a-l pune pe fiul meu nou-născut în scăunelul lui, l-am ridicat cât am putut de sus deasupra capului, ca să-l vadă toată lumea, și am spus:

— Conor Grogan, ești întru totul la fel de special ca Tiffany Trump, și să nu uiți niciodată chestia asta.

Capitolul 15
Un ultimatum postpartum

Acelea ar fi trebuit să fie cele mai fericite zile ale vieții noastre – și, în multe privințe, au și fost. Acum aveam doi fii, la o diferență de numai șaptesprezece luni. Bucuriile pe care ni le dăruiau erau cum nu se poate mai profunde. Și totuși, tenebrele care se pogorâseră peste Jenny în timpul repausului forțat persistau. În unele săptămâni se simțea minunat, abordând veselă provocările responsabilității pentru două vieți complet dependente de ea din toate punctele de vedere. Cu alte ocazii, pe neașteptate, devenea posomorâtă și învinsă, învăluită într-o ceață a melancoliei care uneori nu se mai risipea zile întregi. Amândoi eram epuizați și nedormiți. Patrick încă ne mai trezea din somn cel puțin o dată pe noapte, iar Conor de mai multe ori, plângând ca să-i dăm de mâncare sau să-l schimbăm. Rareori reușeam să dormim neîntrerupt mai mult de două ore. În unele nopți, eram ca niște zombi, trecând tăcuți unul pe lângă celălalt, cu ochii sticloși, Jenny spre un copil, eu spre celălalt. Ne sculam la miezul nopții, la două și la trei și jumătate, și din nou la cinci. Apoi răsărea soarele și, o dată cu el, începea încă o zi, aducând speranțe reînnoite și o oboseală care ne pătrundea până-n măduva oaselor, o dată cu începutul fiecărui nou ciclu. De pe culoar se auzea glasul dulce, vesel, plin de viață, al lui Patrick:

— Mama! Tata! *Fannnnn!*

Și, oricât am fi vrut să se întâmple altfel, știam că din nou se zisese de tot cu somnul, sau cât o mai fi rămas din el, pentru încă o zi. Am început să fac cafeaua mai tare și să apar la serviciu cu cămășile necălcate și salivă de bebeluș pe cravată. Într-o dimineață, în sala redacției, am surprins-o pe tânăra și atrăgătoarea asistentă editorială uitându-se lung la mine. Măgulit, i-am surâs, „Ia te uită, oi

fi eu tătic pentru a doua oară, dar femeile încă mă mai bagă în seamă!” În secunda următoare, mă întrebă:

— Auzi, știi că ai în păr un abțibild cu Barney?

Haosul cauzat de nesomn în care aruncaseră viețile noastre era complicat și mai mult de faptul că noul nostru copil ne îngrijora teribil. Deja subponderal, Conor nu putea ține hrana în stomac. Jenny se dedicase unei misiuni neabătute de a-i clădi o sănătate robustă, iar el părea la fel de hotărât să i-o zădărnicească. Ea îi oferea sân, iar el începea prin a-i primi darul, sugând cu poftă – după care, dintr-un singur spasm, regurgita totul. Ea îl alăpta din nou; el înfuleca hămesit, și iar îi golea stomacul. Vomele explozive ajunseseră să se producă din oră-n oră, în viețile noastre. Sistemul se repeta la nesfârșit, iar Jenny devenea de fiecare dată tot mai frenetică. Medicii au pus un diagnostic de reflux și ne-au trimis la un specialist, care ne-a tranchilizat copilul și i-a introdus o sondă prin esofag, ca să-i examineze stomacul. Ne-a liniștit, spunându-ne că, în cele din urmă, Conor urma să depășească această condiție și să recupereze în greutate, dar luni de zile am fost devorați de îngrijorare. Jenny era înnebunită de teamă, stres și anxietate, toate exacerbate de nesomn, în timp ce-l alăpta aproape încontinuu, după care se uita neputincioasă cum el îi arunca tot laptele înapoi în față.

— Mă simt așa de incapabilă, se plângea ea. Mamele ar trebui să le poată da copiilor tot de ce au nevoie…

Niciodată n-o văzusem cu nervii mai întinși, și exploda la cea mai mică infracțiune – o ușă de dulap lăsată deschisă, firimituri pe bufet, sau alte asemenea fleacuri.

Partea cea bună era că Jenny nu-și descărca niciodată frustrările pe oricare dintre copii. Ba chiar, îi îngrijea pe amândoi cu o răbdare aproape obsesivă. Se dăruia lor cu trup și suflet.

Partea proastă era că-și dirija tensiunea și furia spre mine, și chiar mai mult asupra lui Marley. Nu mai avea niciun dram de răbdare cu el. Îl luase în colimator din plin și tot ce făcea el era rău. Fiecare act de indisciplină – și continuau să fie la fel de numeroase – o împingea și mai mult spre limită. Nepăsător, Marley își vedea de comicăriile și poznele lui, cu aceeași exuberanță nemărginită. A cumpărat un arbust și l-am plantat în grădină, ca să marchez evenimentul nașterii lui Conor. În aceeași zi, Marley l-a smuls din rădăcini și l-a ros de n-a mai rămas nimic din el. Am apucat în sfârșit să înlocuiesc plasa ruptă de la verandă, iar Marley, care între timp se obișnuite cu ușița canin improvizată, n-a așteptat nicio oră înainte de a se repezi iar prin ea. Într-o zi a scăpat din curte și, la întoarcere, ținea în dinți o pereche de chiloți de damă. Am preferat să nu aflu ai cui erau.

În pofida tranchilizantelor de pe rețetă, pe care Jenny i le dădea cu o frecvență mereu crescândă, mai mult pentru liniștea ei decât pentru a noastră, fobia de tunete a lui Marley devenea de la o zi la alta tot mai intensă și mai irațională. De-acum, până și la cea mai ușoară aversă îl apuca panica. Dacă eram acasă, nu făcea decât să se îndese în noi, salivându-ne nervos pe haine. Dacă nu eram acasă, își căuta salvarea în același mod aberant, scormonind și încercând să-și sape drum prin uși, tencuială și linoleum. Cu cât le reparam mai des, cu atât le distrugea mai abitir. Mi-era imposibil să țin pasul cu el. Ar fi trebuit să mă înfurii, dar Jenny avea destui draci pentru amândoi – așa că, în schimb, am început să-l acopăr. Dacă găseam un pantof, o pernă sau o carte roasă, ascundeam corpul delict înainte de a-l vedea Jenny. Când Marley se zbânțuia prin spațiul strâns al casei, ca un taur într-o magazie de porțelanuri, eu mă țineam după el, îndreptând la loc covorașele, îndreptând mesele de cafea și ștergând petele de salivă aruncată pe pereți, înainte ca Jenny să le

descopere, mă grăbeam să aspir așchiile de lemn din garaj, unde el făcuse iar țăndări tocul ușii. Stăteam treaz până noaptea târziu, cârpind, peticind și camuflând, pentru ca dimineața, când se trezea Jenny, cele mai recente stricăciuni să fie escamotate.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Marley, ție chiar ți s-a urât cu binele? l-am întrebat într-o seară, când stătea lângă mine, dând din coadă și lingându-mi urechea, în timp ce eu reparam, în genunchi, cele mai recente distrugeri. Trebuie să încetezi odată!

În această atmosferă volatilă am nimerit când, într-o seară, deschizând ușa din față, am găsit-o pe Jenny cărându-i lui Marley la pumni cu nemiluita. Plângea necontrolat și-l lovea orbește, ca și cum ar fi bătut frenetic o tobă. Loviturile cădeau la nimereală peste spatele, umerii și ceafa lui.

— De ce? De ce-ai făcut asta? țipa ea. De ce strici totul?

În clipa aceea, am văzut și eu ce făcuse. Perna de pe canapea era sfâșiată, cu materialul numai zdrențe și umplutura împrăștiată afară. Marley stătea cu capul în pământ și picioarele desfăcute, ca și cum ar fi înfruntat un uragan. Nu încerca să fugă, nici să se ferească de lovituri – nu făcea decât să stea pe loc și să le primească pe toate, fără niciun scâncet, fără să se plângă nicicum.

— Hei, hei, hei! am strigat, apucând-o de încheieturile mâinilor. Hai, gata! Gata!

Jenny continua să suspine, gâfâind sufocată.

— Termină, am insistat.

A trecut între ea și Marley și mi-am împins chipul drept în fața ei. Parcă s-ar fi uitat la mine o străină. Nu-i recunoșteam expresia din ochi.

— Scoate-l de-aici, spuse ea, cu vocea seacă și atinsă de o fierbințeală calm- arzătoare. Scoate-l de-aici în clipa asta.

— Bine, îl duc afară, am răspuns, dar tu liniștește-te.

— Du-l de-aici și să nu-l mai aduci înapoi, continuă, cu o voce neliniștitor de monotonă.

Am deschis ușa din față, iar Marley se repezi afară; când m-am întors ca să-i iau lesa de pe masă, Jenny spuse:

— Nu glumesc. Vreau să plece. Vreau să dispară de-aici pentru totdeauna.

— Ei, haide, am obiectat eu. Nu poți să vrei una ca asta.

— Ba vorbesc cât se poate de serios. Am terminat cu câinele ăsta. Ai să-i găsești o casă nouă – sau de nu, am să-i găsesc eu.

Nu putea vorbi serios. Îl iubea pe Marley. Îl adora, în ciuda întregului său pomelnic de metehne. Acum era supărată; era stresată la limită. Dar avea să se răzgândească. Pentru moment, m-am gândit că era mai bine să-i las timp să se calmeze. Am ieșit pe ușă, fără o vorbă. În curtea din fața casei, Marley o luă la fugă în cerc, făcând salturi și mușcând în gol, ca și cum ar fi vrut să-mi smulgă lesa din mână. Era din nou vesel, ca de obicei, fără să pară deloc afectat de bătaia încasată. Știam că Jenny nu-l lovise prea rău. Cu toată sinceritatea, eu îl croiam adesea mult mai tare, când ne luptam, și-i plăcea la nebunie, revenind mereu să mai ceară. Conform caracteristicilor rasei, era ca o mașinărie de neoprit, numai mușchi și tendoane, imun la durere. Odată, când eu eram pe alee și spălam mașina, și-a vârât capul în găleata cu apă și săpun, după care a luat-o la galop orbește, cu găleata-n cap, peste toate peluzele din fața caselor, fără să se oprească până n-a intrat din plin într-un zid de beton. N-a părut să-l descurajeze cu nimic. Dar dacă-l plesneam ușurel pe crupă cu palma desfăcută, ca dojană, sau măcar îi vorbeam pe un ton mai sever, se arăta profund rănit. Pentru un nătărău mare și căpos ca el, Marley avea o coardă incredibil de sensibilă. Jenny nu-i cauzase nicio durere fizică, pe departe măcar, dar îi zdrobise sentimentele, cel puțin pentru

moment. Jenny era totul pentru el, una dintre cei mai buni doi prieteni ai lui din întreaga lume, și tocmai îi devenise dușmancă. Era stăpâna lui, iar el, tovarășul ei credincios. Dacă Jenny găsea de cuviință să-l lovească, Marley găsea la rândul lui de cuviință să tacă și să înghită. După standardele câinești, nu era mare lucru de capul lui – dar avea o loialitate indiscutabilă. Acum, era de datoria mea să repar stricăciunile și să îndrept totul la loc.

Pe stradă, i-am prins lesa de zgardă și i-am comandat:

— Șezi!

Se așeză. I-am strâns pe gât lanțul, în pregătirea plimbării. Înainte de a o lua din loc, mi-am trecut mâna peste capul lui și l-am masat pe gât. Își ridică botul în vânt și mă privi, cu limba atârnându-i până la jumătatea gâtului. Acum, incidentul cu Jenny părea să fi rămas cu totul în urmă; speram numai ca același lucru să fie valabil și pentru ea.

— Ce-o să mă fac eu cu tine, nătântolule? l-am întrebat.

Marley sări drept în sus, ca și cum ar fi avut arcuri, și-mi trânti o limbă peste buze.

În seara aceea, ne-am plimbat mile întregi, și când am deschis în sfârșit ușa din față, era epuizat, gata să se prăbușească liniștit în colțul lui. Jenny tocmai îi dădea lui Patrick piure pentru copii mici, dintr-un borcănel, cu Conor în poală. Era calmă și părea să-și fi revenit. I-am scos lui Marley lesa, iar el se duse să bea apă – și bău lacom, lipăind cu poftă și făcând valuri care se revărsau peste marginile castronului. Am șters pe jos cu prosopul și am aruncat o privire, pe furiș, în direcția lui Jenny; arăta netulburată. Poate că momentul acela îngrozitor trecuse într-adevăr. Poate se mai gândise. Poate că acum îi era rușine de izbucnirea necontrolată dinainte și-și căuta cuvintele ca să se scuze.

Când am trecut pe lângă ea, cu Marley urmându-mă îndeaproape, Jenny spuse cu o voce

calmă și scăzută, fără să se uite la mine.

— Am vorbit cât se poate de serios. Vreau să plece de-aici.

* * *

În următoarele câteva zile, a repetat ultimatumul destul de des ca să mă convingă în sfârșit că nu era numai o simplă amenințare aruncată într-o doară, ca să se ușureze. Problema nu trecea de la sine. Începea să mi se facă rău. Oricât de melodramatic ar suna, Marley devenise perechea mea de suflet ca între bărbați, companionul meu aproape nedespărțit, prietenul meu. Era spiritul liber indisciplinat, recalcitrant, nonconformist, incorect politic, cum dorisem dintotdeauna să fiu și eu, dacă aș fi avut destul curaj, iar verva lui neînfrânată îmi producea o încântare imensă, fie și indirect. Oricât de complicată devenea viața, îmi amintea de bucuriile ei simple. Oricât de multe probleme aveam de rezolvat, nu mă lăsa niciodată să uit că nesupunerea energică merită uneori prețul. Într-o lume plină de șefi, el era singurul său stăpân. Gândul de a mă despărți de el îmi pârjolea sufletul. Dar acum mai aveam pe cap și grija a doi copii și a unei neveste de care aveam cu toții nevoie. Familia noastră se mai ținea legată laolaltă doar cu cele mai fragile fire. Dacă pierderea lui Marley însemna a alege între destrămare și stabilitate, cum aș fi putut să nu-i îndeplinesc lui Jenny dorința?

Am început să tatonez terenul, întrebând discret prietenii și colegii dacă nu i-ar interesa să-și ia un Labrador retriever de doi ani, adorabil și plin de viață. Veștile mergând din gură-n gură, am aflat despre un vecin care adora câinii și n-ar fi putut refuza niciodată unul ajuns la strâmtoare. Însă chiar și el a zis nu. Din nefericire, lui Marley i-o luase reputația înainte.

În fiecare dimineață, deschideam ziarul la pagina de mica publicitate, ca și cum aș fi putut

găsi acolo cine știe de anunț-minune: „Caut Labrador retriever complet incontrolabil, cu o energie nebunească, fobii multiple și cât mai multe calități destructive. Plătesc oricât de mult.” În schimb, am descoperit un comerț înfloritor cu câini adulți tineri care, din diverse motive, nu se acomodaseră. Mulți erau specimene pursânge pentru care stăpânii plătiseră sute de dolari cu doar câteva luni în urmă. Acum, erau oferiți la prețuri simbolice, sau chiar pe gratis. Un număr alarmant din acești câini nedoriți erau Labradori de sex masculin.

Anunțurile apăreau aproape zilnic și erau atât sfâșietoare, cât și hilare. Din punctul meu de vedere, familiarizat cu problema, se puteau recunoaște clar încercările de a glosa peste adevăratele motive pentru care acei câini fuseseră scoși pe piață. Abundau eufemismele binevoitoare pentru tipurile de comportament pe care le cunoșteam prea bine. „Însuflețit… iubește oamenii… are nevoie de o curte mare… spațiu de alergat… energic… plin de personalitate… puternic… fără pereche.” Toate se rezumau la aceeași concluzie: un câine pe care stăpânii nu-l puteau controla. Un câine care devenise o pacoste. Un câine de la care posesorul lui își luase gândul.

O parte din mine râdea cu un aer complice: tentativele postatorilor de a-și induce în eroare posibilii solicitanți erau de-a dreptul comice. Când citeam „feroce de loial”, știam că vânzătorul avusese ceva în minte: „mușcă adesea”; „tovarăș nedespărțit” însemna: „crize de anxietate când e lăsat singur”; iar „câine bun de pază” se traducea prin „latră zi și noapte”. Iar când vedeam scris „cea mai bună ofertă”, știam prea bine că proprietarul disperat voia să întrebe: „Cât vreți să vă plătesc ca să-mi luați de pe cap beleaua asta?” Așa că altei părți din mine i se frângea inima de tristețe. Nu eram un defetist, și nici despre Jenny nu credeam că era. Amândoi eram altfel de oameni

decât cei care-și scot pe interval problemele, la mica publicitate. Fără discuție, Marley era o nenorocire. Nici nu se compara cu câinii cuminți și ascultători din copilăria noastră, a amândurora. Avea o grămadă de rele obiceiuri și năravuri fără leac. Se făcea vinovat de toate acuzațiile. De asemenea, evoluase mult de la cățelandrul spasmodic pe care-l aduseserăm acasă cu doi ani în urmă. În stilul lui propriu, imperfect și defectuos cum era, se străduia să învețe și să progrseze. O parte din sarcina noastră ca stăpâni era aceea de a-l mula după nevoile noastre, dar în același timp aveam și datoria să-l acceptăm așa cum era. Și nu doar să-l acceptăm, ci chiar să-l respectăm, cu tot cu spiritul lui canin neîmblânzit! Aduseserăm în casa noastră o ființă vie, care respira, nu un accesoriu la ultima modă, pe care să-l proptim într-un colț. De bine, de rău, era câinele nostru. Făcea parte din familie și, cu toate defectele lui, ne returna înmiit toată afecțiunea pe care i-o dăruiam. Un asemenea devotament ca al lui nu putea fi cumpărat cu niciun preț.

Nu eram gata să mă despart de el.

Chiar și în timp ce continuam să mă interesez, fără tragere de inimă, pentru a-i găsi lui Marley un nou cămin, am început să mă ocup serios de educația lui. Propria mea Misiune Imposibilă era aceea de a-l reabilita și a-i dovedi lui Jenny că merita să rămână cu noi. Dracu' să le ia de întreruperi ale somnului – am început să mă scol la crăpatul zorilor, ca să-l leg pe Patrick în căruciorul de jogging și să mergem pe plajă, unde făceam instrucție cu Marley. Șezi. Sus. Culcat. Pas. Exersam la nesfârșit. În misiunea mea se simțea un soi de disperare, iar Marley părea s-o perceapă. Acum miza era alta; treaba devenise serioasă. În eventualitatea că nu înțelegea clar acest lucru, i-l explicam în repetate rânduri, că să-mi menajez cuvintele:

— N-am venit aici ca să frecăm menta, Marley. Nu-i de glumă. Hai, la muncă!

Și iar îl treceam prin toate comenzile, cu ajutorul lui Patrick, care bătea din palme, strigându-i prietenului său mare și galben:

— *Waddy! Hee-O!*

La vremea când l-am înscris din nou pe Marley la școala de obediență, era un câine cu totul diferit de delincventul minor cu care mă prezentasem prima oară. Da, încă mai era la fel de năbădăios ca un mistreț, numai că de data asta știa că eu eram șeful, iar el, subordonatul. De data asta, n-avea să se mai repeadă spre ceilalți câini (sau, măcar, nu spre atât de mulți ca prima oară), n-avea să mai alerge ca bezmeticul pe asfalt, n-avea să-și mai înfigă nasul între picioarele oamenilor. Într-un interval de opt sesiuni săptămânale, am parcurs cu Marley toate comenzile, ținându-l din scurt, iar el era bucuros – citește: în culmea fericirii – să coopereze. La întâlnirea finală, instructoarea – o femeie relaxată, care era antiteza lui Miss Dominatrix – ne-a chemat în față.

— Okay, spuse ea, arătați-ne ce-ați învățat.

I-am ordonat lui Marley să se așeze, și se lăsă prompt pe coapse. Am ridicat lanțul pe gâtul lui și, cu o smucitură scurtă de lesă, i-am comandat pas. Am parcurs parkingul pe toată lățimea și înapoi, Marley pe lângă mine, atingându-mi piciorul cu umărul, ca la carte. I-am ordonat iar să se așeze, după care am trecut drept în fața lui și i-am arătat fruntea cu degetul.

— Stai, i-am spus calm – și am dat drumul lesei, din cealaltă mână, făcând câțiva pași înapoi.

Marley își ținea ațintiți spre mine ochii mari, căprui, așteptând cel mai mic semn că era liber să se ducă unde voia, dar nu se clintea din loc. Am pornit împrejurul lui, mergând în cerc. Tremura de nervozitate și încerca să-și întoarcă încet capul după mine, ca Linda Blair în „Exorcistul”, dar tot nu se urnea. Când am ajuns din nou în fața lui,

doar pentru distracție, am pocnit din degete, strigând:

— Vineee!

Se trânti pe burtă de parcă ar fi luat cu asalt insula Iwo Jima. Instructoarea izbucni în râs – semn bun! M-am întors cu spatele și a luat-o din loc, îndepărtându-mă până la vreo zece metri distanță. Simțeam ochii lui Marley sfredelindu-mi spatele, dar se ținea bine în continuare. Când m-am întors iar să-l privesc, vibra ca o coardă întinsă. Vulcanul era gata de erupție. Atunci, desfăcându-mi larg picioarele, ca un boxer, în așteptarea inevitabilului, l-am strigat:

— Marley…

I-am lăsat numele în suspensie câteva secunde, apoi…

— Aici!

Se repezi la mine din răsputeri, iar eu m-am încordat, gata pentru impact. În ultima clipă, am făcut un pas agil lateral, cu grația unui matador, iar el trecu pe lângă mine ca vântul, după care se întoarse și mă lovi cu nasul pe la spate.

— Bravo, Marley! l-am felicitat, lăsându-mă în genunchi. Bravo, bravo, bravo băiatule!

El dansa în jurul meu de parcă tocmai am fi cucerit împreună Everestul.

La sfârșitul ședinței, instructoarea ne-a chemat să ne înmâneze diploma. Marley absolvise cursul elementar de obedință, ieșind pe locul al șaptelea din clasă. Ei, și ce dacă era o clasă cu opt elevi, iar al optulea era un pitbull psihopat care părea hotărât să ia viața unui om cu prima ocazie? Nu aveam nicio obiecție: Marley, câinele meu incorijibil, indisciplinat și imposibil de dresat, absolvise. Eram atât de mândru, încât aproape că-mi venea să plâng și cred c-aș fi și făcut-o, dacă Marley nu făcea chiar atunci un salt, ca să-și mănânce diploma.

În drum spre casă, am început să cânt „We Are the Champions” cât mă ținea gura. Marley, simțind

cât de bucuros și mândru eram, îmi băgă limba-n ureche. În mod excepțional, nici măcar nu m-am supărat.

* * *

Între Marley și mine mai exista o singură problemă nerezolvată. Trebuia să-l dezvăț de obiceiul lui nesuferit de a tot sări pe oameni. Nu conta dacă omul era prieten sau străin, copil sau adult, cititor de contor sau șofer de U.P.S. – Marley îi saluta pe toți la fel: repezindu-se la ei cu toată viteza, derapând pe jos, făcând un salt și proptindu-și labele dinainte pe pieptul sau umerii omului, în timp ce-l lingea pe față. Atitudinea care fusese drăgălașă pe vremea când era doar un cățel buflei devenise acum un adevărat pericol public, înspăimântându-i, chiar, pe unii dintre beneficiarii avansurilor lui nesolicitate. Trântea pe jos copii, speria musafiri, murdărea cămășile și bluzele prietenilor noștri, iar pe firava mea mamă era cât pe ce s-o bage în spital. Nimănui nu-i plăceau aceste efuziuni. Încercasem zadarnic să-l dezvăț de a mai sări pe oameni, folosind tehnicile standard de educare a câinilor – mesajul nu avea niciun efect, și pace. Apoi, un stăpân de câini veteran, pe care-l respectam mult, m-a învățat următoarele:

— Dacă vrei să-l dezveți de treaba asta, data viitoare când mai sare pe tine dă-i scurt un genunchi în piept.

— Nu vreau să-l lovesc, am răspuns.

— N-o să i se întâmple nimic rău, mă asigură el. Câțiva ghionți solizi cu genunchiul, și-ți garantez c-o să se termine cu salturile!

Și astfel a început o perioadă de afecțiune dură. Marley trebuia să se îndrepte, dacă voiam să nu-și schimbe domiciliul. În seara următoare, când m-am întors acasă de la serviciu, am intrat pe ușa din față și am strigat:

— Am venit!

Ca de obicei, Marley a năvălit peste podelele de lemn, ca să-mi iasă în întâmpinare. Pe ultimii trei metri a patinat ca pe gheață, după care s-a ridicat să-și trântească labele pe pieptul meu și să mă lingă pe față. Chiar în clipa când labele lui au luat contact cu mine, am aplicat rapid un genunchi din jos în sus, nimerindu-l în locul moale de sub cușca toracică. A icnit ușor și s-a lăsat să alunece în jos, privindu-mă cu o expresie rănită, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă ce mă apucase. Sărea pe mine de când se știa; ce însemna acest atac mișelesc și neașteptat?

În seara următoare, am repetat pedeapsa. Marley a sărit, eu am lovit, el a căzut la podea tușind. Mă simțeam puțin cam crud, dar dacă voiam să-l salvez de mica publicitate, știam că trebuia să-l conving definitiv.

— Îmi pare rău, amice, i-am spus, aplecându-mă ca să mă poată linge stând cu toate cele patru labe pe podea. Dar e spre binele tău.

În cea de-a treia seară, când am intrat, a apărut în goană de după colț, intrând în obișnuitul său derapaj, pe când se apropia. De astă dată, însă, își schimbă metoda. În loc să mai sară, rămase în patru labe, repezindu-se cu capul în genunchii mei, mai-mai să mă doboare. Am luat-o ca pe o victorie.

— Ai reușit, Marley! Ai reușit! Bravo, băiatule! N-ai mai sărit pe mine.

Și m-am lăsat în genunchi, ca să mă poată linge fără să încaseze un genunchi în plex. Eram impresionat. Marley cedase puterii persuasiunii.

Totuși, problema încă nu era tocmai rezolvată. S-o fi lecuit el de săritul pe mine, dar nu și de săritul pe toți ceilalți. Era destul de isteț ca să-și dea seama că numai eu reprezentam un pericol, iar pe restul speciei umane putea să sară mai departe, fără teamă de represalii. Trebuia să-mi extind ofensiva – și, în acest scop, am recrutat un bun prieten din redacție, un reporter pe nume Jim

Tolpin. Jim era genul șoarecelui de bibliotecă, om cu maniere blajine, chel, ochelarist și slab de constituție. Dacă exista vreun om pe care Marley ar fi putut crede că avea voie să sară fără a suporta niciun fel de consecințe, Jim era acela. Într-o zi, la birou, i-am expus tot planul. Urma să vină la noi, după program, să sune la ușă, apoi să intre. Când Marley sărea la el să-l pupe, trebuia să-l pocnească din răsputeri.

— Să nu te codești, l-am sfătuit. Marley nu are noțiunea subtilității.

În seara aceea, Jim sună la ușă și intră în casă. Într-adevăr, Marley mușcă momeala și se năpusti spre el, cu urechile fâlfâindu-i în urmă. Imediat ce câinele se desprinse de sol, în plin salt, Jim îmi puse planul în aplicare. Părând îngrijorat să nu fie prea timid, aplică o lovitură zdrobitoare cu genunchiul în plexul solar al lui Marley, tăindu-i respirația. Bufnitura se auzi până la mine. Marley scoase un geamăt sonor și se prăvăli pe jos, cu ochii ieșiți din orbite.

— Iisuse, Jim! am exclamat. Ai făcut kung fu?

— Mi-ai spus să-i dau una de s-o simtă, se justifică el.

Și așa era. Marley se ridică în picioare, își trase răsuflarea și-l salută pe Jim așa cum se cade din partea unui câine – în patru labe. Dac-ar fi putut vorbi, jur c-ar fi strigat piua! Și de-atunci, niciodată n-a mai sărit pe nimeni – cel puțin, nu în prezența mea, și nici n-a mai primit vreodată genunchi de la cineva – în piept sau în altă parte.

* * *

Într-o dimineață, la scurt timp după ce Marley se dezbărase de năravul săritului, m-am trezit din somn și am văzut că soția mea se înapoiase. Jenny a mea, femeia pe care o iubeam, și care se pierduse în ceața aceea albăstruie care nu voia să se mai risipească, se întorsese în sfârșit la mine. La fel de

brusc pe cât o cuprinsese, depresia postpartum dispăruse din nou. Era ca și cum ar fi fost exorcizată de toți demonii. Nu mai erau. Slavă Domnului, se terminase cu ei. Era puternică, era optimistă, nu numai că rezista ca tânără mamă a doi copii, ci chiar înflorea. Marley îi reintrase în grații, din nou pe teren solid. Cu câte un copil în fiecare braț, se aplecă să-l sărute. Începu să-i arunce bețe și să-i facă terci din scurgerile de la hamburgeri. Dansa cu el prin cameră, când la stereo începea câte un cântec bun. Uneori, seara, când Marley era calm, îi găsea pe amândoi culcați împreună pe jos, ea cu capul rezemat pe gâtul lui. Jenny venise înapoi. Slavă Domnului, venise înapoi.

Capitolul 16
Filmăm…! Motor…! Acțiune!… Stooop!!!

Unele lucruri sunt pur și simplu prea bizare ca să poată fi altfel decât adevărate, așa că, în ziua când Jenny m-a sunat la birou ca să-mi spună că Marley dădea o probă de film, am știut că era exclus să fabuleze. Cu toate acestea, nu-mi venea să cred.

— Ce să dea…?!? am întrebat.

— O probă de film.

— Film de cinema?

— Normal că de cinema, tăntălăule! râse ea. Un film artistic de lung-metraj.

— Marley…? Într-un film artistic de lung-metraj?

Și am mai continuat o vreme în același stil, eu încercând să asociez imaginea căposului nostru rozător de scânduri pentru călcat cu aceea a unui mândru succesor al lui Rin Tin Tin zbenguindu-se voios pe marile ecrane și alergând să salveze copii neajutorați din clădiri în flăcări.

— Marley al nostru? am întrebat încă o dată, doar ca să fiu sigur.

Așa era. Cu o săptămână în urmă, șefa lui Jenny de la *„Palm Beach Post”* dăduse telefon ca să spună că avea o prietenă care voia să ne ceară o favoare. Prietena respectivă era o fotografă locală numită Colleen McGarr, care fusese angajată de o companie de producție cinematografică din New York City ca să ajute la realizarea unui film pe care plănuiau să-l turneze în Lake Worth, orașul aflat mai la sud de al nostru. Sarcina lui Colleen era aceea de a găsi o „casă reprezentativă pentru Florida” și s-o fotografieze de sus și până jos – biblioteca, magneții de pe frigider, debaralele, tot ce vrei și ce nu vrei – pentru a ajuta regia să creeze realismul filmului.

— Toată echipa de filmare e formată din gay, îi spuse lui Jenny șefa ei. Încearcă să înțeleagă cum trăiesc pe-aici cuplurile căsătorite, cu copii.

— Ca un fel de studiu de caz antropologic, completă Jenny.

— Exact.

— Sigur, se învoi ea, cu condiția să nu trebuiască să fac curățenie înainte.

Colleen a venit și a început să facă fotografii, nu numai ale lucrurilor noastre, ci și cu noi înșine. Felul cum ne îmbrăcam, felul cum ne purtam părul, cum stăteam tolăniți pe canapea… Ne-a fotografiat periuțele de dinți, pe polița din baie. A fotografiat copiii în pătuțurile lor. Până și pe câinele eunuc al cuplului, heterosexual prin excelență, l-a fotografiat – sau, cel puțin, atâta cât a putut prinde din el pe film.

— A ieșit cam neclar… remarcă ea.

Marley nici nu putea fi mai încântat să participe. De când cu invazia bebelușilor, își căuta afecțiunea pe oriunde putea s-o găsească. Colleen ar fi putut până și să-l ardă cu fierul de însemnat vite; atâta vreme cât i se acorda atenție, Marley n-avea nimic împotrivă. Colleen, care iubea animalele mari și nu se lăsa intimidată de dușurile salivare, îi dăruia destulă, lăsându-se în genunchi ca să se ia la trântă cu el.

În timp ce ea țăcănea din obturator, eu nu mă puteam abține să trec în revistă posibilitățile. Nu numai că le furnizam cineaștilor date antropologice brute, dar ni se mai și oferea propria noastră șansă la distribuție. Auzisem că majoritatea interpreților de roluri secundare și toți figuranții filmului aveau să fie angajați pe plan local. Dacă regizorul descoperea un star înnăscut printre magneții din bucătărie și posterele de pe pereți? Se mai văzuseră pe lumea asta și lucruri mai stranii.

Puteam să mi-l imaginez foarte bine pe regizor, care în fantezia mea arăta aproape aidoma lui Steven Spielberg, aplecat peste o masă mare, pe

care erau împrăștiate sute de fotografii. Le frunzărește nervos, mormăind: „Ce mizerii! Ce porcării! N-am ce alege, și pace…!” După care, dintr-o dată, încremenește la vederea unui singur instantaneu. În imagine, un mascul heterosexual, cam colțuros dar totuși sensibil, își vede de treburile lui, ca bărbat al familiei. Regizorul își înfige apăsat degetul în fotografie și le strigă asistenților: „Aduceți-mi-l pe omul ăsta! Am nevoie de el în filmul meu!” Când în sfârșit îmi dau e urmă, la început eu mă codesc sfios, înainte de a accepta, într-un târziu, să apar în rolul principal. La urma urmei, spectacolul trebuie să meargă înainte…

Colleen ne-a mulțumit pentru că-i puseserăm casa noastră la dispoziție și a plecat. Nu ne dăduse niciun motiv de a crede că ea sau altcineva asociat cu filmul avea să ne mai caute. Ne făcuserăm datoria.

Dar, peste câteva zile, când Jenny m-a sunat la redacție ca să-mi spună:

— Tocmai am vorbit la telefon cu Colleen McGarr și N-O să-ți vină să crezi…!

…n-am mai avut nici cea mai mică îndoială că tocmai fusesem descoperit. Mi-a sărit inima din piept.

— Continuă, i-am cerut.

— Zice că regizorul vrea să-l cheme pe Marley la o probă.

— Pe Marley? am repetat, convins că auzisem greșit.

Nu păru să-mi remarce dezamăgirea din glas.

— Se pare că are nevoie de un câine mare, greoi și cam prostălău, care să joace rolul favoritului familiei, și i-au atras atenția pozele lui Marley.

Ei bine, cu siguranță, venise la locul potrivit.

— Colleen a menționat dacă n-a spus ceva și despre mine? am întrebat.

— Nu, replică Jenny. De ce să spună?

* * *

Colleen a venit să-l ia pe Marley a doua zi. Știind cât era de important să-și facă o intrare cât mai reușită, eroul nostru s-a repezit în întâmpinarea ei, prin living, cu toată viteza, oprindu-se numai cât să apuce în dinți cea mai apropiată pernă, fiindcă nu se știe niciodată când are nevoie un regizor de film ocupat să tragă un pui de somn, iar în acel caz, Marley voia să-i stea la dispoziție.

Când a ajuns pe podelele de lemn, s-a lansat într-un derapaj năprasnic, fără să se oprească decât la ciocnirea cu măsuța de cafea când decolă, izbi un scaun, căzu pe spate, se rostogoli, se ridică la loc și intră într-o coliziune frontală cu picioarele lui Colleen. Bine măcar că nu sări cu labele pe pieptul ei, după cum am observat.

— Ești sigură că n-ar fi mai bine să-i dăm niște calmante? o întrebă Jenny.

Regizorul voia să-l vadă în starea lui naturală, nu sub efectul tranchilizantelor, insistă Colleen – și porni, cu câinele nostru disperat de-atâta fericire pe scaunul de alături, în camioneta ei roșie.

Două ore mai târziu, Colleen and Company reveniră, cu verdictul pozitiv: Marley luase proba.

— Taci, tu! chirăi ascuțit Jenny. Nu se poate!

Entuziasmul nu ne-a scăzut cu nimic, când Colleen ne-a înștiințat că Marley era singurul în stare să joace rolul – și nici când ne-a dat vestea că al lui urma să fie singurul rol neplătit din tot filmul.

Am întrebat-o cum mersese proba.

— L-am luat pe Marley în mașină, și parc-aș fi șofat într-un jacuzzi, răspunse ea. Își lăsa balele peste tot. Când am ajuns cu el acolo, eram deja udă fleașcă. La sediul de producție al filmului, aflat în Gulfstream Hotel, un reper turistic cam învechit, dintr-o epocă de mult apusă, cu vedere peste Canalul Intralitoral, Marley a impresionat imediat

echipa, sărind din camionetă și luând-o la fugă prin parcare fără nicio țintă, ca și cum s-ar fi așteptat ca din clipă-n clipă să înceapă un bombardament aerian.

— Parc-ar fi căpiat, pur și simplu, povesti ea, era complet dus cu capu'…

— Mda, e puțin cam excitabil, am confirmat eu.

La un moment dat, continuă Colleen, Marley a smuls carnetul de cecuri din mâna unui membru al echipei și a fugit cu el, alergând minute în șir, pe un traseu în formă de opt, spre nicăieri, ca și cum ar fi fost convins că acela era singurul mod de a garanta un cec.

— Noi îi zicem Labradorul evazionist, se scuză Jenny, cu genul de zâmbet pe care nu-l poate afișa decât o mamă aflată în culmea mândriei.

Până la urmă, Marley s-a calmat îndeajuns ca să convingă pe toată lumea că putea să interpreteze rolul, care în esență consta doar în a se juca pe sine însuși. Filmul se numea *„The Last Home Run”*[3], o fantezie despre baseball în care un pensionar de șaptezeci și nouă de ani, locatar al unui cămin de bătrâni, revine pentru cinci zile la vârsta de doisprezece ani, ca să-și trăiască visul de a juca în Liga Mică. Marley a fost distribuit în rolul câinelui hiperactiv al familiei antrenorului, pe care-l interpreta prinzătorul de ligă majoră în retragere Gary Carter.

— Chiar vor să apară în filmul lor? am întrebat, încă nevenindu-mi să cred.

— Toți l-au îndrăgit, ne asigură Colleen. E perfect!

În zilele dinaintea filmărilor, am observat o anumită schimbare subtilă în ținuta lui Marley. Îl cuprinsese un calm straniu, ca și cum trecerea probei i-ar fi sporit încrederea în sine însuși. Avea aproape o postură regală.

— Poate că n-avea nevoie decât de cineva care să creadă în el, i-am spus eu lui Jenny.

Dacă credea cineva în el, ea era aceea, Extraordinara Mama Vedetelor. Pe măsură ce se apropia prima zi de filmare, a început să-l îngrijească tot mai meticulos. I-a făcut baie. Îl peria. I-a tăiat unghiile și l-a curățit în urechi.

În dimineața zilei când trebuia să înceapă filmările, ieșind din dormitor, i-am găsit pe Jenny și Marley rostogolindu-se prin cameră, încleștați laolaltă ca și cum s-ar fi angajat într-o partidă de mortal kombat. Ea îl încălecase, strângându-i coastele între genunchi, iar cu o mână îl ținea de lanț, în timp ce Marley se zbătea și zvâcnea în toate direcțiile. Parcă aș fi asistat la un rodeo în toată regula, chiar la noi în living.

— Ce Dumnezeu faceți? am întrebat.

— Ce ți se pare că facem? ripostă Jenny. Îl spăl pe dinți!

Într-adevăr, ținea o periuță de dinți în cealaltă mână și-și dădea toată silința să-i frece colții mari și ivorii, în timp ce Marley spumegând din belșug, își dădea la fel de mult silința să mănânce peria. Părea turbat de-a binelea.

— Folosești pastă de dinți? am întrebat-o.

Iar asta, desigur, ducea la întrebarea principală:

— Și cum anume îți propui să-l faci s-o scuipe?

— Cu sodă de copt, răspunse ea.

— Slavă Domnului, am replicat. Deci, *nu* e turbat?

O oră mai târziu, am pornit spre Gulfstream Hotel, cu băieții în scăunelele lor de mașină și Marley între ei, gâfâind, cu o răsuflare neobișnuit de parfumată. Primiserăm instrucțiuni să ajungem pe la orele 09:00 a.m., dar după prima intersecție traficul s-a blocat. Mai în față, drumul era barat, iar un ofițer de poliție dirija circulația în așa fel încât mașinile să nu se apropie de hotel. Ziarele scriseseră pe larg despre realizarea filmului – cel mai grandios eveniment de care avusese parte vreodată Lake Worth, de când se turnase acolo *„Body Heat”,* cu cincisprezece ani în urmă – și se

adunaseră o mulțime de spectatori să cască gura. Polițiștii țineau pe toată lumea la distanță. Noi înaintam ca melcul, iar când am ajuns la primul dintre ei, m-am aplecat pe fereastră și i- am spus:

— Trebuie să trecem.

— Nu trece nimeni, replică el. Circulați. Hai, mai repede.

— Suntem cu echipa! am insistat.

Ne privi sceptic: un cuplu într-un microbuz de familie, cu doi copii mici și un animal în spate.

— Circulați, am zis! se răsti el.

— Câinele nostru joacă în film!

Dintr-o dată, mă privi cu mai mult respect.

— Sunteți cu câinele? mă întrebă.

Într-adevăr, avea câinele pe lista de intrare.

— Al nostru e, am confirmat. Câinele Marley.

— În propriul lui rol, completă și Jenny.

Polițistul se răsuci în loc și suflă în fluier, cu multă pompă.

— A venit cu câinele! îi strigă el altuia, aflat la câteva zeci de metri distanță. Câinele Marley!

La care, celălalt polițist răcni la rândul lui spre altcineva:

— A adus câinele! Câinele Marley p-aicea!

— Lasă-i să treacă! strigă din depărtare un al treilea polițist.

— Lasă-i să treacă! repetă și al doilea polițist.

Ofițerul dădu la o parte bariera și ne făcu semn să mergem mai departe.

— Pe-aici, spuse el, politicos.

Mă simțeam ca un vlăstar de viță regală. În timp ce treceam pe lângă el, omul mai spuse o dată, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă:

— A venit cu câinele.

În parcarea din fața hotelului, echipa de filmare era gata de acțiune. Pe asfalt se încrucișau tot felul de cabluri, trepiedele camerelor și boomurile microfoanelor erau instalate. Corpurile de luminat stăteau prinse pe stative. În cinemobile așteptau umerașele cu costume. Două mese mari, cu

mâncare și băutură, fuseseră întinse la umbră, pentru echipă și actori. Peste tot se agitau oameni cu ochelari de soare, care păreau foarte importanți. Regisorul Bob Gosse ne ieși în întâmpinare și ne povesti pe scurt secvența care urma. Era destul de simplă. Un microbuz oprește la bordură, la volan cu stăpâna din film a lui Marley, jucată de actrița Liza Harris. Fiica ei, interpretată de o adolescentă drăgălașă pe nume Danielle, de la școala locală de artă dramatică, și fiul, un alt actor local în devenire nu mai mare de nouă ani, stau pe bancheta din spate, împreună cu câinele familiei, jucat de Marley. Fiica deschide ușa glisantă și sare jos; fratele ei o urmează, cu Marley de lesă. Ies din cadru. Gata secvența.

— E destul de simplu, i-am spus regisorului. Ar trebui să fie în stare, fără probleme.

Și l-am tras pe Marley deoparte, ca să-și aștepte semnalul pentru a se urca în mașină.

— Okai, toată lumea, atențiune! se adresă Gosse echipei. Câinele e puțin cam sonat, în regulă? Dar dacă nu compromite complet cadrul, filmăm până la capăt.

Apoi, explică ideea: Marley era ca-n viață – un câine de familie tipic – iar scopul secvenței era acela de a-l arăta comportându-se ca un câine de familie tipic într-o ieșire cu familia tipică – fără repetiții, fără niciun fel de actorie: cine vérité pur.

— Lăsați-l doar să facă ce-i vine, îi sfătui el, și orientați-vă din mers.

Când toți fură postați la locurile lor, l-am urcat pe Marley în microbuz și i-am dat lesa de nylon băiețelului, care se uita la el înfricoșat.

— E foarte prietenos, i-am spus eu. N-o să vrea decât să te lingă. Vezi?

Și mi-am vârât încheietura mâinii în gura lui Marley, ca să-i demonstrez.

Dubla unu: mașina oprește la bordură. În clipa când fata deschide portiera laterală, un bolid galben țâșnește ca o ghiulea uriașă de blană trasă

dintr-un tun și zboară prin fața camerelor, târâind după el o lesă roșie.

— Stop!

Am fugit după Marley până în parking și l-am adus înapoi.

— Okay, băieți, o să încercăm din nou, spuse Gosse.

Apoi îl instrui cu blândețe pe băiat:

— Câinele e destul de nărăvaș. Încearcă să-l ții mai strâns, de data asta.

Dubla doi: mașina oprește la bordură. Portiera se deschide. Fata tocmai începe să coboare, când Marley se înghesuie la vedere și sare pe lângă ea, de data asta târându-l după el și pe băiatul palid la față, căruia i s-au albit degetele pe lesă.

— Stop!

Dubla trei: mașina oprește la bordură. Portiera se deschide. Fata iese. Băiatul iese și el, ținând de lesă. Când face primii pași, lesa se întinde între el și microbuz, dar nici urmă de câine care să coboare. Băiatul începe să smucească, să tragă, să zgâlțâie. Niciun efect. Se opintește din răsputeri, trăgând din toți rărunchii. Secundele trec, tot mai multe, tot mai lungi, dureros de goale. Băiatul se strâmbă și se uită spre aparat.

— Stop!

M-am aplecat să mă uit în microbuz, și l-am văzut pe Marley îndoit de spate, lingându-se acolo unde niciun mascul n-ar trebui vreodată să se lingă singur. Ridică spre mine o privire, de parcă ar spune: „Nu vezi că-s ocupat?”

Dubla patru: îl urc pe Marley în furgon, cu băiatul, și închid portiera. Înainte de a striga „Acțiune!”, Gosse se întrerupe pentru câteva momente, ca să se consulte cu asistenții. În sfârșit, filmarea începe. Mașina oprește la bordură. Portiera se deschide. Fata coboară. Băiatul iese, dar cu o expresie uimită pe față. Se uită drept în obiectiv și ridică mâna, în care ține jumătate din lesă; capătul rupt e ud de salivă.

— Stop! Stop! Stop!

Băiatul le explică tuturor că în timp ce aștepta în microbuz, Marley începuse să-și roadă lesa, fără a accepta să înceteze cu niciun chip. Echipa și actorii se uitau la lesa ruptă fără să le vină a crede, cu un amestec de uimire și groază pe chipuri, de parcă tocmai ar fi văzut cine știe ce forță uriașă și misterioasă a naturii în acțiune… Eu, pe de altă parte, nu eram câtuși de puțin surprins. Marley trimisese pe lumea cealaltă atâtea lese și frânghii, de nici nu le mai știam numărul; reușise chiar să-și roadă drum printr-un cablu de oțel cu izolaj de cauciuc, despre care scria că era „ca în industria aeronavelor”. La scurt timp după nașterea lui Conor, Jenny a venit acasă cu un produs nou, un harnașament de voiaj pentru câini, care-i dădea posibilitatea să-l înhame pe Marley într-un scaun din mașină, ca să n-o ia razna în timpul drumului. În primele nouăzeci de secunde de folosire a noului dispozitiv, Marley a reușit să dea gata nu numai hamul gros, ci și centura de siguranță a microbuzului nostru nou-nouț!

— Okay, toată lumea, haideți să luăm o pauză! strigă Gosse.

Și, întorcându-se spre mine, mă întrebă – pe un ton uluitor de calm:

— Cât de repede puteți găsi o lesă nouă?

Nu era nevoie să-mi spună cât îl costa fiecare minut pierdut, în timp ce actorii lui sindicalizați stăteau degeaba.

— E un *pet-shop* la vreo jumătate de milă de-aici, i-am spus. Pot fi înapoi într-un sfert de oră.

— Și de data asta, să luați ceva ce nu mai poate să roadă, adăugă el.

Am revenit cu o lesă nouă, de lanț, care arăta ca scoasă din arsenalul unui dresor de lei, iar filmarea a continuat, dublă după dublă – toate, ratate. Fiecare ieșea și mai prost decât cea dinainte. La un moment dat, Danielle, actrița adolescentă, scoase

un țipăt disperat, în plină filmare, după care strigă, cu cea mai sinceră oroare în voce:

— O, Doamne! Și-a scos chestia!

— Stop!

Într-un alt cadru, Marley gâfâia atât de tare la picioarele ei, în timp ce Danielle vorbea la telefon cu prietenul său, încât operatorul de sunet și-a scos căștile de la urechi și s-a plâns în gura mare:

— N-aud o vorbă din ce spune. Tot ce aud e o respirație grea, parc-ar fi banda sonoră de la un pornache!

— Stop!

Și astfel a trecut prima zi de filmare. Marley era un dezastru, netulburat și incorijibil. O parte din mine tindea să-i ia apărarea – „Bine, și la ce se așteptau, pe de-a moaca? La Benji?" – iar cealaltă parte era copleșită de rușine. Tot aruncam priviri jenate spre echipă și actori, și le citeam clar pe chipuri întrebarea: „De unde-o fi apărut lighioana asta, și cum putem s-o trimitem înapoi?" La sfârșitul zilei de filmare, unul dintre asistenți, cu planșeta în mână, ne spuse că programul de filmare pentru a doua zi încă nu se stabilise.

— Mâine, nu vă deranjați să mai veniți până aici, adăugă el. Dacă avem nevoie de Marley, vă chemăm noi.

Și, ca să se asigure că nu mai rămânea loc de nicio confuzie, repetă:

— Deci, dacă nu primiți niciun telefon de la noi, să nu veniți! Ați înțeles?

Mda, înțelesesem – era cât se poate de clar. Gosse își trimisese scutierul să șteargă pe jos. Cariera incipientă de actor a lui Marley se terminase.

Nu c-aș fi putut să le găsesc vreo vină. Cu posibila excepție a acelei secvențe din „Cele zece porunci", unde Charlton Heston desparte apele Mării Roșii, Marley prezentase cel mai mare coșmar logistic din istoria cinematografului. Provocase pagube de cine știe câte mii de dolari,

prin consumul fără rost de peliculă și timp. Mânjise nenumărate costume, devastase masa cu gustări și fusese cât pe ce se răstoarne o cameră de treizeci de mii de dolari. Acum, își reduceau pierderile, eliminându-ne din combinație, cu ajutorul vechiului stereotip: „Nu ne mai căutați, o să vă căutăm noi."

— Marley, i-am spus când am ajuns acasă, asta a fost cea mai mare șansă a vieții tale, și tu ți-ai bătut joc de ea ca ultimul nesimțit!

* * *

A doua zi dimineața, încă-mi mai făceam sânge rău pentru visele noastre de faimă și bogăție spulberate, când sună telefonul. Era asistentul, care ne spunea să-l aducem pe Marley la hotel cât mai repede posibil.

— Adică vreți să spuneți că mai aveți nevoie de el…? l-am întrebat.

— Fără întârziere! răspunse el. Bob vrea să-l folosească-n secvența următoare!

Am ajuns peste treizeci de minute, încă fără să-mi vină a crede că ne chemaseră înapoi. Gosse era în culmea entuziasmului. Vizionase materialul brut din ajun și nici că s-ar fi putut să fie mai încântat.

— Câinele ăsta e irezistibil! se repezi el. Isteric de hilar! Geniu pur de comedie bufă!

Mi se umfla pieptul, și simțeam efectiv cum creșteam în înălțime.

— Am știut dintotdeauna că e un talent înnăscut, spuse Jenny.

Filmările au continuat prin Lake Worth încă vreo câteva zile, iar Marley a continuat să se achite la fel de onorabil. Noi stăteam în spatele echipei, împreună cu ceilalți însoțitori și diverșii băgători de seamă, conversând, socializând, și amuțind brusc ori de câte ori șeful de platou striga:

— Se poate filma!

Când răsuna cuvântul „Stop!”, bâlciul continua. Jenny a reușit chiar și să-l convingă pe Gary Carter, ca și pe Dave Winfield, vedeta din Baseball Hall of Fame care apărea într-un rol cu participare extraordinară, să se semneze pe două mingi de baseball, pentru băieții noștri.

Marley savura celebritatea. Toată echipa îl răsfăța, și mai ales femeile. Era o caniculă insuportabilă, iar unui asistent i se încredințase sarcina exclusivă de a se ține mereu după Marley cu un castron și o sticlă de apă plată, turnându-i să bea ori de câte ori dădea semne că i s-ar fi făcut sete. Toată lumea, după câte se părea, îl ospăta cu gustările de la masa-bufet. L-am lăsat în grija echipei pentru vreo două ore, cât m-am repezit până la redacție, iar când m-am întors am dat peste el tolănit ca Regele Tut, cu labele-n sus, acceptând un masaj ventral extrem de senzual de la seducătoarea machieuză.

— E așa un parșiv dulce…! gânguri ea.

Celebritatea începea să mi se urce și mie la cap. Am început să mă prezint tuturor ca „Stăpânul lui Marley” și să servesc texte gen: „Pentru filmul următor, sperăm să primească un rol și cu lătrături” în timpul unei pauze de filmare, m-am dus în holul hotelului ca să dau un telefon. Marley scăpase din lesă și adulmeca prin jurul unor mobile, la câțiva pași distanță. Un portar, confundându-l cu vreun câine vagabond, îl luă în primire și încercă să-l alunge, pe o ușă laterală.

— Marș! îl goni el. Ieși afară de-aici!

— Poftim? am ripostat eu, acoperind cu mâna receptorul și sfredelindu-l pe portar cu cea mai feroce privire a mea. Ai idee cu cine vorbești?

Am rămas pe platou patru zile la rând și, când ni s-a spus că secvențele cu Marley se terminaseră și nu mai era nevoie de serviciile lui, Jenny și cu mine n-am simțit amândoi ca și cum am fi făcut deja parte din Familia Starurilor. Desigur, singurii

membri neplătiți ai familiei – dar totuși, membri…!

— Ne sunteți așa de dragi! le declară Jenny tuturor celor din jur, în timp ce-l urcam pe Marley în mașină. Abia așteptăm să vedem copia standard!

Și am așteptat – și am tot așteptat… Unul dintre producători ne-a spus să avem răbdare vreo opt luni, după care să le dăm un telefon, și ne vor trimite o copie a filmului, înaintea premierei. După opt luni, când am sunat, însă, o secretară m-a pus să mai aștept, pentru ca peste câteva minute să revină cu răspunsul:

— Știți ce? Mai încercați peste vreo două luni.

Am așteptat din nou și am încercat din nou, și iar am așteptat și iar am încercat, dar de fiecare dată eram amânat. Începeam să mă simt ca un pisălog, și mi-o puteam imagina pe secretară, cu mâna pusă căuș peste receptor, șoptindu-i lui Gosse, care lucra la masa de montaj:

— Iar e nebunul ăla cu câinele. De data asta, ce ziceți să-i mai spun?

Până la urmă, am renunțat să-i mai sun, resemnându-mă cu gândul că nu vom vedea niciodată „Ultima fugă spre casă”, încredințat că nici altcineva n-avea să-l mai vadă vreodată, că proiectul fusese abandonat pe podeaua cabinei de montaj, din cauza dificultăților insurmontabile de a încerca să se elimine din fiecare cadru câinele ăla nesuferit. Abia peste doi ani am avut în sfârșit ocazia să mă conving cu ochii mei de talentul actoricesc al lui Marley.

Mă aflam în Blockbuster când, pradă unui capriciu, l-am întrebat pe vânzător dacă știa ceva despre vreun film intitulat *„The Last Home Run”*. Nu numai că știa de el, dar îl și avea în stoc. Ba chiar, spre norocul meu, niciun exemplar nu fusese rezervat.

Abia mai târziu aveam să aflu toată povestea. Neputând atrage un distribuitor național, compania Shooting Gallery fusese nevoită să condamne

filmul lui Marley la cea mai umilitoare soartă e celuloid: distribuirea exclusiv sub formă de casete video. Mie, însă, puțin îmi păsa. Am alergat acasă cu caseta, strigând la Jenny și la copii să se adune în fața televizorului.

În total, Marley era prezent pe ecran mai puțin de două minute, dar trebuie să spun că erau cele mai dinamice două minute din tot filmul! Râdeam în hohote! Chiuiam! Aplaudam!

— Waddy, ăla tu! țipa Conor.

— Suntem celebri! striga și Patrick.

Marley, care niciodată nu obișnuia să se prefacă, părea neimpresionat. Căscând, se târî sub masa de cafea. La sfârșitul genericului final, dormea adânc. Noi așteptam cu răsuflarea tăiată, în timp ce numele actorilor din categoria bipedă se derulau pe ecran. Timp de un minut, am crezut că rolul câinelui nostru nu merita să apară pe generic – până când l-am văzut, scris cu litere mari pe tot ecranul:

„Marley the Dog… As Himself”

Capitolul 17
În țara lui Bocahontas

La o lună după ce s-au încheiat filmările pentru *„The Last Home Run”,* ne-am luat rămas-bun de la West Palm Beach, cu toate amintirile pe care le păstra. Mai avuseseră loc încă două omucideri, în cvartaluri vecine cu al nostru, dar în cele din urmă aglomerația, nu criminalitatea, a fost aceea care ne-a alungat din căsuța noastră de pe Churchill Road. Cu doi copii și toate complicațiile asociate cu ei, nu ne mai vedeam capul – efectiv! Casa dobândise luciul palid al unei fabrici Toys „R”. Marley cântărea acum patruzeci și opt de kilograme, și nu mai era chip să se întoarcă în loc fără să răstoarne câte ceva. Casa avea două dormitoare, iar noi, în naivitatea noastră, crezuserăm că băieților le va fi de ajuns cel de-al doilea. Dar, când am văzut că se tot trezeau unul pe altul din somn, înmulțindu-ne cu doi aventurile nocturne, l-am mutat pe Conor într-o încăpere îngustă dintre bucătărie și garaj. Oficial, acela era biroul meu „la domiciliu” unde cântam la chitară și achitam facturile. Oricum, n-avea niciun rost să ne amăgim: mutaserăm copilul în oficiu, ceea ce era îngrozitor. Oficiul era doar la un pas de garaj, care la rândul lui era aproape sinonim cu magazie. Și ce fel de părinți și-ar fi crescut copilul într-o magazie? Termenul „oficiu” sugera o anumită insecuritate: un loc de trecere – pe unde puteau trece tot felul: curentul, praful, agenți alergeni, insecte înțepătoare, lilieci, spărgători, criminali, perverși… Un oficiu era locul unde te așteptai să găsești lăzile de gunoi și tenișii uzi. Și, de fapt, era chiar încăperea în care țineam castroanele pentru mâncarea și apa lui Marley, chiar și după ce l-am instalat pe Conor cu reședința acolo – nu fiindcă ar fi fost un spațiu potrivit numai pentru un animal, ci

pur și simplu pentru că acolo se învățase Marley să le știe.

Oficiul-cameră-de-copil din casa noastră suna cam dickensian, dar în realitate nu era tocmai atât de rău; ba chiar, era de-a dreptul fermecător. Inițial, fusese conceput ca o verandă de trecere deschisă dar acoperită, între casă și garaj, pe care foștii locatari o închiseseră cu ani în urmă. Înainte de a o declara „cameră pentru copil", am înlocuit jaluzelele vechi, prin care intrau vântul și ploaia, cu ferestre moderne, ermetice. Am pus storuri noi și am aplicat un strat proaspăt de vopsea. Jenny a așternut pe jos covoare moi, a agățat desene vesele și a atârnat de tavan mobiluri cu mișcări capricioase. Și cu toate astea… realitatea rămânea aceeași: fiul nostru dormea în oficiu, pe când câinele se făcuse stăpân pe dormitorul mare.

În plus, acum Jenny lucra cu jumătate de normă, pentru departamentul articolelor de fond de la *„Post",* și o făcea mai mult de-acasă, în timp ce încerca să jongleze cu nevoile copiilor și rigorile carierei. Era cel mai firesc lucru să ne mutăm cu locuința mai aproape de serviciul meu. Ne-am înțeles că era timpul s-o luăm din loc.

Viața e plină de mici ironii, iar una dintre ele a fost aceea că, după luni în șir de căutări, ne-am ales o casă în singurul oraș din Sudul Floridei pe care-mi făcuse cea mai mare plăcere să-l ridiculizez în public. Acea localitate era Boca Raton – nume care, tradus din spaniolă, înseamnă „gura șobolanului"; și încă ce mai gură!

Boca Raton era un bastion republican bogat, populat în primul rând cu nou-sosiți din New Jersey și New York. Cea mai mare parte a banilor din oraș erau recent câștigați, iar cei mai mulți dintre posesorii lor nu știau cum să-i folosească fără să se facă de râs. Boca Raton era un tărâm al sedanurilor de lux, al mașinilor sport roșii, al conacelor cu stucaturi roz înghesuite pe loturi cât o palmă de teren și al construcțiilor balkanizate, cu

ziduri înalte și paznici la poartă. Bărbații preferau pantalonii de in și mocasinii italienești purtați pe piciorul gol, și-și consumau intervaluri de timp nemăsurate vorbind plini de importanță unii cu ceilalți, la telefoanele celulare. Femeile erau mai bronzate decât gențile de piele Gucci de care nu se despărțeau, având pielea arsă de soare scoasă în evidență de nuanțele alarmante ale părului argintiu și platinat.

Orașul forfotea de chirurgi plastici, care aveau cele mai mari case și cele mai radioase zâmbete din toate. Pentru femeile bine conservate din Boca, implanturile mamare erau o necesitate aproape obligatorie a acceptării în societate. Cele mai tinere aveau niște instalații magnifice; cele mai vârstnice aveau instalațiile la fel de magnifice *ca și* liftingurile faciale. Sculptura posterioară, corecțiile nazale, sucțiunile dominale și fardurile tatuate pe pleoape rotunjeau arsenalul cosmetic, conferind populației feminine a orașului aspectul straniu al unei infanterii de păpuși gonflabile anatomic corecte. Cum am cântat eu cândva într-un cântec pe care-l compusesem pentru o serbare a presei: „Liposucțiune și silicon, /Trăiască fetele din Boca Raton!”

În rubrica mea permanentă, mă amuzasem mult timp pe seama stilului de viață din Boca Raton, pornind de la numele propriu-zis. Locuitorii orașului nu-și numeau niciodată localitatea „Boca Raton”. Foloseau mereu mult mai familiarul „Boca”. Și nu-l pronunțau așa cum scria în dicționar că era corect, cu un *o* lung – *Boo*-ca – ci mai degrabă îi aplicau o inflexiune moale, nazală, cu accent din New Jersey. Suna *„BOHW-kuh!”,* ca de pildă în fraze gen: „O, ce frumoase sunt tufișurile *mahh-ni-kew-riz-AAH-te* de-aici din*” BOHW-kuh!”*

Pe vremea aceea, tocmai rula în cinematografe filmul *„Pocahontas”,* produs de casa Disney, iar eu am lansat un serial de articole parodice, pe tema

prințesei indiene, intitulat „Bocahontas”. Protagonista mea drapată în auriu era o prințesă indigenă suburbană care circula cu un B.M.W. roz, iar sânii tari ca piatra, fortificați chirurgical, i se înfigeau în volan, dându-i posibilitatea să conducă *hands-free,* în timp ce într-o mână își ținea telefonul mobil la ureche, iar cu cealaltă îi aranja părut gelat, privindu-se în oglinda retrovizoare, pe când gonea spre salonul de bronzaj. Bocahontas locuia într-un wigwam cu modele pastel, făcea în fiecare dimineață exerciții la sala de gimnastică tribală – dar numai dacă reușea să găsească un loc de parcare la mai puțin de trei metri distanță de ușa din față – și-și petrecea după-amizele vânând blănuri sălbatice, cu fidelul ei card Amex în mână, pe terenurile de vânătoare ceremoniale cunoscute ca Town Center Mall.

„Îngropați-mi Visa la Mizner Park”, intonează solemn Bocahontas, într-unul dinte editorialele mele, referindu-se la cel mai cu ștaif tronson comercial din oraș. În altul, își potrivește Sutienul-minune din piele de țap și face campanie pentru scutirea de impozite a chirurgiei cosmetice.

Caracterizarea mea era crudă. Era nemiloasă. Era doar cu puțin exagerată. Bocahontasele reale din Boca erau cele mai înfocate admiratoare ale acestor articole, încercând să se prindă care dintre ele o inspirase pe eroina mea fictivă. (N-am să spun niciodată!) Eram invitat adesea să vorbesc la diverse adunări sociale și comunitare, și invariabil câte cineva se ridica în picioare și întreba:

— De ce urâți cu atâta înverșunare *BOHW-kuh?*

Nu uram Boca, le răspundeam eu, ci doar îmi plăceau farsele de înalt nivel. Și în niciun loc de pe Pământ nu se găseau altele comparabile cu cele din filfizoana Gură a Șobolanului.

Așa că n-a fost decât cel mai rațional lucru când Jenny și cu mine ne-am ales în sfârșit o casă amplasată în punctul zero al experienței bocaniene, între proprietățile de pe cheiul apei, din Boca

Raton de est, și comunitățile cu nasul pe sus din Boca Raton de vest (care, cum cu deliciu le tot atrăgeam atenția localnicilor la curent cu codurile zip, se situau în afara limitelor orașului, în zona rurală a Comitatului Palm Beach). Noul nostru cartier se afla într-una dintre puținele zone de clasă mijlocie ale orașului, iar locuitorilor le plăcea să spună în glumă, cu o anumită undă de snobism pe invers, că nu făceau parte nici din lumea bună în sens bun, nici din lumea bună în sens nebun – sau, mai sintetic, că erau în partea nepotrivită a ambelor căi ferate, mai ales că tot erau două: una definea hotarul de est al cartierului, iar cealaltă, pe cel de vest. Noaptea, stând culcat în pat, puteai asculta trenurile de marfă care treceau prin oraș, spre și dinspre Miami.

— Ai înnebunit? am întrebat-o eu pe Jenny. Nu ne putem muta în Boca! Au să m-alunge din oraș cât ai bate din palme! Îmi vor servi capul la masă pe o tavă cu salată de alge!

— Ei, haide, replică ea. Iar exagerezi.

Ziarul la care lucram, *„Sun-Sentinel”,* era periodicul dominant din Boca Raton, mult mai popular decât *„Miami Herald”, „Palm Beach Post”* sau chiar gazeta locală *„Boca Raton News”*. Articolele mele erau citite de mulți locuitori ai orașului și ai noilor sale cartiere dinspre apus, și întrucât aveam rubrică permanentă, cu fotografie, eram de multe ori recunoscut. Nu credeam, așadar, că aș fi exagerat deloc.

— Au să mă jupoaie de viu, și-au să-mi atârne hoitul în față la Tiffany’s.

Dar căutaserăm luni de zile, și aceasta era prima casă care corespundea pe de-a-ntregul tuturor criteriilor noastre. De mărime potrivită, avea prețul potrivit și se afla în locul potrivit, amplasată strategic între cele două birouri unde lucram. Școlile publice erau pe cât de bune puteau să fie în Sudul Floridei iar Boca Raton, cu toate superficialitățile sale, avea un sistem de parcuri

excelent, inclusiv unele dintre cele mai imaculate plaje oceanice din toată zona metropolitană delimitată de Miami și Palm Beach. Trepidând de emoție, am hotărât să o cumpăr. Mă simțeam ca un agent nu tocmai secret care se infiltrează în tabăra inamică. Barbarul era gata să se strecoare îndărătul porților, ca un anti-Boca nepocăit gata să strice petrecerea din Boca. Cine i-ar fi putut condamna pentru că nu mă doreau?

Când am ajuns la fața locului, am început să umblu prin oraș pe furiș, convins că toți ochii locuitorilor din jur mă urmăreau. Urechile îmi ardeau ca focul, în timp ce-mi imaginam ce-or fi șușotit oamenii în urma mea. După de am scris un articol prin care îmi uram mie însumi bun venit în cartier (prilej cu care îmi și puneam tone de cenușă în cap), am început să primesc scrisori cu texte gen: „Îți bați joc de orașul nostru, iar acum vrei să locuiești aici? Ce ipocrizie nerușinată!" Trebuie să recunosc că aveau și ei dreptatea lor. Un apărător vehement al orașului, pe care-l cunoșteam de la redacție, nu s-a lăsat mult rugat ca să mă ia la rost:

— Vasăzică, spuse el cu satisfacție, ai ajuns la concluzia că zaharisitul de Boca nu-i chiar așa de rău, la urma urmei, hmm? Parcurile, ratele fiscale, școlile, plajele – toate astea devin acceptabile când vine vremea să-ți cumperi o casă, da?

Iar eu nu puteam decât să mă întorc cu burta-n sus și să mă recunosc învins.

Am descoperit curând, însă, că majoritatea noilor mei vecini de aici, aflați în partea nepotrivită a ambelor căi ferate, priveau cu simpatie atacurile mele scrise asupra „celor mai vulgari și de prost-gust dintre noi", cum îi numea unul dintre ei. Nu peste mult, am început să mă simt ca acasă.

* * *

Casa noastră era o clădire gen ranch, din anii șaptezeci, cu patru dormitoare, o suprafață de două ori mai mare decât a celei dintâi și nimic din farmecul aceleia. Totuși, avea potențial, și în curând am început să ne punem pe ea amprenta. Am smuls mocheta scămoșată și am instalat podele de stejar în living, și gresie italienească în toate celelalte spații. Am înlocuit ușile de sticlă glisante, atât de inestetice, cu un glasvand alb, iar eu am transformat pas cu pas curtea din față, lăsată în paragină, într-o grădină tropicală doldora de ghimbir, heliconii și pasiflore, pe care le îndrăgeau deopotrivă și fluturii, și trecătorii de pe stradă.

Cele mai importante calități ale noii noastre locuințe nu aveau nimic de-a face cu casa în sine. De la fereastra livingului se vedea un părculeț urban plin cu aparate de joacă pentru copii, sub niște brazi înalți. Copiii îl adorau. Iar în curtea din spate, chiar în estul glasvandului, se afla o piscină săpată în pământ. Noi nu ne doriserăm așa ceva, îngrijorați de pericolele care i-ar fi putut pândi pe cei doi copii ai noștri, iar Jenny îl făcuse pe agentul imobiliar să se albească la față, când sugerase să astupăm bazinul cu pământ. Primul lucru pe care l-am făcut, în ziua când ne-am mutat acolo, a fost să înconjurăm piscina cu un gard înalt de peste un metru, demn de curtea unei închisori de maximă securitate. Băieții – Patrick tocmai împlinise trei ani, iar Conor un an și șase luni, la data mutării – erau îndrăgostiți de apă ca doi delfini. Parcul a devenit o prelungire a curții noastre din spate, iar piscina, o extindere a sezonului blând pe care-l prețuiam atât de mult. Un bazin de înot în Florida, după cum aveam să aflăm curând, constituia diferența dintre a îndura cu cea mai mare caznă lunile arzătoare de vară și a le savura cu plăcere.

Nimeni nu iubea piscina din spatele casei mai mult decât câinele nostru de apă, acel mândru urmaș al retrieverilor de pescari ce populaseră

plajele din Newfoundland. Dacă portița spre bazin era deschisă, Marley se repezea spre apă, luând startul din camera de familie, decolând prin glasvandul deschis și, dintr-un salt de pe terasa pardosită cu cărămizi, amerizând în apă pe burtă, cu un plescăit uriaș care arunca trâmbe de stropi în aer și valuri-valuri peste marginile piscinei. Scăldatul împreună cu Marley era o aventură care putea pune viața în pericol – cam ca și cum ai fi înotat alături de un vas oceanic. Venea spre tine cu toată viteza, bătând apa cu labele dinainte. Te așteptai să cotească în ultimul moment, dar el intra pur și simplu în tine și încerca să ți se urce-n cap. Dacă erai în capătul cu apă adâncă, de împingea la fund. „Ți se pare c-arăt cumva ca un debarcader?" întrebam eu, luându-l în brațe ca să-și tragă respirația, în timp ce continua să lopăteze cu labele din față, pe pilot automat, lingându-mi apa de pe față.

Un lucru pe care casa noastră cea nouă nu-l avea era un bunker anti-Marley. În vechea locuință, garajul de beton, pentru o singură mașină, era aproape indestructibil, și avea două ferestre, astfel încât rămânea destul de comod, chiar și în toiul verii. Casa noastră din Boca avea un garaj cu două locuri, dar nepotrivit pentru a-l găzdui pe Marley, sau orice altă formă de viață care nu suporta temperaturi peste o sută cincizeci de grade Fahrenheit. Garajul nu avea ferestre și se încingea ca un cuptor. În plus, nu era finisat cu ciment, ci cu tencuială, pe care Marley dovedise deja că știa s-o pulverizeze. Atacurile lui de panică provocate de tunete se agravau din ce în ce mai mult, în pofida tranchilizantelor.

Prima oară când l-am lăsat singur în noua locuință, l-am închis în spălătoria de rufe, aflată lângă bucătărie, cu o pătură și un vas mare cu apă. Când ne-am întors acasă, peste câteva ore, zgâriase ușa. Stricăciunile erau minore, iar noi tocmai ne ipotecaserăm viețile pentru următorii treizeci de

ani, ca să cumpărăm casa aceea, și știam că nu era deloc un semn bun.

— Poate că nu face decât să se deprindă cu noua ambianță, am presupus eu.

— Nu e niciun nor pe cer, remarcă Jenny, cu scepticism. Ce-o să se întâmple la prima furtună?

Cu următoarea ocazie când l-am lăsat singur, am și aflat. Văzând norii negri care se adunau pe cer, ne-am grăbit spre casă, dar era prea târziu. Jenny mergea cu câțiva pași înaintea mea și, când a deschis ușa spălătoriei, s-a oprit brusc și a murmurat:

— O, Doamne, Dumnezeule.

Vorbise pe un ton de parcă ar fi văzut un om spânzurat de candelabru. Imediat repetă:

— O… Doamne… Dumnezeule…!

M-am uitat peste umărul ei și am văzut că era mai rău decât mă temusem. Marley gâfâia înnebunit, cu botul și labele pline de sânge. Peste tot se vedeau fire de blană, ca și cum, de frică, i-ar fi sărit din piele. Stricăciunile întreceau tot ceea ce mai făcuse înainte – iar asta spunea mult. Un perete întreg era găurit, cu tencuiala fărâmițată până la zidărie. Pe jos zăceau fragmente de ipsos, așchii de lemn și cuie îndoite. Cablurile electrice din zid ieșiseră la iveală, iar prin jur se vedeau dâre de sânge. Arăta, efectiv, ca locul unei crime comise cu o pușcă de vânătoare.

— O, Doamne, Dumnezeule! exclamă Jenny pentru a treia oară.

— O, Doamne, Dumnezeule! am repetat și eu.

Mai mult nu puteam spune, niciunul dintre noi.

După ce am stat acolo câteva secunde, muți, privind dezastrul, am spus în sfârșit:

— Okay, putem s-o rezolvăm. Toate sunt remediabile.

Jenny îmi aruncă o privire; mai văzuse și alte reparații de-a le mele.

— Am să chem un zugrav, ca să-l repare ca la carte, am continuat. Eu nici n-am să m-ating de

toată treaba asta.

I-am strecurat lui Marley unul dintre tranchilizantele lui, întrebându-mă în sinea mea, îngrijorat, dacă nu cumva această ultimă ieșire destructivă i-ar fi putut cauza lui Jenny o depresie similară cu cea de după nașterea lui Conor. Din fericire, însă, părea să fi lăsat de mult în urmă toate acele crize de melancolie. Acum adoptă o atitudine surprinzător de filosofică.

— Câteva sute de dolari, și-o să fie ca nou! ciripi ea.

— La asta mă gândeam și eu, i-am ținut isonul. O să țin câteva conferințe în plus, ca să mai câștig niște bani, și-o să ne-ajungă.

În câteva minute, Marley începu să se moleșească; pleoapele i se îngreunară, în timp ce ochii i se înroșeau treptat, injectați ca întotdeauna când era sub efectul sedativelor. Arăta de parcă tocmai ar fi venit de la un concert cu Grateful Dead. Nu suportam să-l văd așa, niciodată nu suportam, și întotdeauna mă împotriveam cât mai mult tranchilizării – dar pastilele îl ajutau să-și depășească accesele de spaimă, trecând dincolo de amenințarea care nu exista decât în mintea lui. Dacă ar fi fost om, l-aș fi declarat psihopat cu patalama la mână; era un paranoic delirant, convins că din ceruri se pogora o forță neguroasă, malefică, să-l înhațe.

Se încovrigă pe covoraș, în fața chiuvetei de la bucătărie, și lăsă să-i scape un oftat adânc. Am îngenuncheat lângă el, mângâindu-i blana năclăită de sânge.

— Măi cățel, măi… l-am compătimit. Ce-o să ne facem noi cu tine…?

Fără să ridice capul, se uită la mine cu ochii aceia ai lui injectați, de drogat – cei mai triști și mai jalnici ochi pe care i-am văzut vreodată. Nu făcea decât să mă privească. Parcă ar fi încercat să-mi spună ceva, ceva important, ce trebuia neapărat să înțeleg.

— Știu, i-am spus. Știu că n-ai încotro.

* * *

A doua zi, Jenny și cu mine am luat copiii cu noi, la pet-shop, și am cumpărat o cușcă uriașă. Se găseau de toate mărimile, iar când i l-am descris pe Marley vânzătorului, ne-a dus la cea mai mare din toate. Era enormă, destul de încăpătoare pentru ca un leu să aibă loc să stea în picioare înăuntru și să se mai și întoarcă în loc! Făcută din bare masive de oțel, avea două încuietori solide și pe jos, o placă groasă de metal. Aceasta era soluția de care aveam nevoie, propriul nostru Alcatraz la purtător. Conor și Patrick s-au vârât înăuntru, iar eu am răsucit yalele, încuindu-i acolo pentru câteva momente.

— Ce credeți, băieți? i-am întrebat. O să-i reziste supercâinelui nostru?

Conor zgâlțâi ușa, ținându-se de gratii ca un pușcăriaș cu vechime, spunând:

— Io la puscălie!

— Waddy o să fie prizonierul nostru! adăugă și Patrick, încântat de perspectivă.

După ce ne-am întors acasă, am pus cușca lângă mașina de spălat. Alcatrazul portabil ocupa aproape jumătate din spălătorie.

— Marley, vino-aici! l-am chemat, după ce i-am asamblat complet celula.

Am aruncat înăuntru un Milk-Bone, iar Marley se repezi încântat să-l înfulece. Apoi, am închis ușa și am zăvorât-o, în timp ce el stătea acolo mestecându-și delicatesa deloc afectat de noua experiență de viață care tocmai începea – cea cunoscută în cercurile de asistență psihiatrică sub denumirea de „încarcerare forțată”.

— Asta va fi de-acum încolo noua ta casă, când noi suntem plecați, i-am spus vesel.

Marley gâfâia încântat, fără urmă de îngrijorare pe față, după care se culcă, oftând cu mulțumire.

— Semn bun, i-am spus eu lui Jenny. Semn foarte bun.

În seara aceea, ne-am hotărât să supunem unitatea de încarcerare canină de maximă securitate la o probă practică. De data asta, nici n-am avut nevoie de Milk-bone ca să-l ademenesc pe Marley înăuntru. Am deschis ușa, l-am fluierat, iar el intră, dând din coadă de zăngăneau toate zăbrelele.

— Să fii băiat cuminte, Marley i-am spus.

În timp ce urcam băieții în microbuz, ca să ne ducem la restaurant, Jenny spuse:

— Știi ceva?

— Ce? am întrebat.

— Asta-i prima oară, de când îl avem, că nu mai simt un gol în stomac la plecarea de-acasă. Niciodată, până acum, nu mi-am dat seama cât de tare mă stresa să-l știu singur în casă.

— Știu perfect ce vrei să zici, am replicat eu. Întotdeauna era același joc de-a ghicitul: „De data asta, ce-o să mai distrugă câinele nostru?”

— Sau, cu alte cuvinte: „Cât o să ne coste ieșirea de azi la cinema?”

— Era ca o ruletă rusească.

— Am impresia că banii dați pe cușca aia vor rămâne cei mai bine cheltuiți vreodată.

— Trebuia s-o facem de mult, am fost și eu de acord. Liniștea sufletească n-are preț.

Am luat o cină delicioasă în oraș, urmată de o plimbare pe plajă, în asfințit. Băieții se bălăceau prin valuri, fugăreau pescărușii, aruncau nisip în apă. Jenny era neobișnuit e relaxată. Simplul fapt de a-l ști pe Marley în siguranță, incapabil să se rănească sau să strice ceva, era un balsam pe sufletele noastre.

— Ce ieșire plăcută a fost asta, comentă ea, în timp ce mergeam pe aleea din fața casei.

Tocmai mă pregăteam să-i dau dreptate, când am observat ceva cu coada ochiului – ceva care nu era tocmai în regulă, mai în față. Am întors capul

și m-am uitat la fereastra de lângă ușa de la intrare. Minijaluzelele erau trase, ca întotdeauna când plecam de-acasă. Dar, cam la treizeci de centimetri deasupra pervazului, tijele metalice stăteau despărțite și printre ele ieșea ceva.

Ceva negru. Și umed. Lipit de geam.

— Ce pu…? am exclamat Cum se poa… Marley?

Și, când am deschis ușa din față, cine se zgâlțâia prin tot antreul, bucuros că ne întorseserăm acasă, dacă nu comitetul nostru de primire monocanin? Ne-am răspândit prin toată casa, căutând prin toate camerele și debaralele urme ale aventurii lui Marley. Totul era în regulă, intact, așa că ne-am reunit în spălătorie. Ușa cuștii stătea larg deschisă, dată în lături ca piatra de pe mormântul lui Iisus în dimineața de înviere. Arăta de parcă vreun complice misterios se strecurase înăuntru, ca să-l elibereze pe deținutul nostru. M-am lăsat pe vine lângă cușcă, pentru a o examina mai îndeaproape. Cele două încuietori yale erau în poziția deschisă și – indiciu semnificativ – umede de salivă.

— Par acționate din interior, am remarcat. Cumva, Houdini aci de față a ieșit de-a linselea din Casa cea Mare.

— Nu-mi vine să cred… murmură Jenny, după care rosti o vorbă pe care m-am bucurat că băieții nu erau în apropiere ca s-o audă.

Întotdeauna îl crezuserăm pe Marley mai tăntălău ca o algă, dar avusese destulă minte ca să descopere cum își putea folosi limba lungă și puternică, strecurând-o printre gratii, ca să deschidă încet yalele. Se eliberase pe calea linsului, iar în săptămânile următoare a dovedit că era capabil să repete isprava cu cea mai mare ușurință, ori de câte ori voia. Închisoarea noastră de maximă securitate, se vădise a fi, de fapt, doar un cămin de reabilitare. În unele zile, când veneam acasă, îl găseam odihnindu-se liniștit în cușcă; în alte zile, aștepta la fereastra din față. Încarcerarea

forțată nu era un concept pe care Marley să-l asimileze culcat pe-o ureche.

Am început să legăm încuietorile cu sârme cât mai groase, ceea ce un timp a dat rezultate – dar, într-o zi, când din depărtare se auzeau tunete înfundate, am venit acasă și am găsit colțul de jos al ușii temniței îndoit complet, de parcă l-ar fi răsucit pe un desfăcător de conserve uriaș, iar Marley, cu labele din nou însângerate, se înțepenise cu pieptul în deschizătura strâmtă, pe jumătate afară din cușcă. Am îndreptat la loc poarta de oțel cât am putut de bine, după care ne-am apucat să legăm cu sârmă nu numai încuietorile, ci și colțurile ușii. Nu peste mult, fortificam chiar și colțurile întregii cuști, căci Marley căuta încontinuu noi moduri de a evada. Peste nici trei luni, cușca de oțel lucitor pe care o crezusem impenetrabilă arăta de parcă ar fi primit în plin lovitura unui proiectil de howitzer. Barele erau îndoite și răsucite, cadrul desprins, ușa nu se mai potrivea de nicio culoare, pereții erau bombați în afară… Continuam s-o întăresc cum mă pricepeam mai bine, iar ea continua să reziste eroic, dar cam fără vlagă, atacurilor din răsputeri ale lui Marley. Orice sentiment fals de securitate pe care ni-l oferise vreodată alcătuirea aia se risipise de mult. De fiecare dată când plecam, fie și numai pentru câte o jumătate de oră, ne întrebam dacă nu cumva aceasta era fatidica ocazie când deținutul nostru maniac avea să-și reușească până la capăt evadarea, lăsându-se într-un nou prăpăd de fereniței canapele, scobit pereți și mâncat uși. Halal liniște sufletească!

Capitolul 18
Cină alfresco

Marley nu se integra nici el mai bine decât mine în scena socială din Boca Raton. Orașul conținea (și, cu siguranță, același lucru mai e valabil și azi) un număr disproporționat din cei mai mici, mai guralivi și mai răsfățați câini din lume – genul pe care Bocahontasele îl preferă ca accesoriu de modă. Erau niște gâgâlice minuscule, adeseori cu funde-n păr și parfum pulverizat pe ceafă, unii chiar și cu ghearele lăcuite – și-i depistai în cele mai neașteptate locuri: uitându-se la tine din câte-o geantă de firmă, în timp ce stăteai la coadă la covrigărie; moțăind pe prosopul stăpânei, la plajă; în capătul unei lese bătute-n ștrasuri, prin magazinele de antichități scumpe. Cel mai adesea îi vedeai străbătând orașul la bordul câte unui Lexus, Mercedes sau Jaguar, cocoțați aristocratic la volan, pe genunchii stăpânei. Pe lângă Marley, erau ceea ce fusese Grace Kelly pentru Gomer Pyle – mignoni, sofisticați și de un gust discriminatoriu. Marley era mătăhălos, otova și pasionat de mirositul organelor genitale. Voia atât de mult să fie invitat în cercul lor (acolo să vezi dezmăț olfactiv), iar ei, nici vorbă!

Cu recent digeratul certificat de obedință la cingătoare, Marley devenise destul de rezonabil în timpul plimbărilor, dar dacă vedea ceva ce-i plăcea, tot nu ezita să se repeadă într-acolo, și ducă-se dracului lanțul, cu tot cu pericolul de sugrumare! Când ne plimbam prin oraș, merita cu siguranță să se spânzure pentru toți motoceii ăia de înaltă clasă. Cum zărea câte unul, cum o lua la galop, năpustindu-se într-acolo ca nebunul, târându-ne de lesă pe mine sau Jenny, cu lațul strângându-i-se la gât, de-ncepea să tușească până-i ieșeau ochii din cap. Era tratat invariabil cu dispreț, nu numai de minicuțulachele din Boca

Raton, ci și stăpâna minicuțulachelui, care-l înhăța pe scumpul de Fifi sau Suzi ori Cheri de parcă ar fi vrut să-l salveze din botul unui aligator. Pe Marley nu părea să-l deranjeze cu nimic. Cum apărea la orizont următorul minicuțulache, cum o lua iar de la început, deloc descurajat de rezultatele anterioare. Ca individ care niciodată n-a prea știut să primească refuzurile, îi admiram perseverența.

Mesele luate în aer liber ocupau un loc important în viața socială din Boca, și multe restaurante din oraș ofereau locuri răcoroase, sub palmieri ale căror trunchiuri și frunze erau presărate cu șiraguri de beculețe albe. Acelea erau locuri de văzut și de a fi văzut, sorbind caffe late și pălăvrăgind la telefonul mobil, în timp ce comeseanul se uita în gol spre cer. Minicuțulachele din Boca juca un rol central în ambianța alfresco. Cuplurile își aduceau cu ele câinii și le legau lesele de feroneria meselor, unde câinii se ghemuiau mulțumiți la picioarele stăpânilor, sau uneori chiar stăteau la masă cu aceștia, așezați sus pe scaune și ținându-și capul ridicat cu un aer autoritar, ca și cum ar fi fost ofuscați de indolența ospătarilor.

Într-o după-amiază de duminică, Jenny și cu mine ne-am gândit că ar fi plăcut să ne ducem cu toată familia și să mâncăm într-una dintre grădinile cele mai populare.

— Când ești în Boca, fă ca bocaliții, am decretat eu.

Am urcat băieții și câinele în microbuz și am luat-o spre Mizner Park, scuarul comercial din centru, amenajat după modelul unei piețe italienești, cu trotuare late și posibilități nesfârșite de a lua masa. Am parcat și am pornit în pas de plimbare pe o latură a dreptunghiului lung cât trei cvartaluri, și ne-am întors pe cealaltă, privind lumea și fiind priviți la rândul nostru – și ce mai spectacol ofeream! Jenny legase băieții într-un căruț cu două locuri, care putea trece drept cărucior de întreținere, care aveau în containerul

din spate tot felul de lucruri pentru copii, de la sos de mere până la șervețele umede. Eu mergeam pe alături, abia reușind să-l țin lângă mine pe Marley, care intrase în alertă maximă după minicuțulachii bocaliți. Era și mai agitat ca de obicei, nemaiîncăpându-și în piele la gândul că avea șansa să se apropie de unul dintre prichindeii de rasă pură ce se zbenguiau peste tot, așa că-i strângeam lesa din răsputeri, iar limba-i atârna din gură de-un cot, în timp ce gâfâia ca o locomotivă cu aburi.

Am ales un restaurant cu prețuri mai accesibile și ne-am învârtit prin apropiere până când s-a eliberat un loc, pe trotuar. Masa era ideală – la umbră, cu vedere spre fântâna arteziană din centrul pieței, și destul de grea, nu ne îndoiam, pentru a ține pe loc un Lab nervos, de cincizeci de kile. Am agățat capătul lesei de unul dintre picioarele de fier forjat, și am comandat de băut pentru toată lumea: două beri și două sucuri de mere.

— Pentru o zi frumoasă, cu frumoasa mea familie, toastă Jenny, ridicându-și berea.

Am ciocnit paharele, iar băieții își ciocniră și ei ceștile de plastic.

Și în clipa aceea, s-a întâmplat.

S-a întâmplat atât de repede, încât la început nici nu ne-am dat seama că se întâmplase. Tot ce-am știut era că stăteam la o fermecătoare masă în aer liber, ciocnind paharele pentru ziua aceea frumoasă, iar peste un moment masa noastră o luase razna, îmbulzindu-se printre celelalte mese, lovind trecătorii nevinovați și scoțând un scrâșnet oribil, de nivel industrial, care zgâria timpanele, în timp ce picioarele i se frecau de dalele de beton ale trotuarului. În acea primă fracțiune de secundă, înainte ca oricare dintre noi să-și dea seama clar ce soartă crudă ne năpăstuise, păru foarte posibil ca masa să fi fost posedată, poate de duhul orașului Boca Raton, care o făcea să fugă de familia noastră de venetici nespălați ce nu-și aveau în niciun caz locul acolo. În următoarea câtime de secundă, am

văzut că nu masa noastră era bântuită, ci câinele nostru. Marley alerga în față, năpustindu-se înainte cu toată puterea mușchilor lui ce se unduiau pe tot trupul, și trăgând după el masa, cu lesa întinsă ca o coardă de pian.

Iar în sutimea de secundă care a urmat, am observat și încotro se îndrepta Marley, cu masa după el: la cinci metri distanță, pe trotuar, o delicată cățea pudel francez mergea alene pe lângă stăpână-sa, cu nasul pe sus. „La naiba," țin minte că mi-am spus, „ce-o fi cu obsesia asta a lui pentru pudeli?"

Jenny și cu mine am mai stat o clipă pe scaune, cu paharele în mâini și băieții între noi, în căruciorul lor, păstrându-ne neîntinată splendida după-amiază duminicală, cu excepția faptului că masa noastră gonea de-acum prin mulțime. Un moment mai târziu, eram în picioare, răcnind, fugind, scuzându-ne din mers față de clienții din jurul nostru. Eu am ajuns primul la masa fugară, care pornise de-a curmezișul pieței, zgâriind asfaltul cu picioarele. M-am agățat de ea, proptindu-mi călcâiele în pământ, și m-am lăsat înapoi cu toată greutatea. Curând, Jenny sosi în spatele meu și începu la rândul ei să mă tragă înapoi. Aveam senzația că eram eroii unui western, care încearcă să oprească trenul înainte de a cădea în prăpastie. În toiul harababurii, Jenny întoarse capul și strigă peste umăr:

— Venim imediat, băieți!

„Venim imediat"? O spunea pe un ton atât de firesc, atât de rezonabil, atât de planificat, ca și cum am fi făcut foarte des asemenea acrobații, hotărând pe moment că da, de ce nu, vai ce nostim ar fi să pornim într-o plimbărică prin oraș cu masa trasă de Marley, poate și să ne mai uităm pe la vitrine, din mers, înainte de a ne întoarce, tocmai la timp pentru aperitive.

Când în sfârșit am reușit să oprim masa și să-l tragem înapoi pe Marley, la doar câțiva pași de

pudel și de oripilata-i stăpână, m-am uitat înapoi să văd ce făceau băieții și abia atunci am putut vedea clar fețele comesenilor de pe terasa alfresco. Era ca o imagine din reclamele acelea la E.F. Hutton, unde un ditamai grupul de oameni încremenește brusc, așteptând să audă o recomandare de investiții șoptită. Bărbații se întrerupseseră în mijlocul conversațiilor, cu telefoanele mobile în mâini. Femeile se holbau la noi cu gurile căscate. Bocaliții erau stupefiați. Și, într-un târziu, cel care sparse tăcere fu Conor:

— Waddy medze a pimbale! chiui el în culmea încântării.

Un chelner veni în fugă și mă ajută să trag masa înapoi la locul ei, în timp ce Jenny îl ținea ca într-o menghină pe Marley, încă atent numai la obiectul dorinței lui.

— Să vă aduc alte tacâmuri… spuse ospătarul.

— Nu e nevoie, răspunse Jenny cu nonșalanță. Plătim doar ce-am băut, și plecăm.

* * *

La scurt timp după extraordinara noastră excursie prin lumea cinelor alfresco din Boca Raton, am găsit la bibliotecă o care intitulată: *„No Bad Dogs”*[41], de aclamata dresoare britanică de câini Barbara Woodhouse. După cum sugera și titlul, „Nu există câini răi” avansa aceeași convingere care-i era atât de dragă și primei instructoare a lui Marley, Miss Dominatrix: că singurul lucru care stătea între un individ canin incorijibil și măreție era un stăpân uman slab, zăpăcit, nehotărât și fără voință. Nu câinii erau problema, susținea Woodhouse, ci oamenii. Acestea fiind zise, cartea continua prin a descrie, capitol după capitol, unele dintre cele mai exasperante comportamente canine imaginabile. Existau câini care urlau întruna, care scormoneau încontinuu, care se băteau tot timpul, care călăreau

necontenit genunchiul sau care mușcau invariabil. Existau câini care-i urau pe toți bărbații și câini care le urau pe toate femeile; câini care furau de la stăpânii lor și câini care atacau, din gelozie, copii fără apărare. Existau chiar și câini care-și mâncau propriile excremente. „Slavă Domnului," mi-am spus, „că măcar pe-asta n-o face!"

În timp ce citeam, am început să mă mai liniștesc în legătură cu retrieverul nostru imperfect. Treptat, ajunseserăm la concluzia fermă că Marley era într-adevăr cel mai rău câine din lume. Acum, mă bucuram să citesc că existau tot felul de comportamente oribile pe care el *nu* le avea. N-avea nicio celulă de răutate, în toată ființa lui. Nu prea lătra. Nu mușca. Nu ataca alți câini, decât din afecțiune. Considera pe oricine cel mai bun prieten al lui. Și, cel mai important, nu mânca fecale și nu se tăvălea prin ele. În plus, îmi spuneam eu, nu există câini răi, ci numai stăpâni nepricepuți și stângaci, ca Jenny și ca mine. Din vina noastră ajunsese Marley așa cum era.

După care am ajuns la capitolul 24: „Viața cu un câine instabil mintal". În timp ce citeam, înghițeam în sec, zgomotos. Woodhouse îl descria pe Marley cu o atât de intimă înțelegere, încât puteam să jur că fuseseră colegi de cutie, la crescătoarea lui. Îi aborda tiparele de comportament bizare și maniacale, tendințele destructive din situațiile când era lăsat singur, podelele scobite și covoarele roase. Se referea la încercările stăpânilor unor asemenea fiare „de a amenaja vreun spațiu asigurat contra câinelui, în casă sau în curte". Descria chiar și folosirea tranchilizantelor ca măsură de ultimă instanță, disperată și, în majoritatea cazurilor, ineficientă, de a readuce acele potăi nebune în lumea celor întregi la minte.

„Unii se nasc instabili, alții ajung instabili din cauza condițiilor de viață, dar rezultatul e mereu același: câinele, în loc de a fi o bucurie pentru

stăpâni, devine un motiv permanent de îngrijorare, o pacoste, o pagubă, adeseori ducând câte o familie întreagă la disperare," scria Woodhouse. M-am uitat la Marley, care moțăia la picioarele mele, și am comentat:

— Îți sună cumva familiar?

Într-un alt capitol, intitulat „Câini anormali", Woodhouse scria, cu un sentiment de resemnare: „Nici nu știu cum să subliniez mai clar că, dacă doriți să păstrați un câine care nu e normal, trebuie să vă resemnați la o existență cu anumite restricții." *(Adică, să-mi fie frică și să ies din casă doar ca să cumpăr un galon de lapte?)* „Deci s-ar putea ca *dumneavoastră* să iubiți un câine nu tocmai normal," continua ea, „nu trebuie ca alți oameni să fie incomodați de el." *(Alți oameni ca de pildă, vorbind la modul ipotetic, mesenii de duminică la o cafenea de pe trotuar, din Boca Raton, Florida?")*

Woodhouse îl identificase la fix pe câinele nostru, și viața încurcată, codependentă, pe care o duceam. Toate se potriveau: stăpânii neputincioși și fără voință, câinele instabil mintal, scăpat de sub control, seria de bunuri distruse, vecinii și străinii deranjați și nemulțumiți. Eram un caz ca la carte.

— Felicitări, Marley, i-am spus. Te califici ca subnormal.

Auzindu-și numele, deschise ochii, se întinse și se întoarse pe spate, cu labele-n sus.

Mă așteptam ca Woodhouse să ofere o soluție veselă pentru posesorii unei asemenea mărfi defectuoase, câteva sfaturi utile care, dacă erau aplicate corect, puteau transforma până și cele mai maniace javre în niște câini demni de prezentările de la Westminster. Ea, însă, își încheia cartea într-o notă mult mai pesimistă: „Numai stăpânii unui câine dezechilibrat pot ști unde să tragă linie între sănătatea mintală canină și lipsa ei. Nimeni nu poate hotărî în locul stăpânului ce să facă, în cel de-al doilea caz. Eu, una, ca mare iubitoare de

câini ce sunt, consider că e mai generos să-i euthanasiem.”

Să-i euthanasiem? Hmm… Ca și cum nu s-ar fi exprimat destul de clar, mai adăuga: „Desigur, când s-au epuizat toate ajutoarele veterinare și de dresaj, și nu mai există nicio speranță că acel câine va avea vreodată o viață rezonabil de normală, e mai bine și pentru câine, și pentru stăpân, ca animalul să fie sacrificat.”

Până și Barbara Woodhouse, iubitoarea de animale, dresoare de succes a mii de câini pe care stăpânii îi crezuseră fără nicio speranță, consimțea că unii pur și simplu se situau dincolo de orice ajutor. Dacă era după ea, ar fi fost mult mai uman să fie expediați în marele sanatoriu de câini bolnavi mintal din cer.

— Nu-ți face griji, barosane, i-am spus eu lui Marley, aplecându-mă să-l scarpin pe burtă. Singurul somn care se va practica vreodată prin casa asta e ăla din care te mai și trezești.

Marley oftă dramatic și continuă să viseze la cățele pudel francez în călduri.

* * *

Cam prin aceeași perioadă, am aflat și că nu toți Labradorii se nasc egali. Rasa se împarte în două subgrupe distincte: englezi și americani. Cei din linia englezească tind să fie mai mici și mai îndesați decât americanii; au capete mai masive și o dispoziție mai blândă și mai calmă. Sunt favoriții prezentărilor. Labradorii care aparțin liniei americane sunt vizibil mai mari și mai puternici, cu trăsături mai suple, nu tot atât de butucănoase. Sunt cunoscuți pentru energia lor inepuizabilă și pentru buna dispoziție, și sunt preferați mai mult pentru vânătoare și activități sportive. Aceleași calități care fac ca linia americană de Labradori să fie atât de superbă în pădure creează și mari probleme acasă. Nivelul lor de energie mai mult

decât exuberant, avertiza literatura de specialitate, nu trebuie să fie subestimat.

După cum explică broșura unei crescătorii de retrieveri din Pennsylvania, Endless Mountain Labradors: „Atât de mulți oameni ne întreabă: «Care-i diferența între Labradorii (de teren) englezești și americani?» Diferența este atât de mare, încât A.K.C. se gândește să scindeze rasa în două. Se deosebesc ca temperament, precum și sub aspectul constituției fizice. Dacă vă doriți strict un câine de teren, pentru competiții cu probe practice, alegeți-l pe cel american. Este atletic, înalt, deșirat, suplu, dar are o personalitate FOARTE energică, mereu sub tensiune, care-l face nepotrivit pentru rolul de cel mai bun câine «de familie». Pe de altă parte, Labradorii englezești sunt foarte masivi, îndesați, mai scunzi de constituție – și foarte blânzi, calmi, docili și iubitori".

Nu mi-a luat mult timp ca să-mi dau seama din care linie făcea parte Marley. Acum, toate începeau să aibă sens. Aleseserăm orbește un gen de Lab mai potrivit să gonească nebunește prin sălbăticie, cât e ziua de lungă. Și ca și cum asta n-ar fi fost de ajuns, se întâmplase să nimerim peste un exemplar dezechilibrat mintal, necontrolat și imun la dresaj, tranchilizante sau psihiatrie canină – genul de specimen subnormal despre care un dresor cu experiență, ca Barbara Woodhouse, consideră că ¡-ar fi mult mai bine mort. *Excelent!* i-am spus. *Bine că abia* acum *aflăm!*

* * *

Curând după ce cartea lui Woodhouse ne-a deschis ochii asupra minții smintite a lui Marley, niște vecini ne-au rugat să le luăm motanul la noi, pentru o săptămână, cât timp ei erau în vacanță. Sigur, am răspuns, aduceți-l. În comparație cu câinii, pisicile erau ușor de ținut. Pisicile funcționau pe pilot automat, iar acest motan era

deosebit de timid și discret, mai ales în compania lui Marley. Puteam conta pe el că stătea ascuns sub canapea toată ziua, și nu ieșea ca să mănânce decât după ce noi ne culcam. Îl ocolea pe departe pe Marley și se ducea să folosească litiera pentru pisici, pe care o puseserăm într-un colț izolat al terasei închise cu plase contra țânțarilor, de lângă piscină. Nu aveam absolut nicio problemă din cauza lui. Marley nici măcar nu era conștient de prezența cotoiului în casă.

Pe la jumătatea perioadei de ședere a motanului la noi, în zorii unei zile m-a trezit din somn o bătaie sonoră, regulată, răsunând prin saltea. Era Marley, care tremura de emoție lângă pat, lovind somiera cu coada într-un ritm frenetic. *Zdup, zdup, zdup!* Am întins mâna să-l mângâi, ceea ce l-a făcut să intre într-o manevră de evaziune. Acum țopăia și se zbânțuia pe lângă pat. Vestitul Marley Mambo.

— Okay, acum ce-ai mai luat? l-am întrebat, cu ochii încă închiși.

Drept răspuns, Marley își trânti mândru trofeul pe cearșaful curat, la câțiva centimetri de fața mea. Buimac de somn cum eram, am avut nevoie de aproape un minut ca să procesez toate informațiile și să-mi dau seama ce anume era – un obiect mic, de culoare închisă și formă nedefinită, acoperit cu un strat aspru de nisip. Apoi, îmi ajunse la nări mirosul. Un miros înțepător, acrișor, stricat. M-am ridicat ca împins de un arc, iar mișcarea mea o trezi și pe Jenny. I-am arătat ofranda de la Marley, care sclipea în așternut.

— Nu se poate… începu ea, cu repulsie.

— Ba se poate, am replicat eu. A dat iama-n litiera pisicii.

Marley n-ar fi putut să arate mai mândru nici dacă ne dăruia diamantul Hope. Cum cu atâta înțelepciune prezisese Barbara Woodhouse, potaia noastră anormală și instabilă mintal tocmai intrase în stadiul mâncătoriei-de-rahat din viața sa.

Capitolul 19
Când lovește trăsnetul

După venirea lui Conor pe lume, toți cunoscuții noștri – cu excepția foarte catolicilor mei părinți, care se rugau pentru zeci de mici Grogani – au presupus că alți copiii nu vom mai avea. În mulțimea profesională cu două salarii din care făceam parte, un copil era norma, doi erau considerați o oarecare extravaganță, iar trei însemnau ceva complet nemaiauzit. Mai ales date fiind dificultățile sarcinii cu Conor, nimeni nu putea înțelege de ce am fi vrut să ne mai supunem încă o dată unui asemenea proces. Dar noi făcuserăm cale lungă, de pe vremea tinerilor căsătoriți care omorau plante de casă. Ne identificam cu starea de a fi părinți. Cei doi băieți ai noștri ne dăruiau mai multe bucurii decât am fi crezut vreodată că era cu putință din partea cuiva. Acum ei ne defineau viața și, deși în parte duceam dorul vacanțelor tihnite, fără niciun fel de obligații, sâmbetelor lenețe când citeam romane și cinelor romantice care se prelungeau până târziu în noapte, ajunseserăm să ne găsim plăcerile în moduri noi – în sosul de mere vărsat și micile amprente nazale pe geamuri, ca și în simfonia piciorușelor desculțe care lipăiau pe culoar în zorii zilei. Chiar și în cele mai neplăcute zile, reușeam de obicei să găsim un motiv de a zâmbi, știind de-acum ceea ce fiecare părinte înțelege mai devreme sau mai târziu – și anume, că aceste zile miraculoase de la începuturi, cu fundulețe șterse, dințișori care sparg gingia și gângureli neinteligibile, nu sunt decât o străfulgerare vie și scurtă în imensitatea unei vieți altminteri banale.

Amândoi ne dădeam ochii peste cap când mama mea cea de școală veche ne atrăgea atenția:

— Bucurați-vă cât puteți, că nici nu știți când o să crească!

Acum, deși trecuseră doar câțiva ani, ne dădeam seama că avusese dreptate. Vorbele ei erau un clișeu uzat, dar care conținea, după cum puteam să vedem deja, o mare doză de adevăr. Da, băieții creșteau văzând cu ochii, și fiecare săptămână punea capăt câte unui alt capitol pe care n-aveam să-l mai recapitulăm niciodată. Într-o săptămână, Patrick își mai sugea degetul – în următoarea, se dezvățase pentru totdeauna. Azi, Conor era bebelușul din leagăn; săptămâna viitoare, era băiețelul care sărea pe somiera pătuțului ca pe o trambulină. Patrick nu putea să pronunțe consoanele „L” și „R”, iar când femeile îi gângureau, așa cum fac ele întotdeauna, își proptea pumnii în șolduri, scotea înainte buza de jos și protesta:

— Doamneie iâd de mine!

Tot voiam să-l înregistrez pe video – dar într-o zi, pronunția i s-a perfecționat de la sine, și n-am mai avut ce face. Luni de zile, nu l-am putut convinge pe Conor să renunțe la pijamaua lui cu Superman. Alerga prin casă, cu pelerina fâlfâindu-i în urmă, și strigând:

— Io Stupe Man!

După care, i-a trecut – încă un moment video ratat pentru totdeauna.

Copiii joacă rolul unor ceasuri care-ți ticăiesc în față, fără ca tu să le poți trece cu vederea, marcând marșul neînduplecat al vieții printr-o mare de minute, ore, zile și ani care altfel ar părea fără margini. Copilașii noștri creșteau mai repede decât ar fi vrut oricare dintre noi, ceea ce în parte explică de ce, cam la un an după ce ne-am mutat în noua noastră casă din Boca, am început să încercăm conceperea unui al treilea. Cum i- am și spus lui Jenny:

— Auzi, acum avem patru dormitoare; de ce n-am face-o?

Și n-a fost nevoie decât de două încercări. Niciunul dintre noi n-ar fi recunoscut că-și dorea o

fată, dar sigur că așa era, o voiam cu disperare în pofida numeroaselor noastre declarații, din timpul sarcinii, că ce grozav ar fi să avem trei băieți. Când o ecografie ne-a confirmat în sfârșit nădejdea nemărturisită, Jenny m-a cuprins cu brațele pe după umeri și mi-a șoptit:

— Sunt atât de fericită că-ți pot dărui o fetiță!

Și eu eram fericit.

Dar nu toți prietenii noștri ne împărtășeau entuziasmul. Cei mai mulți ne răspundeau, la vestea despre sarcină, cu aceeași întrebare directă:

— Ați vrut, sau…?

Pur și simplu nu le venea să creadă că o a treia sarcină putea fi și altceva decât un accident. Iar dacă într-adevăr nu era, așa cum tot insistam, atunci trebuia să ne pună judecata la îndoială. O cunoștință a mers chiar până la a o mustra pe Jenny că-mi dăduse voie s-o las iar cu burta la nas, întrebând, pe un ton rezervat persoanelor care tocmai și-au donat tot avutul unui cult din Guyana:

— *Ce-ați* avut în cap?

Nouă puțin ne păsa. În ziua de 9 ianuarie, 1997, Jenny mi-a dăruit un cadou de Crăciun decalat: o fetiță cu obraji trandafirii, de trei kilograme și jumătate, pe care am botezat-o Colleen. În sfârșit, aveam senzația că familia noastră era completă. Dacă sarcina cu Conor fusese o litanie de stres și griji, aceasta decursese ca la carte, iar nașterea în Spitalul Comunitar din Boca Raton ne făcuse cunoștință cu un nivel complet nou de satisfacere și răsfățare a pacienților. În capătul culoarului, chiar lângă rezerva noastră, era un salon cu un automat mare de cappuccino gratuit – atât de *tipic* pentru Boca! Când s-a născut în sfârșit copilul, eram atât de intoxicat cu cafeină, încât abia mi-am putut stăpâni tremurul mâinilor cât să-i tai cordonul ombilical.

* * *

Când Colleen avea o săptămână, Jenny a scos-o din casă pentru prima oară. Era o zi frumoasă și răcoroasă, iar băieții și cu mine ne aflam în curtea din față, unde săpeam flori. Marley era legat de un copac din apropiere, unde zăcea liniștit la umbră, uitându-se cum trecea timpul degeaba. Jenny se așeză pe iarbă, lângă el, și o puse pe Colleen, care dormea într-un lighenaș portabil, pe pământ, între ei. După câteva minute, băieții își chemară mama ca să vadă ce lucraseră, și ne conduseră pe amândoi printre rondurile de flori, în timp de Colleen dormea mai departe, la soare, lângă Marley. Am ajuns în spatele unui arbust mare, de unde puteam să vedem fetița, fără ca trecătorii de pe stradă să ne vadă pe noi. După ce ne-am întors, m-am oprit și i-am făcut semn lui Jenny să se uite printre ramuri.

Pe stradă, un cuplu vârstnic, care se plimba, se oprise și privea cu uimire scena din curtea noastră. La început, n-am fost sigur ce anume îi făcuse să se oprească și să se uite – apoi, m-am dumirit: din locul unde se aflau, nu puteau să vadă decât un copil nou- născut cu un câine mare și galben, care părea să-l vegheze de unul singur.

Noi stăteam pe loc, tăcuți, abia stăpânindu-ne chicotelile. Imaginați-vi-l pe Marley, arătând ca un sfinx egiptean, culcat pe burtă, cu labele dinainte încrucișate și capul sus, gâfâind încântat, și la fiecare câteva secunde aplecându-se să adulmece capul copilului. Bieții bătrâni or fi crezut, pesemne, că nimeriseră peste un caz de neglijare criminală a copilului. Fără îndoială, părinții beau prin cine știe ce cârciumă, lăsând copilul singur, în seama Labrador retrieverului din vecini, căruia în orice clipă i se putea năzări să-ncerce să-l alăpteze.

Ca și cum ne-ar fi ghicit gândurile, Marley își schimbă poziția, rezemându-și bărbia pe burta fetiței. Capul lui era mai mare decât tot trupul ei! Oftă prelung, ca și cum s-ar fi întrebat: „Oare ăștia doi când au de gând să se ducă acasă?” Părea s-o

păzească, și cred că asta și făcea, deși sunt destul de sigur că de fapt îi savura, doar, aroma scutecului.

Jenny și cu mine stăteam pe loc, între tufișuri, și schimbam zâmbete complice. Gândul că Marley ar fi putut să fie un îngrijitor de copii – Cuțu-Nemțoaică! – era pur și simplu prea irezistibil ca să nu ne delectăm cu el din plin. Mă simțeam tentat să aștept acolo și să văd cum aveau să se desfășoare lucrurile mai departe, dar apoi mi-a trecut prin minte că n-ar fi fost exclus ca unul dintre posibilele scenarii să implice și un telefon la 911, pentru a anunța poliția. Cu depozitarea lui Conor în oficiu ne mersese, dar pe-asta cum am fi putut s-o explicăm? („Păi, îmi dau seama ce impresie face, domnule ofițer, dar să știți că de fapt e foarte responsabil…”). Am ieșit din boschete și i-am salutat pe cei doi – văzând cum pe fețe li se așternea ușurarea. Slavă Domnului, iată că, la urma urmei, bietul copilaș nu fusese dat la câini…!

— Se vede că aveți mare încredere în câinele dumneavoastră, spuse femeia, cu oarecare precauție, trădând convingerea că toți câinii erau niște bestii feroce și imprevizibile, cărora nu trebuia să li se dea voie lângă un nou-născut lipsit de apărare.

— Încă n-a mâncat niciunul, am răspuns eu.

* * *

La două luni după sosirea lui Colleen printre noi, mi-am sărbătorit împlinirea vârstei de patruzeci de ani, într-o ambianță cât se poate de discretă – adică, eu cu mine. Se zice că schimbarea prefixului la 4 ar fi un mare punct de cotitură al vieții, acel moment în care îți iei rămas-bun de la tinerețea cea zburdalnică și îmbrățișezi conforturile previzibile ale vârstei medii. Dacă orice zi de naștere merită o sărbătorire la care chiar s-o faci lată, a patruzecea este aceea – dar nu și în

cazul meu. Acum eram niște părinți responsabili, cu trei copii; Jenny strângea la sân un bebeluș nou. Aveam pe cap griji mult mai importante. Am venit acasă de la muncă, iar Jenny era obosită și deprimată. După ce-am mâncat repede niște resturi de la micul dejun, le-am făcut baie băieților și i-am culcat, în timp ce Jenny o alăpta pe Colleen. Pe la opt și jumătate, toți cei trei copii dormeau duși, și nevastă-mea la fel. Mi-am destupat o bere și m-am așezat pe terasă cu privirea spre apa albastră iridescentă din piscina luminată. Ca de obicei, Marley se instală credincios lângă mine și, în timp ce-l scărpinam între urechi, mi-a trecut prin minte că și el se afla cam pe la aceeași întorsătură a vieții. Îl aduseserăm în casă cu șase ani în urmă. În termeni câinești, asta însemna că acum ar fi avut ca la vreo patruzeci și ceva. Pe neobservate, trecuse la vârsta mijlocie, dar continua să se poarte în toate sensurile ca un cățelandru. Cu excepția unei serii continue de infecții îndărătnice la ureche, care necesitaseră intervențiile repetate ale doctorului Jay, era sănătos. Nu dădea absolut niciun semn că s-ar maturiza sau calma cât de cât. Niciodată nu-l considerasem vreun model – dar acum, în timp ce stăteam în șezlong și-mi sorbeam berea, îmi dădeam seama că era posibil ca el să dețină secretul unei vieți fericite. Niciodată să nu te inhibi, niciodată să nu privești în urmă, trăiește-ți fiecare zi cu vervă adolescentină, șvung, curiozitate și spirit jucăuș. Dacă ai convingerea că încă mai ești un cățel tânăr, atunci s-ar putea chiar să fii, indiferent ce spune calendarul. Nu era deloc o filosofie rea de viață, deși aș fi dat cu pas la partea care implica ferfenițirea canapelelor și devastarea spălătoriilor.

— Ei bine, baroane, i-am spus, atingându-i obrazul cu sticla de bere, ca pentru a ciocni de la o specie la alta, în seara asta suntem numai noi doi. La mulți ani! Patruzeci – și mulți înainte! Pentru

vârsta a doua! Pentru zbenguiala cu câinii cei mari, de-acum și până la sfârșit.

După care se încovrigă și el, și adormi.

* * *

Încă mai meditam la solitara mea zi de naștere când, peste câteva zile, Jim Toplin, vechiul meu coleg care-l dezvățase pe Marley să mai sară pe oameni, a dat un telefon pe neașteptate și a întrebat dacă voiam să bem împreună o bere în seara următoare – era sâmbătă. Jim plecase din gazetărie ca să-și ia licența în drept, cam prin aceeași perioadă când ne mutaserăm și noi în Boca Raton, și nu mai vorbiserăm de luni de zile.

— Sigur, am răspuns, fără a sta să mă întreb de ce.

Jim m-a luat la ora șase și m-a dus la o cârciumă irlandeză, unde am început să dușcănim la bere Bas și să ne deșertăm sacii cu povești.

Și, când ne era lumea mai dragă, barmanul a strigat:

— E pe-acilea cineva care-l cheamă John Grogan? John Grogan la telefon!

La telefon era Jenny, care părea foarte nervoasă și îngrijorată.

— Aia mică plânge, băieții nu vor să se mai astâmpere, și eu tocmai mi-am rupt o lentilă de contact! se plânse ea. Poți să vii acum acasă?

— Încearcă să te calmezi, i-am spus. Stai cuminte acolo – ajung imediat.

Am închis, iar barmanul m-a privit dând din cap cu compasiune, gen „știu cum e să fii sub papucu' nevestii", fără să-mi spună decât atâta:

— Îmi pare rău, fratele meu.

— Haide, spuse Jim. Te duc eu cu mașina.

Când am cotit pe strada mea, am văzut că pe ambele părți erau parcate mașini.

— Cineva dă un bairam, am spus.

— Așa se pare, răspunse Jim.

— Pentru numele lui Dumnezeu! am exclamat, ajungând în fața casei. Unii nu și-au găsit alt loc să parcheze decât la noi pe alee. Dacă nici asta nu se cheamă obrăznicie…

Am blocat acolo mașina nesimțitului și l-am invitat pe Jim în casă. Încă mă mai frământam, cu gândul la mitocanul prost crescut care-mi ocupase aleea, când ușa din față se deschise.

Era Jenny, cu Colleen în brațe – și nu părea necăjită deloc; ba chiar, zâmbea cu gura până la urechi. În spatele ei venea un cântăreț scoțian la cimpoi, cu kilt cu tot.

„Dumnezeule mare, unde-am nimerit?”

Apoi, m-am uitat dincolo de cimpoier și am văzut că cineva dăduse jos gărdulețul împotriva copiilor, din jurul piscinei, iar pe apă se legănau lumânări plutitoare. Terasa era plină de oameni – colegi, prieteni și vecini, câteva zeci cu totul. Tocmai când făceam legătura cu toate acele mașini de pe stradă, dându-mi seama că ale lor erau, au strigat cu toții într-un glas:

— LA MULȚI ANI, BĂTRÂNE!

Vasăzică, soția mea nu uitase, la urma urmei…!

Când în sfârșit am reușit să închid gura, am cuprins-o pe Jenny în brațe și am sărutat-o pe obraz, șoptindu-i la ureche:

— Pentru asta, am să-ți arăt eu ție, mai încolo.

Cineva a deschis ușa spălătoriei, căutând lada de gunoi, iar dinăuntru a năvălit afară Marley, cu un chef total de petrecere. S-a repezit prin mulțime, a furat un antreu cu mozzarella și busuioc de pe o tavă, a ridicat cu botul fustele mini a vreo două femei, și a zbughit-o drept spre bazinul neîngrădit. L-am placat exact când se lansa în plonjonul său caracteristic, pe burtă, și l-am târât înapoi la carceră.

— Nicio grijă, i-am promis. Am să-ți păstrez toate rămășițele.

* * *

Nu mult după petrecerea surpriză – o petrecere al cărei succes a fost marcat de sosirea poliției la miezul nopții, pentru a ne avertiza s-o lăsăm mai moale cu gălăgia – Marley a reușit în fond să-și găsească validarea pentru intensa lui teamă de tunete. Într-o duminică după-amiază, stăteam în curtea din spate, sub un cer înnorat și apăsător, săpând o parcelă dreptunghiulară de pământ ca să mai plantez încă un strat de zarzavaturi. Grădinăritul devenea pentru mine un hobby serios, și cu cât îl deprindeam mai bine, cu atât voiam să cultiv mai multe. Încet, încet, mă îndreptam spre a ocupa toată curtea.

În timp ce lucram, Marley se învârtea nervos prin jurul meu, cu barometrul său interior prefigurând o furtună apropiată. Simțeam și eu, dar voiam să termin săpatul și plănuiam să lucrez în continuare până la primit stropi de ploaie. Mă tot uitam la cer, văzând cum se forma un nor negru amenințător la câteva mile spre est, peste ocean. Marley scheuna încetișor, parcă rugându-mă să las jos hârletul și să ne ducem în casă.

— Liniștește-te, i-am spus, mai are până să ajungă la noi.

Abia mi se desprinsesem cuvintele de pe buze, că m-a și încercat o senzație pe care n-o mai cunoscusem niciodată, un fel de acces de furnicături la ceafă. Cerul dobândise o nuanță stranie de gri-măsliniu, iar aerul părea să fi murit dintr-o dată, ca și cum cine știe ce forță cerească ar fi înhățat vânturile, făcându-le să înghețe în strânsoarea sa. „Ciudat…” mi-am spus, în timp ce mă întrerupeam din lucru, rezemându-mă în coada hârletului, ca să studiez cerul.

Și în clipa aceea, l-am auzit: un val de energie, bâzâind, trosnind pocnind, la fel ca acele sunete care se pot auzi uneori când stai sub cablurile de înaltă tensiune. Un fel de *Pfffffffffft* făcu să vibreze aerul în jurul meu, urmat de o secundă de tăcere

totală. În clipa aceea, am știut că se apropia un necaz, dar n-am avut timp să reacționez. În următoarea fracțiune de secundă, cerul a devenit de un alb pur, orbitor, și în urechi îmi bubui o explozie cum nu mai auzisem niciodată – nici în timpul vreunei furtuni, nici la demolări, nici la petrecerile cu artificii – și un zid de energie mă izbi în piept ca un fotbalist invizibil.

Când am deschis ochii, după cine știe cât timp, zăceam cu fața în jos pe pământ; aveam gura plină de nisip, hârletul căzuse la câțiva pași distanță, și mă ploua. Marley stătea în poziția culcat, iar când mă văzu ridicând capul, se târî spre mine ca un soldat care încearcă să se strecoare pe sub un gard de sârmă ghimpată. Ajuns lângă mine, mi se urcă în spinare și-și îndesă botul în ceafa mea, lingându-mă înnebunit. M-am uitat în jur o secundă, încercând să mă dezmeticesc, și am văzut că trăsnetul lovise stâlpul de alimentare cu curent electric din colțul curții luând-o pe cablu până la casă, cam la șapte metri distanță de locul unde stătusem eu. Contorul de pe perete se făcuse scrum.

— Hai! am răcnit și, în clipa următoare, amândoi am sărit în sus de la pământ luând-o la fugă prin ploaia torențială, spre ușa din spate, pe când în jurul nostru cădeau alte trăsnete. Nu ne-am oprit până n-am ajuns înăuntru, la adăpost. Acolo, m-am lăsat în genunchi pe pardoseală, ud leoarcă, trăgându-mi respirația, iar Marley se cățără iar pe mine, să mă lingă pe față și să mă muște de urechi, făcându-mă totuna de salivă și fire de păr. Nu mai putea de frică, tremurând necontrolat, cu balele prelingându-i-se de pe bărbie. L-am cuprins în brațe, încercând să-l calmez.

— Iisuse, a fost cât pe ce…! am spus, și mi-am dat seama că tremuram și eu.

Mă privi cu ochii aceia ai lui mari și empatici, care jur că puteau aproape să vorbească. Eram sigur că știam ce încerca să-mi spună: „Ani de zile

am tot încercat să vă previn că astea pot să te omoare. Da' cine să m-asculte…? De-acum încolo, o să mă luați în serios?"

Avea și el dreptatea lui. Poate că, în fond, frica sa te tunete nu fusese atât de irațională. Poate că toate acele accese de panică, la auzul primelor bubuieli îndepărtate, fuseseră doar modul lui de a ne avertiza că violentele furtuni cu descărcări electrice din Florida, cele mai ucigătoare din țară, nu puteau fi tratate cu o simplă ridicare din umeri. Poate că toate acele ziduri scobite, uși roase și carpete ferfenițite însemnau tot atâtea tentative de a clădi un bârlog sigur, unde să încăpem cu toții, la adăpost. Iar noi, cum îl răsplătiserăm? Cu dojeni și tranchilizante!

Casa era cufundată în întuneric; instalația de aer condiționat, ventilatoarele, televizoarele, toate obiectele electrice se opriseră. Tabloul cu siguranțe era aproape topit. Ce-avea să se mai bucure electricianul! Dar eram viu, și credinciosul meu partener de asemenea. Jenny și copiii, adăpostiți fără probleme în camera de familie, nici măcar nu știau ce se întâmplase. Toți eram prezenți și nevătămați. Altceva, ce mai conta? L-am tras pe Marley în poală, cu toate cele aproape cincizeci de kilograme nervoase ale lui, și i-am promis pe loc că niciodată n-aveam să-i mai iau cu nepăsare teama de acele năprasnice forțe ale naturii.

Capitolul 20
Plaja câinilor

Ca ziarist cu rubrică permanentă, căutam mereu subiecte interesante și cu tâlc pe care să le dezvolt în articolele mele. Scriam câte trei pe săptămână, ceea ce însemna că una dintre cele mai mari provocări ale slujbei mele era aceea de a avea tot timpul un torent constant de subiecte noi. În fiecare dimineață, îmi începeam ziua parcurgând cele patru cotidiane din Sudul Floridei, pentru a încercui și decupa tot ce-mi reținea atenția. În continuare, nu mai trebuia decât să găsesc o perspectivă sau o abordare originală, care să mă reprezinte.

Primul și cel dintâi dintre articolele mele pornise chiar de la un titlu de pe prima pagină. O mașină în plină viteză, cu opt adolescenți înghesuiți înăuntru, se răsturnase într-un canal, lângă Everglades. Numai șoferița în vârstă de șaisprezece ani, sora ei geamănă și încă o fată scăpaseră din autovehiculul scufundat. Era un caz de senzație, pe care știam că m-ar fi interesat să-l dezbat la rândul meu, dar ce punct de vedere nou, care să-mi aparțină, puteam găsi? M-am dus la locul accidentului, sperând să-mi aflu acolo inspirația, și am găsit-o încă înainte de a opri mașina. Colegii de clasă ai celor cinci copii morți transformaseră asfaltul într-o tapiserie de eulogii scrise cu spray de diferite culori. De la o margine la alta, tot carosabilul era acoperit pe o lungime de aproape o milă, iar emoția crudă a acestei revărsări era de-a dreptul palpabilă. Cu carnetul în mână, am început să transcriu cuvintele. „Tinerețe irosită”, spunea un mesaj, însoțit de o săgeată pictată pe asfalt, care arăta spre apă. Și apoi, acolo, în mijlocul acelui catharsis comunal am găsit-o: o scuză prezentată public de către fata de la volan, Jamie Bardol. Scrisese cu litere mari și ronde, într-

o caligrafie copilărească: „Mai bine muream eu. Îmi pare rău.” Îmi găsisem materialul.

Nu toate subiectele erau atât de sumbre. Când o pensionară a primit o somație de evacuare din condominion, deoarece cățelul ei prea mâncăcios depășise limita de greutate permisă pentru animalele de companie, m-am repezit să-l cunosc pe supraponderalul ilegal. Când o bătrână cam zăpăcită, încercând să-și parcheze mașina, intrase cu ea într-un magazin, din fericire fără să rănească pe nimeni, m-am dus imediat să vorbesc cu martorii. Munca mea mă ducea azi într-o tabără de imigranți, mâine la conacul unui milionar, iar poimâine la un colț de stradă de la mahala. Îmi plăcea la nebunie diversitatea; îmi plăceau oamenii cu care făceam cunoștință; și, mai presus de orice, îmi plăcea libertatea aproape totală de a porni oricând voiam și oriunde voiam pe urmele oricărui subiect ce-mi stârnea curiozitatea.

Ceea ce nu știau șefii mei era faptul că, dincolo de hoinărelile mele reportericești, se ascundea un plan secret: acela de a-mi folosi funcția de gazetar pentru a pune la cale cât mai multe „vacanțe lucrătoare” nerușinat de transparente. Mottoul meu era: „Când ziaristul se distrează, se distrează și cititorul.” De ce să-ți pierzi vremea la o audiere de reașezare fiscală, pe urmele nutrețului editorial, când poți sta, să zicem, la un bar în aer liber din Key West, cu un pahar mare e băutură alcoolică, să zicem? Cineva trebuia să se coboare și la munca de jos, povestind despre solnițele pierdute din Margaritaville; atunci, de ce să nu fiu eu acela? Nu pierdea nicio ocazie de a-mi petrece câte o zi umblând creanga, preferabil în șort și tricou, degustând în voie diverse distracții și formule de recreere pe care eram convins că publicul avea nevoie să le cunoască printr-o investigație completă. Fiecare meserie are uneltele ei profesionale, iar ale mele includeau carnetul de reporter, un snop de pixuri și un prosop de plajă.

Am început să am cu regularitate în mașină un slip și un tub cu loțiune pentru soare.

Îmi petreceam o zi gonind prin Everglades, la bordul unei șalupe, și pe următoarea bătând cu piciorul malurile Lacului Okeechobee. Altă zi mi-o petreceam pedalând pe pitorescul State Road A1A, în paralel cu litoralul Atlanticului, ca să pot scrie de la fața locului despre controversata propunere de a împărți asfaltul cu turiștii distrați. În altă zi, mă scufundam pe deasupra recifelor periclitate de lângă Key Largo, și în alta, trăgeam încărcător după încărcător pe un poligon de tir, împreună cu un om a cărui casă fusese spartă de două ori, iar acum se jura că a treia oară n-avea să i se mai întâmple. Luni leneveam pe puntea unui pescador comercial, iar miercuri mă băteam pe burtă cu membrii unei formații rock. Într-o zi, m-am urcat pur și simplu într-un copac și am stat acolo câteva ore, savurând solitudinea; un antreprenor plănuia să radă păduricea unde mă aflam, ca să facă loc pentru un complex de vile luxoase, și m-am gândit că măcar puteam să ofer niște funeralii decente acelui ultim rest al naturii din mijlocul junglei de beton și sticlă. Cea mai mare lovitură am dat-o când mi-am convins șefii să mă trimită în Bahamas, ca să ies în întâmpinarea unui uragan ce venea spre Sudul Floridei. Furtuna a cotit spre larg, fără să facă rău nimănui, iar eu m-am ales cu trei zile de plajă, cazat la un hotel de cinci stele, sorbind piña colada sub cerul albastru.

În acest spirit al investigațiilor jurnalistice mi-a venit ideea de a merge într-o zi cu Marley la plajă. Pe toată lungimea coastelor dens populate din Sudul Floridei, diversele consilii municipale interziseseră accesul animalelor, și pe bună dreptate. Ultimul lucru de care aveau chef oamenii de pe plajă era un câine ud și plin de nisip care să se ușureze și să se scuture alături, în timp ce ei își puneau la punct bronzul. Aproape lângă fiecare

porțiune cu nisip se vedeau omniprezentele inscripții „ACCESUL CÂINILOR INTERZIS!”

Totuși, exista un loc, o fâșiuță de plajă mică și aproape necunoscută, unde nu exista nicio tăbliță, nicio îngrădire, nicio interdicție pentru patrupezii iubitori de apă. Plaja era ascunsă într-un buzunar neîncorporat al Comitatului Palm Beach, cam pe la jumătatea distanței între West Palm Beach și Boca Raton, întinzându-se pe câteva sute de metri, dincolo de o dună năpădită de ierburi, în capătul unei fundături. Nu avea parcare publică, nici toalete, nici salvamar – era doar o suprafață virgină de nisip alb, lângă nemărginirea oceanului. De-a lungul anilor, i se dusese vestea printre stăpânii de animale ca fiind unul dintre ultimele refugii sigure unde câinii din Sudul Floridei puteau veni să se zbenguiască în valuri fără a risca vreo amendă. Nu avea niciun nume oficial; neoficial, toată lumea o numea Plaja Câinilor.

Plaja Câinilor funcționa după propriul ei set de reguli nescrise care evoluaseră de-a lungul timpului, instituite prin consens de către stăpânii de câini care o frecventau, și aplicate prin presiuni colective și un soi de cod moral tacit. Stăpânii câinilor își aplicau ei înșiși disciplina, pentru ca alții să nu se simtă tentați s-o facă, pedepsindu-i pe cei ce încălcau regulile cu priviri mustrătoare și, la nevoie, cu câteva cuvinte bine alese.

Regulile erau simple și clare: câinii agresivi trebuia să stea în lesă, pe când toți ceilalți puteau alerga liberi; stăpânii aduceau cu ei pungi de plastic, ca să strângă murdăria făcută de animale; toate gunoaiele, inclusiv cele din pungi, erau duse la cel mai apropiat tomberon; fiecare câine trebuia să vină cu o rezervă de apă proaspătă de băut; și, mai presus de orice, nu se permitea sub nicio formă murdărirea apei. Eticheta cerea ca stăpânii, la sosire, să-și plimbe câinii pe la marginea dunei, departe de ocean, până se ușurau. Atunci, le

strângeau dejecțiile în pungi și puteau să vină cu ei spre apă.

Auzisem despre Plaja Câinilor dar n-o vizitasem niciodată. Acum, aveam o scuză. Presa începuse în sfârșit să acorde atenție acestui vestigiu uitat al Vechii Florida aflată în curs de dispariție rapidă, acea Florida care existase înainte de apariția condominioanelor de pe cheiul apei, a parcometrelor de lângă plajă și a valorilor imobiliare în creștere vertiginoasă. O femeie-comisar de comitat, cu fermă atitudine pro-dezvoltare, începuse să chirăie în legătură cu acea porțiune de plajă neînregimentată, întrebând de ce nu se aplicau și acolo aceleași reguli valabile pentru toate celelalte plaje din comitat. Și-a exprimat intențiile cât se poate de clar: scoaterea păroaselor lighioane în afara legii, ameliorarea condițiilor de acces public, și punerea acelei valoroase resurse la dispoziția maselor.

Am luat imediat în vizor subiectul, recunoscându-l ca un pretext ideal ca să-mi petrec o zi la plajă, pe banii firmei. Și, într-o dimineață de iunie perfectă de să moară lumea, mi-am schimbat cravata și servieta cu un slip și niște șlapi, și am traversat cu Marley Canalul Intralitoral. Aveam mașina plină cu toate prosoapele de plajă pe care le puteam găsi. Ca de obicei, limba lui Marley se bălăngănea afară, aruncând peste tot cu stropi de salivă. Mă simțeam ca în vechile excursii cu Old Faithful. Nu regretam decât că ștergătoarele de parbriz nu erau puse pe dinăuntru.

Aplicând protocolul Plajei Câinilor, am parcat la câteva străzi distanță, ca să nu fiu amendat, și am pornit pe jos, printr-un cartier somnoros cu vilișoare din anii șaizeci, cu Marley de lesă, în fața mea. Cam pe la jumătatea drumului, un glas morocănos strigă:

— Băi, ăla cu câinele!

Am încremenit, convins că aveam să fiu bruscat de un vecin furios, care voia să nu-mi las afurisitul

de câine pe plaja lui. Dar glasul aparținea unui alt stăpân, care venea spre mine cu un câine mare în lesă. Omul îmi dădu o petiție s-o semnez, prin care comisarilor de comitat li se cerea să lase în pace Plaja Câinilor. Și apropo de lăsat în pace, noi am mai fi stat de vorbă, dar după felul cum Marley și celălalt câine își dădeau târcoale unul altuia, am știut că mai era doar o chestiune de secunde până când (a) săreau unul la altul să se încleștеze în mortal combat, sau (b) întemeiau o familie. L-am tras pe Marley de lesă și ne-am continuat drumul. Chiar când am ajuns la cărarea care ducea pe plajă, Marley s-a chircit în bălării și și-a golit intestinul gros. Perfect. Măcar de această mică problemă scăpaserăm. Am adunat în pungă corpul delict și am spus:

— Direcția, plajă!

Când am trecut duna, am avut surpriza de a vedea mai multe persoane umblând prin apa mică de la mal, cu câinii în lesă. Ce se întâmplase? Mă așteptam ca animalele să zburde libere, într-o armonie comunală neînfrânată.

— Tocmai a trecut pe-aici un ajutor de șerif, îmi explică posomorât stăpânul unui câine. Ne-a spus că de-acum încolo se aplică ordonanța pe comitat pentru lesă și dacă mai lăsăm câinii liberi, au să ne amendeze.

Reieșea că ajunsesem prea târziu ca să mă bucur pe deplin de plăcerile simple ale Plajei Câinilor. Poliția, fără îndoială la îndemnul forțelor anti-Plaja Câinilor cu relații politice, strângea lațul. Ascultător, am început să-l plimb pe Marley de-a lungul apei, alături de ceilalți stăpâni și câini, având senzația că eram mai degrabă la închisoare în recreație, decât pe ultima fâșie de nisip neînregimentată din Sudul Floridei.

M-am întors cu el la prosop și tocmai îi turnam în castron apă din bidonul pe care-l adusesem cu mine, când peste dună apăru un bărbat tatuat, fără cămașă, cu blugi tăiați și ghete de lucru, ducând de

lanț un pitbull terrier cu înfățișare feroce. Pitbullii sunt cunoscuți pentru agresivitatea lor, atunci când stăpânii iresponsabili îi educă anume în acest sens, iar în acea perioadă aveau o notorietate deosebită în Sudul Floridei. Erau rasa preferată a durilor, bătăușilor și membrilor din bande, care adeseori îi învățau să fie cât mai sălbatici. Ziarele erau pline cu relatări despre atacuri ale unor pitbulli neprovocați, uneori fatale, contra animalelor și oamenilor. Probabil că stăpânul îmi observase teama căci strigă:

— Nicio grijă, Killer e prietenos. Nu se bate niciodată cu alți câini.

Tocmai începeam să respir ușurat, când adăugă, cu mândrie vizibilă:

— Da' să-l vedeți cum sfâșie burta unui vier sălbatic! Vă zic eu, poate să-l pună jos și să-l spintece în doar vreo cinșpe secunde!

Marley și Killer, Pitbullul Ucigaș de Mistreți, se încordau în lese, dând târcoale și adulmecându-se cu furie unul pe altul. Marley nu se luptase niciodată în viața lui și era atât de mare pe lângă majoritatea celorlalți câini, încât nicio provocare nu-l intimidase vreodată. Chiar și când câte un alt câine încerca să se ia de el, nu marșa. Se mulțumea să sară în poziția de joacă, dând din coadă, cu fundul în sus și un rânjet tălâmb și fericit pe față. Dar niciodată nu se mai confruntase cu un câine ucigaș instruit, învățat la prăzi sălbatice. Mi-l imaginam pe Killer repezindu-se fără veste la beregata lui Marley, fără să-i mai dea drumul.

Între timp, stăpânul lui Killer continua să fie la fel de nepăsător.

— Dacă nu ești vier sălbatic, cel mult te linge de te-omoară, și atât.

l-am spus că gaborii tocmai trecuseră pe-acolo și erau gata să-i amendeze pe oamenii care-și țineau câinii fără lesă.

— Acuș cred c-au să se întoarcă, am adăugat.

— Ete, cucul răcni el, scuipând în nisip. De ani de zile mi-aduc câinii pe plaja asta. Nimenea n-are nevoie de lesă, la Plaja Câinilor. Astea-s măciuci!

Și cu asta, desprinse de zgardă lanțul gros, iar Killer o luă la galop peste nisip, până în apă. Marley se ridică pe picioarele dinapoi, jucând în loc. Se uită la Killer, apoi se uită la mine. Tropăia nervos cu labele pe nisip, scoțând un scheunat slab, continuu. Dac-ar fi putut vorbi, știu ce-ar fi cerut. M-am uitat spre creasta dunei; nicăieri nu se vedea nici picior de polițist. L-am privit din nou pe Marley. „Te rog! Te rog! Te rog frumos! Am să fiu cuminte, îți promit!”

— Hai, dom’le, dă-i drumu’l mă încurajă stăpânul lui Killer. Nu se cade ca un câine să-și petreacă toată viața legat la capătu’ unei funii.

— Ei, ce mama naibii, am cedat, și am desprins lesa.

Marley se repezi spre apă, aruncând cu nisip în jur, de sub labe. Sări în valuri tocmai când se rostogolea spre mal un brizant, acoperindu-l. Peste o secundă, capul îi apăru din nou la suprafață, și în clipa când simți iar pământul sub picioare, se aruncă în Killer Pitbullul-Omorâtor-de-Porci cu tot trupul, de-și pierdură amândoi echilibrul. Se rostogoliră împreună sub un val, iar eu mi-am ținut respirația, întrebându-mă dacă nu cumva Marley tocmai trecuse linia dincolo de care Killer se transforma într-o furie ucigașă, extermintoare-de-Labradori. Dar când se iviră iar, dădeau din cozi și rânjeau cu gurile până la urechi. Killer sărea în spinarea lui Marley, Marley sărea într-a lui Killer, și mușcau jucăuș în gol, unul pe lângă beregata celuilalt. Se fugăreau în lungul plajei și înapoi, aruncând într-o parte și alta cu trâmbe se stropi. Săreau, dansau, se luau la trântă, se scufundau. Nu cred că mai văzusem vreodată, și nici de-atunci încoace n-am mai văzut, o asemenea bucurie totală și pură.

Ceilalți stăpâni ne urmară exemplul și, destul de curând, toți câinii, cam o duzină, zburdau liberi. Se jucau, se zbenguiau, se înțelegeau de minune iar stăpânii respectau regulile. Plaja Câinilor redevenise așa cum trebuia să fie. Aceasta era adevărata Florida, nepângărită și neînfrânată, Florida unor vremuri și locuri uitate, mai simple, imune față de marșul progresului.

N-ar mai fi fost decât o mică problemă. Pe măsură ce trecea timpul, Marley tot lipăia apă sărată. Eu veneam după el, cu vasul de apă dulce, dar el era prea captivat de zbenguială ca să bea de la mine. De câteva ori, l-am dus drept la castron și l-am băgat cu botul în el, dar Marley s-a ferit de apa dulce de parcă ar fi fost oțet, nevrând altceva decât să se întoarcă la noul lui prieten, Killer, și la ceilalți câini.

Când ajunse în apa mică de la mal, se întrerupse din joacă pentru a mai lipăi puțin.

— Termină, fraiere! am strigat la el. Ai să…

Dar, înainte de a apuca să-mi duc gândul până la capăt, s-a și întâmplat. Peste ochi i se așternu un lucru sticlos, straniu, și din burtă îi izbucni un ghiorăit oribil. Își arcui spatele în sus, deschizând și închizând gura de câteva ori, ca și cum ar fi încercat să-și disloce un dumicat oprit în gât. Umerii i se mișcau spasmodic, stomacul îi era cuprins de convulsii. M-am grăbit să sfârșesc fraza:

— …verși!

În clipa când cuvântul mi se desprinse de pe buze, Marley împlini profeția, săvârșind suprema erezie a Plajei Câinilor…

M-am repezit spre el să-l scot din apă, dar era prea târziu. Totul plutea în jur. Vedeam tocănița pentru câini de aseară plutind pe valuri, surprinzător de asemănătoare cu felul cum arătase înainte de a fi îngurgitată. Printre cocoloașe săltau boabele de porumb nedigerate pe care le măturase cu limba din farfuriile copiilor, căpăcelul unei cutii

de lapte și capul desprins de trup al unui soldățel de plastic. Întreaga evacuare n-a durat mai mult de trei secunde, și în clipa când burta i s-a golit, a ridicat mândru capul, părând să-și fi revenit complet, fără niciun fel de efecte prelungite, ca pentru a spune: „Ei, și-acuma, c-am rezolvat problema, care te fac un bodysurf?” M-am uitat în jur, neliniștit, dar nimeni nu păruse să observe. Ceilalți stăpâni erau ocupați cu câinii lor, mai încolo pe plajă, o mamă aflată în apropiere se concentra să-și ajute fetița la construirea unui castel de nisip, iar cei câțiva amatori de soare risipiți prin zonă zăceau pe spate, cu ochii închiși. „Slavă Domnului!” mi-am spus, în timp ce intram în zona vomitivă a lui Marley răscolind apa cu picioarele cât puteam de nonșalant, ca să împrăștii urmele. *Ce putea fi mai penibil de-atât?* În orice caz, mi-am spus, cu toate că încălcase de facto Regula nr. 1 a Plajei Câinilor, nu făcuserăm niciun rău propriu-zis. La urma urmei, nu era decât hrană nedigerată; peștii aveau să fie recunoscători pentru ospăț, nu? Ba chiar, am pescuit căpăcelul de lapte și capul soldățelului și le-am pus în buzunar, ca să nu lăsăm gunoi în urma noastră.

— Ascultă, băi, i-am spus aspru, apucându-l de bot pentru a-l sili să se uite în ochii mei. Nu mai bea apă de mare. Ce câine-i ăla pe care nu-l duce mintea nici măcar la atâta lucru?

M-am gândit să-l iau de pe plajă și să pun capăt aventurii, dar acum părea să se simtă bine. N-avea ce să-i mai fi rămas în stomac. Faptul era consumat, și scăpaserăm nedepistați. I-am dat drumul, iar el țâșni ca din pușcă pe plajă, să-l ajungă din nou pe Killer.

Ceea ce pierduse din vedere era faptul că, deși se prea putea ca stomacul lui Marley să se fi golit complet, nu același lucru i se întâmplase și cu intestinele. Soarele se reflecta orbitor din suprafața apei, și trebuia să mijesc ochii ca să-l pot distinge pe Marley în timp ce se zbânțuia printre ceilalți

câini. Sub ochii mei, se desprinse brusc din joc și începu să se învârtească în loc, prin apa mică. Cunoșteam prea bine manevra de încercuire – o folosea în fiecare dimineață, în curtea din spate, pe când se pregătea să elimine. Pentru el era un adevărat ritual, de parcă nu orice loc ar fi fost la fel de potrivit pentru ofranda pe care se pregătea să i-o aducă lumii. Iar acum, se rotea în apa mică de lângă Plaja Câinilor, pe acea vitejească *final frontier* unde niciun un alt câine nu mai îndrăznise să se cacarisească *before.* Începea să-și ia poziția chircită. Și, de astă dată, avea și spectatori. Tătânele lui Killer și alți câțiva stăpâni se aflau la vreo doi-trei metri de el. Mama și fetița se întorseseră dinspre castelul de nisip, cu privirea către larg. Un cuplu se apropia, mergând de mână pe lângă apă.

— Nu, am șoptit. Doamne, te rog, nu…

— Alo! strigă cineva. Ține-ți, dom'le, câinele!

— Nu-l lăsa! se auzi încă un glas.

Cum vocile alarmate sunau tot mai tare, oamenii de pe prosoape se săltau și ei să vadă despre ce era vorba.

Am luat-o la goană cât mă țineau picioarele, grăbindu-mă să ajung la el până nu era prea târziu. Numai de-aș fi putut să-l prind la timp ca să-l smulg din poziția chircită, înainte de a începe să se ușureze, poate apucam să întrerup tot procesul acela groaznic de umilitor, măcar cât să reușesc să-l urc pe dună, la loc sigur.

În timp ce fugeam spre el, am început să am o experiență pe care n-o pot descrise decât ca extracorporală. Concomitent cu propria mea alergare, mă uitam la mine însumi de undeva de sus, urmărind scena care se desfășura fotogramă cu fotogramă în stop-cadre. Fiecare pas părea să dureze o veșnicie. Fiecare picior lovea nisipul cu un bufnet înfundat. Brațele mi se balansau prin aer, iar chipul mi se contorsionase într-un fel de grimasă chinuită. În timp ce goneam astfel,

asimilam imaginile derulate cu încetinitorul în jurul meu: o tânără venită la plajă, care-și ținea cu o mână sutienul costumului de baie peste sâni, iar pe cealaltă și-o lipise peste gură; mama luându-și fetița în brațe și retrăgându-se de la marginea apei; stăpânii câinilor, cu fețele schimonosite de silă, arătând cu degetul; tăticul lui Killer, răcnind, cu gâtul său gros umflat.

Marley terminase cu învârtitul și-și luase poziția, uitându-se spre cer ca și cum ar fi rostit în gând o mică rugăciune. Și mi-am auzit propriul glas cum se ridica peste tot vacarmul, descolăcindu-se într-un zbieret prelungit, distorsionat, de o stranie tonalitate guturală:

— *Nuuuuuuuuuuuuuuu!*

Eram aproape acolo, doar câțiva pași mai aveam…

— Marley, nu! am urlat. Nu, Marley, nu! Nu, nu, nu!!!

Degeaba. Chiar când a ajuns la el, explodă într-o expulzie de diaree apoasă. Acum toți săreau înapoi, dezgustați, refugiindu-se în locuri mai înălțate, într-o panică soră cu moartea. Stăpânii alergau după câini. Câinii alergau după poștași. Poștașii alergau după oamenii de la plajă, care-și strângeau prosoapele. Trupele speciale coborau pe corzi, din elicoptere. Prea târziu. Totul se terminase. Marley ieși din apă, scuturându-se cu poftă, și se întoarse să se uite la mine, gâfâind fericit; eu am scos din buzunar o pungă de plastic, dar n-am putut decât să rămân cu ea în mână, neputincios. Se vedea clar că nu-mi putea folosi la nimic. Valurile împrăștiau mizeria făcută de Marley pe apă și o scoteau la mal.

— Frate, mormăi tătucul lui Killer, cu un glas care mă făcea să înțeleg ce simțeau porcii sălbatici în clipa saltului final, decisiv, al pitbullului ucigaș. Nașpa treabă.

Da, nașpa de tot. Marley și cu mine încălcasem regula sacră a Plajei Câinilor. Murdăriserăm apa –

și nu o dată, ci chiar de două ori, stricându-le tuturor dimineața. Era timpul să batem în retragere – și cât mai repede!

— Scuze, i-am murmurat stăpânului lui Killer, în timp ce-i aplicam lui Marley lesa. A înghițit prea multă apă de mare.

Revenind la mașină, am aruncat un prosop peste Marley și l-am frecat viguros. Cu cât îl ștergeam mai apăsat cu atât se scutura mai tare, și în curând am ajuns plin de nisip, stropi de apă și fire de păr. Aș fi vrut să fiu supărat pe el. Îmi venea să-l strâng de gât. Acum, însă, era prea târziu. Și-n plus, cui nu i s-ar fi făcut rău după ce bea o jumătate de galon de apă sărată? La fel ca în cazul atâtora dintre poznele lui, nici aceasta nu era răutăcioasă sau premeditată. Nu-l puteam învinui că nesocotise vreo comandă sau voise anume să mă facă de râs. Pur și simplu, îi venise să-și facă nevoile – și și le făcuse. Adevărat, într-un loc nepotrivit și la un moment nepotrivit, în fața unei mulțimi de oameni la fel de nepotriviți. Știam că era o victimă a propriei lui capacități mintale reduse. Era singurul animal de pe toată plaja atât de tăntălău încât să dușcănească apă din ocean. Câinele era alienat. Cum aș fi putut să-l condamn pentru așa ceva?

— Să știi că nu e cazul să fii așa de încântat de tine, i-am spus, în timp ce-l urcam pe bancheta din spate.

El, însă, nu-și mai încăpea în piele. N-ar fi arătat mai fericit nici dacă-i cumpăram o insulă în Caraibe, s-o stăpânească în vecii vecilor cu toți urmașii lui.

Ceea ce nu știa era că aceasta fusese ultima ocazie în care să se apropie de orice cantitate de apă sărată. Adio zile – sau, mai degrabă, ore – petrecute la plajă.

— Ei bine, Nea Saramură, i-am spus, în drum spre casă, de data asta chiar ai făcut-o fiartă. Dacă accesul câinilor pe Plaja Câinilor va fi interzis, o să știm de ce.

Aveau să mai treacă niște ani, dar în cele din urmă exact asta s-a întâmplat.

Capitolul 21
Avionul spre nord

La scurt timp după ce Colleen a împlinit doi ani, am declanșat involuntar o serie fatidică de evenimente care aveau să ne facă să părăsim Florida. Și am făcut-o cât ai clica din mouse. Pradă unui capriciu, m-am hotărât să vizitez website-ul unei reviste la care mă abonasem curând după cumpărarea casei din West Palm Beach. Era revista *„Organic Gardening”,* care a fost lansată în anul 1942 de către excentricul J. I. Rodale, urmând să devină Biblia mișcării pentru reîntoarcerea la natură ce a înflorit în anii șaizeci și șaptezeci.

Rodale fusese un om de afaceri din New York specializat în comutatoare electrice, și la un moment dat începuse să-l lase sănătatea. În loc să apeleze la medicina modernă pentru a-i rezolva problemele, s-a mutat din oraș la o mică fermă de lângă orășelul Emmaus, Pennsylvania, și a început să se joace în țărână. Nutrea o profundă neîncredere la adresa tehnologiei și considera că metodele moderne ale cultivării pământului și grădinăritului, care se răspândeau în toată țara, bazându-se aproape toate pe pesticide și îngrășăminte chimice, nu aveau să aducă salvarea agriculturii americane, așa cum se lăudau. Teoria lui Rodale era aceea că agenții chimici otrăveau treptat pământul și pe toți locuitorii lui. A început să experimenteze cu tehnici de lucru care imitau natura. La ferma lui, a construit niște enorme movile compuse din materie vegetală în descompunere, pe care, după ce substanțele se transformau într-un humus negru și gras, le folosea ca îngrășăminte și strat de sol natural. A acoperit pământul parcelelor din grădină cu paie, ca să suprime buruienile și să rețină umezeala. A plantat trifoi și lucernă, după care a arat peste ele, pentru a

amesteca din nou substanțele nutritive din plante cu cernoziomul. În loc de a pulveriza insecticide, a dat drumul la mii și mii de insecte de pradă care le devorau pe cele destructive, fără a vătăma cu nimic plantele. Părea el cam zănatic, dar teoriile lui și-au dovedit utilitatea. Grădina înflorea, și sănătatea grădinarului la fel, așa că în cele din urmă și-a trâmbițat succesul în paginile unei reviste.

La vremea când am început eu să citesc *„Organic Gardening”,* J. I. Rodale murise de mult, la fel ca și fiul său, Robert, care făcuse din compania tatălui său, Rodale Press, o editură de milioane de dolari. Revista nu era foarte bine scrisă sau redactată; citind-o, aveai impresia că o puneau la punct niște amatori entuziaști, devotați filosofiei lui J. I. – grădinari serioși, dar necalificați ca gazetari profesioniști; mai târziu, aveam să aflu că întocmai așa stăteau lucrurile. Totuși, filosofia organică mă atrăgea tot mai mult, mai ales după pierderea de sarcină a lui Jenny și suspiciunea noastră că se putea să aibă legătură cu pesticidele pe care le folosiserăm. În perioada când se născuse Colleen, curtea noastră era o mică oază organică într-o mare suburbană de grădini mecanizate și chimicalizate. Trecătorii se opreau adesea să ne admire florile din fața casei, pe care eu le îngrijeam cu tot mai multă pasiune, și aproape de fiecare dată îmi puneau aceeași întrebare:

— Ce le puneți, de arată așa de bine?

— Nimic, răspundeam eu, făcându-i să mă privească dubios, ca și cum și-ar fi dat seama că nimeriseră peste ceva indescriptibil de subversiv, care strica rânduiala unui Boca Raton omogen, conformist și perfect ordonat.

În după-amiaza aceea, stând la birou, am explorat paginile siteului *organicgardening.com* și în cele din urmă am găsit un buton pe care scria: „Șanse pentru carieră”. Am clicat pe el – de ce,

nici acum nu sunt sigur. Îmi plăcea mult slujba mea de editorialist; îmi plăceau interacțiunile zilnice pe care le aveam cu cititorii; îmi plăcea libertatea de a-mi alege singur subiectele și de a fi atât de serios sau de glumeț pe cât voiam eu însumi. Mă simțeam bine în sala redacțională, printre toți acei omeni capricioși, cerebrali, nevrotici, idealiști, pe care-i atrăgea. Savuram senzația de a fi în toiul celui mai interesant subiect al zilei. Nu aveam nicio dorință de a părăsi ziarele pentru o editură somnoroasă, departe de lumea dezlănțuită. Și totuși, am început să parcurg posturile oferite de Rodale, mai mult dintr-o curiozitate leneșă decât din vreun alt motiv, dar pe la jumătatea listei m-am oprit brusc. *„Organic Gardening”,* revista portdrapel a firmei, căuta un nou redactor administrativ. Inima mi s-a oprit un moment în loc. De multe ori visasem cu ochii deschiși la contribuția pe care un ziarist cu experiență ar putea-o aduce acelei reviste, iar acum mi se ivea ocazia. Era o nebunie; era ridicol. O carieră constând din a stiliza și peria articole despre conopidă și compoturi? De ce-aș fi vrut să fac așa ceva?

În seara aceea, i-am vorbit lui Jenny despre ceea ce descoperisem, așteptându-mă pe deplin să-mi spună că era o nebunie fie și doar să mă gândesc la așa ceva. Când colo, spre surprinderea mea, ea m-a încurajat să trimit un C.V. Ideea de a părăsi căldura, umezeala, congestionarea și criminalitatea din Sudul Floridei, pentru o viață mai simplă, la țară, o atrăgea și pe ea. Îi era dor de anul cu patru anotimpuri și de relieful deluros. Îi era dor de frunzele care cădeau, ruginii, și de narcisele înflorite primăvara. Îi era dor de țurțuri și de cidrul de mere. Dorea ca miracolul unui viscol din toiul iernii să le devină cunoscute copiilor – și, oricât ar părea de ridicol, și câinelui nostru.

— Marley n-a alergat niciodată după un bulgăre de zăpadă, adăugă ea, mângâindu-i blana cu

piciorul gol.

— Ei, da, ăsta e un motiv serios de a-mi schimba locul de muncă, am replicat.

— Ar merita s-o faci fie și doar din curiozitate. Ca să vezi ce se întâmplă. Dacă ei îți oferă postul, poți oricând să-l refuzi.

Trebuie să recunosc că-i împărtășeam visul de a reveni în nord. Oricât de mult îmi plăcuseră cei doisprezece ani petrecuți în Sudul Floridei, eram un localnic din nord căruia niciodată nu-i trecuse dorul de trei lucruri: colinele unduitoare, schimbările de anotimpuri și întinderile nesfârșite de pământ. Chiar în timp ce mă deprindeam să iubesc Florida, cu iernile ei blânde, mâncărurile picante și amestecul uman comic de irascibil, nu încetam să visez la o zi când aveam să mă refugiez în propriul meu paradis privat – nu un lot cât palma, în inima hiper-prețiosului Boca Raton, ci o proprietate în toată regula, unde să pot să sap pământul, să-mi tai singur lemnele de foc și să hoinăresc prin pădure, cu câinele meu alături.

Am depus cererea, convins pe deplin că nu era nimic serios. Peste două săptămâni, telefonul a sunat; era Maria Rodale, nepoata lui J. I. Rodale. Trimisesem scrisoarea la „Dear Human Resources” și am fost atât de surprins să fiu contactat de patroana firmei, încât i-am cerut să repete numele de familie.

Maria începuse să manifeste un interes personal față de revista fondată de bunicul ei, și era hotărâtă s-o readucă înapoi la gloria de odinioară. Nu se îndoia că, pentru asta, avea nevoie de un redactor profesionist, spre deosebire de toți grădinarii organici cinstiți cu care avusese de-a face, și voia să publice articole mai semnificative și mai provocatoare, despre mediu, ingineria genetică, agricultura pe scară largă și mișcarea organică incipientă.

M-am prezentat la interviul pentru angajare hotărât să mă las greu, dar am fost cucerit din clipa

când, plecând de la aeroport, am trecut de prima cotitură, intrând pe un drum de țară cu două benzi. La fiecare curbă vedeam câte o altă carte poștală ilustrată: o fermă cu o casă de piatră ici, un pod acoperit colo… Pâraie reci ca gheața bolboroseau pe pantele dealurilor, iar ogoarele brăzdate se întindeau până-n zare ca propriile robe aurii ale lui Dumnezeu. Nu mă ajuta cu nimic nici faptul că era primăvară, și toți copacii din Leigh Valley erau în plină floare. La intersecția cu un drum necirculat, am oprit mașina închiriată și am coborât din ea, ca să stau câteva minute în mijlocul șoselei. Cât vedeai cu ochii, în toate direcțiile se întindeau numai pajiști și păduri. Nicio mașină, nicio clădire, nici țipenie de om. Am sunat-o pe Jenny de la primul telefon public pe care l-am putut găsi.

— N-o să-ți vină să crezi cum e aici, i-am spus.

* * *

Două luni mai târziu, tot conținutul casei noastre din Boca era încărcat într-un camion gigantic. Un transportor auto a venit să ne ia mașina și microbuzul. Le-am predat cheile casei noilor proprietari și ne-am petrecut ultima noapte în Florida dormind pe jos, în casa unor vecini, cu Marley tolănit în mijlocul nostru.

— Camping în casă! exclamă Patrick.

A doua zi dimineața, m-am trezit în zori și l-am dus pe Marley la ultima lui plimbare pe pământul Floridei. Adulmeca, scurma și se zbenguia, în timp ce dădeam ocol cvartalului, oprindu-se să-și ridice piciorul la fiecare tufiș și cutie poștală ce ne ieșea în cale, deloc conștient de schimbarea neașteptată pe care aveam să i-o impun. Cumpărasem o ladă de plastic solidă, unde să-l pun în timpul zborului cu avionul, și urmând sfatul lui Dr. Jay, după plimbare i-am deschis botul și i-am vârât pe gât o doză dublă de tranchilizante. Când vecinul nostru ne-a lăsat la Aeroportul Internațional postbelic,

Marley avea ochii roșii și se moleșise de tot. L-am fi putut lega chiar și de o rachetă, că tot nu i-ar fi păsat.

În terminal, clanul Grogan făcea o figură nemaipomenită: doi băieței agitați care alergau peste tot, o fetiță flămândă în cărucior, doi părinți stresați și un câine drogat pulbere. Cârdul mai era completat cu restul menajeriei: două broaște, trei peștișori de aur, un crab, un melc pe nume Sluggy și o cutie cu greieri vii, pentru hrana broaștelor. În timp ce stăteam la coadă pentru controlul biletelor, am asamblat cușca de plastic. Era cea mai mare pe care o putusem găsi, dar când am ajuns la ghișeu, o femeie în uniformă se uită la Marley, se uită la ladă, se mai uită o dată la Marley și spuse:

— Nu putem permite accesul câinelui la bord în acel container. E prea mare ca să încapă.

— La pet shop mi-au spus că asta e măsura pentru „câini mari”

— Regulamentul F.A.A. cere ca animalul să poată sta în picioare ușor înăuntru și să se poată întoarce complet, îmi explică ea, adăugând cu scepticism: ia faceți o încercare.

Am deschis portița cuștii și l-am chemat pe Marley, care însă nici nu se gândea să intre de bunăvoie în celula lui mobilă. Am început să-l împing și să-l înghiontesc, să-l îmbii și să-l ademenesc; nici vorbă să se clintească din loc. Unde erau biscuiții mari pentru câini tocmai când aveam nevoie de ei? M-am scotocit prin buzunare după ceva cu care să-l mituiesc, scoțând în cele din urmă o cutiuță cu pastile mentolate pentru respirație. Știam bine că altceva n-aveam să găsesc, așa că am scos una și i-am apropiat-o de vârful nasului.

— Vrei o bomboană de mentă, Marley? l-am întrebat, galeș. Du-te și ia-o!

Și am aruncat-o în cușcă. Într-adevăr, mușcă momeala și intră imediat după ea.

Controloarea avusese dreptate: nu prea încăpea. Trebuia să stea chircit, ca să nu atingă tavanul cu capul. Însă chiar și cu botul proptit în peretele din spate, fundul îi ieșea în continuare din cușcă. I-am îndoit coada între picioare, l-am mai împins puțin și în sfârșit am reușit să închid ușița.

— Ce v-am spus? am întrebat, sperând ca femeia să se lase convinsă.

— N-o să se poată întoarce, obiectă ea.

— Întoarce-te, băiete! i-am comandat, fluierându-l încetișor. Haide, întoarce-te.

Îmi aruncă o privire peste umăr, cu ochii ăia cârpiți, de toxicoman și creștetul frecându-i-se de plafon, ca și cum ar fi așteptat instrucțiuni despre modul în care ar fi putut realiza o ispravă atât de nemaipomenită.

Dacă nu se putea întoarce, controloarea n-avea să-l primească în avion. M-am uitat la ceas. Ne mai rămăseseră douăsprezece minute ca să trecem prin filtrul de securitate, și să străbatem distanța până la aeronavă.

— Marley, vino aici! l-am chemat din nou, cu ușoară disperare în glas. Aici!

Am pocnit din degete, am zgâlțâit portița metalică, am țocăit cu buzele.

— Aici! mă rugam de el. Întoarce-te!

Tocmai mă pregăteam să mă rog de el în genunchi, când se auzi un trosnet, urmat aproape numaidecât de glasul lui Patrick.

— *Oops!*

— Au scăpat broaștele! țipă Jenny, însuflețindu-se dintr-o dată.

— Froggy! Croaky! Veniți înapoi! strigară băieții, într-un glas.

Între timp, soția mea se și lăsase în patru labe, alergând prin terminal, după broaștele care tot săreau înainte, mereu cu un pas în fața ei. Trecătorii începeau să se oprească, întorcând capul după ea. De la distanță, nu se vedeau deloc broaștele, doar o femeie nebună, cu o sacoșică de

scutece agățată la gât, care se târa încoace și-ncolo de parcă ar fi luat la bord de dimineață. După expresiile lor, îmi dădeam seama că se așteptau s-o audă începând să urle dintr-un moment în altul.

— Mă scuzați o clipă, i-am spus controloarei, cât puteam de calm, apoi am luat-o și eu după Jenny, țopăind în patru labe prin aeroport.

După ce ne-am făcut numărul, distrând mulțimea de pasageri matinali, i-am capturat în fine pe Froggy și Croaky, tocmai când erau gata să facă ultimul salt spre libertate, prin ușile cu deschidere automată. În timp ce ne întorceam, am auzit un tărăboi asurzitor izbucnind dinspre cușca de plastic. Se zgâlțâia toată, săltând pe pardoseală, și când m-am uitat înăuntru, am văzut că Marley reușise cumva să se întoarcă.

— Vedeți? i-am spus controloarei de bagaje. Se poate întoarce fără nicio problemă.

— Okay, acceptă ea, încruntată, dar să știți că sunteți la limită.

Doi hamali ridicară cușca pe un motostivuitor și-l duseră astfel pe Marley spre avion. Am pornit și noi în grabă, ajungând la ușa avionului tocmai când stewardesa o închidea. O clipă, mi-a trecut prin minte gândul că, dacă pierdeam avionul, Marley ar fi ajuns singur în Pennsylvania, iscând o harababură pe care nu voiam nici măcar să mi-o imaginez.

— Așteptați! Am ajuns! am strigat, împingând căruciorul cu Colleen în fața mea, urmat la câțiva pași mai în spate de Jenny și cei doi băieți.

În timp ce ne așezam pe locurile noastre, mi-am permis în sfârșit să răsuflu ușurat. Reușiserăm să-l îmbarcăm pe Marley. Capturaserăm și broaștele. Ne urcaserăm la rândul nostru în avion. Urmează stația Allentown, Pennsylvania, cu peronul pe partea dreaptă! Acum puteam să mă relaxez. Uitându-mă afară prin hublou, am văzut cum sosea un electrocar, aducând cușca de plastic cu câinele.

— Priviți! le-am arătat copiilor. Uitați-l pe Marley.

Patrick și Conor i-au făcut cu mâna, strigând:

— Salut, Waddy!

Pe când motoarele se ambalau și stewardesa ne dădea instrucțiunile pentru decolare, am scos o revistă. În acel moment, am observat-o pe Jenny încremenind, în fotoliul din fața mea.

Peste o clipă, am auzit și eu. De sub picioarele noastre, din adâncul calei avionului, se înălța un sunet, înfundat dar incontestabil. Era ca un fel de tânguire jalnică, o chemare primordială care începuse de jos și creștea treptat în intensitate. „O, Doamne sfinte, s-a apucat să urle, acolo jos…!” Ca să se știe, Labrador retrieverii nu urlă. Câinii Beagle urlă. Lupii urlă. Labradorii nu urlă – sau, cel puțin, nu urlă prea bine. Marley mai încercase de două ori, în trecut, să urle, de fiecare dată reacționând față de sirena câte unei mașini de poliție în trecere, aruncându-și capul pe spate, formând un *O* cu gura și lăsând să-i scape cel mai ridicol sunet din câte auzisem la viața mea, mai degrabă ca și cum ar fi făcut gargară, decât ca răspuns la chemarea sălbăticiei. Acum, însă, nu mai încăpea nicio îndoială: urla de-a binelea.

Pasagerii au început să-și ridice privirea din ziare și romane. O stewardesă care împărțea perne se opri, înclinând întrebător capul. O femeie din cealaltă parte a culoarului își privi soțul, apoi spuse:

— Ascultă… Auzi și tu? Cred că e un câine.

Jenny se uita drept înainte. Eu stăteam cu nasul în revistă. Dacă întreba cineva, am fi negat că era al nostru.

— Waddy e necăjit, spuse Patrick.

„Nu, fiule,” îmi veni mie să-l corectez, „un câine străin e necăjit – unul pe care nu l-am mai văzut niciodată și pe care nu-l cunoaștem de nicăieri…”

Dar tocmai îmi ridicasem și mai sus revista în dreptul feței, urmând sfatul nemuritorului Richard Milhous Nixon: negabilitate plauzibilă. Motoarele cu reacție țiuiau, iar avionul pornise încet pe pistă, acoperind vaietul lugubru al lui Marley. Mi-l imaginam jos, în cala întunecoasă, singur, speriat, nedumerit, drogat, neputând nici măcar să se ridice în picioare. Îmi imaginam vuietul motoarelor, care în mintea buimăcită a ui Marley se putea confunda cu un nou atac haotic al furtunilor cu tunete și trăznete, hotărâte să-l nimicească. Bietul băiat… Nu voiam să recunosc că era a meu, dar știam că pe tot parcursul zborului aveam să-mi fac griji pentru el.

Avionul abia își luase zborul, când am auzit din nou mică bufnitură, și de astă dată Conor fu cel care spuse:

— *Oops*.

Am coborât privirea, după care mi-am înfipt iar, prompt, nasul în revistă. *Negabilitate plauzibilă.* După câteva secunde, m-am uitat pe furiș în jur. Când am fost sigur că nimeni nu se uita spre noi, m-am aplecat înainte și am șoptit la urechea lui Jenny:

— Nu te uita acum, da’ să știi că au scăpat greierii.

Capitolul 22
În țara creioanelor

Ne-am instalat într-o casă mare, întinsă pe doi acri de teren, în panta abruptă a unei coline – sau poate era un munte mai mic; localnicii nu păreau în stare să se pună de acord în legătură cu asta. Proprietatea noastră avea o pajiște de unde puteam culege zmeură sălbatică, o pădure unde eu puteam să tai lemne după pofta inimii, și un pârâiaș alimentat de un izvor, unde copiii și Marley au descoperit curând că puteau să se facă totuna de mâl în stil mare. Locuința mai avea și un șemineu, posibilități nelimitate de grădinărit și vedere spre turla albă a bisericii de pe dealul alăturat, pe care o puteam admira din fereastra bucătăriei, toamna când cădeau frunzele.

Noua noastră casă avea și un vecin venit direct de la Central Casting, un urs de om cu barbă oranj care locuia într-o fermă cu casă de piatră, din 1790, și căruia duminica îi plăcea să stea așezat pe veranda din spate, trăgând cu pușca spre pădure doar ca să se distreze, spre marea nervozitate a lui Marley. În prima zi de când ne-am mutat, vecinul nostru a venit cu o sticlă de vin de cireșe sălbatice făcut în casă și un coș cu cele mai mari mure pe care le-am văzut vreodată. S-a prezentat cu supranumele de Digger. După cum am dedus din porecla lui, se ocupa de excavații. Dacă aveam nevoie de săparea vreunei gropi, sau pământ de mutat, era de ajuns să-l strigăm, și venea imediat, cu unul dintre excavatoarele lui.

— Și dacă dați cu mașina peste vreun cerb, să mă chemați, adăugă el, făcându-ne cu ochiul. O să-l tăiem și facem carnea pe din două înainte ca pădurarul să miroasă ceva.

Nu încăpea nicio îndoială: nu mai eram în Boca.

Doar un singur lucru lipsea din existența noastră bucolică. La câteva minute după ce am introdus

mașina pe aleea din fața noii locuințe, Conor ridică privirea spre mine, cu lacrimi mari rostgolindu-i-se din ochi, ca să-mi spună:

— Credeam că în Pencilvania e plin de creioane mari…[5].

Pentru băieții noștri, care acum aveau șapte și respectiv cinci ani, era o dezamăgire cruntă. Pornind de la numele statului în care ne mutam, amândoi veniseră convinși că aveau să vadă niște condeie mari și galbene atârnând ca poamele de crengile tuturor copacilor și tufișurilor, numai bune de cules. Erau distruși să vadă că se înșelaseră.

Ceea ce-i lipsea proprietății noastre în materie de rechizite școlare se compensa prin sconcși, opossumi, ciocănitori și oțetari otrăvitori care înfloreau la marginea pădurii și se cățărau pe trunchiurile copacilor, de mă umpleam de urticarie numai uitându-mă la ei. Într-o dimineață, am aruncat o privire afară pe fereastra bucătăriei, în timp ce moșmondea la filtrul de cafea, și am văzut afară, uitându-se drept la mine, un cerb magnific, de opt puncte. Într-o altă dimineață, o familie de curcani sălbatici trecea senină prin curtea din spate. În timp ce ne plimbam prin pădurile din vale, într-o duminică, Marley și cu mine am găsit un vânător de hermeline punându-și capcanele. Un vânător de hermeline! La doi pași de curtea mea! Ce n-ar fi dat snobimea din Țara lui Bocahontas pentru o asemenea relație!

Viața la țară era în același timp liniștită, fermecătoare – și doar o idee cam singuratică. Localnicii din Pennsylvania erau politicoși, dar reținuți față de străini. Iar noi eram categoric niște străini. După mulțimile, aglomerația și cozile interminabile din Sudul Floridei, ar fi trebuit să fiu recunoscător că aici aveam parte de atâta solitudine. Și când colo, cel puțin în primele luni, mă tot pomeneam că meditam posomorât la decizia noastră de a ne fi mutat într-un loc unde

mai păreau dornici să trăiască doar atât de puțini oameni.

Marley, pe de altă parte, nu-și făcea asemenea probleme. Cu excepția detunăturilor de pușcă ale lui Digger, noul stil de viață rustică îi convenea de minune. Ce-ar fi putut să-i displacă unui câine cu mai multă energie decât rațiune? Alerga peste pajiște, se repezea prin tufișuri, plescăia în apa pârâului. Misiunea vieții lui devenise aceea de a-l prinde măcar pe unul dintre nenumărații iepuri care considerau că grădina mea era propria lor plantație de salată. Marley observa câte un iepure rozând frunzele și se năpustea în josul pantei pe urmele lui, cu urechile fâlfâindu-i în urmă, tropotind cu labele pe pământ, umplând văzduhul cu lătrăturile lui. Era cam la fel de discret ca o fanfară în marș prin centrul orașului și niciodată nu reușea să se apropie la mai puțin de patru metri înainte ce prada s-o tulească în pădure, la loc sigur. Fără să se dezmintă niciodată, rămânea etern optimist, convins că succesul îl aștepta după primul colț. Se întorcea, dând din coadă, deloc descurajat, iar peste cinci minute o lua iar de la început. Noroc că n-avea mai mult talent nici la vânătoarea de sconcși.

A venit toamna și, o dată cu ea, un nou joc răutăcios: Atacul Grămezii de Frunze. În Florida, copacii nu-și pierd coroanele toamna, iar Marley era pe deplin încredințat că frunzele care pluteau prin văzduh spre pământ erau un cadou căzut din cer numai pentru el. În timp ce eu le adunam cu grebla în maldăre uriașe, portocalii cu ruginiu, Marley stătea așezat, privindu-mă cu răbdare, în așteptarea momentului oportun pentru ofensivă. Numai după ce adunam câte un morman cu adevărat imens pornea înainte, adunat, aproape târâș. La fiecare câțiva pași, se oprea, cu laba din față ridicată, ca să amușineze aerul ca un leu de pe Serengeti, pândind o gazelă care nu bănuiește nimic. După care, tocmai când eu mă rezemam în

coada greblei ca să-mi admir opera, sărea înainte, năvălind peste iarbă într-o serie de salturi cu boltă, parcurgând în zbor ultimii doi metri și aterizând pe burtă drept în mijlocul grămezii, unde începea să mârâie și să se zbată, să se rostogolească, să dea din labe și să muște în gol – și, din motive pe care nu le-am putut înțelege niciodată, să se învârtească după propria-i coadă, fără a se opri până când următoarea mea movilă de frunze era împrăștiată iar peste gazon. Atunci, se ridica în șezut, în mijlocul propriei *lui* opere, cu resturile ferfenițite ale frunzelor prinse în blană, și se uita la mine plin de mulțumire, ca și cum contribuția lui ar fi fost o parte esențială a procesului de strâns frunzele.

* * *

Primul nostru Crăciun în Pennsylvania ar fi trebuit să fie alb. Jenny și cu mine fuseserăm nevoiți să purtăm negocieri la sânge cu Patrick și Conor, pentru a-i convinge că era mai bine să se despartă de casa și prietenii lor din Florida, iar unul dintre argumentele principale fusese promisiunea zăpezii. Și nu doar a oricărui gen de zăpadă, ci a omătului adânc, pufos, parcă făcut anume pentru cărțile poștale de Crăciun, soiul acela care coboară din cer sub forma unor fulgi mari și tăcuți, care se adună în troiene și are tocmai consistența potrivită pentru a construi oameni de zăpadă. Iar un Crăciun cu zăpadă era cel mai miraculos din toate, Sfântul Graal al experienței iernilor nordice. Le-am zugrăvit din vorbe un tablou Currier și Ives, despre deșteptarea în dimineața de Crăciun, ca să dea cu ochii de un peisaj orbitor de alb, nepătat, în afara urmelor singuratice ale saniei lui Santa, în fața ușii de la intrare.

În săptămâna dinaintea marii zile, toți trei au stat împreună la fereastră ore întregi în fiecare zi, cu ochii ațintiți spre cerul plumburiu, ca și cum

astfel l-ar fi putut face să se deschidă și să-și deșerte povara albă.

— Hai, ninsoare, hai! intonau ei.

Nu văzuseră zăpadă niciodată în viața lor, iar Jenny și cu mine nu mai văzuserăm de vreo zece ani. Ne era un dor nebun de ea, dar norii nu se îndurau, și pace!

Cu câteva zile înaintea Crăciunului, ne-am îngrămădit cu toții în microbuz și am mers la o fermă aflată la o jumătate de milă distanță, unde am tăiat un pin și am savurat un cidru de mere fierbinte, gratis, în jurul focului. Era genul de moment clasic de vacanță în nord care ne lipsise atât de mult în Florida – cu excepția unui singur lucru. Unde era afurisita aia de zăpadă? Jenny și cu mine începeam să regretăm nepăsarea cu care făcuserăm atâta reclamă primei ninsori. În timp ce ne duceam spre casă pomul de Crăciun proaspăt tăiat, cu aroma dulce a rășinii sale umplând mașina, copiii începură să se plângă că-i trăseserăm pe sfoară. Mai întâi, nu găsiseră niciun fel de creioane, iar acum nici de zăpadă n-aveau parte! Oare ce alte minciuni le mai spuseseră părinții lor?

Veni și dimineața de Crăciun, cu un o sanie nou-nouță sub pom și destule echipamente de iarnă ca să ajungă și pentru o expediție în Antarctica – dar de la ferestrele noastre nu se vedeau nici acum decât crengi golașe, pajiști adormite și miriști brune. Am aprins un foc vesel în șemineu și le-am spus copiilor să aibă răbdare. Zăpada avea să vină când era vremea să vină zăpada.

Sosi și Anul Nou, iar zăpada tot nu venise. Până și Marley părea mai irascibil, învârtindu-se nervos prin toată casa și privind mereu pe fereastră, cu scâncete ușoare, ca și cum și el ar fi simțit că i se vânduse un car de gogoși. Copiii și-au reînceput școala, după vacanța de sărbători, și tot nimic. Dimineața, la micul dejun, se uitau cu reproș la

mine, tatăl care-i trădase. Am început să inventez tot felul de scuze ridicole, spunând lucruri gen:

— Poate că băieții și fetițele din altă parte au mai multă nevoie de zăpadă decât avem noi.

— Da, da, vezi să nu… replică Patrick.

La trei săptămâni după Anul Nou, ninsoarea m-a salvat în sfârșit din purgatoriul vinovăției. Sosi în timpul nopții, după ce adormiserăm cu toții, iar Patrick fu cel dintâi care dădu alarma, năvălind în dormitorul nostru, la crăpatul zorilor, pentru a ridica storurile.

— Uitați! Uitați! țipa el. A venit!

Jenny și cu mine ne-am ridicat în capul oaselor, ca să ne privim reabilitarea. O pătură albă acoperea colinele și mirиștile, brazii și acoperișurile, întinzându-se până la orizont.

— Sigur că a venit, i-am răspuns, nonșalant. Ce v-am zis eu?

Stratul de zăpadă era gros de aproape treizeci de centimetri, și continua să ningă. Nu peste mult, Conor și Colleen apărură și ei în fugă pe culoar, cu degetul mare în gură și târându-și păturicile după ei. Marley se sculase și el și tocmai se întindea, dând cu coada în toate cele din jur, conștient de agitația care se declanșase. M-am întors spre Jenny, spunându-i:

— Cred că de dormit mai departe nici nu mai poate fi vorba.

Iar când ea îmi confirmă părerea, m-am întors spre copii și le-am strigat:

— Gata, iepurașilor – echiparea!

În următoarea jumătate de oră, ne-am luptat cu fermoarele și cataramele, cu jambierele, glugile și mănușile. Când am terminat, copiii arătau ca două mumii, iar bucătăria noastră părea vestiarul Jocurilor Olimpice de Iarnă. Iar favoritul Competiției de Comicării pe Gheață, Divizia Canină Mare, era… Marley Dulăul! Am deschis ușa din față și, înainte ca oricine altcineva să iasă din casă, Marley se năpusti pe lângă noi,

doborând-o la pământ cu acel prilej pe Colleen, înfofolită ca o gogoașă de fluture. În clipa când labele sale atinseră substanța aceea albă și stranie – *Vai, ce rece! Vai, ce umedă!*— se răzgândi și încercă să facă brusc calea-ntoarsă. Așa cum știe oricine a condus vreodată o mașină prin zăpadă, nu e deloc o idee bună să pui frână în același timp în care vreo să întorci cu o sută optzeci de grade.

Marley derapă spectaculos, cu partea posterioară întorcându-i-se în față. Căzu un moment pe o parte, înainte de a ricoșa iar în sus tocmai la timp ca să facă un salt de pe treptele verandei, aterizând cu capul într-un nămete. Când răsări din nou, peste o clipă, arăta ca o gogoașă uriașă, presărată cu zahăr pudră. Cu excepția nasului negru și a ochilor căprui, se albise complet. Ziceai că era Abominabilul Câine-al-Zăpezilor.

Marley nu știa ce să creadă despre substanța aceea necunoscută. Își înfipse botul adânc în ea și lăsă să-i scape un strănut violent. Mușcă o gură de zăpadă, după care își frecă fața în ea. Apoi, ca și cum din cer s-ar fi pogorât o mână invizibilă, injectându-i o doză-șoc de adrenalină, o luă la goană cât îl țineau picioarele, alergând prin curte într-o serie de salturi uriașe, cu boltă, intercalate cu tumbe dezordonate sau căderi în nas. Zăpada era aproape la fel de distractivă ca incursiunile prin gunoiul vecinilor.

Privind urmele lăsate de Marley prin zăpadă, aveam senzația că începeam să-i ghicesc mintea întortocheată. Traiectoria lui era plină de cotituri și întoarceri bruște, de bucle și opturi haotice, piruete și triplu-lutz-uri, ca și cum ar fi urmat cine știe ce algoritm bizar, în care numai el putea găsi vreun sens. Curând, copiii se luară după el, învârtindu-se și rostgolindu-se, cu zăpada intrându-le în toate cutele îmbrăcămintii. Jenny ieși din casă cu pâine prăjită, căni de cacao fierbinte și un anunț: școala se suspendase. Știam că nu aveam nicio șansă de a-mi scoate prea curând de pe alee micul Nissan cu

tracțiune doar pe roțile din față, darmite să mai și circul cu el în sus și-n jos pe drumurile montane înzăpezite, așa că am declarat-o și pentru mine zi oficială a zăpezii.

Am măturat zăpada de pe cercul de piatră pe care-l amenajasem în aceeași toamnă pentru focurile de tabără și în curând se înălță o pălălaie veselă. Copiii se dădeau cu sania pe derdeluș, țipând de încântare pe lângă foc, spre marginea pădurii, cu Marley gonind după ei. M-am uitat la Jenny și am întrebat:

— Dacă anul trecut ți-ar fi spus cineva că acum copiii noștri se vor da pe ghețuș în curtea din spate, ai fi crezut?

— Nicio șansă, replică ea, după care își luă avânt și aruncă un bulgăre de zăpadă care mă lovi drept în mijlocul pieptului. Avea zăpadă în păr, bujori în obraji, iar respirația i se învolbura în aburi împrejurul capului.

— Vino-aici și sărută-mă, am chemat-o.

Mai târziu, în timp ce copiii se încălzeau lângă foc, am hotărât să încerc și eu săniuța – lucru pe care nu-l mai făcusem încă din adolescență.

— Nu vrei să vii și tu? am întrebat-o pe Jenny.

— Regret, Jean-Claude, dar trebuie să te descurci singur, răspunse ea.

Am poziționat sania în capătul pantei și m-am așezat în ea, rezemat în coate, cu picioarele vârâte în botul ei. Apoi, am început să mă legăn, ca s-o pun în mișcare.

Marley nu avea prea des ocazia să mă privească de sus, iar faptul că stăteam culcat astfel era pentru el o adevărată invitație. Veni până lângă mine și-mi mirosi fața.

— Tu ce mai vrei? l-am întrebat.

Nu avu nevoie de mai mult, ca formulă de bun-venit. Se urcă la bord și mă încălecă, așezându-se pe pieptul meu.

— Dă-te jos de pe mine, mălai mare de ești! am răcnit.

Prea târziu însă… Porniserăm deja înainte, începând să luăm viteză pe măsură ce coboram.

— *Bon voyage!* strigă Jenny, în urma noastră.

Și ne-am dus, aruncând cu jerbe de zăpadă în părți. Marley stătea trântit peste mine, lingându-mă cu poftă pe toată fața, în timp ce ne năpusteam în josul pantei. Greutatea noastră combinată ne făcea să accelerăm incomparabil mai mult decât putuseră copiii, și a zburat ca un bolid peste locul unde urmele lăsate de ei luau sfârșit.

— Ține-te bine, Marley! am țipat. Intrăm în pădure!

Am trecut pe lângă un castan uriaș, apoi printre doi cireși sălbatici, evitând ca prin miracol toate obiectele are n-ar fi cedat la impact, în timp ce străbăteam tufișurile, cu ghimpii agățându-se de noi. Deodată, mi-a trecut prin minte că exact în față se afla malul pârâului, care curgea la câțiva metri mai jos, încă neînghețat. Am încercat să-mi proptesc picioarele în zăpadă, pentru a frâna cu ele, dar mi se înțepeniseră.

Malul era abrupt, aproape vertical, iar noi ne repezeam drept spre el. N-am avut timp decât să-l cuprind pe Marley cu brațele, în timp ce închideam strâns ochii, strigând ca din gură de șarpe:

— *Whoaaaaa!*

Sania noastră sări peste marginea malului, apoi se desprinse de sub noi. Aveam senzația că trăiam unul dintre acele momente clasice din desenele animate, când personajele rămân suspendate în aer pentru o secundă ce nu se mai sfârșește, înainte de a se prăbuși de la o înălțime nemăsurată. Numai că, în acest desen animat, eu eram sudat de un Labrador retriever care saliva nebunește. Ținându-ne unul de altul, am aterizat într-un troian, cu un pufnet moale, după care, pe jumătate răsturnați peste marginea saniei, am alunecat până la marginea apei.

După ce a încetat orice mișcare, am deschis ochii ca să cercetez situația. Puteam să-mi mișc

degetele de la mâini și de la picioare, și să întorc capul într-o parte și-n alta. Nu mi se rupsese nimic. Marley se ridicase deja și țopăia în jurul meu, dornic să mai facem o dată aceeași figură. Cu un geamăt, m-am ridicat și eu și, scuturându-mă de zăpadă, i-am spus:

— Cred că-s prea bătrân pentru acrobații din-astea.

În lunile următoare, avea să devină tot mai evident că și Marley era la fel.

* * *

La un moment dat, spre sfârșitul acelei prime ierni din Pennsylvania, am început să observ că Marley trecuse discret de jumătatea vieții, ajungând la vârsta de pensionare. În luna decembrie împlinise nouă ani, iar acum încetinea treptat. Încă mai avea acele izbucnirile ale lui de energie neînfrânată, mustind de adrenalină, la fel ca în ziua primei zăpezi, dar erau tot mai scurte și mai rare. Se mulțumea să moțăie aproape toată ziua, iar la plimbare obosea înaintea mea, ceea ce era o adevărată premieră în relația noastră. Într-o zi de pe la sfârșitul iernii, când temperatura aerului era peste punctul de îngheț și se simțea miros de primăvară în văzduh, am coborât amândoi panta colinei și am urcat-o pe următoarea, care era și mai abruptă decât a noastră, unde bisericuța cea albă stătea cocoțată pe culme, lângă un vechi cimitir plin cu morminte ale veteranilor din Războiul Civil. Era o plimbare pe care o făceam adesea, iar în toamna trecută Marley străbătuse acel drum fără niciun efort vizibil, oricât de abrupt era urcușul, care pe Jenny și pe mine ne făcea întotdeauna să gâfâim. De astă dată, însă, rămânea mereu în urmă. Îl tot îndemnam să se grăbească, strigându-i cuvinte de încurajare, dar aveam impresia că priveam o jucărie care încetinește treptat, pe măsură ce i se consumă bateria. Marley pur și

simplu nu mai avea putere să ajungă până-n vârf. M-am oprit, pentru a-l lăsa să se odihnească înainte de a porni mai departe – lucru pe care înainte nu mai fusesem nevoit să-l fac niciodată.

— N-ai să mă faci de rușine, așa-i? l-am întrebat, aplecându-mă să-i mângâi fața cu mâna înmănușată.

El se uita în sus la mine, cu ochii strălucitori și nasul umed, deloc îngrijorat că începeau să-l lase puterile. Avea o expresie mulțumită dar calmă, ca și cum în viață nici n-ar fi putut să existe un lucru mai minunat decât acela de a sta așezat pe marginea unui drum de țară, într-o zi friguroasă de iarnă târzie, cu stăpânul alături.

— Dacă-ți închipui c-am să te duc în brațe, i-am spus, poți s-o lași baltă!

Era scăldat în razele soarelui și am observat cât de multe fire albe îi apăruseră în blana gălbuie a feței. Pentru că avea o culoare atât de deschisă, efectul era subtil – dar de netăgăduit. Tot botul și o mare parte din frunte îi albiseră aproape complet. Fără ca noi să ne dăm seama prea bine, eternul nostru cățeluș devenise un cetățean venerabil.

Asta nu înseamnă că s-ar fi comportat mai acceptabil. Marley continua să se țină de toate năzbâtiile lui dintotdeauna, atâta doar că într-un ritm mai scăzut. Încă mai fura mâncare din farfuriile copiilor. Încă mai deschidea cu botul capacul găleții de gunoi de la bucătărie și cotrobăia înăuntru. Încă mai trăgea de lesă. Încă mai înghițea o diversitate incredibilă de obiecte din casă. Încă mai bea apă din cadă și făcea lac în jur când lipăia din castronul lui. Iar când cerul se întuneca și bubuiau tunetele, încă mai avea accese de panică și, dacă era singur, devenea destructiv. Într-o zi, când am sosit acasă, l-am găsit tot numai spume la gură, iar salteaua lui Conor era sfâșiată până la arcuri.

De-a lungul anilor, adoptaserăm o atitudine mai filosofică apropo de toate aceste pagube, care

deveniseră mult mai rare acum, când lăsaserăm în urmă programul de furtuni zilnice din Florida. În viața unui câine, era inevitabil să se mai lase și cu tencuială zgâriată, perne spintecate, covoare zdrențuite. La fel ca orice relație, și aceasta avea costurile ei. Erau niște prețuri pe care ajunseserăm să le acceptăm și să le punem în balanță cu bucuria și amuzamentul, protecția și compania de care aveam parte de la el. Din toți banii pe care-i cheltuiserăm cu câinele nostru și lucrurile distruse de el, am fi putut să ne cumpărăm un mic iaht. Dar, dacă stai să te gândești, câte iahturi stau lângă ușă toată ziua, așteptând până te întorci acasă? Câte iahturi trăiesc pentru momentul când pot să ți se urce în poală, sau să se dea cu sania pe pârtie, în brațele tale, lingându-te pe față…?

Marley își câștigase locul în familia noastră. La fel ca un unchi drag dar năzuros, era așa cum era și n-aveam ce-i face. N-avea să devină niciodată ca Lassie, Benji sau Old Yeller. Nici la Westminster, sau măcar la târgul local, nu putea să ajungă vreodată. De-acum, știam bine asta. Îl acceptam așa cum era și-l iubeam cu atât mai mult pentru că era așa cum era.

— Măi moșulică măi… i-am spus așadar, în acea zi de la sfârșitul iernii, pe marginea drumului, scărpinându-i ceafa.

Țelul nostru, cimitirul, era încă departe, în vârful unei pante abrupte. Dar reflectam că, așa cum se întâmplă de-atâtea ori în viață, destinația era mai puțin importantă decât drumul. Așa că m-am lăsat într-un genunchi, masându-i coastele cu palmele, și i-am spus:

— Hai doar să stăm puțin aici…

Când am văzut că se odihnise destul, ne-am întors la vale, pornind spre casă.

Capitolul 23
Orătăniile la paradă

În primăvara aceea, ne-am hotărât să ne încercăm mâna la creșterea animalelor. Acum aveam două pogoane de teren la țară; părea cel mai firesc lucru să le împărțim cu o fermă zootehnică sau două. În plus, eram redactorul șef al revistei *„Organic Gardening”, o* revistă care celebrase multă vreme încorporarea animalelor – și a biomasei produse de ele – într-o grădină sănătoasă, bine echilibrată.

— Ar fi distractiv să ne luăm o vacă, sugeră Jenny.

— O vacă? am replicat eu. Ce-ai înnebunit? Nici măcar un hambar n-avem; cum să aducem aici o vacă? Unde propui s-o ținem, în garaj, lângă microbuz?

— Dar de niște oi ce-ai zice? nu se lăsă ea. Oile sunt așa de drăgălașe…

I-am aruncat cunoscuta mea privire care spunea „n-ai deloc spirit practic”.

— O capră…? Sunt adorabile!

Până la urmă, ne-am înțeles să creștem păsări. Pentru orice grădinar care a hotărât să nu se mai atingă în viața lui de pesticide și îngrășăminte, găinile au mult sens. Sunt ieftine și se întrețin relativ ușor. N-au nevoie decât de un țarc mic și câteva cești de boabe de porumb în fiecare dimineață, ca să fie în culmea fericirii. Nu numai că furnizează ouă proaspete, ci și, când sunt lăsate să umble libere, își petrec zilele scurmând cu sârguință peste tot, mâncând insecte și viermi, devorând căpușele, afânând solul ca niște grape mici și eficiente, și îngrășându-l cu dejecțiile lor bogate în azot. În fiecare seară, la asfințit, se întorc de unele singure în coteț. Ce-ai putea să le reproșezi? Găinile sunt cele mai bune prietene ale grădinarului organic. Nici că poate fi cea mai

firesc. Și-n plus, după cum a subliniat Jenny trecuseră și testul drăgălășeniei.

Așa că găini au fost. Jenny se împrietenise cu o mamă de la școală care locuia la o fermă și care a spus că avea să ne dea bucuros niște pui, din următorul contingent de ouă clocite. I-am vorbit lui Digger despre planurile noastre, iar el a fost de acord că avea sens ca prin curte să se învârtească și câteva găini. Digger avea un țarc mare în care ținea o mulțime de păsări, atât pentru ouă cât și pentru carne.

— Doar la un lucru să fiți atenți, ne preveni el, încrucișându-și pe piept brațele cărnoase. Orice-ar fi, să nu-i lăsați pe copii să le dea nume. O dată ce au nume, gata – nu mai sunt orătănii, ci animale de companie.

— Corect, am încuviințat.

Creșterea găinilor, știam bine, nu lăsa loc pentru sentimentalisme. Puteau trăi până la cincisprezece ani și chiar mai mult, dar numai în primii doi ani făceau ouă. Când încetau să mai depună, era vremea să ajungă în oala de supă. Era o parte firească din creșterea păsărilor.

Digger mă privi lung, ca și cum mi-ar fi ghicit temerile, și adăugă:

— După ce le-ai dat nume, s-a zis.

— Absolut, am fost eu de acord. Nici vorbă de nume.

În seara următoare, când am intrat pe alee, venind cu mașina de la redacție, cei trei copiii năvăliră afară din casă, alergându-mi în întâmpinare, fiecare în mâini cu câte un pui abia ieșit din ou. Jenny venea după ei, cu un al patrulea. În aceeași după-amiază prietena ei, Donna, adusese păsările promise. Aveau abia o zi și mă priveau cu capetele înclinate într-o parte, de parcă ar fi vrut să mă întrebe: „Tu ești mama mea?”

Patrick fi primul care-mi dădu vestea:

— Eu la al meu i-am zis Feathers!

— Ai meu e Tweety! adăugă Conor.

— Pui meu Wuffy! nu se lăsă nici Colleen mai prejos.

I-am aruncat lui Jenny o privire întrebătoare.

— Fluffy, explică ea. Și-a botezat puișorul Fluffy.

— Jenny, am protestat. Ce ne-a zis Digger? Astea-s animale de fermă, nu de casă.

— Of, fii serios, Fermierule John! Știi la fel de bine ca și mine că-n veci n-ai putea să-i faci vreun rău unuia dintre ei. Uită-te, numai, ce scumpi sunt!

— Jenny… am insistat, cu frustrare crescândă.

— Și, apropo, mă întrerupse ea, ridicând al patrulea pui spre mine, ți-o prezint pe Shirley.

Feathers, Tweety, Fluffy și Shirley și-au ocupat reședința într-o cutie de pe bufetul din bucătărie, sub un bec care ardea deasupra lor ca să le țină cald. Mâncau, se găinățau și pe urmă iar mâncau – și creșteau văzând cu ochii. La câteva săptămâni după ce aduseserăm păsările în casă, ceva mă trezi din somn înainte de crăpatul zorilor. M-am ridicat în capul oaselor, ascultând. De la parter se auzea un sunet slab, bolnăvicios. Era răgușit și subțire, mai mult ca o tuse măgărească decât ca o proclamație de autoritate. Imediat, răsună din nou:

— Cu… cu-ri… guuu!

Trecură câteva secunde după care sosi și răspunsul – la fel de debil, dar cât se putea de clar:

— Cucu-rigu ga-guuul…

Am scuturat-o pe Jenny și, când deschise ochii, am întrebat-o:

— Când Donna a adus păsările, ai rugat-o să se asigure că erau puicuțe, da?

— Adică vrei să zici că se poate verifica treaba asta? mă întrebă ea – și în clipa următoare se întoarse pe partea cealaltă, adormind tun la loc.

Se numește „sexuare”. Fermierii care-și cunosc meseria pot inspecta un pui aia ieșit din nou, pentru a determina, cu o precizie de vreo optzeci la sută, dacă e mascul sau femelă. La magazinul de păsări, puii sexuați se vând mai scump. Varianta

mai ieftină este aceea de a cumpăra păsări „la grămadă”, de sex nedeterminat. În cazul ăsta, îți asumi orice riscuri, ideea fiind aceea că masculii vor fi tăiați de mici, pentru carne, iar puicile voi fi ținute ca să se ouă.

Ca să joci la o asemenea loterie, desigur, trebuie să ai în tine puterea de a tăia, jumuli și găsi cocoșii în plus cu care ai putea să se trezești. Așa cum știe oricine a crescut vreodată găini, când ai doi cocoși într-o poiată înseamnă că unul e în plus.

După cum a reieșit, Donna nu încercase să stabilească sexul celor patru pui ai noștri, iar trei dintre cele patru „găini ouătoare” erau cocoși. Aveam pe bufetul din bucătărie echivalentul păsăresc al Boys Town U.S.A.

Problema cu cocoșii e că nu acceptă niciodată să fie vioara a doua pe lângă oricare alt cocoș. Dacă ai un număr egal de găini și de cocoși, ai putea crede că se vor împerechea în stilul unor mici cupluri fericite gen Ozzie și Harriet. Amarnică greșeală…!

Masculii s-ar bătea la nesfârșit, însângerându-se unul pe altul îngrozitor, pentru a determina cine va domina cuibul. Învingătorul ia tot.

Pe măsură ce creșteau, ajungând la vârsta adolescenței, cei trei cocoșei ai noștri începură să se împăuneze, să-și dea cu ciocurile-n capete și, lucrul cel mai deranjant, dacă ținem seama că încă mai locuiau în bucătăria noastră, în timp ce eu mă grăbeam să le termin cotețul în curtea din spate, să cânte cât îl țineau bojocii lor plini de testosteron. Shirley, singura noastră găinușă, suprasolicitată biata, beneficia de mai multă atenție decât și-ar putea dori cele mai pătimașe femei.

Mă așteptasem ca neîncetatele cântaturi ale cocoșilor noștri să-l scoată din minți pe Marley. În tinerețele lui, ciripitul suav al unei singure păsărele cântătoare, în curte, îl făcea să-și dea drumul într-o frenezie de lătrături, în timp ce alerga de la o fereastră la alta, sărind pe picioarele dinapoi. În

schimb, trei cocoși cântând la câțiva pași de strachina lui cu mâncare, nu aveau asupra sa nici cel mai mic efect. Parcă nici măcar n-ar fi fost conștient de prezența lor. În fiecare zi, cântatul răsuna tot mai tare și mai puternic, reverberând din bucătărie prin toată casa, cu ecouri, începând ce la cinci dimineața. *Cu-ccuu-riii-guuu…!!!* Marley dormea ne-ntors, prin tot tămbălăul.

Atunci mi-a trecut pentru prima oară prin minte că poate nu ignora, doar, cocoșii; poate că nici măcar nu-i auzea. Într-o după-amiază, pe când dormita în bucătărie, m-am dus în spatele lui și l-am chemat:

— Marley!

Nimic. Am repetat, mai tare:

— Marley!

Tot nimic. Am bătut din palme strigând:

— MARLEY!

Înălță capul și se uită în jur, cam buimac, cu urechile ciulite, încercând să înțeleagă ce anume detectase radarul său. Am repetat gestul, plesnindu-mi zgomotos palmele și strigându-l pe nume. De astă dată, întoarse capul îndeajuns ca să mă zărească stând în spatele lui. „A, tu erai!” Sări în picioare, dând fericit din coadă – și vizibil surprins să mă vadă. Începu să se gudure pe la picioarele mele, în semn de bun-venit, privindu-mă spășit, de parcă m-ar fi întrebat: „Ce te-a apucat, să te apropii așa, pe furiș?” Câinele meu, după câte se părea, începea să asurzească.

Acum totul avea sens. În ultimele luni, Marley păruse să mă ignore, pur și simplu, într-un fel cum niciodată n-o mai făcuse. Îl strigam, și el nici nu se uita la mine. Îl scoteam din casă înainte de culcare, iar el se întindea la dat târcoale prin curte, adulmecând, fără să dea nicio atenție fluierăturilor și chemărilor mele de a se întoarce. Adormea la picioarele mele, în camera de familie, iar dacă suna cineva la ușă, el nici măcar nu ridica o pleoapă.

Marley avusese probleme cu urechile încă de la o vârstă destul de fragedă. La fel ca mulți alți Labrador retreveri, era predispus la infecții, și cheltuiserăm o adevărată avere pe antibiotice, unguente, loțiuni de curățat, picături și consultații la veterinar. I se făcuse chiar și o operație, pentru scurtarea canalelor, într-o încercare de a rezolva problema. Abia după ce-i aduseserăm în casă pe cocoșeii aceia imposibil de neluat în seamă, mi-a trecut prin minte că toți acei ani plini de dificultăți își ceruseră obolul, iar câinele nostru alunecase treptat într-o lume paralelă, a șoaptelor înfundate.

Nu c-ar fi părut să-i pese. Pensionarea îi convenea lui Marley de minune, iar problemele lui auditive nu păreau să impieteze asupra stilului lejer de viață la țară pe care-l adoptase. Ba chiar, surzenia părea un privilegiu pentru el, oferindu-i în sfârșit o scutire medicală ca să nu ne mai asculte. La urma urmei, cum ar fi putut să aplice o comandă pe care n-o auzea? Cât de căpățânos insistasem eu mereu că era, pot să jur că învățase cum să-și folosească hipoacuzia în propriul lui avantaj. Dacă-i aruncam o bucată de friptură în castron, venea la trap din camera alăturată. Încă mai avea capacitatea de a detecta bufnitura înfundată și mulțumitoare a cărnii pe metal. Dar dacă țipam la el să vină când numai de-așa ceva nu-i ardea, își vedea nepăsător de drum, fără să arunce măcar o privire vinovată peste umăr, așa cum făcuse odinioară.

— Cred că ăsta ne cam țepuiește, i-am spus lui Jenny.

Era și ea de părere că problemele lui cu auzul păreau cam selective, dar de fiecare dată când îl puneam la încercare, apropiindu-ne pe furiș și pocnind din palme sau strigându-l pe nume, nu reacționa. Și ori de câte ori îi aruncam mâncare în strachină, venea în fuga mare. Părea să fie surd la toate sunetele în afara celui mai drag inimii lui –

sau mai bine zis, stomacului: sunetul care anunța masa.

Marley își trăia viața într-o stare perpetuă de foame nesățioasă. Nu numai că-i dădeam câte patru polonice de mâncare pentru câini pe zi – destulă cât să hrănească o familie de Chihuahua timp de o săptămână – dar am început să-i suplimentăm liber dieta și cu resturi de la masă, contravenind tuturor sfaturilor din nenumăratele ghiduri despre câini pe care le citiserăm. Știam că aceste resturi de la masă programau pur și simplu câinii să prefere alimentele omenești în locul mâncării pentru ei – și, dacă stai să te gândești la alegerea între un hamburger pe jumătate mâncat și o mână de boabe uscate, cine-ar fi putut să-i condamne? Rămășițele de la masă sunt o rețetă sigură pentru obezitatea canină. Labradorii, îndeosebi, sunt predispuși spre îngrășare, mai ales când ajung dincolo de vârsta mijlocie. Unii Labradori, în special cei de soi englezesc, ajung atât de rotofei la maturitate, încât arată de parcă ar fi fost umflați cu furtunul, pentru a fi se da drumul să plutească pe Fifth Avenue, la Macy's Thanksgiving Day Parade.

Dar nu și câinele nostru. Marley avea multe probleme, însă supraponderalitatea nu se număra printre ele. Indiferent cât de multe calorii devora, întotdeauna ardea și mai multe. Toată acea exuberanță hiper-tensionată și neînfrânată consuma cantități enorme de energie. Era ca o centrală electrică de mare capacitate care convertește pe loc fiecare dram de combustibil în putere brută, pură. Marley era un specimen fizic uluitor, genul de câine pe care trecătorii se opresc să-l admire. Era imens pentru un Labrador retriever, considerabil mai mare decât media masculilor din rasa lui, care pot ajunge între treizeci și patruzeci de kilograme. Chiar în timp ce îmbătrânea, cea mai mare parte a masei lui consta din mușchi și nimic altceva – patruzeci și opt de

kilograme de carne tonifiată și vânoasă, fără nicio uncie de grăsime, nicăieri pe tot trupul. Cușca lui toracică avea mărimea unui butoiaș de bere, iar coastele se întindeau chiar sub pielea îmblănită, fără nicio căptușeală de prisos. Nu ne făceam griji în legătură cu obezitatea. Cu ocazia numeroaselor vizite la Dr. Jay, înaintea plecării din Florida, Jenny și cu mine ne exprimam aceleași preocupări: îi dădeam cantități uriașe de mâncare, dar el rămânea mult mai slab decât majoritatea Labradorilor, și mereu părea flămând, chiar și imediat după ce înfuleca o găleată de păsat care părea destinată unui cal de tracțiune. Oare îl înfometam cu încetul?

Dr. Jay răspundea mereu la fel: își trecea mâinile peste flancurile lui Marley, făcându-l să nu-și mai încapă în piele de plăcere, gata s-o ia la goană în extaz prin cabinetul de examinare mic și înghesuit, și ne spunea că, în materie de atribute fizice, Marley era de-a dreptul perfect.

— Continuați ca și până acum, ne spunea el.

Apoi, când Marley e repezea printre picioarele lui, sau șterpelea un tampon de vată de pe măsuța cu instrumentar medical, Dr. Jay adăuga:

— Evident, nu mai e nevoie să vă spun că Marley consumă foarte multă energie nervoasă.

În fiecare seară, după ce ne luam cina, când sosea momentul să-i dăm și lui Marley de mâncare, îi umpleam bolul, apoi aruncam peste tocănița lui toate resturile și rămășițele gustoase de la noi pe care le puteam găsi. Cu trei copii mici la masă, nu duceam deloc lipsă de porții doar parțial mâncate. Cojile de pâine, zgârciurile de la friptură, resturile de sos, pielițele de pui, pilaful, morcovii, piureul de prune, sandvișurile, pastele făinoase de trei zile – toate se duceau în castronul lui Marley. S-o fi purtat cățelul nostru ca bufonul regelui, dar de mâncat, se ospăta ca Prințul de Wales. Singurele mâncăruri la care nu avea acces erau cele despre care știam că sunt nesănătoase pentru

câini, cum ar fi produsele lactate, dulciurile, ciocolata, cartofii și carnea de porc. Eu am o problemă cu oamenii care cumpără hrană umană pentru animalele lor, dar garnisirea festinurilor lui Marley cu rămășițe care altfel ar fi fost aruncate mă făcea să mă simt econom – ce nu vrei, nu irosi – și caritabil. Îl mai scuteam pe etern recunoscătorul Marley de monotonia nesfârșită a infernului mâncării de la pet- shop.

Atunci când nu juca rolul lăzii de gunoi a casei, Marley făcea de serviciu ca echipă de urgență pentru colectarea deversărilor familiale. Nicio băltoacă nu era prea greu de rezolvat pentru câinele nostru. Dacă unul dintre copii răsturna o farfurie plină de spaghetti și perișoare, era de ajuns să fluierăm, apoi stăteam și ne uitam cu Old Wet Vac aspira până la ultima macaroană, după care lingea dușumeaua, de-o făcea lucitoare ca oglinda. Boabele de mazăre rătăcite, țelina scăpată pe jos, rigatoni în escapadă, sosul de mere scurs – toate se rezolvau cât ai bate din palme. Numai ce atingeau pardoseala, că și erau istorie. Spre marea uimire a prietenilor noștri, Marley înfuleca până și verdețurile din salată.

Nu că mâncarea ar fi trebuit neapărat să ajungă pe jos înainte de a sfârși în stomacul lui Marley. Era un hoț abil și fără scrupule care profita mai ales de copiii neștiutori, și întotdeauna după ce se uita să se asigure că nici Jenny, nici eu, nu vedeam nimic. Aniversările erau adevărate orgii culinare pentru el. Își croia drum prin turma de copii de cinci ani, înșfăcându-le cu nerușinare crenvurștii direct din mânuțe. Estimam că în timpul unei petreceri, se alegea cu vreo două treimi din tort, sustrăgând bucată după bucată, de pe farfuriile de plastic pe care copiii și le țineau pe genunchi.

Nu conta câtă mâncare devora, fie pe căi legitime, fie prin activități ilicite, întotdeauna mai voia. Când a asurzit, n-am fost complet surprinși că singurul sunet pe care mai putea să-l audă era

dulcele bufnet molatic al mâncării căzând în castron.

Într-o zi, când m-am întors de la serviciu, am găsit casa goală. Jenny și copiii erau plecați nu mai știu pe unde, iar când l-am strigat pe Marley, n-am primit niciun răspuns. M-am dus la etaj, unde moțăia uneori când rămânea singur, dar nu se vedea nicăieri. După ce m-am schimbat de haine, am revenit la parter și l-am găsit în bucătărie, pus pe o nouă boroboață. Întors cu spatele spre mine, stătea ridicat pe picioarele dinapoi, cu pieptul rezemat de marginea mesei, îndopându-se cu resturile unui sandviș cu brânză gratinat. Prima mea reacție a fost aceea de a-l admonesta cu glas tare – dar imediat m-am răzgândit, hotărându-mă să văd cât de aproape puteam să ajung, înainte de a-și da seama că nu mai era singur. M-am apropiat tiptil până când am ajuns în spatele lui, destul de aproape ca să-l ating. În timp ce ronțăia cojile, se tot uita spre ușa care dădea în garaj, știind că pe acolo aveau să intre Jenny și copiii, la întoarcere. În clipa când ușa se deschidea, urma să se trântească pe pardoseală, sub masă, prefăcându-se că dormea. După câte se vedea, nu-i trecuse prin cap că putea veni acasă și tăticul, întâmplător strecurându-se înăuntru pe ușa din față.

— Ăă, Marley? l-am interpelat, vorbind la cel mai normal volum. Ce faci tu aici?

Continuă să savureze sandvișul, habar n-având de prezența mea. Coada i se balansa alene, semn că se credea singur și încântat de marea lovitură alimentară pe cale să-i reușească. Se vedea clar cât de mulțumit era de sine însuși.

Mi-am dres zgomotos glasul, dar nici acum nu mă auzi. Am început să țocăiesc sonor din buze. Nimic. După ce rase sandvișul, împinse cu botul farfuria la o parte și se întinse să ajungă la cojile de pe o a doua farfurie.

— Ce javră nesimțită ești, am comentat, în timp ce el tot mesteca înainte.

Am pocnit din degete de două ori, și încremeni cu îmbucătura în gură, privind spre ușa din spate. „Ce-a fost asta? Am auzit cumva o portieră de mașină trântindu-se…?” După câteva clipe, când se convinse că ceea ce auzise nu însemna mare lucru, își reluă ospățul.

În sfârșit, am întins mâna și l-am bătut o dată, ușurel, pe fund.

Parcă aș fi aprins un calup de dinamită. Bătrânul meu câine mai-mai că-și sări din blană. Se repezi îndărăt de la masă și, de cum mă văzu, se trânti pe jos, culcându-se pe spate, în semn de capitulare.

— Rușine să-ți fie! l-am dojenit. Mai mare rușinea!

Dar nu mă lăsa inima să-l cert prea aspru. Era bătrân; era surd; era prea târziu ca să se mai învețe minte. De-acum, n-aveam cum să-l mai schimb. Fusese foarte distractiv să mă furișez în spatele lui, iar când tresărise, mă făcuse să râd în hohote. Acum, în timp ce zăcea cu burta-n sus la picioarele mele, cerșindu-mi iertarea, toată situația mi se părea destul de tristă. Cred că, în sinea mea, sperasem în taină că se prefăcuse tot timpul.

* * *

Am terminat țarcul pentru găini, o alcătuire de placaj cu podeț mobil, care putea fi ridicat pe timpul nopții, ca să nu intre animalele de pradă. Donna a fost atât de bună încât să ia înapoi doi dintre cei trei cocoșei ai noștri, înlocuindu-i cu puicuțe din poiata ei. Acum aveam trei găinușe și un păsăroi pocnind de testosteron care-și petrecea fiecare minut de trezie făcând un lucru din trei: să alerge după sex, să facă sex, sau să cânte-n gura mare, mândru de sexul grozav pe care tocmai îl făcuse. Jenny a remarcat că și cocoșii se poartă la fel ca bărbații când sunt lăsați în voia lor, fără niciun fel de convenții sociale care să le stăvilească instinctele cele mai josnice – și nu

puteam s-o contrazic. Trebuia să recunosc că, într-un fel, îl admiram pe nemernicul ăla mic și norocos.

În fiecare dimineață, lăsam puii să umble liberi prin curte, iar Marley se repezea de câteva ori, de formă, spre ei, fugărindu-i cu lătrături cale de vreo zece-douăzeci de pași, până-l părăseau puterile și se lăsa păgubaș. Era ca și cum vreun cod genetic din adâncul lui ar fi trimis un mesaj urgent: „Ești retriever! Ele sunt păsări. Nu crezi c-ar fi cazul să te iei după ele puțin?" Lui, însă, pur și simplu nu-i mai stătea inima la așa ceva. Curând, găinile au reținut că fiara galbenă și greoaie nu le punea în niciun pericol, fiind mai mult o pacoste minoră decât orice altceva, iar Marley s-a învățat să împartă curtea cu acești noi intruși înaripați. Într-o zi, când pliveam grădina de buruieni, am ridicat privirea și i-am văzut pe Marley și pe cele patru orătănii venind spre mine în șir indian, de parcă anume așa stabiliseră; păsările ciuguleau și Marley adulmeca din mers. Arătau ca un grup de prieteni ieșiți la plimbare.

— Ce fel de câine de vânătoare care se respectă ești? l-am mustrat eu.

Marley ridică piciorul și udă o roșie, înainte de a se grăbi să-și ajungă din urmă noii prieteni.

Capitolul 24
Camera oliței

Omul poate învăța destule de la un câine bătrân. Pe măsură ce trecea timpul, și infirmitățile lui se agravau, Marley ne învăța mai ales despre caracterul nemilos de finit al vieții. Jenny și cu mine încă nu ajunseserăm la vârsta mijlocie. Copiii noștri erau destul de mici, toți stăteam bine cu sănătatea, iar termenul de pensionare încă nici măcar nu se profila, așteptând ascuns undeva dincolo de orizont, la o distanță incalculabilă. Ar fi fost ușor să negăm apropierea furișă, dar inexorabilă, a senectuții, imaginându-ne că avea cumva să treacă pe-alături – dar Marley nu ne permitea luxul unei asemenea amăgiri. Privindu-l cum devenea tot mai cărunt, mai surd și mai anchilozat, ne era imposibil să-i ignorăm mortalitatea – și pe a noastră înșine. Vârsta ne ia pe toți prin învăluire, iar pe câini îi prinde cu o iuțeală care-ți taie respirația și te dezmeticește. În intervalul scurt de numai doisprezece ani, de când îl aveam, Marley trecuse de la faza de cățeluș buflei, prin cele de adolescent împiedicat și de adult musculos, până la venerabila vârstă a treia. Îmbătrânea aproximativ cu câte șapte ani omenești pentru fiecare an calendaristic, astfel că acum ajunsese la echivalentul pantei descendente spre statutul de nonagenar.

Dinții lui, cândva sclipitor de albi, se tociseră treptat, până la niște cioturi maronii. Trei dintre cei patru colți din față îi lipseau, rupți unul câte unul cu prilejul acceselor lui nebunești de panică, în timp ce încerca să-și roadă drum prin uși și ziduri, ca să scape. Respirația lui, nicicând foarte parfumată, dobândise aroma unui tomberon care a stat prea mult la soare. Nu ajuta nici faptul că prinsese gustul acelor delicatese deloc populare

cunoscute ca găinați. Spre deplina noastră repulsie, îi înfuleca de parcă ar fi fost caviar.

Nici digestia lui nu mai era ca altădată, și ajunsese să producă mai multe gaze decât o centrală de metan. În unele zile, puteam să jur că, dacă aprindeam un chibrit, ar fi sărit casa în aer. Marley putea să evacueze o cameră întreagă cu flatulațiile lui silențioase și ucigătoare, care păreau să se intensifice direct proporțional cu umărul de invitați la cină pe care-i aveam.

— Marley! Nu-ncepe iar! țipau într-un glas copiii, dând semnalul retragerii.

Uneori, se alunga chiar și pe sine însuși. Dormea liniștit, când mirosul îi ajungea la nări; atunci deschidea ochii și-și încrețea fruntea, ca și cum ar fi întrebat: „Dumnezeule mare, pe asta cine-a mai făcut-o?” Apoi se ridica în picioare și se ducea nonșalant în camera alăturată.

Când nu trăgea vânturi, ieșea din casă și se ușura – sau, cel puțin, se gândea s-o facă. Devenise de-a dreptul maniaco-obsesiv în legătură cu alegerea locului pentru defecație. De fiecare dată când îl scoteam din casă, dura tot mai mult până se decidea care era locul perfect. Se plimba înainte și-napoi, se învârtea în loc la nesfârșit, oprindu-se, mirosind, scărpinându-se, ocolind, plecând mai departe – tot timpul, cu un rânjet ridicol pe față. În timp ce explora meticulos terenul în căutarea petecului de paradis excremental, eu stăteam în apropiere, uneori în ploaie, alteori în zăpadă, câteodată în toiul nopții, adesea desculț, ocazional doar în boxeri, știind din experiență că nu era prudent să-l las nesupravegheat, ca să nu-i vină cumva ideea să tracă dealul pentru a-i vizita pe câinii de pe strada vecină.

Plecatul pe furiș devenise unul dintre sporturile lui favorite. Dacă i se ivea ocazia și credea că avea șanse să-i meargă, imediat se repezea spre cea mai apropiată ieșire de pe proprietatea noastră. Sau, mă rog, de repezit nu prea mai putea el să se repeadă.

Mai degrabă se tupila de la un arbust la altul, prefăcându-se că găsea tot felul de mirosuri interesante pe drum, până nu se mai vedea. Într-o noapte, târziu, i-am dat drumul afară pe ușa din față, pentru plimbarea finală dinainte de culcare. Ploaia rece ca gheața umplea pământul de mâzgă, așa că m-am întors spre debaraua de la intrare ca să-mi iau o manta impermeabilă. Când am ieșit pe trotuar, peste nici măcar un minut, ia-l pe Marley de unde nu-i! M-am dus în curte, fluierând și bătând din palme, deși știam că nu putea să mă audă, dar fiind destul de sigur că mă auzeau vecinii. Timp de douăzeci de minute, am scotocit prin curțile tuturor vecinilor, în ploaie, arătând ca la parada modei – în boxeri, cizme și pelerină. Mă rugam ca nimeni să nu aprindă lumina de pe verandă. Cu cât îl căutam mai mult, cu atât mă supăram mai tare. „De data asta, unde naiba s-o mai fi vârât?” Dar, pe măsură ce minutele treceau, furia mea se transforma în îngrijorare. Mă gândeam la bătrânii aceia despre care citim prin ziare că pleacă de la azil și sunt găsiți în zăpadă, înghețați, trei zile mai târziu. M-am întors acasă, am urcat la etaj și am trezit-o din somn pe Jenny.

— A dispărut Marley, i-am spus. Nu-l găsesc nicăieri. E pe-afară pe undeva, în frig și ploaie..

Jenny sări imediat în picioare, trăgând pe ea o pereche de blugi, un pulover și o pereche de cizme, și împreună am reluat căutarea, despărțindu-ne ca să acoperim o arie cât mai largă. O auzeam pe panta colinei, fluierând și țistuind după el, în timp ce eu străbăteam pădurea prin întuneric, aproape așteptându-mă să-l găsesc zăcând fără cunoștință în albia pârâului.

În cele din urmă, traiectoriile noastre s-au intersectat din nou.

— Nimic..? am întrebat.

— Nicio urmă.

Era uzi-leoarcă de ploaie, iar picioarele, de la boxeri în jos, mă ardeau de frig.

— Haide, am spus, să mergem în casă și să ne încălzim puțin, după care am să scot mașina.

Am coborât panta colinei și am intrat pe alee. Atunci l-am văzut, stând sub streașina de deasupra ușii, la adăpost de ploaie, în culmea fericirii că ne întorseserăm. Îmi venea să-l omor. În schimb, l-am dus în casă și l-am frecat bine cu prosopul, în timp ce inconfundabilul miros de câine ud umplea bucătăria. Epuizat de escapada nocturnă Marley adormi buștean și nu se mai clinti până a doua zi dimineață.

* * *

Cu vârsta, lui Marley îi slăbise și vederea, iar iepurașii puteau acum să se zbenguiască prin fața lui la nu mai mult de cinci-șase metri, fără ca el să-i observe. Blana îi cădea în cantități enorme, obligând-o pe Jenny să dea cu aspiratorul în fiecare zi – și nici așa nu reușea să țină pasul. Părul de câine se insinua prin toate crăpăturile casei, în fiecare articol de îmbrăcăminte, precum și, nu de puține ori, în mâncare. Întotdeauna lăsase păr, dar fostele fulguieli de altădată deveniseră acum viforniță în toată regula. Se scutura, și în jurul lui se învolbura un nor de fire, pentru a se depune pe toate suprafețele din apropiere. Într-o seară, pe când mă uitam la televizor, îmi legănam piciorul, peste marginea canapelei, mângâindu-l absent pe șold. În pauza publicitară, când m-am uitat în jos, am văzut lângă locul unde-l atinsesem un bulgăre de blană cât un grapefruit. Cocoloașele păroase lăsate de Marley se rostogoleau pe podelele de lemn ca uscăturile pe o câmpie bătută de vânt.

Cele mai îngrijorătoare din toate erau șoldurile, care-l trădau cel mai rău. Artrita i se strecurase în articulații, slăbindu-i-le și făcându-le dureroase. Același câine are cândva mă putuse purta în spinare ca la rodeo, câinele care putea odinioară să ridice pe umeri toată masa din sufragerie, săltând

cu ea prin cameră, acum de-abia dacă mai avea putere să se țină pe picioare. Când se culca, gemea de durere, iar când se scula, gemea din nou. Nici nu-mi dădusem seama cât de tare îi slăbiseră șoldurile, până într-o zi când i-am dat o pălmuță afectuoasă pe crupă, iar picioarele dinapoi i s-au tăiat sub trup de parcă ar fi primit o lovitură de bâtă. A căzut ca un butuc de lemn. Era un spectacol îngrozitor de dureros la vedere.

Îi era tot mai greu să urce scările până la etaj, dar nici nu s-ar fi gândit să doarmă de unul singur la parter, nici chiar după ce i-am pus un culcuș la baza scării. Marley iubea oamenii, îi plăcea să se culce la picioarele lor, îi plăcea să-și rezeme bărbia pe saltea și să ne gâfâie în față când dormeam, îi plăcea să-și bage capul prin perdeaua de la duș ca să bea apă în timp ce făceam baie, și n-avea de gând să se oprească tocmai acum. În fiecare seară, când Jenny și cu mine ne retrăgeam în dormitor, se frământa la baza scării, scheunând, lătrând, învârtindu-se în loc, încercând nesigur prima treaptă cu laba din față, în timp ce-și aduna curajul pentru ascensiunea care nu cu multă vreme în urmă nu-i ceruse niciun efort. De sus, din capul scării, eu îl chemam:

— Haide, băiete! Hai, că poți!

După câteva minute, dispărea după colț, ca să-și ia având, și se ivea în goană, cu aproape toată greutatea lăsată pe umeri. Uneori, reușea; alteori îl lăsau puterile la jumătatea scării, așa că trebuia să se întoarcă jos și să mai încerce o dată. Cele mai jalnice eșecuri erau acelea când îi fugea complet pământul de sub picioare și aluneca umilit pe burtă, de-a-ndărătelea , până jos. Era prea mare ca să-l duc în brațe, așa că tot mai des urcam scara în urma lui, ca să-l țin de fund în timp ce el pășea pe trepte cu labele dinainte.

Din cauza dificultăților pe care i le creau acum scările, am presupus că Marley avea să încerce și limiteze numărul de urcușuri și coborâșuri. Dar

asta ar fi însemnat să am o încredere prea mare în spiritul lui rezonabil. Oricât de greu se chinuia urcând scara dacă eu mă întorceam la parter, să iau o carte, de pildă, sau să sting luminile, el mă însoțea prompt, tropăind greoi în urma mea. Apoi, peste câteva secunde, trebuia să repete supliciul ascensiunii. Jenny și cu mine ne-am învățat să ne strecurăm pe la spatele lui, după ce ajungea sus, ca să nu se simtă tentat să ne urmeze iar dacă mai aveam vreo treabă la parter. Ne așteptam ca furișatul fără știrea lui avea să meargă ușor, acum că Marley își pierduse auzul și dormea mai mult și mai adânc ca oricând – dar părea să se prindă ori de câte ori plecam. Citeam în pat, iar el dormea alături, pe podea, sforăind zgomotos. Pe furiș, dădeam la o parte pătura, mă strecuram jos din pat, treceam tiptil pe lângă el, iar din ușă mă mai uitam o dată, ca să fiu sigur că nu-l deranjasem. Dar nu treceau mai mult de câteva minute de când coboram, că-i și auzeam pașii grei pe scări, venind să mă caute. O fi fost el surd și pe jumătate orb, însă radarul părea să-i funcționeze la fel de bine ca întotdeauna.

Iar asta se întâmpla nu numai noaptea, ci și cât era ziua de lungă. Îmi citeam ziarul, la masa din bucătărie, cu Marley încovrigat la picioare, și mă ridicam ca să-mi mai umplu ceașca, din cafetiera aflată în celălalt capăt al încăperii. Deși nu ne pierdeam din ochi unul pe altul, și aveam să mă întorc imediat, el se sălta cu greutate pe picioare și se căznea să vină după mine, ca să rămânem împreună. Nici nu se așeza bine la picioarele mele, că eu mă întorceam la masă, așa că iar se târa înapoi ca să se instaleze acolo. Peste câteva minute, mă duceam în camera de familie ca să dau drumul la stereo, și din nou se canonea să se țină pe urmele mele, pentru a se învârti de câteva ori, prăvălindu-se pe covor cu un geamăt chiar când eram gata să plec. Și tot așa, la nesfârșit, nu numai cu mine, ci și cu Jenny și cu copiii.

* * *

După cum își cerea tributul bătrânețea, Marley avea zile mai ușoare și zile mai grele. Avea minute bune și minute rele, alternând uneori atât de strâns, încât îmi venea greu să cred că era unul și același câine.

Într-o seară din primăvara anului 2002, l-am scos pe Marley la o scurtă plimbare prin curte. Noaptea era răcoroasă, și bătea vântul. Înviorat de aerul rece, am început să alerg, iar Marley, simțindu-se mai zglobiu și el, a pornit pe lângă mine, în galop, ca pe vremuri, l-am și spus:

— Vezi, Marl, încă mai ai ceva de cățeluș în tine!

Ne-am întors amândoi, în trap ușor, până la ușa din față. Marley alerga cu limba scoasă și cu ochii vii, gâfâind vesel. Ajuns la cele două trepte ale verandei, a încercat să sară direct sus, ca pe vremuri – dar, când și-a luat avânt, șoldurile i s-au prăbușit sub trup, și s-a pomenit blocat cu labele din față pe prag, burta pe trepte și fundul pe alee. A rămas acolo, uitându-se la mine de parcă ar fi vrut să mă întrebe ce anume cauzase acel spectacol atât de jenant.

L-am fluierat, mi-am plesnit coapsa cu palma, iar el a început să se opintească vitejește cu picioarele din față, încercând să se ridice, dar fără niciun rezultat. Nu-și putea dezlipi partea posterioară de sol.

— Haide, Marley! l-am strigat.

Degeaba, tot imobilizat era. În cele din urmă, l-am apucat de subsuori și l-am întors într-o parte, ca să-și poată rezema toate cele patru labe pe pământ. Apoi, după câteva încercări ratate, a reușit în sfârșit să se ridice în picioare. S-a retras cu un pas, privind cu teamă treptele timp de câteva secunde, după care le-a urcat și a intrat în casă.

Din ziua aceea, praful s-a ales de încrederea lui în sine însuși, ca maestru al urcatului scărilor; n-a mai încercat niciodată să se mai suie pe verandă fără ca mai întâi să se oprească și să se frământe în loc.

Nu încăpea nicio îndoială, bătrânețea era o mare pacoste – și încă una nedemnă, pe deasupra!

* * *

Marley îmi reamintea de scurtimea vieții, de bucuriile ei trecătoare și de ocaziile pierdute. Îmi aducea aminte că fiecare dintre noi are doar o singură șansă de a trage lozul cel mare, fără nicio posibilitate de a mai trage o dată. Într-o zi, înoți până în largul oceanului, convins că e ziua când îl vei prinde pe pescărușul acela; în următoarea, abia dacă te mai poți apleca să bei apă din vas. La fel ca Patrick Henry și toți ceilalți, nu aveam decât o singură viață de trăit. Și tot reveneam la aceeași întrebare: ce Dumnezeu mă apucase, să mi-o irosesc la o revistă de grădinărit? Ce-i drept, noua mea slujbă nu era lipsită de satisfacții. Eram mândru de contribuția pe care o adusesem revistei. Dar mi-era un dor nebun de munca la un ziar. Mi-era dor de oamenii care citeau ziarele, și de cei ce le scriau. Mi-era dor să fac parte din bomba zilei, și de senzația că, în felul meu modest, ajutam lumea să devină mai bună. Mi-era dor de valul de adrenalină al scrisului grăbit ca să prind închiderea ediției, și de satisfacția trezirii a doua zi dimineață pentru a-mi găsi inboxul plin cu e-mail-uri care răspundeau la articolele mele. Dar cel mai mult, mi-era dor să povestesc din nou. Mă întrebam de ce părăsisem o slujbă care se potrivea atât de bine cu dispoziția mea de a mă bălăci prin apele înșelătoare ale conducerii unei reviste, cu bugetele ei reduse la strictul necesar, cu presiunile publicitare necontenite, cu durerile de cap cauzate

de personal și ingratele corvezi redacționale de culise.

Când un fost coleg al meu a menționat în treacăt că ziarul *„Philadelphia Inquirer”* căuta un editorialist metropolitan, am sărit să-mi ofer serviciile fără niciun moment de ezitare. Posturile de editorialist se găsesc extrem de greu, chiar și la ziarele mai mici, iar când apare unul e aproape întotdeauna ocupat de cineva din interior, ca o recompensă acordată veteranilor ce și-au dovedit talentul de reporteri. *„Inquirer”* era un ziar respectat, laureat al mai multor Premii Pulitzer de-a lungul anilor, și unul dintre cele mai mari din țară. Îi eram cititor devotat iar acum redactorii săi șefi mă așteptau la o întâlnire. Nici măcar nu era nevoie să ne mutăm cu locuința, ca să primesc funcția. Biroul unde aveam să lucrez se afla pe Pennsylvania Turnpike, la doar patruzeci și cinci de minute cu mașina – o navetă acceptabilă. Nu prea cred în miracole, dar totul părea prea frumos ca să fie adevărat, ca un adevărat exemplu de intervenție divină.

Și astfel, în luna noiembrie a anului 2002, am schimbat uneltele de grădinărit cu legitimația de presă de la *„Philadelphia Inquirer”*. Se prea poate să fi fost cea mai fericită zi din viața mea. Mă întorsesem înapoi acolo unde-mi era locul, într-o sală redacțională, din nou ca editorialist.

* * *

Lucram în noul post doar de câteva luni, când a izbucnit prima mare furtună de zăpadă din 2003. Ninsoarea a început într-o noapte de duminică spre luni și, a doua zi când a încetat, pe sol se așternuse un strat de zăpadă de o jumătate de metru. Copiii au fost scutiți de școală timp de trei zile, în timp ce cartierul se deszăpezea încet, iar eu îmi scriam articolele acasă. Cu un pulverizator de zăpadă pe care l-am luat împrumut de la vecin, am curățat

aleea și am săpat un canion îngust până la ușa din față. Știind că Marley n-ar fi putut în veci să se cațăre pe pereții lui abrupți ca să ajungă în curte, i-am degajat și lui propria „cameră a oliței”, cum au poreclit-o copiii – un mic spațiu eliberat lângă aleea din față, unde putea să-și facă treburile. Când l-am chemat afară să-și probeze noua toaletă, însă, n-a făcut decât să intre în spațiul degajat de mine, mirosind bănuitor zăpada. Își formase niște idei foarte precise cu privire la criteriile unui loc potrivit pentru a răspunde la chemarea naturii, și se vedea clar că nu așa ceva avea în minte. Să ridice piciorul ca să facă pipi… hai, mai treacă-meargă – dar la asta trăgea linie! *Să-mi fac eu treaba mare aici? Drept în fața ferestrei? Nu se poate să vorbești serios!* Se întoarse și, cu un efort eroic, urcă treptele alunecoase ale verandei și intră iar în casă.

În seara aceea, după cină, l-am scos iar în curte, iar de astă dată Marley nu-și mai putu permite luxul de a aștepta. Trebuia să se ușureze. Începu să se plimbe nervos în lungul aleii deszăpezite, prin camera oliței și pe trotuar, adulmecând zăpada și pipăind cu labele solul înghețat. *Nu, nu merge, și pace!* Înainte de a apuca să-l opresc, escaladă cumva peretele abrupt al strâmtorii de zăpadă și o luă prin curte, spre un pâlc de brazi argintii aflați la vreo cinci metri distanță. Nu-mi venea să-mi cred ochilor: câinele meu bătrân, artritic, pornise într-o expediție alpină. La fiecare câțiva pași, șoldurile îi cedau și cădea cu fundul pe zăpadă, unde zăcea pe burtă câteva secunde, înainte de a se căzni să se ridice iar în picioare, pentru a-și continua drumul. Eu stăteam pe alee întrebându-mă cum aveam să-l salvez când se înțepenea definitiv, fără să poată merge mai departe.

Marley, însă, nu se lăsa și, într-un târziu, ajunse la cel mai apropiat brad. În clipa aceea, dintr-o dată, am înțeles ce urmărea. Câinele meu avea un plan. Sub crengile dese ale bradului, zăpada era

adâncă de numai câțiva centimetri. Copacul avusese un efect de umbrelă și, o dată ajuns sub el, Marley era liber să se miște și să se ghemuiască în poziția cea mai comodă. Trebuia să recunosc, era o soluție destul de inteligentă.

Dădu târcoale, mirosi, râcâi cu ghearele, în stilul său obișnuit, încercând să identifice un lăcaș demn de ofranda lui zilnică. Apoi, spre uimirea mea, abandonă adăpostul acela confortabil și se aruncă iar în zăpada adâncă, pornind spre următorul brad. Mie primul loc mi se păruse perfect, dar se vedea clar că nu corespundea standardelor lui de exigență.

Cu dificultate, ajunse la al doilea copac, dar și de data asta, după un examen considerabil de minuțios, găsi nepotrivită zona de sub ramurile lui. Așa că porni spre al treilea, apoi spre al patrulea, și al cincilea, de fiecare dată îndepărtându-se tot mai mult de alee. Am încercat să-l chem înapoi, deși știam că nu putea să mă audă.

— Marley, ai să te împotmolești acolo, prostănacule! am strigat pe urmele lui.

El, însă, nu făcea decât să-și vadă de drum, cu o îndârjire neabătută. Avea o misiune. În sfârșit, ajunse și la ultimul copac de pe proprietatea noastră, un pin mare, cu o coroană deasă, aflat în apropierea locului unde copiii așteptau autobuzul de școală. Acolo găsi porțiunea de pământ înghețat pe care o căutase, ascunsă și abia presărată cu puțină zăpadă. Se învârti în loc de câteva ori și, trosnind din toate încheieturile, se ghemui pe coapsele lui bătrâne, țepene, artritice. Și astfel, își găsi în fine ușurarea. Evrika!

Cu misiunea îndeplinită, se angajă pe lungul drum spre casă. În timp ce se lupta cu zăpada, eu îmi agitam brațele și băteam din palme, ca să-l încurajez.

— Ține-o tot așa, băiete! Hai, că merge!

Dar vedeam clar cum obosea, și încă mai avea mult de mers.

— Nu te opri tocmai acum! i-am strigat.

La vreo doisprezece iarzi de alee, însă, îl lăsară puterile. Se opri, culcându-se în zăpadă, epuizat. Nu arăta tocmai nefericit, dar nici la largul lui nu se simțea. Îmi aruncă o privire îngrijorată. *Acum ce facem, șefule…?* N-aveam nici cea mai vagă idee. M-aș fi putut duce prin zăpadă până la el, dar pe urmă? Era prea greu ca să-l ridic și să-l car în brațe. Câteva minute, a stat pe loc, strigându-l și ademenindu-l – dar Marley, nici gând să se clintească.

— Stai pe loc! i-am spus. Să-mi iau numai cizmele, și vin să te scot de-acolo.

Îmi trecuse prin minte că aș fi putut să-l urc pe săniuță și să-l trag așa până acasă. Dar, de cum mă văzu apropiindu-mă cu sania, praful se alese de planul meu. Sări în picioare, revigorat. Nu m-am putut gândi decât că-și amintise faimoasa noastră aventură prin pădure, cu saltul peste malul pârâului, și spera să repetăm figura. Porni înainte, spre mine, târându-se ca un dinozaur printr-o groapă cu smoală. Eu înaintam cu greu, eliberându-i în același timp o cărare, iar el se apropia pas cu pas. În sfârșit, am trecut amândoi peste malul canionului, ajungând pe cărare. Marley se scutură de zăpadă și-mi trase câteva cozi peste genunchi, începând să se zbenguiască țanțoș, mândru de aventura pe care tocmai o încheiase cu bine prin sălbăticie. Și când te gândești că mă îndoisem de puterile lui…!

A doua zi dimineața, i-am săpat o potecă îngustă până la pinul din colțul curții, iar Marley a adoptat acel spațiu ca pe propria lui toaletă personală, pe toată durata iernii. Criza fusese evitată, dar se profilau întrebări mult mai grele. Cât timp putea să mai continue astfel? Și în care moment durerile și handicapurile vârstei aveau să întreacă mulțumirea simplă pe care și-o găsea în fiecare zi leneșă și somnoroasă?

Capitolul 25
Împotriva tuturor sorților

Când a început vacanța de vară, Jenny a îmbarcat copiii în microbuz și au pornit spre Boston, ca să petreacă o săptămână în vizită la sora ei. Eu am rămas acasă, având de lucru. Astfel, eram singurul care să-i țină companie lui Marley și să-l scoată în curte. Dintre problemele multe și mărunte pe care i le pricinuia bătrânețea, cel mai tare părea să-l deranjeze controlul tot mai redus pe care-l avea asupra intestinelor. Cu toate relele sale purtări de pe parcursul anilor, Marley avusese întotdeauna niște obiceiuri de toaletă garantate. Era singura lui trăsătură cu care puteam să ne lăudăm. Încă de la vârsta de numai câteva luni, nu avusese niciodată, nici măcar o dată, accidente în casă, nici chiar când era lăsat singur pentru câte zece-douăsprezece ore. Spuneam despre el, în glumă, că avea o vezică de oțel și un rect de piatră.

Toate acestea se schimbaseră în ultimele luni. Nu mai putea să reziste mai mult de câteva ore fără să se ușureze. La chemarea naturii, trebuia să răspundă pe loc, iar dacă noi nu eram acasă, pentru a-i deschide ușa, nu-i mai rămânea decât să-și dea drumul înăuntru. Îl costa enorm s-o facă, și întotdeauna când se întâmpla câte un asemenea accident, o știam încă din clipa când intram în casă. În loc să ne întâmpine la ușă, în stilul lui exuberant, stătea retras în cameră, cu capul plecat aproape până-n podea și coada între picioare, emanând o rușine de-a dreptul palpabilă. Nu-l pedepseam niciodată pentru asta. Cum am fi putut? Avea aproape treisprezece ani, cam vârsta maximă pe care o ating Labradorii. Știam că n-avea ce face, și părea s-o știe și el. Eram sigur că, dacă ar fi putut vorbi, și-ar fi recunoscut umilința, asigurându-ne că încercase, încercase cu adevărat, să se abțină.

Jenny a cumpărat un curățitor cu aburi, pentru covor, și am început să ne organizăm programele în așa fel încât să fim siguri că nu lipseam de-acasă mai mult de câteva ore la rând. Jenny venea în grabă de la școală, unde lucra ca voluntară, ca să-l scoată pe Marley în curte. Eu plecam de la dineuri între felul doi și desert, ca să-l scot la o plimbare – pe care el, desigur, o lungea cât putea de mult, dând târcoale prin toată curtea și adulmecând. Prietenii noștri se întrebau, în glumă, cine era adevăratul stăpân în casa Grogan.

Jenny și copiii fiind plecați, știam că puteam lucra pe perioade îndelungate. Aceasta era ocazia mea de a rămâne în oraș după program, hoinărind prin regiune și explorând orașele și zonele despre care scriam. Cu naveta pe care o făceam, aveam să lipsesc de-acasă între zece și douăsprezece ore pe zi. Nici nu se putea pune problema ca Marley să rămână singur atâta vreme, sau măcar pe jumătate. Am hotărât să-l internăm la pensiunea de câini locală, pe care o foloseam în fiecare vară când plecam în vacanțe. Pensiunea era anexată lângă o mare clinică veterinară care oferea asistență profesionistă, dacă nu și cele mai personale servicii. De fiecare dată când ne duceam acolo, păream să întâlnim câte un alt medic care nu știa nimic despre Marley, decât cele scrise în carnetul lui de sănătate. Nici măcar numele doctorilor nu le rețineam. Spre deosebire de scumpul nostru Dr. Jay din Florida, care-l cunoștea pe Marley aproape la fel de bine ca noi și care devenise cu adevărat un prieten de familie la vremea plecării noastre, aceștia erau niște străini – competenți, dar tot străini. Pe Marley, însă, nu părea să-l deranjeze.

— Waddy duce la tabăra de cuțu, chiuia Colleen, iar Marley se înviora imediat, ca și cum această idee i-ar fi adus în minte posibilități nebănuite. Noi glumeam în legătură cu activitățile pe care aveau să i le ofere angajații pensiunii: scormonit prin gropi, de la orele 9:00 la 10:00;

ferfenițit perne, de la 10:15 la 11:00; răscolit gunoiul, între 11:05 și 12:00 – și așa mai departe.

L-am dus acolo într-o duminică seară și le-am lăsat numărul meu de telefon celular. Când era cazat în altă parte Marley părea să nu se relaxeze niciodată complet, nici chiar în ambianța familiară a cabinetului lui Dr. Jay, și mereu plecam destul de îngrijorat pentru el. După fiecare vizită, se întorcea arătând mai slăbit, cu botul ros de cât și-l tot frecase de gratiile cuștii iar când ajungea acasă se prăbușea într-un colț și dormea adânc ore în șir, ca și cum și-ar fi petrecut tot timpul plimbându-se prin cușcă, pradă insomniei.

În acea dimineață de marți, mă aflam lângă Independence Hall, în centrul orașului Philadelphia, când îmi sună telefonul.

— Puteți să așteptați, vă rog, până vine doamna doctor cutare? mă întrebă femeia de la pensiune.

Era alt medic veterinar al cărui nume nu-l auzisem niciodată. Peste câteva minute, femeia sosi la telefon.

— Avem o urgență cu Marley, spuse ea.

Inima mi se opri în piept.

— O urgență…?

Doctorița îmi spuse că stomacul lui Marley se balonase de mâncare, apă și aer, după care, întins și dilatat, se răsucise între duoden și intestinul subțire, inversându-și poziția, cu conținutul blocat înăuntru. Neavând pe unde să se golească de alimente digerate și gaze, se umflase dureros, într-o condiție cunoscută ca volvulus-dilatație gastrică, punându-i viața în pericol. Aceasta avea aproape întotdeauna nevoie de o intervenție chirurgicală ca să fie corectată, iar dacă nu era tratată se putea solda cu moartea, în interval de câteva ore.

Veterinarul îmi spuse că-i inseraseră un furtun pe gât, eliberând o mare parte din gazele acumulate în stomac, ceea ce atenuase balonarea. În continuare, manipulând tubul astfel introdus,

reușise să-i „răstoarne la loc” stomacul, iar acum Marley se odihnea liniștit, sub efectul sedativelor.

— Deci, se simte bine, da? am întrebat, cu teamă.

— Da, dar numai temporar, precizează doctorița. L-am scăpat de criza imediată – dar, o dată ce li se răsucește stomacul așa, aproape întotdeauna recidivează.

— „Aproape întotdeauna” însemnând ce, mai precis? m-am interesat.

— Aș zice că are unu la sută șanse ca să nu i se mai întoarcă, răspunse ea.

„Unu la sută? Pentru numele lui Dumnezeu,” mi-am zis, „până și la Harvard ar avea șanse mai mari să intre.”

— Deci, o șansă dintr-o sută? Atât…?

— Îmi pare rău, spuse doctorița. E foarte grav.

Dacă stomacul i se răsucea din nou – iar ea îmi spusese că acest lucru era aproape sigur – aveam două variante. Prima era aceea de a-l opera. Îmi spuse că putea să-i prindă stomacul de peretele cavității abdominale, cu suturi, pentru a-l împiedica să se mai întoarcă.

— Operația va costa cam două mii de dolari, îmi explică ea.

Mi s-a tăiat respirația.

— Și trebuie să vă spun că e foarte complicată. Pentru un câine de vârsta lui, va fi extrem de grea.

Perioada de restabilire ar fi fost lungă și dificilă – presupunând că scăpa cu bine după operație. Uneori, câinii bătrâni ca el nu supraviețuiau traumei intervenției chirurgicale, mai precizează doctorița.

— Dacă avea patru, cinci ani, aș fi propus să-l operăm fără discuție, continuă ea. Dar la vârsta lui, trebuie să vă întrebați dacă vreți într-adevăr să-l supuneți unui asemenea chin.

— Numai dacă n-am avea încotro, am răspuns. A doua soluție care ar fi?

— A doua soluție, spuse femeia, ezitând doar o secundă, ar fi euthanasia.

— A…

Mi-era greu să procesez toate informațiile. Cu cinci minute în urmă, mersesem spre Liberty Bell, imaginându-mi că Marley se relaxa liniștit, în cușca lui comodă din pensiune. Iar acum, mi se cerea să hotărăsc dacă să trăiască sau să moară. Nu mai auzisem niciodată de condiția pe care mi-o descria medicul veterinar. Abia mai târziu aveam să aflu că balonarea era destul de comună la unele rase de câini, și mai ales la aceia care, la fel ca Marley, aveau pieptul voluminos, ca un butoi. De asemenea, și câinii care-și îngurgitau mesele repede, din câteva hăpăieli – tot ca Marley – păreau și ei să fie supuși unui risc mai mare. Unii stăpâni presupuneau că stresul internării la pensiune putea declanșa un acces de balonare, dar ulterior aveam să aflu despre un profesor de medicină veterinară citat ca spunând că cercetările lui nu descoperiseră nicio legătură între stresul de pensiune și balonare. Doctorița de la telefon recunoștea că era posibil ca atacul să fi fost cauzat de surescitarea lui Marley în compania celorlalți câini internați. Își înfulecase mâncarea ca de obicei, și gâfâia și saliva din greu, emoționat de prezența câinilor în jur. Bănuia că s-ar fi putut să înghită atât de mult aer amestecat cu salivă, încât stomacul începuse să i se dilate pe axa longitudinală, devenind vulnerabil la răsucire.

— N-am putea aștepta să vedem cum evoluează? am întrebat-o. Poate că n-o să se mai răsucească.

— Asta facem chiar acum, îmi confirmă ea, îl supraveghem și așteptăm.

Repetă că șansele erau numai de una la o sută, după care mai adăugă:

— Dacă iar i se întoarce stomacul, va fi nevoie să vă hotărâți foarte repede. Nu-l putem lăsa să sufere.

— Trebuie să vorbesc cu soția mea, i-am spus. Am să revin cu un telefon.

Când răspunse la mobil, Jenny se afla pe un vapor turistic plin, împreună cu copiii în mijlocul Portului Boston. Auzeam motorul vasului duduind și glasul ghidului bubuind printr-o portavoce, în apropiere. Semnalul era intermitent, și abia reușeam să ne înțelegem. Niciunul dintre noi nu putea să-l audă bine pe celălalt. Eram nevoit să strig, ca să-i comunic problema cu care aveam de-a face. Nu reușea să prindă decât frânturi.

Marley… urgență… stomacul… operație… euthanasie…

Din aparat nu se mai auzea nimic.

— Alo…? am insistat. Mai ești acolo?

— Te aud, răspunse Jenny, și tăcu din nou.

Știuserăm amândoi că, în cele din urmă, avea să sosească și această zi; atâta doar că nu ne așteptam să fie chiar azi. Azi, când ea și copiii erau plecați din oraș și nu puteau nici măcar să-și ia rămas-bun; acum, când eu eram în centrul orașului Philadelphia, ocupat cu treburi, la o oră și jumătate distanță de casă. Pe la sfârșitul discuției, printre strigăte, ieșiri nervoase și pauze încărcate, am ajuns la concluzia că nu aveam de ales. Veterinarul avea dreptate. Marley se sfârșea pe toate planurile. Ar fi fost o cruzime să-l supunem unei operații chinuitoare, doar pentru a încerca să mai amânăm puțin inevitabilul. Nici costurile extrem de mari nu le puteam ignora. Părea obscen, aproape imoral, să cheltuim o asemenea sumă de bani pentru un câine bătrân, ajuns la apusul vieții, când în fiecare zi erau sacrificați câini nedoriți, neavând unde să se adăpostească – și, mai important chiar, atâția copii nu beneficiau de îngrijiri medicale adecvate, din lipsa resurselor financiare. Dacă lui Marley îi sunase ceasul, atunci n- aveam de face decât să ne îngrijim ca să se ducă fără a suferi și cu demnitate. Știam că așa se cuvenea, dar niciunul dintre noi nu era gata să-l piardă.

Am sunat-o din nou pe doctoriță și i-am spus care era decizia noastră.

— I s-au stricat dinții, e surd bocnă, iar șoldurile i-au înțepenit atât de rău, încât abia mai poate urca din curte pe verandă, i-am explicat, ca și cum ar mai fi fost nevoie s-o conving. Îi e greu să se chircească pentru a se ușura.

Veterinarul, despre care știam acum că se numea Dr. Hopkinson, îmi ușură sarcina.

— Cred că a sosit timpul, conchise ea.

— Și eu cred, am încuviințat, cerându-i totuși să nu-l euthanasieze fără să mă anunțe mai întâi; voiam să fiu acolo, cu el, în măsura posibilului. Și, i-am reamintit, încă mai contez pe miracolul acela cu șanse de unu la sută.

— Să vorbim peste o oră, propuse ea.

O oră mai târziu, doctorița Hopkinson părea o idee mai optimistă. Marley încă mai rezista, odihnindu-se cu o perfuzie în piciorul din față. Șansele crescuseră până la cinci la sută.

— Nu vreau să vă faceți prea mari speranțe, insistă ea. E un câine foarte bolnav.

A doua zi dimineața, doctorița suna și mai veselă.

— A avut o noapte ușoară, îmi dădu ea raportul.

Când am telefonat din nou, la prânz, îi scosese perfuzia din labă și-l pusese la un regim de orez cu carne tocată.

— E lihnit, mă înștiință ea.

La următoarea convorbire, Marley se ridicase din nou pe picioare.

— Vești bune, spuse doctorița. Unul dintre tehnicienii noștri l-a dus adineaori afară, unde a făcut pișu și caca.

Am chiuit în telefon, de parcă Marley tocmai câștigase medalia de aur. Apoi, doctorița Hopkinson adăugă:

— Cu siguranță, se simte mai bine. Tocmai mi-a dat un sărut tandru și bălos pe buze.

Da da – ăsta era Marley al nostru!

— Ieri, n-aș fi crezut că e posibil, continuă ea, dar cred că mâine puteți să-l luați acasă.

Și exact asta am făcut, în seara următoare, după program. Marley arăta îngrozitor – slab ca un schelet și fără pic de putere cu ochii tulburi și plini de mucus, ca și cum s-ar fi dus până pe lumea cealaltă și înapoi, ceea ce cred că, într-un sens, chiar făcuse. Nici eu nu arătam prea bine, după ce plătisem nota de opt sute de dolari. Când i-am mulțumit doctoriței pentru ce făcuseră, îmi replică:

— Toți cel de-aici îl iubesc pe Marley. Nici nu știți cum i-au ținut pumnii.

L-am dus la mașină, pe el, câinele meu care învinsese cele nouăzeci și nouă la sută șanse ale morții, spunându-i:

— Hai, să te ducem acasă, unde ți-e locul!

Se uita la bancheta din spate cu o privire amărâtă, știind că-i era la fel de inaccesibilă ca Muntele Olimp. Nici măcar nu încercă să se urce în mașină. L-am chemat pe unul dintre angajați, care mă ajută cu grijă să-l ridic, și am pornit amândoi spre casă, cu o cutie de medicamente și o listă de instrucțiuni cât se poate de stricte. Marley n-avea să mai înfulece niciodată o masă copioasă pe nerăsuflate, nici să sugă cantități nelimitate de apă. Se terminaseră și zilele jocului de-a submarinul, cu botul în strachină. În acest fel, spera doctorița, stomacul avea să-i rămână calm, ferit de noi balonări și răsuciri. De asemenea, nu trebuia să mai fie niciodată dat într-o pensiune mare, unde să-l înconjoare câini energici, care lătrau și se agitau. Eram convins, după cum părea să fie și doctorița Hopkinson, că acela fusese factorul care precipitase această întâlnire la limită cu moartea.

* * *

În seara aceea, după ce l-am adus acasă și l-am băgat înăuntru, mi-am întins un sac de dormit pe

jos, în camera de familie, lângă el. Nu avea putere să urce scara până la dormitor, iar pe mine nu mă lăsa inima să-l las jos, singur și neajutorat. Știam că, dacă nu era lângă mine, avea să se agite toată noaptea.

— Dorm la tine în seara asta, Marley! am proclamat, culcându-mă lângă el.

Am început să-l mângâi pe spate, de pe cap până la rădăcina cozii, până când au început să i se desprindă nori mari de blană. I-am șters mucusul de la colțurile ochilor și l-am scărpinat între urechi până a început să geamă de plăcere. Jenny și copiii aveau să se întoarcă acasă dimineața. Ea urma să-l răsfețe cu gustări dese, compuse din orez cu carne de hamburger fiartă. Îi luase treisprezece ani, dar Marley ajunsese în sfârșit să merite mâncare omenească – și nu doar resturi de la masă, ci bunătăți preparate anume pentru el. Copiii aveau să-l îmbrățișeze, neștiind că fuseseră la un pas de a nu-l mai vedea niciodată.

A doua zi, casa urma să fie iar gălăgioasă, agitată și plină de viață. Acum, însă, eram doar noi doi – Marley și cu mine. Zăcând acolo lângă el, cu respirația lui mirositoare drept în față, nu puteam să nu mă gândesc la prima noastră noapte împreună, cu atâția ani în urmă, când l-am adus acasă de la crescător, un cățelandru micuț care scâncea după mama lui. Îmi aminteam cum își târâse cutia în dormitor și cum adormiserăm împreună, eu cu brațul lăsat să atârne jos din pat, ca să-l mângâi. Și acum, treisprezece ani mai târziu, eram la fel – nedespărțiți. Mă gândeam la copilăria și adolescența lui, la canapelele sfâșiate și saltelele devorate, la plimbările pe Intralitoral și dansurile obraz-la-obraz cu boxele stereo urlând. Mă gândeam la obiectele înghițite și banii plătiți pentru el, și la momentele inegalabile de empatie canin-umană. Dar ce mai mult mă gândeam ce companion bun și loial îmi fusese în toți acei ani. Ce mai călătorie făcuserăm împreună!

— Da’ știu că mi-ai tras o sperietură, bătrâne! i-am șoptit, în timp ce se întindea lângă mine, strecurându-și botul sub brațul meu, ca să mă încurajeze să-l mângâi în continuare. Cât mă bucur că te am din nou acasă…

Am adormit împreună, unul lângă altul pe podea, el cu crupa pe sacul meu de dormit, eu cu brațul petrecut peste spatele lui. M-a trezit o dată în timpul nopții, cu o tresărire din umeri și niște spasme ale labelor, în timp ce din adâncul gâtlejului îi ieșeau niște lătrături mici, de cățel – sunând mai mult ca o serie de tuse. Visa. Visa, cred că era din nou tânăr și puternic. Și că alerga ca și cum nici n-ar fi existat ziua de mâine.

Capitolul 26
Timp de împrumut

În următoarele câteva săptămâni, Marley a revenit spectaculos de la un pas de moarte, unde fusese. În ochi îi apăruse iar lucirea aceea strengărească, botul îi era din nou umed și rece, și mai pusese puțină carne la loc pe oase. După toate cele prin care trecuse, părea un adevărat erou. Se mulțumea să-și petreacă zilele picotind, preferând un loc de lângă ușa de sticlă a camerei de familie, unde soarele inunda camera și-i încălzea lui blana. Noul său regim de mese frugale și dese îl făcea să fie mereu hămesit, așa că cerșea și șterpelea mâncare mai nerușinat ca oricând. Într-o seară, l-am prins singur în bucătărie, ridicat pe picioarele posterioare, cu labele din față pe masă, furând Rice Krispies Treats de pe un platou. Cum ajunsese acolo, cu coapsele lui șubrede, n-am să știu niciodată. Dracu' să le ia de infirmități: când voința îl chema, trupul lui Marley răspundea prompt. Îmi venea să-l îmbrățișez, atât de plăcută era surpriza acestei manifestări de putere.

Sperietura din vara aceea ar fi trebuit să ne dezbare, pe Jenny și pe mine, de autoamăgirea în legătură cu vârsta înaintată a lui Marley, dar am revenit rapid la supoziția optimistă că acea criză fusese doar o anomalie izolată, și că marșul lui etern pe sub soare avea să se reia din nou. O parte din noi ar fi vrut să creadă că putea merge înainte la nesfârșit. În ciuda tuturor debilităților lui, încă mai era același câine vesel și nepăsător. În fiecare dimineață, după micul dejun, intra voios în camera de familie pentru a folosi canapeaua pe post de șervețel – sau, mai bine zis, șervețoi uriaș – străbătând-o cât era de lungă, cu botul frecat de tapițerie, prilej cu care dădea pe jos și pernele. Apoi, se întorcea și revenea în direcția opusă, ca să se șteargă și pe cealaltă parte. De acolo, se trântea

pe podea și se tăvălea pe spate, răsucindu-se dintr-o parte în alta ca să se scarpine. Îi plăcea să stea așezat, lingând cu poftă mocheta, de parcă ar fi fost îmbibată cu cel mai delicios dintre toate sosurile pe care le gustase vreodată. Programul lui zilnic mai includea lătratul la poștaș, o vizită la cotețul găinilor, holbatul la vasul cu mâncare pentru păsări și rondul robinetelor de la baie ca să vadă dacă nu picura vreunul ca să-i lipăie stropii de apă. De câteva ori pe zi, sălta capacul găleții de gunoi de la bucătărie în căutarea oricăror bunătăți pe care putea să le sustragă. Cu titlu cotidian, se lansa în modul evazionist al Labradorului, zbenguindu-se prin casă, dând cu coada în pereți și mobile, și tot cu titlu cotidian eu continuam să-i descleștez fălcile și să-i extrag de sub cerul gurii tot felul de aluviuni ale vieții noastre de zi cu zi – coji de cartofi și foițe de brioșe, Kleenexuri aruncate și ațe de curățat între dinți. Chiar și la cele mai înaintate vârste, unele lucruri rămân neschimbate.

În preajma datei de 11 septembrie, 2003, am traversat statul spre orășelul minier Shanksville, Pennsylvania, unde se prăbușise United Flight 93, pe un câmp gol, în acea notorie dimineață din urmă cu doi ani, ca urmare a revoltei pasagerilor contra teroriștilor. Se credea că aceștia din urmă orientaseră avionul spre Washington D.C., ca să distrugă cu el Casa Albă sau Capitoliul, iar pasagerii care au năvălit în cabină au salvat, aproape cu siguranță, nenumărate vieți de la sol. Pentru a marca a doua comemorare a atacurilor, șefii mei doreau să vizitez locul și să caut să imortalizez cât mai bine esența sacrificiului acelor oameni și efectul de lungă durată pe care-l avusese asupra psihicului american.

Mi-am petrecut întreaga zi la locul catastrofei, stăruind în preajma memorialului improvizat care fusese înălțat acolo. Am vorbit cu numeroșii vizitatori care veniseră să-și aducă omagiul, am

intervievat localnicii care-și aminteau de efectul năprasnic al exploziei, am conversat îndelung cu o femeie care-și pierduse fiica într-un accident de mașină și venise să-și găsească alinarea în durerea comună a tuturor. Am notat multe din amintirile și însemnările care umpleau parcarea prunduită. Totuși, încă nu prinsesem starea viitorului articol. Ce-aș fi putut să spun, despre acea imensă tragedie, ce nu se mai spusese încă? M-am dus la un restaurant din oraș, să mănânc, și acolo am început să-mi parcurg notițele. Scrisul unui articol de ziar seamănă mult cu construirea unui turn din piatră. Fiecare frântură de informație, fiecare citat sau moment capturat, e câte o piatră de construcție. Începi prin a clădi o temelie cât mai largă, destul de solidă ca să-ți susțină premisele, după care urci spre vârf. Carnetul meu era plin de cărămizi solide, însă-mi lipsea mortarul care să le lipească pe toate la un loc. N-aveam idee ce să fac cu ele.

După ce mi-am terminat minciunica și ceaiul de la gheață, am pornit înapoi spre hotel, pentru a încerca să scriu câte ceva. La jumătatea drumului într-acolo, pradă unui impuls, am întors mașina și am revenit spre locul prăbușirii, aflat la câteva mile distanță de oraș, unde am ajuns tocmai când soarele se ascundea după dealuri, iar ultimii câțiva vizitatori plecau. M-am așezat și am stat singur acolo mult timp, în timp ce se lăsa treptat înserarea, apoi noaptea. Dinspre coline sufla un vânt rece, și mi-am strâns mai tare hanoracul pe trup. Deasupra mea, un drapel american uriaș flutura cu putere, benzile sale colorate strălucind aproape iridiscent în ultimele raze de lumină ale serii. Abia atunci a început să mă învăluiască emoția acelui loc sacru, și magnitudinea celor întâmplate pe cer, deasupra câmpiei singuratice, a prins a-și face efectul. M-am uitat la locul unde avionul lovise pământul, apoi la steag, și am simțit că mi se umpleau ochii de lacrimi. Pentru prima oară în viața mea, am stat să număr dungile. Șapte

roșii și șase albe. Am numărat și stelele, cincizeci pe fond albastru. Însemna mai mult pentru noi acum, acest stindard american. În fața unei noi generații, reprezenta din nou virtutea și spiritul de sacrificiu. Știam despre ce anume trebuia să scriu.

Mi-am îndesat mâinile în buzunare și am pornit spre marginea parcării cu pietriș, unde am rămas cu privirea în întunericul tot mai dens. Stând acolo, în beznă, simțeam multe lucruri diferite. Printre ele se număra și mândria de compatrioții mei americani, niște oameni obișnuiți care știuseră să facă față acelui moment, conștienți că era ultimul din viața lor. Mai simțeam și umilință, căci eu eram viu și neatins de ororile acelei zile, liber să-mi trăiesc în continuare viața fericită, ca soț, tată și ziarist. În pustietatea întunecată, aproape că puteam gusta caracterul finit al vieții și, ca atare, neprețuirea ei. Suntem atât de siguri pe viața noastră, dar ea este fragilă, precară, incertă, putând înceta fără veste, în orice moment. Îmi reaminteam ceea ce ar trebui să fie evident dar de cele mai multe ori nu este – faptul că fiecare zi, fiecare oră și fiecare minut merită să fie valorificat la maximum.

Și mai simțeam și altceva – uimirea față de capacitatea nemărginită a inimii omenești, care era în același timp destul de mare ca să asimileze o tragedie de o asemenea amplitudine, și destul de încăpătoare ca să mai aibă loc și pentru micile momente de suferință și durere personală care fac parte din viața oricui. În cazul de față, era vorba de apropiatul sfârșit al câinelui meu. Cu un fior de rușine, mi-am dat seama că, până și în mijlocul colosului de jale umană care fusese Zborul 93, încă mai puteam simți junghiul ascuțit de durere, la gândul pierderii care se apropia.

Marley trăia pe timp de împrumut; atâta lucru era clar. O nouă criză de sănătate putea surveni în orice moment, iar atunci n-aveam să mă mai opun inevitabilului. Orice procedură medicală radicală,

în acel stadiu al vieții lui, ar fi fost o cruzime, ceva ce Jenny și cu mine am fi făcut mai degrabă pentru noi înșine decât pentru el. Îl iubeam pe câinele ăla bătrân și nebun, îl iubeam în ciuda tuturor – sau, poate, tocmai *datorită* tuturor smintelilor lui. Dar acum puteam să văd că se apropia momentul în care trebuia să-l lăsăm să plece. M-am întors la mașină și am pornit înapoi spre camera mea de hotel.

* * *

A doua zi dimineața, cu articolul terminat, am dat un telefon acasă. Jenny îmi spuse:

— Vreau doar să știi că lui Marley îi e un dor îngrozitor de tine.

— Lui Marley? a întrebat. Și vouă, celorlalți, nu?

— Sigur că și nouă ne e dor de tine, nătăflețule. Dar voiam să spun că lui Marley îi e dor tare, *tare de tot.* Ne scoate din minți pe toți.

În noaptea dinainte, neputându-mă găsi nicăieri, Marley cutreierase toată casa, explorând fiecare cameră, mirosind prin toate colțurile, uitându-se după uși și în debarale și dulapuri. Se chinuise să se urce la etaj și, negăsindu-mă acolo, revenise jos pentru a-și lua întreaga căutare de la început.

— Parcă-și ieșise complet din minți, adăugă ea.

Se încumetase chiar și la curajoasa coborâre în pivniță – unde, până când treptele alunecoase de lemn îi blocaseră accesul, îmi ținuse bucuros companie în atelierul meu, ore întregi, moțăind la picioarele mele în timp ce lucram, sub rumegușul care plutea în jos, acoperindu-i blana ca o ninsoare blândă. O dată ajuns acolo, nu mai putuse urca scara înapoi, așa că fusese nevoit să rămână pe loc, lătrând și scheunând, până când Jenny și copiii îi veniseră în ajutor, luându-l de subsuori și de sub șolduri, pentru a-l ajuta să urce treaptă cu treaptă.

La ora de culcare, în loc de a adormi lângă patul nostru, așa cum făcea de obicei, Marley se instalase pe palierul din capul scărilor, de unde putea ține sub ochi toate dormitoarele, precum și ușa din față, aflată în dreptul capătului de jos al scării, pentru eventualitatea că (1) ieșeam din ascunzătoare; sau (2) soseam acasă în timpul nopții, în caz că plecasem pe furiș fără să-l anunț. Acolo îl găsise Jenny și a doua zi dimineața, când coborâse la parter să facă micul dejun. Trecuseră două ore până să-și dea seama că Marley încă nu-și arătase fața, ceea ce era foarte neobișnuit: aproape întotdeauna era primul care cobora la parter, în fiecare dimineață, năvălind înaintea noastră și începând să dea cu coada în ușa din față, ca să iasă. Îl găsi dormind adânc pe podea, lipit de marginea patului, în partea unde mă culcam eu de obicei. Apoi, văzu și de ce o făcuse. La deșteptare, Jenny își împinsese involuntar pernele – doarme cu trei odată – în jumătatea mea de pat, sub pătură, formând movilă mare în locul unde ar fi fost normal să mă culc eu. Cu vederea lui de Mr. Magoo, Marley putea fi iertat că luase un maldăr de pene drept stăpân al său.

— Era absolut convins că tu dormeai acolo, încheie ea. Se vedea clar. Avea certitudinea că veniseși acasă și te culcaseși la locul tău.

Am râs împreună, la telefon, după care Jenny mai spuse:

— Trebuie să recunoști că, în materie de loialitate, ce-i al lui e-al lui.

Avea dreptate. Câinele nostru avusese întotdeauna devotamentul în sânge.

* * *

Mă întorsesem de la Shanksville de numai o săptămână, când se produse criza despre care știuserăm că putea sosi din moment în moment. Eram în dormitor, unde tocmai mă îmbrăcam ca să

plec la redacție, când am auzit un zdrăngănit îngrozitor, urmat de țipătul lui Conor:

— Ajutor! Marley a căzut pe scară!

Am alergat într-acolo și l-am găsit prăbușit grămadă la baza scării lungi, unde se chinuia să se ridice în picioare. Jenny și cu mine ne-am grăbit să-l palpăm pe tot trupul, strângându-i ușurel membrele și masându-i șira spinării. Nu părea să-și fi rupt nimic. Cu un geamăt, Marley se ridică în picioare, se scutură și o luă din loc, fără să șchiopăteze măcar.

Conor îl văzuse căzând. Spuse că Marley pornise în jos pe trepte dar, după doar câțiva pași, își dăduse seama că toată familia încă mai era sus și încercase să se întoarcă din drum. În timp ce căuta să execute întoarcerea, picioarele dinapoi își pierduseră sprijinul, așa că se rostogolise pe toată lungimea scării, până jos.

— Mamă, ce noroc a avut, am remarcat. O căzătură ca asta putea să-l coste viața.

— Nu-mi vine să cred că nu s-a lovit mai rău, spuse și Jenny. E ca o pisică – are nouă vieți.

Dar se lovise, totuși, destul de tare. După câteva minute, începu să înțepenească, iar seara, când m-am întors acasă de la serviciu, Marley era imobilizat complet, nemaiputând să facă nicio mișcare. Părea să-l doară tot trupul, ca și cum l-ar fi lovit cu bâtele o bandă de bătăuși. Dar cel mai grav i se prezenta piciorul stâng din față; îi era imposibil să-și mai lase greutatea pe el. Am constatat că puteam să i-l strâng fără ca el să reacționeze, așa că am dedus că făcuse o întindere de ligament. Când mă văzu, încercă să se ridice ca să-mi vină în întâmpinare, dar degeaba. Laba nu-i mai era de niciun folos și, având și picioarele dinapoi slăbite, nu mai putea face nimic. Un singur mădular îi mai rămăsese nevătămat – infim de puțin, pentru un patruped.

În cele din urmă, se lăsă păgubaș și încercă să vină spre mine mergând doar în trei picioare, dar

cele din spate îi cedară și căzu iar la podea. Jenny îi dădu o aspirină și-i aplică pe piciorul vătămat o pungă cu gheață. Marley, căruia-i ardea de joacă până și în cele mai grele condiții, tot căuta încerca să mănânce cuburile.

Pe la zece și jumătate seara, starea nu i se ameliorase cu nimic, și nu mai ieșise din casă, ca să-și golească vezica, de la ora unu. Se ținea de aproape zece ore. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum să-l scot din casă, ca să se poată ușura, și apoi să-l aduc iar înăuntru. Încălecându-l și împreunându-mi mâinile pe sub pieptul lui, l-am săltat pe picioare. Împreună, am pornit spre ușa din față, eu ținându-l în timp ce el abia șontâcăia. Dar, o dată ajunși pe verandă, încremeni. Afară ploua, iar treptele verandei, teroarea lui, luceau umede și alunecoase. Se uita la ele, îngrijorat și temător.

— Haide, l-am încurajat. Doar un pipi mic, și ne întoarcem imediat înăuntru.

El, însă, nici nu voia s-audă. Aș fi vrut să-l pot convinge să-și dea drumul pe verandă, numai să termine mai repede, dar pe un câine atât de bătrân nu mai putea nimeni să-l învețe figuri noi. Reveni cu greu în casă și ridică spre mine o privire abătută, parcă voind să se scuze pentru ceea ce știa că urma.

— O să încercăm din nou, mai târziu, i-am spus.

Ca și cum numai semnalul ăsta l-ar fi așteptat, se chirci parțial pe cele trei picioare tefere și-și goli bășica pe pardoseala antreului, făcând să se întindă o băltoacă în jurul lui. Era pentru prima oară, de când era mic, că Marley urina în casă.

A doua zi dimineața, Marley se simțea puțin mai bine, deși încă mai șontâcăia ca un invalid. L-am scos în curte, unde a urinat și a defecat fără probleme. Numărând până la trei, Jenny și cu mine l-am ridicat împreună, ca să urcăm cu el treptele verandei și să-l aducem înapoi în casă.

— Presimt, i-am spus eu, că Marley nu va mai vedea niciodată etajul casei.

Era clar că urcase scara pentru ultima oară în viața lui. De-acum încolo, trebuia să se obișnuiască să-și petreacă tot timpul la parter.

În ziua aceea, îmi luasem de lucru acasă, și tocmai scriam un articol pe laptop, în dormitor, când am auzit un zgomot pe scară. M-am oprit din scris, ascultând. L-am recunoscut imediat: un soi de tropăit sonor, ca și cum un cal potcovit ar fi galopat pe o punte de scânduri. M-am uitat spre ușa dormitorului, ținându-mi respirația.

Peste câteva secunde, Marley scoase capul de după colț și intră țanțoș în cameră. La vederea mea, ochii i se luminară. „Vasăzică, aici erai!" Își trânti capul în poala mea cerșindu-mi un scărpinat între urechi, pe care era clar că-l merita.

— Marley, ai reușit! am exclamat eu. Pișicher bătrân ce ești! Nu-mi vine să cred că ai ajuns aicea, sus!

Mai târziu, în timp ce stăteam așezat pe podea, cu el, masându-i ceafa, întoarse capul și începu să-mi roadă ușurel încheietura mâinii, între gingiile știrbe. Era un semn bun, arătând că încă-l mai avea în el pe cățelușul acela jucăuș. Ziua când avea să stea nemișcat, lăsându-mă să-l răsfăț fără ca el să facă nimic, urma să fie ziua când știam că-i fusese de-ajuns. În seara trecută, păruse să se afle în pragul morții, și din noi mă pregătisem pentru tot ce putea fi mai rău. Acum gâfâia, dădea cu laba și încerca să-mi îmbăloșeze mâinile. Tocmai când crezusem că norocul lui prelungit la nesfârșit îl părăsise, el se întorsese încă o dată.

I-am ridicat capul în mâini, făcându-l să mă privească în ochi.

— O să-mi spui când vine momentul, da? am zis, pe un ton mai mult enunțiativ decât interogativ; nu voiam să fiu nevoit să iau hotărârea fatală de unul singur. Ai să-mi dai de veste, da?

Capitolul 27
Pajiștea cea mare

Iarna a venit mai devreme în anul acela și, pe măsură ce zilele se scurtau și vânturile urlau tot mai tare prin crengile înghețate, noi ne cuibăream tot mai comod în căsuța noastră caldă. Am tăiat și despicat lemne de foc pentru toată iarna și le-am stivuit lângă ușa din spate. Jenny prepara supe hrănitoare și cocea pâini de casă, iar copiii stăteau din nou nedezlipiți de fereastră, așteptând prima ninsoare. Și eu o anticipam, dar cu un sentiment de groază mută, întrebându-mă cum ar mai fi putut face față Marley încă unei ierni aspre. Cea dinainte fusese destul de grea pentru el, iar de-atunci puterile îi slăbiseră vizibil, dramatic, în anul trecut de-atunci. Nu eram sigur cum ar fi putut naviga pe trotuarele cu polei, treptele alunecoase și pământul acoperit de zăpadă. Începeam să înțeleg de ce bătrânii se retrăgeau în Florida și Arizona.

Într-o seară rece și vântoasă de duminică, pe la jumătatea lunii decembrie, când copiii își terminaseră lecțiile și repetau cu instrumentele muzicale, Jenny puse la făcut popornul pe aragaz și declară că era o seară de filme în familie. Copiii se repeziră să aleagă o casetă video, iar eu l-am fluierat pe Marley, luându-l afară cu mine ca să aducem un coș cu bușteni de arțar din stiva de lemne. În timp ce eu încărcăm lemnele în coș, Marley exploră iarba înghețată, stând cu fața în vânt și adulmecând cu nasul său umed aerul geros, ca și cum ar fi ghicit că venea iarna. Am bătut din palme și mi-am agitat brațele ca să-i atrag atenția, iar el mă urmă în casă, ezitând în dreptul treptelor de la intrare, înainte de a-și aduna curajul ca să se avânte înainte, târându-și după el picioarele dinapoi.

În casă, am aprins focul, în timp ce copiii pregăteau filmul. Flăcările se învăpăiară, iar

căldura începu să iradieze în încăpere, determinându-l pe Marley să-și aleagă, conform obiceiului său, cel mai bun loc, drept în fața căminului. Eu m-am culcat pe jos, la câțiva pași de el, cu capul rezemat pe o pernă, uitându-mă mai mult la foc decât la film. Marley n-ar fi vrut să-și piardă locul cald, dar nu putea rezista ocaziei. Umanoidul lui favorit se afla la nivelul solului, culcat la pământ, complet lipsit de apărare. Acum cine era masculul Alpha? Coada lui începu să lovească podeaua. Apoi, porni târâș spre mine. Se clătina dintr-o parte în alta, pe burtă, cu picioarele din spate întinse înapoia lui, și curând ajunse să se îndese lângă mine, frecându-și capul de coastele mele.

În clipa când am întins mâna să-l mângâi, totul luă sfârșit. Se ridică în picioare și se scutură cu putere, presărându-mă cu fire de păr, și se uită la mine de sus în jos, cu obrajii lăbărțați atârnându-i peste fața mea. Când am izbucnit în râs, o luă ca pe o încuviințare de a înainta și, până să-mi dau seama ce se întâmpla, îmi încălecase pieptul cu labele din față și, lăsându-se să cadă cât era de greu, se prăvăli drept peste mine.

— Îgh! am icnit, sub apăsarea lui. Atac labradorian frontal!

Copiii hohotiră. Lui Marley nu-i venea să creadă ce noroc avea. Nici măcar nu încercam să-l dau jos de pe mine. Începu să se foiască, să mă lingă pe față, să mă mozolească peste tot cu nasul, să mă umple de salivă. Abia mai puteam să respir, sub greutatea lui, și după câteva minute l-am împins pe jumătate într-o parte, unde rămase aproape toată seara cu capul, umărul și o labă rezemate pe pieptul meu și restul trupului strâns lângă mine.

N-am spus nimănui din cameră, dar m-am pomenit că mă agățam de acel moment, știind că n-aveau să mai existe multe la fel. Marley ajunsese la asfințitul cam al unei vieți lungi și bogate în evenimente. Mai târziu, privind totul în

retrospectivă, aveam să recunosc seara aceea în fața focului drept ceea ce era cu adevărat: petrecerea noastră de adio. I-am mângâiat capul până a adormit, după care i l-am mai mângâiat un timp.

Patru zile mai târziu, am încărcat microbuzul, pregătindu-ne pentru o vacanță cu familia la Disney World, în Florida. Avea să fiu primul Crăciun al copiilor departe de casă, și nu mai puteau de emoție. În aceeași seară, pregătindu-ne pentru plecarea în zorii zilei, Jenny îl duse pe Marley la cabinetul veterinar, unde aranjase să-l lase pe timpul săptămânii noastre de vacanță, în unitatea de terapie intensivă, astfel ca medicii și asistentele să-l poată supraveghea tot timpul, și era la adăpost de provocările altor câini. După pericolul prin care trecuse în vara trecută, erau încântați să-i ofere toate favorurile, fără nicio cheltuială în plus.

În noaptea aceea pe când terminam de împachetat, atât Jenny cât și eu am comentat ce senzație ciudată era aceea de a ne afla într-o zonă fără câini. Nu ne mai împiedicam mereu de un individ canin supragabaritic, care se ținea după noi la tot pasul, încercând să se strecoare pe ușă, pe urmele noastre, de fiecare dată când duceam câte o geantă în garaj. Libertatea avea un efect înviorător, dar casa părea goală și lugubră ca o cavernă, deși copiii se zbenguiau peste tot, în culmea nerăbdării.

A doua zi dimineața, înainte ca soarele să se fi înălțat mai sus de coroanele copacilor, ne-am urcat în microbuz și am pornit spre sud. Ridiculizarea întregii experiențe disneyene era la ordinea zile în cercul de părinți din care făceam parte. Nici nu mai știu de câte ori am zis:

— Cu aceeași sumă de bani am putea merge la Paris, cu toată familia!

Dar ne-am simțit cu toții minunat, până și negativistul de mine. Dintre numeroasele belele posibile – boli, mofturi cauzate de oboseală, bilete

pierdute, copii pierduți, încăierări între frați – n-am avut parte de niciuna. A fost o vacanță de familie extraordinară, și am petrecut o mare parte din lungul drum înapoi spre nord rememorând avantajele și dezavantajele fiecărei distracții, ale fiecărei mese, ale fiecărei scalde, ale fiecărui moment.

Când am ajuns pe la jumătatea statului Maryland, la doar patru ore distanță de casă, am auzit telefonul celular sunând. Era una dintre asistentele de la clinica veterinară. Marley căzuse într-un soi de letargie, ne anunță ea, iar șoldurile i se moleșiseră mai mult decât de obicei. Părea să se simtă cam rău. Veterinarul ne cerea permisiunea să-i administreze o injecție cu steroizi și niște analgezice.

— Sigur că da, am răspuns. Faceți tot ce puteți ca să se simtă cât mai bine, iar mâine vom veni să-l luăm acasă.

Când Jenny se duse să-l ia, a doua zi, în după-amiaza de 29 decembrie, Marley părea obosit și cam indispus, dar nu arăta vizibil bolnav. Așa cum fuseserăm avertizați, șoldurile îi slăbiseră mai rău ca oricând. Medicul îi recomandă lui Jenny să-l pună pe un regim de medicamente pentru artrită, și un asistent o ajută să-l ridice în microbuz. Dar, la o jumătate de oră după sosirea acasă, Marley începu să icnească, încercând să elimine mucusul gros din gât. Îl lăsă în curtea din față, iar el se culcă pur și simplu pe pământul înghețat, fără să mai poată sau să dorească să se miște. Jenny îmi dădu un telefon la redacție, în panică:

— Nu-l pot duce înapoi în casă. Zace afară, în frig, și nu se mai scoală.

Am plecat imediat și, peste patruzeci și cinci de minute, când am ajuns acasă, Jenny reușise să-l ridice pe picioare și să-l ducă înăuntru. L-am găsit culcat pe podeaua sufrageriei, și mi-am putut da seama imediat că se simțea foarte rău.

În toți cei treisprezece ani de când îl aveam, nu mai putusem intra în casă fără ca Marley să sară în picioare, întinzându-se, zgâlțâindu-se, gâfâind, dând cu coada în toate, ca să mă întâmpine de parcă tocmai m-aș fi întors din Războiul de o Sută de Ani. Acum, însă, nici vorbă de așa ceva. Ochii lui mă urmăreau în timp ce intram în cameră, dar capul nu i se clintea. Am îngenuncheat lângă el și i-am mângâiat botul. Nicio reacție. Nu încerca să mă muște de încheietura mâinii, nu avea chef de joacă, nici măcar nu-și mișca din loc capul. În ochi avea o privire îndepărtată, iar coada îi zăcea inertă pe pardoseală.

Jenny lăsase două mesaje la spitalul veterinar și aștepta să ne sune un doctor, dar devenea tot mai clar că era o situație de urgență. După câteva minute, Marley se ridică încet, cu picioarele tremurându-i, și încercă să-și curețe din nou gâtlejul, dar nu ieși nimic. Atunci i-am observat abdomenul: arăta mai mare decât de obicei și era tare la atingere. Mi se strânse inima; știam ce însemna asta. Am sunat iar la cabinetul veterinarului, și am descris stomacul balonat al lui Marley. Recepționera îmi ceru să aștept un moment, după care reveni și spuse:

— Doctorul a zis să-l aduceți imediat.

Jenny și cu mine n-am avut nimic să ne spunem unul altuia; înțelegeam amândoi că sosise momentul. I-am pregătit pe copii, informându-i că Marley trebuia să se ducă la spital și medicii încercau să-l vindece, dar că era foarte grav bolnav. În timp ce făceam pregătirile de plecare, m-am uitat în casă și am văzut că Jenny și copiii se strânseseră în jurul lui, așa cum zăcea pe podea, în suferință, și-și luau rămas-bun. Fiecare dintre ei a petrecut cu el câteva momente, mângâindu-l și vorbindu-i. Copiii își păstrau cu un optimism încăpățânat convingerea că acel câine, care făcuse parte permanent din viața lor, avea să se întoarcă acasă în curând, teafăr ca nou.

— Să te faci bine, Marley, îi spuse Colleen, cu vocea ei mică.

Cu ajutorul lui Jenny, l-am urcat pe bancheta din spate a mașinii. Ea îl îmbrățișă scurt pentru ultima oară, și am pornit, promițându-i să dau telefon de îndată ce aveam vreo veste. Marley zăcea pe podeaua mașinii, cu capul rezemat pe consola dintre fotolii, iar eu conduceam cu o mână pe volan și cu cealaltă mângâindu-i ceafa și umerii.

— O, Marley, Marley… tot spuneam.

În parcarea spitalului veterinar, l-am ajutat să coboare din mașină, iar el se opri să miroasă un copac pe care-l udau toți ceilalți câini – încă mai era curios, deși se simțea atât de rău. I-am acordat câteva momente, știam că se putea ca atunci să fie pentru ultima oară afară, în aer liber, unde-i plăcea atât de mult, după care am tras ușurel de lanț și am intrat cu el în hol. Imediat ce trecu pragul, Marley decise că mersese destul și se culcă încetișor pe dalele pardoselii. Când asistenții și cu mine n-am reușit să-l mai ridicăm în picioare, au adus o targă, l-au culcat pe ea și au dispărut cu el după colț, ducându-l la cabinetul de examinare.

Peste câteva minute, doctorița, o femeie tânără pe care n-o mai văzusem niciodată pe-acolo, veni și mă conduse într-un cabinet, unde puse o pereche de radiografii pe un ecran translucid. Îmi arătă că stomacul i se dilatase de două ori față de volumul normal. Pe film, în apropierea locului dintre stomac și intestine, îmi indică două pete cât pumnul, închise la culoare, despre care-mi spuse că reprezentau o torsiune. La fel ca data trecută, urma să-l tranchilizeze și să-i introducă un tub în stomac, pentru a elibera gazele ce cauzaseră balonarea. Apoi, mișcând manual tubul, avea să-i împingă peretele gastric.

— Șansele sunt foarte mici, spuse ea, dar voi încerca să folosesc tubul pentru a-i masa stomacul până revine la poziția inițială.

Erau aceleași șanse de unu la sută pe care i le acordase doctorița Hopkinson, vara. Dacă reușise o dată, putea să meargă și a doua oară. În sinea mea, rămâneam optimist.

— Okay, am răspuns. Faceți, vă rog, tot ce puteți.

Peste o jumătate de oră, doctorița ieși din nou, cu o expresie rău prevestitoare. Încercase de trei ori, și nu putea deschide ocluzia. Îi dăduse mai multe sedative, în speranța că puteau ajuta mușchii stomacului să se relaxeze. Când nici acest procedeu nu dăduse vreun rezultat, îi inserase un cateter printre coaste, într-o ultimă încercare de a degaja blocajul – tot degeaba.

— În situația asta, spuse ea, singura cale care ne mai rămâne e operația.

Făcu o pauză, parcă încercând să aprecieze dacă eram gata să vorbesc despre inevitabil, apoi adăugă:

— Sau, și mai uman, ar fi să-l sacrificăm.

Jenny și cu mine discutaserăm despre această decizie suprem de grea cu cinci luni în urmă, și deja ne hotărâserăm. Vizita mea la Shanksville nu făcuse decât să-mi consolideze intenția de a nu-l mai supune pe Marley și altor suferințe. Și totuși, așa cum stăteam în sala de așteptare, confruntându-mă din nou cu momentul fatidic, nu-mi puteam ieși din încremenire.

Doctorița îmi simțea chinul și începu să-mi descrie complicațiile care, foarte probabil, ar fi fost de așteptat în urma operării unui câine de vârsta lui Marley. Un alt lucru care o neliniștea, îmi spuse, erau reziduurile sangvine ce ieșiseră prin cateter, indicând anumite probleme cu peretele stomacului.

— Cine știe ce s-ar putea să găsim, când vom ajunge acolo, încheie ea.

I-am spus că voiam să ies puțin ca s-o sun pe soția mea. Vorbind din parcare, i-am explicat lui Jenny că încercaseră totul, mai puțin operația, fără

niciun rezultat. Apoi, am tăcut amândoi câteva momente, înainte ca ea să-mi spună:

— Te iubesc, John.

— Și eu te iubesc, Jenny, i-am răspuns.

M-am întors înăuntru și i-am cerut voie doctoriței să rămân câteva minute singur cu el. Îmi reaminti că era puternic anesteziat.

— Stați cât de mult doriți, îmi mai spuse ea.

L-am găsit dormind pe targa pusă pe jos, cu o perfuzie în antebraț. Am îngenuncheat și mi-am trecut degetele prin blana lui, așa cum îi plăcea. I-am ridicat în mâini fiecare dintre urechile clăpăuge – urechile acelea trăsnite care-i cauzaseră atâtea probleme de-a lungul anilor și ne costaseră o avere regească – și le-am simțit greutatea. I-am ridicat buza de sus și i-am privit dinții strâmbi și tociți. I-am luat o labă și am ținut-o în căușul palmei. Apoi, mi-am rezemat fruntea de a lui și am rămas astfel mult timp, ca și cum i-aș fi putut telegrafia un mesaj prin cele două cranii ale noastre, din creierul meu într-al lui. Voiam să-l fac să înțeleagă unele lucruri.

— Mai știi toate lucrurile alea pe care le-am spus mereu despre tine? am șoptit. Că ce dezastru total erai? Să nu le crezi. Nicio clipă să nu crezi așa ceva, Marley.

Trebuia să știe asta, și încă ceva. Era un lucru pe care nu i-l spusesem niciodată, pe care nimeni nu i-l spusese. Voiam să-l audă înainte de a se duce.

— Marley, i-am spus. Ești un câine *extraordinar.*

* * *

Am găsit-o pe doctoriță așteptând la recepție.

— Sunt gata, am spus.

Glasul mi se frânse, spre marea mea uimire, căci chiar crezusem că eram pregătit de luni de zile pentru acel moment. Știam că, dacă mai rosteam o vorbă, aveam să cedez, așa că am dat doar din cap

și am semnat pe formularele de care era nevoie. După ce formalitățile se încheiară, am urmat-o înapoi la Marley, care zăcea tot fără cunoștință, și am îngenuncheat iar în fața lui, luându-i capul în mâini, pe când doctorița pregătea o seringă pe care o introduse în perfuzie.

— E bine acum? mă întrebă.

Am dat din cap că da, și împinse pistonul.

Fălcile lui Marley tresăriră o clipă. Doctorița îi ascultă inima și spuse că-și încetinise mult bătăile, dar nu se oprise. Era un câine foarte mare. Pregăti încă o seringă și din nou apăsă pistonul. Un moment mai târziu, ascultă iar și spuse:

— S-a sfârșit.

Mă lăsă singur cu el, iar eu ia ridicat încet o pleoapă. Avea dreptate; Marley nu mai era.

M-am dus la birou și am plătit nota. Doctorița îmi propuse o „incinerare colectivă", pentru șaptezeci și cinci de dolari, sau una individuală, cu restituirea cenușii, la prețul de o sută șaptezeci de dolari. Nu, am răspuns; aveam să-l duc acasă.

Peste câteva minute, doctorița și un asistent împinseră un cărucior pe care era un sac mare, de plastic negru, și mă ajutară să-l pun pe bancheta din spate. Apoi îmi strânse mâna, spunându-mi cât de rău îi părea. Făcuse tot posibilul. I-am răspuns că lui Marley îi venise vremea, i-am mulțumit și am plecat.

În drum spre casă, am început să plâng, lucru pe care nu-l fac aproape niciodată, nici chiar la înmormântări. Nu m-a ținut mai mult de câteva minute. Când am intrat pe alee, aveam din nou ochii uscați. L-am lăsat pe Marley în mașină și am intrat în casă, unde Jenny mă aștepta. Copiii dormeau deja; aveam să le spunem a doua zi dimineața. Ne-am îmbrățișat și am început să lăcrimăm amândoi. Am încercat să-i descriu totul, s-o asigur că Marley dormea deja adânc în momentul când îi sosise sfârșitul, că nu suferise nicio durere, nicio traumă, niciun moment de

panică. Dar nu-mi puteam găsi cuvintele, așa că n-am făcut decât să ne legănăm unul în brațele celuilalt. Mai târziu, ne-am dus amândoi afară și am ridicat împreună sacul cel negru și greu din mașină, punându-l în căruciorul de grădină, pe care l-am dus în garaj ca să stea acolo până a doua zi.

Capitolul 28
Sub cireși

Somnul a venit pe apucate în noaptea aceea și, cu o oră înaintea zorilor, m-am dat jos din pat și m-am îmbrăcat în liniște, ca să n-o trezesc pe Jenny. În bucătărie, am băut un pahar de apă – cafeaua putea să mai aștepte – și am ieșit în burnița slabă și măruntă de-afară. Am luat o cazma și un târnăcop și m-am dus la parcela de mazăre, care înconjura brazii argintii unde Marley își căutase refugiul ca să se ușureze, în iarna dinainte. Acolo mă hotărâsem să-i fac locul de veșnică odihnă.

Temperatura se mai ridicase, iar solul, din fericire, nu era înghețat. În penumbra dinaintea răsăritului, am început să sap. După ce am trecut de primul strat de cernoziom, mai subțire, am ajuns la o argilă densă și tare, plină de pietre – resturile de la excavația pentru temelia casei – și, în continuare, săpatul a devenit mai lent și istovitor. Un sfert de oră mai târziu, mi-am scos haina și m-am oprit să-mi trag respirația. Peste treizeci de minute, era lac de nădușeală și încă nu săpasem nici șaizeci de centimetri. După trei sferturi de oră, am ajuns la apă. Groapa a început să se umple. Și să se tot umple. Curând, fundul ei era acoperit cu un strat de apă noroioasă și rece. Am adus o găleată și am încercat s-o scot, dar apa continua să se infiltreze. Nici nu putea fi vorba să-i îngrop pe Marley în balta aia înghețată. Nici vorbă de așa ceva!

În ciuda tuturor eforturilor de până atunci – inima-mi bubuia în piept de parcă tocmai aș fi alergat maratonul – am abandonat locul și am pornit să caut prin curte, oprindu-mă la baza pantei, unde peluza întâlnea liziera pădurii. Între doi cireși sălbatici bătrâni, ale căror crengi se arcuiau pe deasupra mea în lumina cenușie a dimineții ca bolta unei catedrale în aer liber, mi-am

înfipt din nou hârlețul în pământ. Erau aceiași copaci pe lângă care Marley și cu mine trecuserăm cu sania, gata-gata să ne lovim de ei, pe derdeluș, și am spus cu glas tare:

— Aici pare să fie bine.

Locul se afla dincolo de zona unde buldozerele întinseseră stratul de marnă, iar solul nativ era afânat și drenat – visul oricărui grădinar. Săpam ușor și curând am terminat o groapă ovală, cam de un metru lungime și jumătate de metru lățime. M-am dus în casă și i-am găsit pe toți cei trei copii deja treji, trăgându-și încet nasurile. Jenny tocmai le dăduse vestea cea tristă.

Imaginea lor suferind – prima întâlnire cu moartea, de când se știau – m-a afectat profund. Da, era doar un câine, iar câinii vin și pleacă de mai multe ori pe parcursul unei vieți omenești, uneori pur și simplu fiindcă devin incomozi. Era numai un câine, și totuși, de fiecare dată când încercam să le vorbesc despre Marley, ochii mi se umpleau de lacrimi. Le-am spus că puteau să plângă în voie, și că faptul de a avea un câine se termină întotdeauna trist, deoarece câinii nu trăiesc la fel de mult ca oamenii. Le-am povestit cum dormea Marley când i se făcuse injecția și că nu simțise nimic. Viața i se stinsese treptat, până la capăt. Colleen era necăjită că nu avusese ocazia să-și ia cu adevărat rămas-bun de la el; crezuse că avea să se întoarcă acasă, l-am spus că-i urasem eu bun-rămas din partea tuturor. Conor, viitorul nostru scriitor, mi-a arătat ceva ce făcuse pentru Marley, ca să-l însoțească în mormânt. Era un desen reprezentând o inimă mare, roșie, sub care scrisese: „Pentru Marley, sper că știi ce mult te-am iubit toată viața. Mi-ai fost mereu alături când am avut nevoie de tine. Cât voi trăi, și când voi muri, mereu te voi iubi. Fratele tău, Conor Richard Grogan.” Apoi, Colleen a desenat și ea o fată cu un câine mare și galben, și dedesubt, cu ajutorul fratelui ei, a scris: „P.S. – Nu te voi uita niciodată.”

Am ieșit din casă singur și am adus căruciorul cu trupul lui Marley în josul colinei, unde am tăiat un braț de crengi de brad cu cetină moale, pe care le-am așternut pe fundul gropii. Apoi, am ridicat din căruț sacul greu și l-am lăsat în groapă cât de atent am putut, deși nu aveam cum s-o fac într-un mod prea grațios. Am coborât și eu în groapă și am deschis sacul, ca să-l mai văd pentru ultima oară, după care l-am potrivit într-o poziție naturală și comodă – la fel ca și cum ar fi stat culcat în fața șemineului, ghemuit, cu capul întors într-o parte.

— Okay, barosane, asta a fost, am spus în încheiere.

Și, după ce am închis sacul, m-am întors în casă pentru a reveni cu Jenny și copiii.

Am coborât până la mormânt, toată familia. Conor și Colleen își puseseră mesajele de adio împreună, într-o pungă de plastic, pe care am depus-o lângă capul lui Marley. Patrick și-a scos briceagul și a tăiat cinci ramuri de brad, câte una pentru fiecare dintre noi. Unul câte unul, le-am lăsat să cadă îngroapă, după care toți într-un glas, ca și cum am fi făcut repetiții dinainte, am spus:

— Marley, te iubim.

Apoi, eu am luat cazmaua și am aruncat prima lopată de pământ. Căzu pe plastic, scoțând un zgomot urât, iar Jenny izbucni în plâns. Am continuat să pun pământ. Copiii stăteau și se uitau în tăcere.

Când groapa se umpluse pe jumătate, am făcut o pauză și ne-am dus cu toții înapoi în casă, unde ne-am așezat în jurul mesei de la bucătărie, începând să povestim diverse întâmplări amuzante cu Marley. Ba ne șiroiau lacrimile pe obraji, ba râdeam în hohote. Jenny a povestit ce criză făcuse Marley în timpul filmărilor la *„The Last Home Run”,* când o străină îl luase în brațe pe Conor, pe-atunci doar un bebeluș. Eu am vorbit despre toate lesele pe care le rupsese cu dinții și despre ziua când făcuse pipi pe glezna vecinului. Am descris

toate lucrurile pe care le distrusese și am socotit din nou miile de dolari care ne costaseră. Acum puteam să râdem despre toate astea. Ca să-i mai consolez pe copii, le-am spus un lucru pe care nu prea știam dacă să-l cred sau nu:

— Acum sufletul lui Marley e sus, în paradisul cățeilor. E pe o pajiște mare, aurie, unde aleargă liber. Iar șoldurile lui sunt din nou sănătoase. I-a revenit și auzul, și vede bine, și are toți dinții în gură. E iar în floarea tinereții – și fugărește iepuri cât e ziua de lungă.

Jenny adăugă la rândul ei:

— Și are un infinit de uși cu plasă pe care să le spargă.

Imaginea lui, zbenguindu-se ca un nătărău prin cer, ne făcu pe toți să râdem.

Dimineața trecea treptat, iar eu trebuia totuși să mă duc la birou. M-am întors singur la mormânt și am terminat de astupat groapa, delicat, respectuos, bătătorind pământul sub tălpi. Când movilița fu netezită complet, am pus deasupra doi bolovani mari, aduși din pădure, după care m-am întors în casă, am făcut un duș fierbinte și am pornit spre birou.

În primele zile de după înmormântarea lui Marley, toată familia a fost neobișnuit de tăcută. Animalul nostru, care de-a lungul anilor fusese subiectul amuzant al atâtor ore de conversație și povestiri, devenise de-acum tabu. Încercam să ne readucem viețile la normal, iar dacă vorbeam despre el ne era cu atât mai greu. Colleen, în special, nu suporta să-i mai audă numele sau să-i vadă fotografia. Ochii i se umpleau de lacrimi și, strângând pumnii, spunea cu furie:

— Nu vreau să vorbim despre el!

Eu mi-am reluat programul, mergând cu mașina până la redacție, unde-mi scriam articolele, după care mă întorceam acasă. Seară de seară, vreme de treisprezece ani, mă așteptase la ușă. Acum, intratul în casă, la sfârșitul zilei, era momentul cel

mai dureros. Casa părea tăcută, pustie, nici n-o mai simțeam ca pe un cămin. Jenny aspira ca o maniacă, hotărâtă să strângă toate firele de păr ale lui Marley, care-n ultimii doi ani căzuseră smocuri-smocuri, insinuându-se în toate crăpăturile și îndoiturile. Încet, încet, toate urmele bătrânului nostru câine erau șterse.

Într-o dimineață, m-am dus să mă încalț și am găsit în pantofi, acoperindu-le pe dinăuntru tălpile, un covor de blană a lui Marley, formată din fire care se prinseseră de șosetele mele, în timp ce mergeam prin casă, fiind apoi depuse de-a lungul timpului în încălțăminte. Am stat câteva clipe așezat, privind părul – și chiar mângâindu-l cu două degete – după care am zâmbit, l-am arătat și lui Jenny, remarcând:

— Nu scăpăm noi de el chiar atât de ușor.

Jenny râse și ea, dar în seara aceea, în dormitor, după ce toată săptămâna nu vorbise aproape deloc, izbucni:

— Mi-e dor de el. Adică, vreau să zic, mi-e *dor,* dor cu *adevărat.* Un dor care mă sfâșie pe dinăuntru.

— Știu, i-am răspuns. Și eu simt același lucru.

Voiam să scriu un articol de adio pentru Marley, dar mă temeam ca nu cumva tot potopul emoțiilor să mi se reverse într-un text melodramatic și lacrimogen prin care n-aș fi făcut decât să mă umilesc singur. Așa că rămâneam la subiecte mai puțin dragi inimii mele. Totuși, purtam la mine un reportofon și, ori de câte ori îmi trecea prin minte câte un gând, îl înregistram pe bandă. Știam că voiam să-l portretizez așa cum fusese cu adevărat, nu ca pe cine știe ce reîncarnare imposibil de perfectă a lui Old Yeller sau a lui Rin Tin Tin – de parcă ar fi existat vreun asemenea pericol. Atât de mulți oameni își refac animalele după moarte, transformându-le în niște făpturi nobile și de-a dreptul supranaturale, care numai ochiurile de la micul dejun nu le făcuseră pentru stăpânii lor.

Voiam să fiu onest. Marley fusese o pacoste comică și incredibilă, care niciodată nu pricepuse prea bine cum stă treaba cu ierarhia de comandă. Cinstit, ar fi putut foarte ușor să fie declarat cel mai prost-crescut câine din lume. Și totuși, înțelesese încă de la început, intuitiv, ce înseamnă să fii cel mai bun prieten al omului.

În săptămâna de după moartea lui, am coborât de mai multe ori panta ca să-i stau la mormânt. Parțial, voiam să mă asigur că niciun animal sălbatic nu venea noaptea, să-l deranjeze. Mormântul rămânea neatins, dar îmi dădeam deja seama că, la primăvară trebuia să adaug vreo două roabe de pământ, ca să umplu adâncitura formată în urma tasării. Cel mai mult, însă, voiam să fiu aproape de el. În timp ce stăteam acolo, m-am pomenit reluând în minte diverse crâmpeie din viața lui, la întâmplare. Eram stânjenit că sufeream atât de profund după acel câine – mai profund decât după unii oameni pe care-i cunoscusem. Nu s-ar fi putut pune problema că echivalam viața unui câine cu a unui om, dar în afara familiei puțini îmi mai fuseseră atât de devotați, și cu atâta altruism. În secret, am adus zgarda de lanț a lui Marley din mașină, unde rămăsese de la ultimul lui drum spre spital, și am ascuns-o sub lenjeria mea din sertar, ca s-o pot atinge în fiecare dimineață, când mă îmbrăcam.

Toată săptămâna mă chinuise o durere surdă, adânc înlăuntrul meu. Era efectiv o senzație fizică, nu foarte diferită de aceea a unei viroze gastrice. Mă simțeam letargic și lipsit de orice motivație. Nu-mi mai puteam nici măcar aduna energia pentru hobbyurile mele favorite: cântatul la chitară, tâmplăria, lectura. Mă simțeam scos complet dintr-ale mele, și nu mai eram sigur ce să fac cu mine însumi. Aproape în fiecare seară sfârșeam prin a mă culca devreme, pe la nouă și jumătate, cel mult la zece.

În ajunul Anului Nou, am fost invitați să petrecem acasă la niște vecini. Prietenii și-au exprimat discret condoleanțele, dar toți încercam să conversăm cât mai normal și plăcut. În fond, era noaptea de Anul Nou. La cină, Sara și Dave Pandl, o pereche de arhitecți decoratori care se înapoiaseră în Pennsylvania din California ca să-și facă o casă dintr-un hambar vechi de piatră, și ne deveniseră prieteni apropiați, au stat împreună cu mine într-un colț al mesei și am vorbit îndelung despre câini, iubire și pierderi dureroase. Cu cinci ani în urmă, Dave și Sara o sacrificaseră pe iubita lor Nelly, o cățea ciobănesc australian, și o îngropaseră pe colină, lângă casă. Dave e unul dintre cei mai puțin sentimentali oameni pe care-i cunosc, un individ taciturn și stoic, din stirpea olandezilor stabiliți în Pennsylvania. Dar când era vorba de Nelly, și el se lupta cu o profundă durere lăuntrică. Mi-a povestit cum cutreierase pădurile pline de bolovani din spatele casei zile în șir, până a găsit piatra ideală pentru mormântul ei. Avea de la natură o formă de inimă, iar el a dus-o la un pietrar care a gravat pe suprafața ei numele „Nelly”. Acum, după atâția ani, moartea acelei cățele încă îi mai mișca profund. În timp ce-mi vorbeau despre ea, ochii li se înrourau. După cum spunea Sara, înghițindu-și lacrimile, uneori apare câte un câine care-ți atinge cu adevărat viața, și nu-l mai poți uita niciodată.

În weekendul acela, am făcut o lungă plimbare prin pădure iar luni, când m-am întors la birou, știam ce anume doream să spun despre câinele care-mi atinsese viața, cel pe care n-aveam să-l uit niciodată.

Am început articolul descriind felul cum coborâsem panta în zorii zilei, cu hârletul în mână, și senzația atât de ciudată de a fi afară fără Marley, care timp de treisprezece ani îmi fusese cu hotărâre alături în orice excursie. „Iar acum, eram singur,” am scris, „și-i săpam groapa.”

L-am citat pe tatăl meu care, când i-am spus că fusesem nevoit să-l euthanasiez pe bătrânul prieten, a rostit cel mai mare compliment pe care-l primise vreodată câinele meu: „Niciodată nu va mai exista un câine ca Marley.”

M-am gândit îndelung la felul cum era cel mai bine să-l descriu, și m-am oprit la formula următoare: „Nimeni nu i-a spus vreodată că era un câine grozav – sau măcar un câine bun. Era smintit ca o banshee și puternic ca un taur. Trecea năprasnic prin viață, cu o energie asociată cel mai adesea cu catastrofele naturale. E singurul câine despre care știu să fi fost exmatriculat vreodată de la școala de dresaj.” Și am continuat: „Marley era un distrugător de canapele, un spărgător de uși cu plasă, un izvor nesecat de bale, un neobosit explorator al lăzilor de gunoi. Cât despre creieri, dați-mi voie să spun doar că s-a învârtit să-și prindă coada până-n ziua morții, ferm convins că era la un pas de o mare izbândă canină.” Dar Marley însemna mult mai mult decât atât, totuși, așa că în continuare i-am descris intuiția și empatia, blândețea față de copii, inima lui curată.

Ceea ce voiam să spun de fapt era cum animalul acela ne atinsese sufletele și ne învățase câteva dintre cele mai importante lecții ale vieții noastre. „Un om poate învăța multe de la un câine, chiar și de la unul sonat ca al nostru,” am scris. Marley m-a învățat cum să-mi trăiesc fiecare zi cu o bucurie și o exuberanță neînfrânată, cum să profit de orice ocazie și să-mi urmez inima. M-a învățat să apreciez just cele mai simple lucruri – o plimbare prin pădure, o zăpadă proaspăt căzută, un pui de somn sub o rază de soare, iarna. Pe măsură ce îmbătrânea și-i slăbeau puterile, m-a învățat ce înseamnă optimismul în fața adversității. Dar mai ales, m-a învățat multe despre prietenie și altruism, și mai presus de orice, despre loialitatea neabătută.”

Era un concept uluitor pe care-l asimila pe deplin abia acum, în urma morții lui: Marley ca mentor. Ca profesor și ca model de urmat. Era oare cu putință ca un câine – orice câine, dar mai ales unul smintit și totalmente necontrolabil ca al nostru – să le arate oamenilor lucrurile care contau cu adevărat în viață? Eram tot mai convins că da. Loialitatea. Curajul. Devotamentul. Simplitatea. Bucuria de a trăi. Și, de asemenea, lucrurile care nu aveau nicio importanță. Un câine n-are nevoie de mașini pretențioase, case mari sau haine de firmă. Pentru el, simbolurile de statut social nu înseamnă nimic. Îi convine de minune un băț cules din apă. Un câine îi judecă pe ceilalți nu după culoare, religie sau rasă, ci după cine sunt ei înlăuntrul lor. Unui câine nu-i pasă dacă ești bogat sau sărac, analfabet sau cu studii, deștept sau nătâng. Dăruiește-i inima ta, și ți-o va da în schimb pe a lui. Era într-adevăr cât se poate de simplu – și totuși, noi, oamenii, cu atâta mai înțelepți și mai sofisticați, am avut întotdeauna dificultăți în a stabili ce anume contează cu adevărat și ce nu. După cum am scris în acel articol funerar despre Marley, mi-am dat seama că totul se găsește chiar aici, în fața noastră – nu trebuie decât să deschidem ochii. Uneori, e nevoie de un câine cu respirația urât mirositoare, cu niște maniere imposibile și cu cele mai curate intenții, pentru a ne ajuta să vedem.

Mi-am terminat articolul, l-am predat redactorului șef și am pornit spre casă, simțindu-mă oarecum mai ușurat, aproape înveselit, ca și cum mi s-ar fi ridicat de pe suflet o greutate pe care nici măcar nu știusem că o purtam.

Capitolul 29
Clubul Potăilor

Când am ajuns la redacție, a doua zi dimineața, beculețul roșu de mesaje al telefonului meu clipea. Am introdus codul de acces și am auzit un anunț înregistrat cum nu mai primisem niciodată.

— Cutia dumneavoastră poștală e plină, spunea vocea. Vă rugăm, ștergeți toate mesajele de care nu aveți nevoie.

M-am logat pe computer și am intrat în e-mail. Aceeași poveste. Prima pagină a listei era plină de mesaje noi, la fel și a doua, și a treia, și a patra… Pentru mine, citirea e- mail-urilor de dimineață era un adevărat ritual – un barometru visceral, chiar dacă destul de inexact, al efectelor pe care le avusese ultimul meu editorial. Unele articole generau doar câte zece răspunsuri, ba câteodată numai cinci, iar în acele zile știam că nu reușisem să intru în contact cu cititorii. Altele, în câte o zi bună, determinau câteva zeci. Câteva atrăseseră chiar mai multe. În dimineața asta, însă, aveam sute și sute, mult peste ele mai mari numere pe care le primisem vreodată. Titlurile mesajelor spuneau lucruri ca „Profunde condoleanțe”, „Despre pierderea suferită” sau, pur și simplu, „Marley”.

Iubitorii de animale sunt o categorie de oameni aparte, cu sufletul generos, plini de empatie, poate puțin cam predispuși spre sentimentalism, și cu inima mare cât un cer fără nori. Cei mai mulți care-mi scriseseră nu voiau decât să-și exprime compasiunea și să-mi spună că și ei trecuseră prin așa ceva și înțelegeau prea bine ce simțea familia noastră. Alții aveau câini ale căror vieți se apropiau de inevitabilul sfârșit, și așteptau cu groază ceea ce știau că urma, la fel cum așteptaserăm și noi.

Un cuplu îmi scrisese:

„Înțelegem prea bine și deplângem pierderea lui Marley, care ne amintește cum l-am pierdut și noi pe Rusty. Ne vor lipsi întotdeauna, fără să poată fi niciodată înlocuiți cu adevărat.”

O cititoare pe nume Joyce spunea:

„Vă mulțumim că ne-ați reamintit de Duncan, care zace îngropat în curtea din spatele casei noastre”

Locuitoarea unei comune suburbane, numită Debi, adăuga:

„Familia noastră înțelege ce simțiți. Anul trecut, de Ziua Muncii, a trebuit să-i facem injecția retrieverului nostru auriu Chewy. Avea treisprezece ani și suferea de multe dintre aceleași afecțiuni pe care le-a avut și câinele dumneavoastră. În acea ultimă zi, când n-a mai putut nici măcar să se ridice în picioare ca să se ducă afară și să se ușureze, am știut că nu mai puteam să-l lăsăm să sufere. Și noi i-am făcut înmormântarea în curtea din spate, sub un arțar roșu care va fi întotdeauna monumentul lui memorial.”

O recrutoare pentru angajări pe nume Monica, stăpână a Labradoriței Katie, îmi scrisese:

„Condoleanțele mele și lacrimi pentru dumneavoastră. Fata mea, Katie, are doar doi ani, și mereu mă tot întreb: «Monica, de ce-ai lăsat-o pe ființa asta minunată să-ți fure așa inima?»”

De la Carmela:

„Marley trebuie să fi fost un câine extraordinar, ca să aibă o familie care să-l iubească atât de mult. Numai stăpânii de câini pot înțelege iubirea necondiționată pe care ne-o dăruiesc ei și cumplita durere din momentul când îi pierdem.”

De la Elaine:

„Animalele noastre au niște viețișoare atât de scurte pe care să le petreacă împreună cu noi, și-și trăiesc cea mai mare parte din ele așteptându-ne să venim acasă, în fiecare zi. E uluitor cât de multă

iubire și voie bună aduc în viețile noastre, și cât de mult ne apropiem unii de alții, datorită lor.”

De la Nancy:

„Câinii sunt una dintre minunile vieții și o îmbogățesc atât de mult pe a noastră!”

De la MaryPat:

„Chiar și azi încă mai mi-e dor de sunetul plăcuțelor de la zgarda lui Max zornăind, în timp ce mergea prin casă explorând totul; acea tăcere o să vă scoată din minți un timp, mai ales noaptea.”

De la Connie:

„E cel mai uimitor lucru să iubești un câine, nu? Face ca relația noastră cu oamenii să pară la fel de plicticoasă ca un bol cu păsat de ovăz.”

Peste câteva zile, când mesajele au încetat în sfârșit să mai sosească, le-am numărat. Aproape opt sute de oameni, cu toții iubitori de animale, se simțiseră îndemnați să mă contacteze. Era un torent incredibil – și ce mai catharsis îmi prilejuise! La vremea când le parcursesem pe toate – răspunzând la cât de multe puteam – mă simțeam deja mai bine, ca și cum aș fi făcut parte dintr-un grup uriaș de sprijin virtual (dar cât se poate de real). Jalea mea personală devenise o sesiune de terapie publică, iar în mulțimea aceea nu era deloc rușinos să recunoști o durere autentică și sfâșietoare după ceva ce-ar fi putut să pară atât de neînsemnat ca un câine bătrân și mirositor.

Corespondenții mei îmi mai scriau și-mi telefonau și dintr-un alt motiv. Mulți erau hotărâți să conteste premisa centrală a articolului meu – și anume, partea în care insistam că Marley fusese cel mai prost-crescut animal din lume. „Mă scuzați,” suna răspunsul tipic, „dar câinele dumneavoastră n-avea cum să fie cel mai rău din lume, pur și simplu fiindcă al meu a fost acela.” Ca să fie cât mai convingători, mă regalau cu relatări amănunțite despre comportamentul dezastruos al propriilor lor animale. Am aflat, astfel, despre perdele făcute zdrențe, lenjerie furată, torturi

aniversare devorate, tapițerii de mașină distruse, mari evadări, până și un inel de logodnă cu diamant înghițit, în comparație cu care gustul pentru aur al lui Marley devenea de-a dreptul modest. Inboxul meu începuse să semene cu un talk-show de televiziune, „Potăile rele și oamenii care le iubesc”, cu victimele benevole stând la coadă ca să se laude mândre nu cât de minunați fuseseră câinii lor, ci cât de îngrozitori. În chip destul de ciudat, majoritatea poveștilor de groază implicau retrieveri mari și împrăștiați, ca al meu. Nu eram singuri, la urma urmei.

O femeie pe nume Elyssa povestea cum Labradorul ei, Mo, reușea să scape din casă întotdeauna când era lăsat singur, de obicei spărgând plasele contra țânțarilor. Elyssa și soțul ei crezuseră că-i puteau zădărnici escapadele, închizând și încuind toate ușile și ferestrele de la parter. Nu le trecuse prin minte să le blocheze și pe cele de la etaj. „Într-o zi, soțul meu a venit acasă și a văzut plasa de a etaj atârnând desprinsă. S-a speriat îngrozitor, și nici n-a avut curaj să pornească în căutarea lui,” îmi scria ea. Însă tocmai când bărbatul ei începea să se teamă de tot ceea ce putea fi mai rău, „Mo a apărut dintr-o dată de după colțul casei, cu capul în piept. Știa că făcuse o boroboață, dar noi eram uimiți că nu pățise nimic. Zburase drept prin fereastră, aterizând pe un tufiș mare care-i amortizase căderea.”

Larry Labradorul înghițise sutienul stăpânei, după care îl regurgitase întreg, zece zile mai târziu. Gypsy, un alt Lab cu spirit de aventură, devorase jaluzelele de la o fereastră. Jason, un metis de retriever cu setter irlandez, hăpăise un furtun de aspirator lung de un metru și jumătate, „cu tot cu sârmele interioare de întărire”, raporta Mike, stăpânul lui. „Jason a mai mâncat și tencuiala de pe perete, lăsând o gură de un metru lățime, și a arat o brazdă lungă de un metru prin mochetă, care

pornea de la locul lui favorit de lângă fereastră", adăuga el, încheind cu cuvintele: „Dar l-am iubit la nebunie."

Phoebe, o metisă de Labrador, a fost dată afară din două pensiuni de câini, cu ordin clar să nu se mai întoarcă niciodată acolo, îmi scria stăpâna ei, Aimee. „Se pare că era șefa de bandă a evadărilor, nu numai din cușca ei, ci ajutându-i și pe alți doi câini. Apoi, toată noaptea, s-au servit cu fel de fel de gustări." Hayden, un Lab de cincizeci de kilograme, mânca tot ce-i încăpea în gură, relata Carolyn, stăpâna, inclusiv o cutie întreagă cu mâncare pentru pești, o pereche de mocasini din sued și un tub de superglue, „deși nu toate la aceeași masă." Și mai completa: „Totuși, marele lui succes a fost când a smuls din perete tocul ușii de la garaj, fiindcă făcusem prostia să-i leg acolo lesa, ca să poată sta culcat la soare."

Tim povestea că Labradorul lui galben, Ralph, era un hoț de mâncare la fel de rău ca Marley, dar mai isteț. Într-o zi, înainte de a pleca de-acasă, Tim pusese un tort mare de ciocolată sus, pe frigider, unde ar fi trebuit să fie în deplină siguranță. Dar câinele, relata stăpânul, a deschis cu laba sertarele bufetului din bucătărie și s-a urcat pe ele ca pe o scară, până pe tăblia de deasupra, de unde s-a putut ridica pe picioarele dindărăt ca să ajungă cu botul la tort, care la întoarcerea stăpânului acasă dispăruse fără urmă. În pofida supradozei de ciocolată, Ralph nu s-a simțit deloc rău. „Altă dată," mai scria Tim, „Ralph a deschis frigiderul și i-a consumat tot conținutul, inclusiv mâncărurile care erau în borcane."

Nancy decupase articolul meu ca să-l păstreze, fiindcă-i amintea atât de mult de cățeaua ei retriever, Grade. „Am lăsat articolul pe masa din bucătărie și m-am răsucit spre sertar ca să pun foarfecă la loc," îmi scria ea. „Când m-am întors din nou, evident, Grade mâncase articolul."

Wow, mă simțeam tot mai bine cu fiecare minut. Marley nu mai părea chiar atât de cumplit. Măcar avea destulă companie pe măsura lui, în Clubul Potăilor Rele. Am adus acasă mai multe dintre mesaje, ca să i le arăt și lui Jenny, care râse pentru prima oară de la moartea lui Marley. Noii mei prieteni din Frăția Secretă a Stăpânilor de Câini Disfuncționali ne ajutaseră mai mult decât aveau să știe vreodată.

* * *

Zilele treceau, urmate de săptămâni, și iarna se topea încet, înlocuită de primăvară. Narcisele încolțeau din pământ, înflorind în jurul mormântului lui Marley, iar florile albe și delicate de cireș pluteau în jos, ca să se depună peste el. Treptat, viața fără câinele nostru devenea mai suportabilă. Treceau zile întregi fără să mă mai gândesc la el, după care câte un mic semn – un fir de păr de-ale lui pe pulovărul meu, zăngănitul lanțului când deschideam sertarul să-mi iau o pereche de șosete – mi-l readucea brusc înapoi. Pe măsură ce timpul trecea, amintirile deveneau, din dureroase, tot mai plăcute. Momente de mult uitate îmi străfulgerau prin minte cu o claritate vie, ca niște secvențe video de familie reluate: felul cum Lisa, victima atacului cu mână armată, se aplecase să-l sărute pe Marley pe bot, după externarea din spital; echipa de filmare care nu mai putea de dragul lui; poștărița care-i strecura câte ceva bun de fiecare dată când venea la ușa din față; obiceiul lui de a ține câte un mango între labele dinainte, ca să-i roadă miezul; cum mușca în gol spre scutecele bebelușilor, cu expresia aceea de extaz narcotizat pe față, și cum își cerșea tranchilizantele ca pe cine știe ce delicatese. Mici episoade pe care abia dacă merita să ni le mai reamintim, și totuși reveneau, derulându-se la întâmplare pe ecranul minții, în cele mai neașteptate momente și locuri. Cele mai

multe mă făceau să zâmbesc; la câteva însă, îmi mușcam buzele și cădeam pe gânduri.

Mă aflam într-o ședință de redacție, când îmi reveni în cap următorul: era de pe vremea când Marley era încă pui, în West Palm Beach, iar Jenny și cu mine mai aveam ochii visători ai tinerilor căsătoriți. Ne plimbam pe marginea Canalului Intralitoral, într-o zi rece de iarnă, ținându-ne de mână. Marley mergea înaintea noastră, trăgând de lesă. L-am lăsat să sară pe digul de beton, care era lat de vreo șaizeci de centimetri și se afla cam la un metru înălțime, față de suprafața apei.

— John, protestă Jenny. Ar putea să cadă.

M-am uitat la ea cu îndoială.

— Cât de prost crezi că e? am întrebat-o. Ce-ți închipui c-o să facă, o să meargă până dincolo de margine, încercând să calce pe aer?

Zece secunde mai târziu, Marley exact asta făcu – și căzu în apă cu un ditamai plescăitul. A fost nevoie de o operațiune de salvare complicată din partea noastră, ca să-l ridicăm la loc pe dig, apoi să-l coborâm pe promenadă.

Peste câteva zile, mergeam la un interviu, când din senin îmi veni în minte altă scenă de la începuturile căsniciei noastre: o escapadă romantică de weekend, într-o căsuță de la malul mării, pe Sanibel Island, înainte de a începe să avem copii. Mireasa, mirele – și Marley. Uitasem complet de weekendul acela, iar acum îl retrăiam, văzând iar totul în culorile cele mai vii: drumul de-a curmezișul statului, cu el înghesuit între noi, în mașină, împingând din când în când maneta schimbătorului de viteze, cu botul, la punctul mort. Baia pe care i-o făcurerăm în cada casei închiriate, după o zi de plajă, cu apa, nisipul și clăbucii de săpun zburând peste tot. Și, mai târziu, Jenny și cu mine făcând dragoste în așternutul de bumbac răcoros, sub briza marină care plutea pe deasupra, în bufniturile cozii de vidră a lui Marley are lovea ritmic salteaua.

Era personajul principal al unora dintre cele mai fericite capitole ale vieții noastre. Capitole de iubire tânără și noi începuturi, capitole despre cariere incipiente și copilași mici de tot. Despre succese îmbătătoare și zdrobitoare dezamăgiri, despre descoperire, libertate și autoîmplinire. Venise în viața noastră tocmai când încercam să ne hotărâm ce să facem cu ea. Ni se alăturase în timp ce ne luptam cu toate problemele cu care trebuie să se confrunte mai devreme sau mai târziu orice cuplu tânăr, procesul uneori dureros de a contopi două trecuturi diferite într-un viitor comun. A devenit și el o parte din țesătura existenței noastre, o fibră împletită strâns, inseparabilă, a urzelii care eram noi. La fel cum îl ajutaserăm să devină animalul de companie de mai târziu, ne ajutase și el să devenim oamenii de acum – ca pereche, ca părinți, ca iubitori de animale, ca adulți. În pofida tuturor piedicilor, a tuturor dezamăgirilor și a așteptărilor înșelate, Marley ne făcuse un mare dar, gratuit dar inestimabil. Ne învățase arta iubirii fără rezerve. Cum s-o dăruim, cum s-o primim. Unde există așa ceva, cele mai multe dintre celelalte piese își găsesc locul.

* * *

În vara de după moartea lui, am amenajat o piscină, și n-am putut să nu mă gândesc cât de mult i-ar fi plăcut lui Marley, neobositul nostru câine de apă. I-ar fi plăcut mai mult decât putea să-i placă oricăruia dintre noi, chiar dacă ar fi fărâmițat tencuiala cu ghearele și ar fi înfundat filtrul cu fire de blană. Jenny se minuna să vadă cât de ușor era să țină casa curată fără un câine care să năpârlească, să saliveze și să aducă țărână de-afară. Eu recunoșteam că era plăcut să umblu desculț prin iarbă fără a fi nevoit să mă uit încontinuu pe unde călcam. Grădina arăta categoric mai bine fără să fie devastată iar și iar de

un vânător de iepuri cât toate zilele, cu labe grele și puternice. Nu încăpea nicio îndoială, viața fără un câine era mai simplă și incomparabil mai comodă. Puteam să plecăm în câte-un weekend fără a mai trebui să aranjăm cazarea la pensiunea de animale. Puteam merge la cină în oraș fără să ne facem griji că erau în pericol moștenirile de familie. Copiii putea mânca fără grija de a-și păzi farfuriile. Când plecam de-acasă, nu era nevoie să punem găleata de gunoi sus, pe bufetul din bucătărie. Încă o dată, puteam să stăm tolăniți pe fotolii, admirând spectacolul maiestuos al unei furtuni cu tunete și fulgere. Îmi plăcea mai ales libertatea de a circula prin casă fără un magnet galben gigantic nedezlipit de călcâiele mele.

Și totuși, familia noastră nu era tocmai întreagă.

* * *

Într-o dimineață, pe la sfârșitul verii, am coborât la micul dejun, iar Jenny îmi dădu o fasciculă de ziar împăturită cu un articol din interior la vedere.

— N-o să-ți vină să crezi, îmi spuse ea.

O dată pe săptămână, ziarul nostru local publica un anunț despre câte un câine de la adăpostul animalelor pierdute, care avea nevoie e un cămin. Articolul conținea întotdeauna o fotografie a câinelui, numele acestuia și o scurtă descriere, formulată ca și cum însuși câinele ar fi vorbit la persoana întâi, pledându-și cauza cât putea de bine. Era un truc pe care angajații de la adăpostul pentru câini îl foloseau pentru a face animalele să pară cât mai fermecătoare și adorabile. Noi găseam întotdeauna amuzante toate aceste autocaracterizări ale câinilor – dacă nu din alt motiv, fie și numai datorită eforturilor de a prezenta în cea mai avantajoasă lumină niște animale nedorite care deja fuseseră abandonate cel puțin o dată.

În ziua aceea, din pagină mă privea un chip pe care l-aș fi recunoscut imediat. Marley al nostru. Sau, cel puțin, un câine care ar fi putut să fie geamănul lui identic. Era un Lab galben mare, cu capul ca o nicovală, fruntea încreștită și urechi clăpăuge, date pe spate într-un unghi comic. Se uita drept în obiectiv, cu o intensitate vibrantă care te făcea să te întrebi dacă nu cumva, imediat după realizarea pozei, îl doborâse pe fotograf la pământ și-i mâncase aparatul. Sub fotografie era trecut și numele: Lucky. Am citit cu glas tare textul, lată ce avea de spus Lucky despre sine însuși:

— Plin de șvung! M-aș adapta ușor într-o casă liniștită, unde să învăț cum să-mi controlez mai bine nivelul de energie N-am avut o viață ușoară, așa că noua mea familie va trebui să aibă răbdare cu mine și să mă învețe în continuare bunele maniere pentru căței.

— Dumnezeule! am exclamat. El este. A înviat din morți!

— S-a reîncarnat, precizează Jenny.

Asemănarea dintre Lucky și Marley era incredibilă, iar descrierea se potrivea la fel de bine. Plin de șvung? Probleme de autocontrol al energiei? De lucru cu bunele maniere canine? Avea nevoie de răbdare? Cât de familiarizați eram cu toate aceste eufemisme, după ce noi înșine le folosiserăm de-atâtea ori! Câinele nostru dezechilibrat mintal se întorsese, din nou tânăr și puternic, și mai nebunatic ca oricând. Amândoi stăteam cu ziarul în față, privind fotografia fără o vorbă.

— Cred c-am putea merge să-l vedem, am spus eu în cele din urmă.

— Doar ca să ne distrăm puțin, adăugă și Jenny.

— Exact. Din simplă curiozitate.

— Cu ce strică dacă-i aruncăm o privire?

— Cu nimic, am fost eu de acord.

— Bine, atunci, conchise ea. De ce nu?

— Ce-avem de pierdut?

Mulțumiri

Niciun om nu e insulă, lucru valabil și pentru scriitori, și aș dori să le mulțumesc numeroaselor persoane al căror sprijin m-a ajutat să duc această carte la bun sfârșit. În capul listei, dați-mi voie să încep prin a-mi exprima profunda recunoștință pentru agenta mea, talentata și neobosita Laurie Abkemeier de la DeFiore and Company, care a crezut în această poveste și în capacitatea mea de a o relata încă dinainte ca eu însumi să cred cu adevărat. Sunt convins că fără entuziasmul și îndrumările ei continue, această carte ar mai fi fost și acum închisă în capul meu. Îți mulțumesc, Laurie, pentru că mi-ai fost confidentă, susținătoare și prietenă.

Îi mai mulțumesc din inimă și minunatului meu redactor, Mauro DiPreta, ale cărui intervenții judicioase și inteligente au făcut ca această carte să fie mult mai bună decât ar fi fost altfel și mereu veselei Joelle Yudin, care a ținut evidența tuturor detaliilor. De asemenea, le mulțumesc lui Michael Morrison, Lisa Gallagher, Seale Ballenger, Ana Maria Allessi, Christine Tanigawa, Richard Aquan, și tuturor celor din grupul HarperCollins, pentru că s-au îndrăgostit de Marley și de povestea lui, și au contribuit la transpunerea visului meu în realitate.

Le sunt dator redactorilor mei șefi de la *„Philadelphia Inquirer”,* pentru că m-au salvat din exilul autoimpus față de munca la ziar care-mi place atât de mult, și pentru darul neprețuit al propriei mele rubrici, într-unul dintre cele mai mari ziare americane.

Sunt mai mult decât recunoscător Annei Quindlen, ale cărei încurajări și manifestări de entuziasm, încă de la început, au însemnat pentru mine mai mult decât va ști ea vreodată.

Un mulțumesc din toată inima lui Jon Katz, care mi-a dat sfaturi și informații de mare valoare și ale

cărui cărți m-au inspirat – mai cu seamă *„A Dog Year: Twelve Months, Four Dogs, and Me”*[6].

Lui Jim Tolpin, un avocat ocupat care și-a găsit mereu timp să-mi acorde sfaturile lui înțelepte, pe gratis. Lui Pete și Maureen Kelly, a căror companie – și casă cu vedere spre Lake Huron – au fost tocmai tonicele de care aveam nevoie. Lui Ray și Joann Smith, pentru că mi-au fost alături când aveam cea mai mare nevoie de ei, și lui Timothy R. Smith, pentru muzica aceea frumoasă care mă făcea să plâng. Lui Digger Dan, pentru aprovizionarea constantă cu cărnuri afumate, și fraților mei Marijo, Timothy și Michael Grogan, pentru că mi-au făcut galerie. Mariei Rodale, pentru că mi-a încredințat o moștenire familială de mare preț și m-a ajutat să-mi regăsesc echilibrul. Tuturor acelor prieteni și colegi, prea numeroși ca să-i nominalizez aici, pentru bunătatea, sprijinul și urările lor de bine.

N-aș fi putut nici măcar să concep acest proiect, fără mama mea, Ruth Marie Howard Grogan, care m-a învățat încă de mic care e bucuria unei povești frumoase bine spuse, și mi-a împărtășit talentul ei de povestitor. Cu tristețe, îl rememorez și-l cinstesc pe cel mai mare dintre admiratorii mei, tatăl meu Richard Frank Grogan, care a decedat în 23 decembrie, 2004, tocmai când această carte intra în producție. N-a avut ocazia s-o citească, dar am putut sta cu el într-o seară, când sănătatea începuse deja să i se deterioreze, și i-am citit cu glas tare câteva dintre primele capitole, făcându-l chiar și să râdă. Zâmbetul acela, am să-l țin minte întotdeauna.

Am o datorie enormă față de iubitoarea și răbdătoarea mea soție, Jenny, precum și pentru copiii mei, Patrick, Conor și Colleen, care mi-au îngăduit să-i scot la rampă, dezvăluind detalii dintre cele mai intime. Sunteți niște oameni de treabă, și vă iubesc mai presus de orice cuvinte.

În sfârșit (da, din nou a sfârșit), trebuie să-i mulțumesc acelei belele de prieten patruped al meu, fără de care *„Marley & Me”* n-ar fi existat. Va fi fericit să afle că datoria lui pentru toate saltelele sfârtecate, tencuiala sfărâmată și valorile înghițite este acum achitată pe deplin.

Date despre autor

John Grogan este editorialist pentru Pennsylvania al ziarului *„Philadelphia Inquirer”* și fostul redactor șef al revistei *„Organic Gardening”* de la Rodale. Înainte, a lucrat ca reporter, șef de birou și editorialist la mai multe periodice din Michigan și Florida. Activitatea lui i-a adus numeroase premii, inclusiv Național Press Club’s Consumer Journalism Award. Locuiește pe panta unei coline împădurite împreună cu soția lui, Jenny, trei copii, și un Labrador retriever surprinzător de calm, pe nume Grade.

[1] „Ghid canin complet” (n.tr.)

[2] „Latura opusă” (n.tr.)

[3] „Ultima fugă spre casă” (n.tr.)

[4] „Nu există câini răi” (n.tr.)

[5] Joc de cuvinte intraductibil: *„pencil”* („creion”) / „Pencilvania” – corect: „Pennsylvania” (n.tr.)

[6] „Un an câinesc: douăsprezece luni, patru câini și eu” (n.tr.)

Table of Contents

Prefață Câinele perfect	4
Capitolul 1 Și cu cățelușul, trei	7
Capitolul 2 Cot la cot cu sângele albastru	18
Capitolul 3 Drumul spre casă	23
Capitolul 4 Domnul Zgâlțâici	32
Capitolul 5 Testul de sarcină	43
Capitolul 6 De-ale inimii	48
Capitolul 7 Stăpânul și fiara	61
Capitolul 8 Care pe care	70
Capitolul 9 Stofă de masculi	84
Capitolul 10 Norocul irlandezului	96
Capitolul 11 Cu ce se ospăta	108
Capitolul 12 Bun venit în salonul săracilor	119
Capitolul 13 Un urlet în noapte	130
Capitolul 14 O sosire înainte de termen	142
Capitolul 15 Un ultimatum postpartum	155
Capitolul 16 Filmăm…! Motor…! Acțiune!… Stooop!!!	170
Capitolul 17 În țara lui Bocahontas	185
Capitolul 18 Cină alfresco	199
Capitolul 19 Când lovește trăsnetul	209
Capitolul 20 Plaja câinilor	220
Capitolul 21 Avionul spre nord	234
Capitolul 22 În țara creioanelor	244
Capitolul 23 Orătăniile la paradă	256
Capitolul 24 Camera oliței	268
Capitolul 25 Împotriva tuturor sorților	280

Capitolul 26 Timp de împrumut 290
Capitolul 27 Pajiștea cea mare 299
Capitolul 28 Sub cireși 309
Capitolul 29 Clubul Potăilor 318
Mulțumiri 328
Date despre autor 331